

Forgotten Books

— www.forgottenbooks.com —

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

**AESCHYLEARUM
QUAESTIONUM**

SPECIMEN PRIMUM.

ACCESSIT

PROMETHEUS VINCTUS

CUM

**VARIETATE LECTIONIS POTIORE ET
SCHOLIIS INTEGRIS.**

AUCTORE

C. G. H A U P T

LUCCAVIENSI.

BEROLINI,

SUMTIBUS DÜMMLERI.

MDCCXXVI.

La 9:400.

HA
UNIVERSITY
LIBRARY

H. NOLTIO,

**REVERENDISSIMO SENATUS, QUI RES SACRAS ET SCHOLASTICAS
IN PROVINCIA BRANDENBURGICA CURAT, CONSILIARIO,
EQUITI, CET.**

HUNC LIBRUM.

D. D. D.

AUCTOR.

AEQUO LECTORI

S.

Timidus ac sollicitus si quis unquam in lucem emisit librum, is profecto ego sum. Nam non nescio in Aeschyli tragoediis interpretandis et restituendis elaborantem me suscepisse laborem perdifficilem, quamvis dignissimum, in quo omnes nervos aetatis industriaeque contenderem. Actum quidem agerem, si Aeschyleorum dramatum praestantiam communi antiquorum et recentium iudicum consensu collaudatam hic vellem laudibus extollere; verum difficultates et obscuritates, quibus legentes impedimur, ita demonstrare, ut qua tolli posse mihi videantur, ratio appareat, a praefationis consilio haud alienum est. Etenim antiquissimis testimoniis constat, Aeschyleam cogitandi rationem et sublimiorem fuisse et fortiolem, quam quae soleat esse humana. Hoc asserunt Aristophanes, Dionysius Halic., Longinus, Quintilianus alique, quorum verba Schwenkius attulit Praefat. Choëphor. Igitur ut summopere studendum est, orationis Aeschyleae excelsitatem ut mente assequamur, ita, quod dixit, cavendum, ne ad nostram dicendi normam revocemus.

*

Minus vero intellectum videtur, ex ipsius artis tragicae rationibus ac legibus, quas auctor sequebatur, exorta esse perspicuitati dramatum impedimenta: aliter enim novae artis opera intelliguntur, aliter excultae et perfectae. Et tragica poesis ex dithyrambico genere profecta ab Aeschilo et primum formata et religionis argumentis, est consecrata: cuius rei explicatio, si per antiquorum indiciorum et paucitatem et differentiam certior tutiorque esse posset, praeter ceteris larga luce Aeschyleam poesin conspergeret. Deinde alia est eorum locorum obscuritas, quibus civitatis res rationesque, parum eae quidem nobis cognitae, attinguntur et commemorantur. Cujusmodi locis eruendis et explicandis cum eam adhibeant operam, ut, ne omnia ad civitatem referantur, jam cautio sit: mirari utique subit, quam raram in tragicorum lectione et explicatione graecae theologiae et philosophiae, qualis tunc temporis fuerit, rationem habeant. Ea vero res gravissima est; verumtamen, cum non modo alius poeta alia dogmata, sed idem adeo alibi alia profiteri videatur, etiam difficillima. Et Aeschyli in hac re singularem et admirandum animum veteres satis indicaverunt, poetam et summum philosophum, et Pythagoreum et mysticum dicentes: quorum indiciorum quanta vis sit ac sententia cum aliis ex dramatibus cognoscatur, tum ex Prometheo elucet; de quo veteres mira narrant, et J. Muellerus egregie iudicat; „venerandum enimvero, inquit, documentum est, quibus res humanas oculis Marathonius bellator in illa augusta antiquitate perspexerit.” Alterum vero difficultatum genus in textus, qualem superstitem habemus, ratione et conditione positum est. Mittam illud, quod et ipse Aeschylus tra-

ditur nonnulla dramata refinxisse, et *οἱ πρὸς Αἰσχύλον*: quod a Boeckhio, V. Cl., jam illustratum novo exemplo confirmare conatus sum. Sed veteribus Aeschylea opera adeo publica curâ dignatis mirum praecipue hoc me habet, quod primis jam post Aeschylum temporibus tragoediae ejus interpolatae, depravatae sinistrequae illustratae exstabant. Hoc enim conquirentes Scholiastae et locos quosdam indicare, et cum fabularum corruptoribus injuriam eam expugnare solent. Qua re exemplis infra demonstrata efficitur, in locis corruptis saepius fere cogitandum esse de interpolationibus, quam de defectibus. Corruptelis vero iisdem cum ex aequo omnia, quae habemus, exemplaria laborant; et haec fluxisse ex uno fonte, neque eo quidem integro, Mediceo fortasse codice, apparet, et interpretis officium difficultatibus augeatur. Accedit, quod editiones principes Aeschyli quam aliorum scriptorum fide longe incertiores sunt. Aldina enim, quam Asullanus curavit, innumeris scatet vitiis: ad quam expressum Turnebi et Robortelli exemplum non minus dubiae est auctoritatis. Quae cum ita sint, ea demum opera aliquid profici videtur, si quos Aeschyli locos antiqui scriptores habent, etiam latine versos, colliguntur, examinantur, comparantur; tum si Scholiorum subsidiis, quae maxima esse cognovi, diligentius utimur. Sed sicubi deficiunt, cum vitiorum in MStis plurimorum ea origo constituenda videatur, quod verba prave ex dictantis ore excepta et exarata sunt, eorum magis sonus quam scriptura consulendus, atque audaciori conjecturae venia danda est. In melicis feliciter sane iis succedet opera, qui metricas [Aeschyli] leges satius cognitae et exploratae habent. Mihi vero, cui primo hoc

specimine tantummodo indicare nonnulla, quibus Promethei adjuvari posset recensio et interpretatio, propositum erat, in magnis rebus et voluisse satis esse, et ne minimum quidem contemnendum videbatur.

His paucis commemorasse sufficit tum interpretationis meae, tum critices rationes. Quas cum aequis lectoribus probare cuperem, textum Promethei V. et Scholia, potiore lectionum varietate subnotata, adjunxi; adjunxisse vero quin jam poeniteat, haud multum abesse confiteor, quoniam finito demum labore vires meae quam essent exiguae, tantoque operi impares, intellexi, cum poetae verba ad priorem fabulae editionem, Scholiastarum autem ad Robortelliani exemplaris fidem viderentur exigenda esse. — Scr. Regiom. M. Cal. Jan. MDCCCXXV. —

Jam vero ad ea pergo, quae lectoribus, priusquam ad singulas res accedant cognoscendas, mihi post librum typis exscriptum videntur praecipienda. Namque omnibus in rei alicujus exploratione pergentibus necessario accidit, ut integrum post annum multa habeant cognita, antea quae ignorabant. Ita nunc demum comperi, etiam Philostratum testari, mysteriis cum parentationibus aliquam intercessisse necessitatem. Narrat enim (Heroic. p. 739.), mysticis ceremoniis non modo Thessalos in Achillis parentationibus usos esse, sed etiam Lemnios et in Peloponneso Sisyphidas. Cf. quae dixi in Seebod. Arch. II. 2., h. l. p. 10; et Welcker. Prometh. p. 256. Deinde video, a Thierschio similiter de voce κῶμος disputari, adversari vero Passowium. Sententiam quidem non muto; sed ambigo de *ἰκάνω* s. *ἰκῶμαι* huc pertinente, quamquam breve illud ε ab initio verbi in vocibus derivatis eodem modo potuit abjici, quam ο ante *δύρομαι*, ε ante *ῥύομαι*.

Nec desunt exempla litterae ε absuntae: ut *Ἰγής* pro *Ἰγνής*, γνώσομαι a γιγνώσκω. E'avent etiam lexicographi graeci, qui ad vocem κώμη et κωμήτης de appropinquatione et vicinitate loquuntur. Difficilius hebraicum *דיר* huc refertur: cf. p. 12. h. l. Tum p. 70, lin. 15. scribendum est: „Sophoclem Philocteta suo potius Aeschyleum (exemplar) expressisse.” — Nam Schol. Pind. Pyth. v. 35. videtur Sophoclis nomen cum Aeschyleo permutatum esse. — P. 109, l. 7. totus versus hic est: *λίνα δὲ, πίσσα, καὶ ὠμόλινου μακροὶ τόνου.* — P. 110, l. 20. Supplices et Danaides diversae sunt tragoediae ex sententia multorum, v. Welcker. Prometh. p. 390. — P. 139. l. $\frac{21}{2}$ Aldinae lectio est: *μεγαμῶ δ' ἀπτομεναν* deinde in hac et in sequente pagina *γάμῶ* rescribendum, quod quater cum circumflexo scriptum noli meae cul-pae tribuere. — Postremo de tragoedia ex veteribus religionibus profecta ne parum circumspecte Cap. I. disputasse videar, sacrorum religionis catholicae dramatum mentionem injicio. Ea qui credit graecae tragoediae esse reliquias, facile errat, quia christiani profanis ab graecorum ceremoniis magis abhorruerunt, quam ejusmodi ut quidquam reciperent. Exorta vero sunt eodem quo graecae tragoediae modo ex pristinis religionis ritibus et ceremoniis. Quae cum dramaticae essent indolis, eo perfectionis progressa sunt, ferme ut graecarum tragoediarum praestantiam adaequarent, maxime in Italia, ut Moses in Aegypto, *ἐξαγωγή* Hesek., *Χρὸς πᾶσων* cetera. Ceremoniarum vero dramaticarum quae a primis inde christianorum sacrorum initiis exstiterunt, a principioque arcanae erant, item perfectiorum illorum dramatum historiam qui perlustravit, ex iis excultam no-

strae aetatis artem dramaticam proventisse haud neget. Qua de re v. librum elegantissimum: Vestiges of ancient manners and customs discoverables in moderne Italy and Sicily, by John James Blunt, Lond. 1823. Quodsi ex interioribus maxime sacris apud Graecos artem scenicam et dramaticam prodisse statuo, hoc de primis ejus initiis intelligi volo. Etenim consentaneum est, politioem numinis cultum prius sacerdotales inter parietes quam in publicis plateis institutum fuisse. Sacra vero illa populorum antiquorum arcana si quae de iis accepimus, uno obtutu contemplamur, triplicia fuisse intelligimus, prout diversa rerum semina veteres philosophi statuerunt esse aut ignem, aut aquam aut terram, quorum Onomacritus conjunctione dixit omnia orta esse. Oportebat vero, sicut Aegyptii, qui Nili exundationibus terram suam foecundari videbant, humiditatem fertilitatis genetricem putabant, ita Caucasi, Siciliae, Lemni omniumque terrarum, quae aut ignibus Vulcaneis conquassari solebant, aut metallorum cudendorum copiam faciebant, incolas praecipue ignem divino cultu dignari, ceterosque populos, qui neque ignis neque aquae gaudebant beneficiis admirabilioribus, inprimis terrae divinitatem reverentia persequi. Hinc factum est, ut in Aegypto Bacchus sive Osiris — *ἀβρία πάσης γενέσεως, κύριος τῆς ὑγρᾶς φύσεως* — et Osir. —, in Lemno et Sicilia Cabiri, et in Graecia Ceres cum filia prae omnibus summo eoque arcano cultu celebrarentur. Continuis populorum migrationibus vero diversa haec sacra in omnes terras translata et inter sese commixta sunt. Ad ignis quidem numina etiam Prometheus pertinet, qui et inter Cabiros Paus. IX. 25, 6., et Vulcano antiquior fictus,

Schol. Soph. Oed. Col. 54, reperitur, ab Aeschyla autem ubique vetus deus appellatur, quamquam Aeschyli aetate Athenis pro recente numine vel peregrino daemone a plerisque habitus, exiguoque cultu ornatus est: qua de re ipse vehementer queritur ap. Lucianum. Contemnebantur enim ejusmodi numina praeter ceteris diis, profecto, si Aeschylum, Aristophanem et philosophos audis, vilioribus. Item Io Athenis peregrina fuit et contempta, quae ipsa in patria sua Argiva cultu ampliore paulatim privata est, postquam Phoronei, cujus pater Inachus ejus religionem condiderat, h. e. novorum, qui postea adventarunt, civium studio Junonis veneratio incrementa ceperat. Formam vero cornutam prima jam aetate (v. Steph. Byz. *Ἰωνίς*, Apollod. II, 1, 3.), et antequam Graeci Aegyptiam Isidem cognovissent, pro suaque Io accepissent, ab priscis hominibus ferinas diis formas adtribuentibus, ejusque forma ac specie lunam, quam Aegyptii et Argivi antiquitus *Ἰωνίς* nominarunt, significantibus accepisse potest. Cornutas enim numinum formas cum imprimis apud Asiaticos primae aetatis populos multas reperiri constet, tum taurina Solis s. numinis supremi prisca species lunarem vaccam necessitate quadam videtur attigisse. Neque omnino aberrasse a vero O. Muellerus putandus est, in *Ἰωνίς* Argivorum Junone apud Homerum Ius antiquioris vestigia deprehendi ratus; quin etiam quae de Junone Iolci Od. XII. 72, atque de Mercurio *Ἀργεῖφόνῃ* sunt apud Homerum, ex Ius religione repetere licet. Lunam vero et ipsa Junone significatam esse, priusquam poetica deorum civitas condita sit, tum cultu ejus Samio proditur, cf. Spanheim ad Callim. hymn. in Dian. 204, tum ex Plut. Q. R. c. 76, et Ca.

tull. XXXIV, 13 sq. emergit. Sed fabulis mirum in modum accrevit Ius historia post Aegyptum Graeciae reclusam et commercium Graecorum amplificatum; atque quocunque populi navigantes, maxime Argivi, Ius vel Isidis notionem adtulerant, aut ubicunque hujus religionis aliqua vestigia deprehensa sunt, eo furore delata Io putabatur: qua opinione etiam Bacchus, Hercules aliique dii, s. heroes orbem terrarum dicebantur emensi esse. Ius autem vagam migrationem primus Aeschylus videtur copiose descripsisse, certoque cum consilio, quo intellecto faciliorem is locus explicatum habet, fortasse hoc, ut indicaret, quam late per Europam, Asiam, Africam dispersa deprehenderentur hujus religionis vestigia. Atque quemadmodum certo scimus, verbi causa Tarsum et Byzantium vicinosque in fines ab Argivis accolis eam allatam esse, Welcker. Prom. p. 132. Mueller. Prolegom. Mythol. p. 133., ita, quomodo et quando in ceteras terras propagata sit, si plura de priore antiquitate suppeterent monumenta historica, constaret. Perpetuis bellis enim populorumque migrationibus hujus religionis vestigia plurimis locis deleta sunt: id quod pariter aliorum numinum prisco cultui accidisse jam ex Homero cognosci potest, ut Il. 2, 563. ad quem locum Heynius recte demonstrat, Dorum immigratione antiquas religiones turbatas esse, et Iunonis majorem Spartaë religionem fuisse Achivorum tempore. Cujus generis alia multa quae mutata sunt, v. Cap. X. h. l. Pleraque autem eo recurrunt, quod religiones priscorum quorundam seu physico-rum, ut ita dicam, deorum quorum mentio fit apud Homerum in jurantium et detestantium formulis, et apud alios scriptores alibi, nullam

in civitate vim habebant, quod injuste ita fieri et aliis et Aeschylo videbatur, qui alienarum planeque novarum religionum pestem jam in civitatem irruere summa viderent cum indignatione. Quidquid accuratiore de physicorum illorum deorum natura, cultu, aetate effeceris quaestione, Plato, Aristoteles, Plutarchus, et Cicero asserunt, et apud prioris antiquitatis populos et apud Graeciae philosophos aliquo cultu gavisos esse: modo ne incommodo Titanum nomine eos appelles. Hujus enim nominis ambiguitate Muellerus fortasse inductus (Proleg. Mythol. p. 373.) contendit, tum omnia ejus religionis vestigia prorsus desiderari, tum ex civili demum verorum deorum cultu ea existisse numina, tum allegorica eorum significatione convinci, Olympiis diis esse juniora. De priore quidem argumento hujus viri praeclarissimi, quo, quantum scio, nemo apertius illis numinibus antiquioribus bellum parat, vide Cap. X. h. l. Alteri argumento autem, quod Themidis e Jovis Apollinisque cultu Delphico fortasse exortae nititur exemplo, opponam illud, quod ex prisco et titanico Solis numine videntur tempore seriore existisse, quatenus Solem affini significatione attingunt, Apollo et Hercules (Orph. Hymn. XI. in Herc.); ex Lunae pristina religione Diana et Hecate (Hesiod. Theog. 421 — 25. Orph. Hymn. XXXV, 2.), Asteria, Latona, Phoebé (Hes. Theog. 404 — 9. Aesch. Eumen. 5. Acusil. Fragm. XIII. p. 232. Sturz. Virg. Aen. IV, 715.); ex Ignis, quo apud Asiaticos populos et Iapetidas imprimis usus est, cultu, Vulcanus, Minerva, Cabiri: et sic porro. Eas vero Deorum varias multiplicesque formas, quae apud diversos antiquitatis populos ex paucis simplicibusque divinae naturae

numinibus paulatim exortae erant, Graeci promiscue recipiebant, cultuque praeter eum, quo illa polluerunt, longe ampliore mox dignabantur: quam rem veteres poetae et theologi titanomachia similibusque fabulis declararunt. Quod denique argumentum tertium vir egregius attulit, id quale sit, non intelligo, cum haec physica numina, quae intelligi volo, allegoricam vim proprie nullam habuerint, juniores vero dii allegoricis explicationibus semper obnoxii fuerint. In eo autem viro illi assentior, quod Titanes significare terrae liberos statuit. Nam haud dubie hoc nomen descendit ex Phoenicea voce *תַּיַת* indeque profecta *τίταια*, qua Thessalos verisimile est terram appellasse (Diod. Sic. III, 57. V, 66). Nec mirabitur quisquam, Solem, Ignem, Aquam, Lunam cet. Terrae liberos esse dictos. Contra qui propter Hesiodi (Theog. 209.) infelicem *παρονομασίαν* (nam & producitur iu *Τιτᾶνες*) sibi persuadet a *τιταίνω* nomen descendere, is necesse est credat etiam veram esse nominis *Ἡρῆς* etymologiam a poeta propositam verbis: *ἦρισεν ὃ παρανοίτη*, v. 918. cet. Delectatos vero esse lusibus ejusmodi etymologicis antiquos scriptores, qui nondum intellexit, jam confer. Aeschyl. Theb. 132. 643. 815. Agam. 692. 709. 1089. 1093. Soph. Antig. 110. Ajax. 425. 571. 897. Philoct. 927. Eurip. Phoeniss. 1503. 645. cl. Quint. Inst. Orat. V. 10. Cic. in Verr. II. 1, 46. 4, 43. 2, 7. 4, 24. 3, 60. 2, 78. de Divin. II, 40. de Orat. 23. Videtur vero etiam totius de Titanibus fabulae Thessalia, in qua decertatum est, patria esse. Homero quidem peregrinum sonasse hoc nomen intelligitur ex verbis *οἱ Τιτῆνες καλέονται* Il. XIV. 279; Hesiodo autem sacrum et augustum visum est, semper quippe dicenti *τιτῆνες*

Stoi. Cujus rei diligentior indagatio cum hujus non sit loci, juvat hac fabula numerum earum rerum augere, quae Aesch. Promethei lectoribus Thessaliae recordationem excitant: v. Cap. IV. Not. Accedit Chironis fabula, quam ab Aeschylō v. 1027. commemoratam, Thessalicam originem habuisse. omnes ejus partes ostendunt. Namque Centaurorum cum communis patria Thessalia fuerit, tum conjunctissimus Peleo et Thetide ubique hic reperitur, cf. Boeckh. Commentt. in Pind. p. 322 et 370.; apud Aeschylum vero et Apollodoram etiam Promethēo et Hercule; et is quidem a stirpe Heraclidarum Thessalica fabulae videtur immixtus esse, cf. Boeckh. l. l. p. 332.; illi autem cum Chirone arcta intercedit conjunctio. Primum uterque de hominum salute meritissimus fuisse fertur imprimis tradita arte medica et χειρωναξία (Paus. V. 19, 2.), abs quo Chiron nomen habet, ejusque poenitet Vulcanum, Promethei successorem, ap. Aesch. Prom. 45. Deinde fato accidit, ut neuter ab arte sua sibi auxilium petere posset, ibd. 85. 470. 475.; Prometheus tamen malis liberaretur Chirone mortuo. Qua fabula nescio an prodatur in Chironis, qui rudi et ferina forma esset, locum gentem quandam Thessalicam pro summo suo benefactore. Promethei nomen libenter recepisse Heraclidis auctoribus. Certe memorabile est, quas Homericæ ætatis reperimus Centaurorum formas speciesque non modo humana, verum etiam divina natura dignas, eas Aeschyli jam tempore in monstra neque diis neque hominibus grata fuisse conversas. Sed ideo hæc disputo, ut appareat, potius Thessalicum, quam quod Welckero l. l. videtur, Lemnium omnis Prometheæ argumentum dici posse; nam

Chiron non magis ad Lemnios pertinet quam Prometheus; atque si apud Thebanos cum Cabiris Prometheus conjunctus reperitur, monet hoc quidem, eum ad ignis numina antiquitus relatum esse, non tamen, e Lemniis, Cabirorum sacris in scenam arcessitum. Ex picto illo vasculo (ap. Welck. p. 261.) potius ipsum virum, cujus in sepulcro repertum est, Cabireis initiatum fuisse conjeceris. Deinde, quod apud Ciceronem est furtum Lemnium, quam parum valeret ad conjecturam de argumento Promethei Igniferi faciendam, in censura, quam pluribus mox attingemus, Lipsiensi, explicitum est. Denique, ut fabulae de Promethæo pristinae, priusquam in Thessalia quasi novas radices egerit, patriam esse Caucasos fines, argumento etiam illud est, quod, qui eandem narrat, auctor libri Henoch ibi ex Angli, qui librum vertit, sententia habitavit: ita, illud, quod Welckero, a quo haec didici, Pandorae quoque mentio ibi inferri videtur, nostram confirmat opinionem, qua primum in Thessaliam, quae ipsa sit Πύρρα s. Πυρραία, hanc fabulam translata esse existimamus: Welck. l. l. N. 104. p. 77 sq. At vero ut redeat, unde deflexit, oratio, omnium maxime tenendum est, Aeschylum certe quos dixit imperio dejectos deos, et natura et vetustate longe praestantiores esse, reapse credidisse. Narratio quidem ejus in Prom. ex antiqua illa de diis imperio deturbatis fama redundavit, quam priore tempore Linus et Thamyris, posteriore Eumelus; et Arctinus cantu celebrarunt, atque antiqui philosophi et theologi varie explicarunt tractaruntque. Homerus et Hesiodus saepius eam commemorant, peculiarique modo Aristophanes Nub. 1456. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δι' ἀξελήλατος. Aristo-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

esse maxime ex iis vocibus et versibus intelligitur, quos antiqui scriptores inde excerptos habent, in nostris autem exemplaribus aut omnino desiderari videmus, aut mirum in modum discrepantes exstare. Et versus quidem a Galeno ex Vincto Promethéo excitati (cf. Fragm. VI.) post v. 791. locum haud dubie habuerunt; ubi ceteri, ipsis verbis indicatur. Gratissimum vero nobis esset, si omnibus Prom. locis, qui aperte corruptelis et lacunis laborant, auxilium ex aliis scriptoribus petere liceret. Ut nunc quidem res se habet, ne audacissimis quidem conjecturis textus restituitur. In quam rem quae attuli, ea his suppleantur:

v. 49. (p. 120. h. l.) Verbum *πέρωται* Aeschyleis quidem ex locis Prom. 518. 815. et fragm. II. sumsi; sed ostendendum est, in MSS. permutatum id utique inveniri *εμπρόρτσοθαι* et, quod ad eundem locum p. 130. attuli, cum *δράρτσοθαι*. Vide igitur Pors. ad Or. 1311. Med. 1060.

v. 182. (p. 131.) Ut *δέδια* pyrrhychium esse v. 182. comprobetur, talia exempla afferenda sunt, ubi syllaba ante synizesin praecedens brevis est manetque, cum si syllaba longa antecedit facilior sit synizesis, de qua re nihil adnotatum reperi, ne in Hermannii quidem disputatione de vocalibus mutis, c. D. Emendd. Gramm. Suppetunt autem rarioris istius synizeos haec exempla; *οὐράνια* Soph. Oed. Col. 1466. *ἄλιαν*. Aj. 358. *δάκρυα* Antig. 527. Nam crederes, in his litt. *ι* propemodum consonae vicem praestitisse. Alteram vero loci emendandi rationem, qua Pauwii conjectura *τιθέμενος* p. *θέμενος* recipitur, tres viri doctissimi, Elmslejus, Reisigius et Wellauerus pro-

pter antecedens ἀεὶ probandam esse censent. At videant, quaeso, numne in hac verborum complexione ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ τιθέμενος cet. prorsus contraria sententia insit, haec: unusquisque enim iracunde utens animo inflexibilis cet. Etenim ἀεὶ inter articulum et participium interpositum hanc vim semper habet, ut sit: unusquisque, rarius: quotiescunque. Eurip. Hec. 1172; item si articulo et participio subicitur, ut Prom. 937. τὸν κρατοῦντ' ἀεὶ: unumquemque regnantem; cf. Blomf. ad h. l. Monk. et Wuestem. ad Alc. 710.

v. 136. (p. 132.) De interjectionibus saepius omissis vide Schwenk. ad Sept. Theb. 226. Seidl. Dochm. p. 195.

v. 235. Lectionem ἐγὼ δ' ὁ τόλμῃς omnino existimo esse restituendam et propter Codicum consensum et propter raram eam adjectivorum formam, cujus exempla librarii conserunt oblitterare, cf. Buttm. ad Soph. Philoct. 984.; Amplior. Grammat. p. 267: Verum cum ἦν male hic desideretur, punctum ante ἐξεροσάμην delevi, quo pacto oratio bene procedit. De Promethei audacia et ab ipso et ab aliis personis in hac fabula saepius mentio injicitur. Ceterum Monkus ad Alc. 284. legendum esse censet: ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'. ἐξεροσάμην βροτοῦς Τὸ μὴ δ, pro τοῦ μὴ δ. cum edit. Rob. et duobus Codd.

v. 531. (p. 135.) Corruptela hujus loci satis est memorabilis: nam, aut omnia me fallunt, aut signum πρ. simileve omnes istas turbas movit, aliis id παρὰ (f. πρὸς), aliis πόρον, aliis παρὸς interpretantibus, quas interpretationes omnes jam MSS. offerunt arte quadam congestas. Opinio mea sustentatur iis, quae Blomfieldius dixit Animadv. in Iph. Aul. 1242.

Ceterum de versuum, quas paululum audacius feci, divisionibus in Sec. Specimine exponam.

v. 408. (p. 134.) De dicendi rationibus huic *μεγάλαν καὶ μεγαλοσχήμονα* similibus, h. e. talibus, ubi vocabulo simplici compositum compositoque simplex apud tragicos subjectum est, vide Elmsl. ad Med. 424, Math. ad Or. 175. Wuestem. ad Alc. 410, Schwenk. ad Theb. 7. Exemplum Aeschylo Homerus praeivit, cum *μέγας μεγαλωστί* et similia dixerit. Proxime accedunt haec Aeschylea; *μεγάλα μεγαληγόρων* Aesch. S. Theb. v. 539.

v. 550. (p. 135.) Non ausus sum *ἐλύει* in textum inserere, praesertim quod litteram *υ* huius verbi producere Attici solebant.

v. 677. Scripsi *Ἀκτὴν τε Λέρνης* lectore non monito. Accipe igitur causas. Primam vulgata lectio omnibus depravata visa est; permutatum vero saepissime reperitur *ἄκτῆ* et *ἄκρη*. v. Elmsl. Annotatt. in Iph. Taur. 253; postremo *ἄκτῆν λερν.* habet Pind. Ol. VII. 33.

v. 899. (p. 140.) De vocibus *γενεᾶ*, *γέννα* et *γένει* permutatis vid. Elmsl. Rew. Iphig. T. ex rec. Seidl. 153. Deinde in antistr. Aldinae corruptam lectionem supra rectius indicavi. Inde quod erui verbum *ἄπτεσθαι*, id dicitur de re nuptiali ita ut addatur *γάμου* s. *εὐνῆς*, v. Valekenar. et Pors. ad Eurip. Phoen. 960.; quapropter hoc loco *Εἰσορῶσ' Ἰοῦς γάμου ἀπτομένην* credideris verum esse. Et quamquam nihil impedit, quominus poeta videatur e more suo usu loquendi aliquid mutato scripsisse; *Εἰσορῶσα γάμῳ Διὸς ἀπτομένην*; nam sententia haec est: „Paveo enim, virginitatem ejus a proco abhorrentem adspiciens Iovem nuptiis attingentem, propter miseros errorum a Junone immissorum labores;” tamen, cum melodia sit dorica, illam conjecturam nunc praefero.

v. 1057. (p. 141.) In verbis *εἰ τοῦ δὲ τυχῆ* Coniunctivum *εἰ* ex more lyricorum et epicorum poetarum adjunctum habet, ut v. 196. *εἰ βλάβη*, saepiusque alibi ap. Aeschyl. (v. Welckauer. ad Eum. 225.) secundum Codd. Quibus in rebus qui Codicum nullam esse auctoritatem censent, pro *εἰ* h. l. legant *ἦν*, quod saepissime cum *εἰ* esse confusum in vulgus notum est. Tum *καλῶ* futurum esse potest: quid remittet? — —

Incommodissimum mihi vero accidit, ut quae Welckerus de iisdem argumentis libro praestantissimo scripsit, de eoque Hermannus, auctor acutissimus Censurae in Ephemerid. Lips. mens. Januar. 1825. adnotavit, tum demum cum liber hicce jam sub prelo esset, in manus mihi venirent. Quae ita a meis differre ut summæ doctrinae artisque perfecta monumenta a juvenilis aetatis conatibus, non pudet me fateri. Et hic quidem quibus Welckeri de tetralogia Promethea in universum, atque de Prometheo *Πυρκαεῖ*, deinde de Ius itinere propositam sententiam refutavit, iis ita accedo, ut haec videantur monenda esse. Primum negari quidem nequit, symbolicam seu philosophicam Prometheae sententiam et vim, quam Welckerus latere statuit, esse eam, quam nec poetae dramatico licuerit scenicae actioni addere, nec spectatores divinare aut elicere potuerint, cum philosophicae dissertationi conveniret. Contra vero ingenium excelsum, quod injusta poena se affici persuasum habens tyranno saevienti cedere nolit, tantummodo hac fabula ostentari opinanti viro doctissimo omnis fabulae oeconomia adversatur, quippe qua penes fatum supremam potentiam esse doceatur, Jupiter autem aperte deridendus proponatur, cuius soror ejusdem ex immutabili arbitrio pendeat, et mox miserrima futura sit, si Pro-

metheum sibi reconciliare nolit, et qui nefariis suis facinoribus humanam suam imbecillitatem prodat. Enimvero talem Jovem cultoribus ejus non ostentasset, nisi si quod animo suo statuebat de civitatis diis, de iisque, quos antiquiores nominat, id libere omnibus aperire voluisset: quapropter de religionibus in hoc dramate agi cum aliis censeo. Deinde idem ubi Welckeri de loco affixi Promethei sententiam impugnat, non videtur recte contendisse, alio prorsus loco debuisse Prometheum in lucem reverti, quam quo conditus fuisset, nec de verbis Scholiastae *A.* (ad v. 1. *ἰζέον δὲ* cet.), ut qui in sequentibus saepius Caucasum nominet, accurate judicasse. Neque Aeschyli verba: *πρὸς αὐτὸν Κανκ.* nostrae sententiae adversantur, quod Caucasei jugi, cujus in parte occidentali Io et Prometheus versabantur, apicem significant, atque nomine suo mons spectatori- bus nominandus non erat, cum de Scythico monte dici audiens nemo non intelligeret indicati Caucasum, Promethei fabula pervulgatum. Arabiam denique non opus est credi septentrionales ad regiones ex poetae sententia pertinuisse, quia verba *ὑψίκρημνόν θ' οἱ* (ita enim in omnibus Codd. et Edd. legitur) de incolis Caucaseae urbis, Prometheo tum vicinae intelligenda sunt, non de Arabibus; quas propter causas et propter additum *πέλας* nec *τοῦδε Κανκ.* dici oportebat. Atque fac omitti debere illud *θ'* post *ὑψίκρ.*, Aeschylus videri potest vel de Arabico populo in has regiones profecto cogitasse, vel ab Arabiae sede opinione sua multum aberrasse, quod et aliis accidisse Vossius docuit, vel aliter, ac nunc legitur, scripsisse, id quod nulli de hoc loco commentati non suspicati sunt; quapropter de hac facultate

tacui h. l. Cap. IX. Itineris ipsius descriptionem autem idem, nescio an recte, reprehendit, quod Welckerus ad Supplicum locum univ-
 sum, nominatim ad verba: *διχῆ δ' ἀντίπορον
 γαῖαν ἐν αἴσῃ διατέμνουσα* cet. ibi v. 540. oc-
 currentia instituendam esse censet. Non ma-
 gis verisimile est, propter v. 411. credendum
 esse, Caucasum in Asia fuisse a poeta collo-
 catum, cum propter v. 134. Io adhuc in Eu-
 ropa versari putanda sit, quo eam rediisse ni-
 hil cogat nos cum Welckero arbitrari. Aper-
 tius fortasse, Bosporum credens v. 788. signi-
 ficatum esse utriusque terrae terminum falli-
 tur Welckerus, quia Arrianus docet (cf. *Fragm.
 Prom. Sol. IV.*), Phaside terras dividi secun-
 dum Aeschylum. Contra libenter viro egregio
 assentior in eo, quod p. 143. negat, ab oriente
 occidentem versus ad Gorgonas cet. virginem
 delatam esse, quae plerorumque est sententia.

Sed sufficiat his opinionum nostrarum di-
 versitates demonstrasse. Quodsi ita hoc fa-
 ctum est, ut iudicii de mea opera, praesertim
 si quid humanitus exciderit, ferendi aequitatem
 benignitatemque viderer jure expectare, vehe-
 menter laetabor.

Scribebam Regiomont. M. Cal. Febr.
 MDCCCXXVI.

C. Haupt.

INDEX CAPITUM.

- Cap. I. De artis dramaticae apud Graecos origine et progressu.
- II. De mythicis tragoediarum graecarum argumentis.
 - III. Agathonis Ἄλφειος. — Superstitum tragoediarum argumenta.
 - IV. Prometheus in fabulis.
 - V. Aeschylus Pythagoreus et mysticus.
 - VI. Promethei V. conformatio.
 - VII. Virorum doctorum sententiis de fine ac consilio tragoediae allatis cum ea ad religionem pertineat, gr. religionis et theologiae brevis historia adumbratur.
 - VIII. Interior qui videtur esse tragoediae sensus. — Fatum. — Io.
 - IX. De Promethei Igniferi atque Soluti fragmentis.
 - X. De locis Prometheorum quibusdam a Cicerone versis.
 - XI. Versus quidam in nonnullis Aeschyl. Promethei Codicibus additi.
 - XII. Criticae de Prometheo V. observationes. — Duplex tragoediae recensio.

Tempus doctae fabulae. Chori numerus et ratio.

Sequitur

- I. ipsa tragoedia gr. et potiore lectionis varietate et nonnullis virorum D. conjecturis subnotatis.
 - II. De Scholiis Prometh. disputatio.
 - III. Scholia Vulg. cum Robortellianis et Faehsianis collata.
-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

tur. Lyrica autem initia multo quam fere putantur antiquiora sunt, diuque ante Homerum ponenda: qui uno saltem loco inter multos, ubi lyrica poemata commemorat, vel inscius hujus poeseos originem indicat. Etenim II. XVIII. 560. sq. postquam in Achil-
 'lis clypeo vinetum descriptum fuisse dixit, ita pergit:

παρθενικοὶ δὲ καὶ ἡῆθιοι, ἀταλά φρονέοντες
 πλεκτοῖς ἐν τάλαιοισι φέρον μελιηδέα καρπὸν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς φόρμιγγι λιγείῃ
 ἠμερόεν κθαίριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
 λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσοντες ἀμαρτῆ
 μολπῆ τ' ἰὺγμαῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.“

Ex admiratione enim naturae ad vires ejus genetrices celebrandas lyricum genus exortum est; et messium ad divinum datorem pie colendum cum, qui eidem cultui addicti erant, Graeci convenire solerent, horum conventuum celebritas videri potest etiam mysteriis quibusdam originem dedisse, quum qui his solemnitatibus sacerdotes, poetae aliisque studiis viri insignes praessent, res rudioribus animis sublimiores, inprimis sanctam memoriam numinum mortuorumque a meritis divinitatem aliquam adeptorum rite celebrandam, sive ab peregrinorum deorum cultoribus coacti, sive aliorum populorum exemplum secuti privatos inter parietes procurare coepissent. Deorum cultu ita instituto et poeseos et omnis humanitatis studia mirifice provehebantur: Plutarch. Isid. et Osir. passim; Cic. Legib. II, 14; In Verr. V, 72. Locus Homeri autem ita comparatus est, ut, cujus mentio fit cantus jam cum liberiore quadam saltatione conjunctus, per se perfectus atque lugubris videatur fuisse: v. Eustath. ad h. l. Paus.

Boeot. IX. Athen. D. I. p. 15. Cas. Cujus auctorem cognominem, quamvis ambigua sint iudicia, recte in mysticorum poetarum numerum referas, qui interiore quadam tristioreque cultus forma utentes, pioque animi ardore naturae vires admirabiles versibus celebrantes, αἰδοί, μάντις ac θεόλογοι dicebantur. Fertur enim composuisse κοσμογονίαν ἡλίου καὶ σελήνης πορείαν καὶ ζώων καὶ καρπῶν γενέσεις, ita exorsus: ἦν ποτέ τοι χρόνος οὗτος, ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπεφύκει. Propius huc pertinet, quod auctor habetur modi lyrici: μούσης λυρικῆς πρώτης γενέσθαι ἡγεμόνα, tradit Svidas. Sed certum potius modum ab Aegyptiis et Phoenicibus in sacris fortasse cantatum atque cum orgiorum solemnitatibus in Graeciam translatum excoluerit: Herod. II, 79. al. Quem θρηνητικὸν et in πένθει proprie adhibitum, etsi posteriore aetate καὶ ἐν εὐτυχῇ μόλπῃ cantatum esse ex Euripide Athenaeus observat, vel ex eo intelligitur; quod et nomen traxisse ex Phoenicia voce ρῆ, ejulatum, gemitumque significante, et ab Aegyptiis primum ἐν θρήνοις filii regii cognominis, et a Graecis in mortem Lini poetae decantatus esse traditur, et aliis ex rebus, quas vide apud Otr. Mueller. Dor. II, 34. 7. Eam cantionem voce et motu congruente quum apud Homerum instituant messorum, legentibus mysticorum canticorum, maxime eorum, quae Lini aequales Pamphus, Olenus, Orpheus et Musaeus in Cererem et Proserpinam composuerunt, et inter Eleusiniarum sanctos ritus prisca Lycomidarum gens decantabat (Facijs ad Paus. Boeot. IX. Att. XXII.) recordatio succurrit, neque minus illorum, quae Icarientes permultaque alii populi antiquitus inter menses edebant (Boeckh: Ueber die Lenaeen, 10: Ab-

handl. der Berl. Acad. 1816.) His quidem Bacchus, omnis fertilitatis numen, celebratus est; cui, et ipsa olim opacula jusserant choros solemnes per omnes populi pagos in gratiam annui proventus institui: Buttman ad Demosth. Mid. 15. Ejus dei quod apud Homerum non fiat accurata mentio (nam loco II. VI, 130 sq., de quo cum multa alia in utramque partem dici possunt, tum hoc, de graeco deo ibi non narrari, parum tribuó: cf. Knight ad h. l.), non mirabuntur, qui de ejus cultu quae tradantur non ignorant. Inde enim hoc apparet, eum posteriore aetate, licet ante civitatem Athenarum a Theseo constitutam (Thucyd. II. 15.) a peregrinis in Graeciam translatum, contemptum vero ab indigenis sive propter nimiam ejus tristitiam, sive propter amplam Cereris, quam frugum matrem venerari a patribus didicerant, dignitatem, sive sola populorum invidia, solis ab istis colonis, maxime mysteriis celebratum esse, ubi Bacchi vis ac natura, recte fortasse intellecta, cultum habuit perpetuum: Schol. Aristoph. Acharn. 242. Et Orpheus quidem hoc naturae foecundae numen ex Phrygia in Thraciam, inde in Graeciam transtulisse et mysticum ejus cultum instituisse dicitur: quamquam sunt, a quibus Melampodi aliisque id tribuatur. Cui deo, quibus in patria cantilenis celebrari solebat, hic quoque carmina lugubris ingenii tragica et dithyrambica primum decantata sunt. Orphica deinde doctrina cum antiquiore Eleusiniorum institutione quodammodo coalescente Bacchus Cereris filius, Proserpinae alumnus, seriusque adeo τελετάρχης factus est. Plane diversus ab hoc, ex veterum ipsorum testimoniis, et vi sua dignitateque et

cultu Bacchus exotericus, qui serius Eleutheris profectus Athenis invaluit, vel sponte sua, vel colonorum patrium, quem esse eum putabant, cultum propagantium studio (Meurs. Reg. Athen. III, 10), vel, ut alios quoque deos publice receptos esse veteres scriptores narrant, oraculorum mysteriorumque auctoritate et admonitione (Pausan. 1, 2, 4. cf. Boeckh. Ueber d. Lenaeen.). Liberiorum enim cantuum, saltationum et actionum mimeticarum genere Bacchi, cum graecus esset factus, et vini datoris publici ritus distinguebantur. Homerus vero, in ceteris graecae mythologiae magister subtilis et gravis, cum neque Bacchi neque Cereris aliorumve numinum arcana quadam reverentia mentionem injiciat, hoc et disciplinam arcani omnino ipsum ignorasse, et maxime Jones ab orphica ea vel mystica religione abhorruisse, videtur documento esse. Neque id mirum est, cum Homeri aetate vetusta Jonum austeritas (*τὸ αὐστηρὸν καὶ σκληρὸν*, sola quod in Jonica harmonia remanserat: Athen. Deipn. XIV. 624, 25.) laetiore coelo admodum mollita esset, ac pristinae vitae religionisque tristitia et severitas cessisset elegantioris et liberalioris disciplinae deliciis: Jac. Quaest. Soph. p. 93. Popularem igitur, hilarem ac jocosam sui temporis poesin Homerus nobis exhibet; cujus insigne exemplum non sine imitationis et saltationis vestigiis Phaeacum solemnitas suppeditat: Od. VIII, 250 — 380; quo cum loco si Il. XVIII, 194 et 590 sq. Od. IV, 18. contuleris, horum cantuum liberiore saltatione atque imitatione insignium et distincta perfectaue genera et summam apud Graecos antiquitatem cognosces. Austerioris disciplinae erant vetustissimi, qui praeter Linum

et Orpheum nominantur, lyrici illi poetae Eumolpus, Melampus, Musaeus, Olenus, Theomis, Thamyris alii- que, qui et omnes mystico cuidam cultui indulſisse videntur, et dithyrambici adeo tragici vocantur, v. Fabric. Bibl. Gr. I. Et Theomin quidem auctorem etiam Minos et Auleas secuti tragica dramata feruntur composuisse. I. Malala 1. Chron. p. 181. cf. Benti. ad Mill. Sed de cantibus tragici modi vel dithyrambici ea videntur intelligenda esse. Dithyrambus autem, quod indicatur ejus nomine et usu peculiari, e mysticis religionibus ortus atque pervetustus erat. In quo qui proprie inerat modus Phrygius, is lenis primũ, compositus, precibus aptus ac religiosus, postea, numini Bacchi mutato obtemperans tam violentus, et enthusiasticus exstitit, ut quivis cantus a sobria et castigata dictionis numerorumque ratione vehementer recedens diceretur dithyrambus. Et Baccho tum quidem concitati chori eum ita canebant, ut animi furorem quendam saltationibus, imitationibus et actionibus exprimerent. Postea cum etiam alios deos, adeo homines eo cantu celebrare coepissent, factum est, ut acclamaretur: οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Ita etiam paeanes, qui Apollini proprii et ab initio τελεσίεροι erant, postea hominibus, ut Demetrio ab Atheniensibus, imperatoribus vero suis a Romanis cantati sunt: Athen. VI. 253. Herod. IV, 2. Eandem sortem tulit κῶμος dionysiacus. Dithyrambica vero poësi qui primum inter Graecos usi dicuntur, felicissime in ea elaborasse videntur, Alcman, Archilochus, Arion, quem narrant Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας, Lasus et Dithyrambus ipse Thebanus, si quem vere fuisse putes. Eas

vero hic cantus passus est novationes et mutationes, ut dramaticae ac verae tragoediae persimilis fieret, eaque exorta ex illo putanda esset auctore Aristotele. Ac primum quidem teste eodem Problem. XIX, 15, dithyrambi antistrophas habebant; iis carebant, ἐπειδὴ μμητικοὶ ἐγένοντο. At μμητικοὶ qui tum exstiterant, quales tandem fuerunt? Vere dramaticae, inquam, imitationi et rationi propiores. Nam non solum ita comparati erant, ut alia in se persona suscepta dithyrambum poeta cantaret, sed ut etiam alii aliis personis induti accinerent. Atque ejus, cui canebat, personam simulans poeta paulo diverso modo ac dithyrambicus vel cyclicus chorus, tragico scilicet cantabat: Suid. Arion, cf. Herm. ad Aristot. Poet. Cap. I. Quam artem aliis, ut videtur, jam exemplum praegressis, Arion libere adhibuit, inque memoriam Bacchi ex satyris constantem fecit chorum, in dramaticum modum agentibus (τὸ παλαιὸν ἐν τῇ τραγωδίᾳ πρότερον μὲν μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν Diog. L. III. 56. cf. Athen. D. XIV, 630: hinc Aristoteles Poet. IV. ἐκ σατυρικοῦ μετέβαλεν τραγῳδ. cet.). Tragœdiae nomine hoc dithyrambicum genus imprimis gaudens alii deinde ita mutarunt, ut choro omisso ab singulis quasi actoribus scenicis diversas personas et vestitu et cantu et habitu imitantibus carminis partes canendas saltandasque facerent. Ita hac in arte videtur etiam Philoxenus esse versatus; et Thespidis aetate ad unum usque agentium numerus jam redactus erat, τὸ πλῆθος τῶν ὑποκριτῶν cet. Aristot. C. IV. Hoc igitur ad fastigium variis rationibus deinceps tentata ac mutata pervenit apud Graecos dithyrambica poesis; quam eo modo jam ultra perfectionem suam

progressam et per pravam nonnullorum licentiam potius fuisse corruptam dixeris: v. Dionys. Hal. de compos. verb. 19. Plut. de Mus. 12. Alterum dithyrambicae poeseos genus, phallica carmina, alii excolentes satyricam inveniebant poesin eam, unde comoedia nata est dramatica. Satyricis vel comicis choris antiquitus numina patria coluerunt Epidaurii, Megarenses, Phliasii, Sicyonii, alii: Mueller. Dor. III, 347 — 65. Choro omisso qui magis mimetica ejusmodi carmina scripserunt poetae posteriores, comoedias composuisse traduntur. Voluti Telesten Svidas ex Athenaeo (XIV, 616.) comicum facit, qui comici generis dithyrambos, satyrica vel comica dramata scripsit: Herm. ad Aristot. I, 2. Jacob. Quaest. S. p. 39 sq. — Haec est itaque ara illa *αὐτοσχεδιαστική*, quam dramaticae Atheniensium comoediae juxta ac tragoediae antecessisse Aristoteles docet Poet. IV. Et tragicum quidem nomen eadem origine eademque vetustate est ac dithyrambicum. Modus tragicus dithyrambico sedatior ac flebilis, cornu ductus cum stabat sacer hircus ad aram, ut est apud Virgilium, decantari solebat in mysteriis Bacchicis. In quibus quid sancta hirci dilaniatione primum sit significatum, non ita certo erui potest. In Ascoliis quidem similis obtinebat mos, sed vini datori Baccho sacer; neque propius ad rem pertinet Haemophagia, mystica significatione ea quidem non carens. Verum etiam alias majorisque eas momenti partes in Bacchi rebus agit hircus. Hircina forma Bacchum, ut est apud Apollodorum, indutum, vel hirco, ut est apud alios scriptores, insidentem Mercurius a Jove, Junonis iram timente, jussus Nysam subduxit, ubi a

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

praemio dandi mos manavit, ex quo demum tragoediae nomen accessisse falso putatur: Jacob. Quaest. S. 104. sq. Nam actio illa arcana praebet nobis *δρᾶμα τραγικόν* primum et archetypum, atque solemnitatis in Apollinis sacris hyporchematicae imitationeque insignis exemplo satis illustratur; inter eamque qui tragicus audiebatur cantus, ejus modus haberit oportet *ἦθος θρηνητικόν*, saltem *βαρὸν καὶ σεμνόν*, item saltationis genus (*τραγικὴ ὄρχησις καὶ* Athen. D. I, 21.), quo cum actionibus conjuncto mystae tum utebantur. Tragico eo modo in dithyrambis Arionem aliosque usos esse, paulo ante dictum est. Tragoediam inde exortam lyricam cum Sicyoniorum chori ad tristes Adrasti casus celebrandos adhibere solerent, Clisthenes Baccho, cui propria erat, restituit. Sed utique non essent ita usi, nisi ad illa funebria apta et ex ejusmodi lamentationibus haec poesis profecta fuisset. Quid? quod mysteria omnino ideo, ut manibus hominum meritis suis immortalium justa perficerentur, si non instituta, tamen hic illic adhibita esse videntur. Nam Clemens Al. „Erant ergo, inquit, mysteria certamina, quae suscipiebantur propter mortuos et facta sunt publica.” Epitrept. Quae sententia etiam in Stromatis, in Plutarchi aliorumque scriptis diffusa est. Tragico autem modo etiam in aliis cantionum generibus posteriores poetas abusos esse assentiatur, qui, quanto novandi

a quibus ad Graecos olim transire potuisse negetur, sed Phoenicibus, Assyriis omnibusque populis antiquissimis communem et tantum non innatam fuisse comparere: Jac. Quaest. Soph. 79 sq.

studio flagraverint, novit. Sed vetustissimi illi poetae ad Epigenem usque Sicyonium et postea Philoxenus, qui etiam dorio modo dithyrambos componere conatus est, ceterique omnes, quorum carmina dithyrambi pariter ac tragoediae nominari solent ab antiquis scriptoribus, dithyrambos tragicos ita fecisse putandi sunt. Hujusmodi poemata dramaticas actiones, quibuscum a primis inde initiis modum tragicum conjunctum deprehendebamus, continentia dramata tragica vel simpliciter dramata nuncupari non mireris. Eorum non tam inventionem quam perfectionem pluribus antiquitatis populis, neque ulli jure minore adjudicare licet. A Doribus quidem omnem poesin lyricam et primum et perfectissime excultam esse constat. Verum dramaticae tragoediae — τῆς κυρίως λεγομένης s. τῆς καινῆς — inventio et perfectio propter testium antiquorum consensum Atheniensibus abjudicari nequit. In Thespide Icario, quem novae rei auctorem non satis recte celebrant, commistum adhuc conspicitur et quasi conflictans tum dithyrambicae poeseos genus tragicum cum comico, tum utrumque extemporale rudimentum cum arte vere dramatica. Phrynichus autem et Aeschylus ad perfectionis fastigium multo propius eam adduxerunt. Ille quidem a ludis satyricis et a Baccho recentiori ad graviora iterum tristiaque argumenta direxit artis tragicae cursum. Ad trilogiarum modo dramata satyrica, quibus spectatorum animi gravissime affecti et concussi relaxarentur, quae sibi comici vindicaverant ludicra, a tragicis adhibebantur. In comico genere summam laudem sibi paraverunt Choerilus et Pratinas. Comi-

co de nomine vero cum alii aliter disputent, vestigia persequens eo adducor, ut verba unius radicis esse partem κώμη, κῶμος, ἰκάνω s. ἴκω et Germanicum Kommen. Et κώμη quidem primum locus est, ubi contibules solebant convenire maxime ad curanda sacra gentilicia. Similes sunt origine significatuque voces Ἐλευσις, Ὀρχόμενος al. Κῶμος vero solemnitatem adventivnis significat, vel sacram processionem quamcunque, maxime Bacchicam s. Phallicam illam, quae comediae dramaticae parens dicitur ab Aristotele. Cantus vero inter has solemnitates s. κωμῳδίαi quam similes et a primis inde initiis fuerint dramaticis comoediis, et semper manserint, demonstratione non eget. Verum uti ἐνθρονισμός non modo τὸ ἐνθρονίζεν, sed etiam carmen inter deducendas deorum statuas cantatum significat, ita pro κωμῳδία nonnunquam simpliciter κῶμος dicitur, quod etiam cantionis jocosae genus quodcunque significat; adeo tragoediae Thespidis aliorumque tragici conatus apud antiquos scriptores, κῶμοι sunt: Bentr. Phaler. Epist. p. 235. Nominabatur vero etiam omnis cantibus celebrata commissatio, κῶμος; ea significatio frequentissima ita quidem est, ut iterum ipse quoque commissationis cantus nonnunquam κῶμος dicatur, quod alibi ἐγκώμιον esse solet: in quo genere Pindarica carmina quasi agmen ducunt.

E religionibus vero, interioribus, maxime illis et arcanis, non solum nomen tragoediae et comoediae primaque ista initia, sed, quod nunc demonstrare studebo, posteriore aetate scenicus apparatus quoque perfectiorque omnis conformatio videntur profecta esse. Etenim cum essent sacerdotes, qui ampliorem,

quam de personis aut natura sua divinis aut ad immortalitatis et religionem et memoriam consecratio notitiam habere et aliis et sibi videbantur, omnibus promiscue hominibus aperire nolle simularent: his potissimum auctoribus pristina mysteriorum ratio, qua Naturae numen gentilicium privato cultu celebrabatur, peculiare in ceremonias et solemnitates videtur abuisse, quibus de diis mysticis cogitata sive accepta, ita ut res ageretur perfectiore jam arte, proponerentur. Quos dramaticos ritus alii quidem ex antiquioribus aliorum populorum mysteriis in graeca translatos esse volunt. Et primam quidem mysteriorum institutionem quamvis antiquitatis fere omnes sibi populi vindicent suaque ab extrema origine repetant: tamen multo antiquissima ab omnibus fuisse creduntur Aegyptiorum et Phoenicum mysteria. De Aegyptiacis vero res h. l. gravissimas jam attuli; accedat tamen insignis Herodoti locus II, 171., qui docet, numinis historiam in iis celebrandis proponi solitam, religiosum de iis silentium fuisse observandum, et ritus hinc in Graeciam profectos esse. Etiam memorabilius dramaticae actionis in ritibus his arcanis frequentatae exemplum exhibet locus II, 63. Ipsi vero Aegyptiorum sacerdotes, qua fuerunt vanitate, Eleusinia ex Aegypto in Graeciam translata, ibique ab Orpheo plane ad Aegypti quorundam mysteriorum exemplum instituta esse, jactitarunt: Procl. in Theol. Plat. I, 5. Diodor. I, 29. ed. Eichst. Atque Orpheus cum non modo mysteriorum, sed tragoediarum quoque primus habeatur auctor (Fabricius contra B. G. I, XIX. hanc de tragoediis ab Orpheo inventis famam loco Niceph. Gregor. Hist. Byz. p. 889. male intellecto

niti opinatur): eo ipso, quae horum cum illis fuerit affinitas, symbolice prodi videtur, praesertim si eam nunquam {vixisse credimus Aristoteli ap. Cic. N. D. I, 28; id quod nominis suadet origo orientalis cum re in Graeciam allati: nam a radice $\epsilon\rho\upsilon\varsigma$ (Urf), unde etiam Persarum poeta mysticus nomen celebre traxit, mysticam doctrinam significante descendit: quas res vide accuratius tractantem Tiedemannum I. Griechens. erste Philos. I. Aegyptiacis simillima fuisse Graeca mysteria narrant Herod. II, 45. Luc. Dea Syr. p. 628. Amstel. Euseb. Praep. Ev. X, 39. al. Etiam fabularum, quae utriusque populi mysteriis peragebantur, similitudinem indicat Plutarchus Isid. Osir. p. 107. Frankf. Qualia Eleusiniis imitando sunt expressa optime tradit Clem. h. l. Protr. 2., atque ipsam rationem et artem, qua scenicas et dramaticas res eas instituerint, licet non diserte descriptam habeamus, et Lucianus Alexander novis suis orgiis eam imitatus docet, (Thiersch. Einleit. Pind. p. 156.), et aliunde conijci potest: (v. quae dixi de Eleusiniis in Seebock. Arch.). His quidem in rebus ita instituendis nec Eleusinii nec ceteri antiquitatis populi, qui pari mysteriorum disciplina gaudebant, Aegyptiis egebant magistris, cum naturam sequerentur ducem pariter atque in adornandis saltationibus mysticis, de quibus Strab. Geogr. X. p. 467. D. Chrys. Or. XII, 203. Luc. Salt. I. 191; siquidem ea postulat, ut sensa declaremus voce et corporis motibus ($\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ φωνὴν δὲ ἔστιν ἡμῶν τὸ μιμεῖσθαι, Aristot. P. IV.); quamquam cum peregrinis Sabazii, Cybeles, Cotyos, aliisque orgiis simul peregrinos ritus ceremoniasque seriore tempore receptas esse, his non

negatur. Nam Eleusinia sacra, quae Cereri et omnino antiquis Pelasgorum numinibus primum fiebant, junioribus diis celebrandis paulatim adhibita, ac peregrinorum mysteriorum labe vitata sunt. Primum Bacchi, genetricis quippe terrae foecunditatem significantis, ideoque arctissima Cererem affinitate adtingentis veneratio iis adjungi coepit; cum eoque in Graeciam omnino ampliora et magnificentiora certamina musica et dramatica immigrasse Bacchi et solum nomen et cultus exterus ostendit; atque paulo post, certe ante Solonis tempora, theatrales illos mysteriorum ritus summam perfectionem et exornationem nactos praepolluisse, ipsaque Eleusinia, maxime externas ceremonias publici juris facta omni patuisse populo, intelligitur ex Clem. Al. Stromatis et Epitreptico cll. Lobeck. D. Grad. Myster. Itaque factum est, ut poetae dramatici, e sacris illis quae populo praecipue placebant, in usum verterent suum. Et Thespis quidem hujus rei fortasse primus periculum fecit testante Horatio:

„Ignotum tragicæ genus invenisse camoenæ
Dicitur, et plaustris vexisse poemata Thespis,
Quæ canerent agerentque peruncti faecibus ora”
atque: „Carminè qui tragico vilem certavit ob hircum,
Mox etiam agrestis Satyros nudavit et asper,
Incolumi gravitate jocum tentavit, eo, quod
Illecebria erat et grata novitate morandus
Spectator, functusque sacris et potus et exlex.”

In quibus primum illud observatione dignum est, plaustris quod primus Thespis poemata vexisse, deinde quod functus sacris dicitur spectator et

potus et exlex. Plaustrorum enim usus proprius et frequentissimus fuit in Eleusiniis: Bēntl. Trag. Orig. 313. Eadem ad dramaticos illos ritus pertinuisse inde collegeris, quod qui iis vehebantur mystae, ludicris corporis gestibus et carminibus certantes hoc ad quendam interiorum sacrorum ritum faciebant imitandum. Is vero ritus ad Jamben refertur, quae Cererem tristem lascivia sua exhilaraverit ridiculisque narratiunculis: quarum rationem ad illustrandam mystae primum jambico metro usi esse dicuntur: Schol. Aristoph. Ran. 416; et aliunde quoque novimus, quantum jambica poesis Cerealibus sacris debeat: Mueller. Dor. III. p. 322. De verbis: functus sacris sq. disputat Jacob. Quaest. S. p. 132. Etiam legibus consecrata erat aliqua mysticarum et scenicarum rerum conjunctio: cf. Interpret. Demosth: Mid. 46. 47. Thespidis autem mysticum ritum illum imitati exemplo proposito perfectiorem rei dramaticae artem Athenis incrementa cepisse tanquam exoterica mysteria nemini probabo. Nam ab arte Thespidis, Choerili et Phrynichi quam difficile fuerit ad praestantiam Aeschyli tragoediam producere, in vita hujus poetae (Stanl. Aesch. p. 701.) jam indicatum est: ut is locus quo magis a criticis usquedum neglectus sit, eo accuratiore indigeat quaestione. Quo quidem negotio facile perfungi possem allato testimonio Scholiastae ad Aristoph. Ran. 886, cui nescio an fides haberi debeat: ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἐτελεῖτο τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου: cl. Schol. ad vs. 343. 354. Verum oportet ex iis, quae mysteriis artis tragicae perfectio debere videtur, talia quoque afferre, quae ad externum rei theatralis habitum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

rum cantuum instar fuisse memorantur, quod Aeschylus Cereri Eleusinae cum precibus sacrificans propositus, dieque *χύτρω* fabula docta est, aliaque hoc genus eo referat, ut quae inter rem mysticam et dramaticam intercesserit necessitas, intelligatur. **Mysteria dramaticarum actionum prisca sua argumenta fere immutata retinuisse potest demonstrari; attamen ne latius evagetur oratio, quam ipsa sit ars tragica evagata mox τὰ τοῦ Βάχχου πάθη fastidiens, de mythicis fabulis, quas constantem tragoediarum materiam Phrynichus et Aeschylus fecerunt, accuratius jam disserendum est, quo clarius omnem rem dramaticam Graecorum religionis fuisse appareat.**

C A P. II.

DE MYTHICIS TRAGOEDIARUM DRAMATICARUM ARGUMENTIS.

Tragicorum aetate priorum dramatibus perditis Aeschylea magnum sane passa sunt damnum, neque levius detrimentum ipsae acceperunt graecae litterae multarum Aeschyli fabularum naufragio. Sed eam quidem temporum iniquitatem ex aequo accusant quicumque, quantum in Aeschyli ceterorumque fabulis explicandis ac judicandis superiorum scriptorum subsidio possit profici, satis intelligunt. Qui vero ex ipsa docta antiquitate Aeschylum illustraverint scriptores, eorum intercidisse commentarios, minus quam par est, dolemus: a quibus magnam in Aeschylum redundaturam fuisse utilitatem appareat. Atque Glaucus quidem et Chamaeleon de Aeschyli mythis commentati tum in tractandis iis singulari arte ac nova ratione poetam usum esse indicasse, tum illud docuisse videntur, ab Homeri et Hesiodi ratione discedens quomodo ille sordes fabularum absterserit, easque politioribus aetatis et philosophicis mentis suae rationibus accommodaverit: quae res ad nostram usque aetatem prope intacta mansit. Homerus enim et Hesiodus ut popularem concinnaverant mythologiam, omnique vi mystica et sym-

bolica exutam, ita Aeschylus quodammodo tragicam instituit, licet antiquas suas de diis, heroibus, regiarumque familiarum fortuna narrationes ex Homeri maxime, etiam Hesiodi poetarumque cyclicorum copiis eum sumsisse constet: ipse enim profitetur (Athen. Deipnos. VIII.) τὰς αὐτοῦ τραγωδίας τεμάχη εἶναι τῶν Ὀμήρου μεγάλων δείπνων: cf. Aristoph. Ran. 1040. Neque mirum est, tragicæ materiae partem majorem eum repetisse ex Homero, quem Plato dicat ποιητικώτατον εἶναι καὶ πρῶτον τῶν τραγωδιοποιῶν Resp. X, §. 607, cf. ibd. §. 595: Ὀμηρος ἔοικε τῶν ἀπάντων τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι; Theaet. §. 153. At Aristoteles: Ὀμηρος τὰ σπουδαῖα μάλιστα ποιητῆς ἦν· μόνος γὰρ οὐχ ὅτι εὖ, ἀλλ' ὅτι καὶ μιμήσεις δραματικὰς ἐποίησεν, ait Poet. IV. atque Iliadem et Odysseam censet ἀνάλογον ἔχειν πρὸς τὰς τραγωδίας. Exemplum, quod Aeschylus praeivit, Sophocles et Euripides secuti magis orationis Homericæ solent imitatores deprehendi, v. Interpret. ad Soph. Aj. 485. Eurip. Phoenis. 119. Neque omnino satis jam aestimatum est, per omnem antiquitatem quanto polluerit momento augusta Homeri dignitas, neque unquam, quantum in omnibus scriptoribus ad Alexandrinae usque doctrinae tempora ex illo fonte perenni exhaustum lateat, eruatur. Repetamus vero oportet antiquitatis studia, si ad perfectæ doctrinae laudem adspiramus, religiosius, quam fieri solet, ex Homero!

At primum omnium rogaveris, cur ex fabulis Aeschylus, Sophocles cet. confecerint tragoedias, qui si semel a Bacchicis discedendum esse duxerint, vel conflictata argumenta, vel clarissimas sui temporis res ges-

tas majore cum fructu in hunc finem adhibere possent? Hujus quidem rei Aeschylus Persas conscribendo utique periculum fecit, magis vero, ut ajunt, Hieroni Syracusano gratificaturus, cui Atheniensium virtutem in bellis Persicis probatam laetis adumbratam coloribus proponeret, quam artis tragicæ rationibus satisfacturus. His enim aestimari noluit Persas suos, quos non tragoediam sed drama potius heroicum haberi oportet. *) Phrynichi in iis exemplum imitando effinxisse traditur, cujus Persae, etiam Phoenissarum nomine inscripti, minus innotuerunt. Phrynichus idem *Μιλήτου ἄλωσις* fecerat tragoediam, qua docta, etiamsi solius artis rationes spectamus, non est quod miremur, eum magnæ mulctæ mille draehm. condemnatum esse, vetitumque, ne quis in posterum id argumentum tractaret. Tragoedia enim in rerum praesentia adumbranda versans qui potest legibus suis satis responderet? Quas qui in tali argumento sequi voluerit, veritati rerum vel imprudens aliquid detrectare cogatur. Gravius etiam superstitiosi Athenienses id tulerunt, quippe quo festorum dierum, quibus docebantur fabulae, religionem violari existimarent. **) Deorum enim apud

*) cf. Aristoph. Ran. 1026, 27. Hermannus uberius de Persis disserens monogrammatibus nomine insignivit. v. Schaefer, Orig. Comoed. p. 108. Blomfield. Praefat. ad Pers., et Passqv. de iisdem.

**) Herodotus, qui L, VI, 21. rem refert, etiam Mileti Excidium drama tantum fuisse, auctoremque, ὡς ἀναμνήσαντα εἰρήνη κακὰ multatum narrat. Et immodicam quidem misericordiam tristitiamque argumenti per se Atheniensibus non grati tractatione excitatam, quamvis plerique scriptores poenae

eos omnis erat res tragica: θεοῖσι καλὸν γέρας ap. Athen. D. p. 619. Dii eam ipsis tradiderant, diisque auctoribus eadem cepit incrementa, h. e. ad pristinum deorum, maxime Bacchi cultum originem et progressus rei dramaticae referendos esse videbant. Quae quanto colebantur intentius, tanto lautius ipsi colebantur dii. Constituerant quidem docendis tragoediis Dionysia magna, quibus fabulae novae, Dionysia rustica, quibus repetitae, atque Lenaea, quibus et novae et iteratae committebantur. Apparatus autem tragico, scenae exornandae, theatris exstruendis chorisque musicis instituendis quantum pecuniarum pondus Athenienses insumserint, fidem ejus superabit, cui haec voluptati tantum tribuisse videntur. Imo vera erga deos heroesque pietate compulsi et instituerunt haec, et sacrificia splendidissima adjunxerunt. Studiosius autem eos, quam par esset, nec sine vitio neglectis et posthabitis vitae negotiis cultum deorum observasse, ipsi testati sunt Graeci scriptores: Boeckh. Staatshaush. d. Athen. I. 325. Quanquam festi dies, uti apud nos non Deo tantum inserviunt celebrando, sed populo quoque erudiendo sensibusque religiosis implendo constituti sunt, ita Graecis quoque, scholarum praesertim, quae nos gaudemus, disciplina carentibus juventutis et plebis animos sapientiae praeceptis imbuedi et mores emendandi occasionem praebebant. Fabularum igitur, quae tum exhibebantur, si finem et usum spectas, cum sacris nostrae aetatis sermonibus

causam prodant, tamen alii propter alias quoque rationes auctorem displicuisse credunt: Schneider. l. l. VIII. A. W. v. Schlegel. l. dram. K. u. Litt. I. 118

comparare possis; et religiosius illae quidem Homeri quam hi bibliorum sanctitate niti solebant. Vidit hoc et breviter tetigit summa Gesneri sagacitas, qui saepe quae gravissima sunt, quasi aliud agens et obiter docet. In isagoge in erud. univers. I, p. 153. de tragicis Graecorum disserens: „Hi, inquit, fuerunt Graeciae doctores communes, et praestiterunt, quod apud nos concionatores et ordo sacerdotum.” Quod et ipsius antiquitatis iudicium fuisse docent Plutarch. d. mus. 27. Ἐπι μέντοι τῶν ἔτι ἀρχαιοτέρων οὐδ’ εἰδέναι φασὶ τοὺς Ἕλληνας τὴν θεατρικὴν μουσικὴν ὅλην δ’ αὐτῆς τὴν ἐπισήμην πρὸς τε θεῶν τιμὴν καὶ τὴν τῶν νέων παιδευσιν παραλαμβάνεσθαι κ. τ. λ. (cf. Boeckh. Praefat. Schol. Pind. XXXII.); Athenaeus Deipns. VI. 222: τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει. Ὡς ὠφελούσι πάντα sq. Eodem tendit Plato Gorg. 124: τί δὲ ἡ σεμνὴ αὐτὴ καὶ θαυμαστὴ ἢ τῆς τραγῳδίας ποίησις cet. Rep. 11. III. passim. Suidas: διδάσκαλοι. Inprimis chori tragici erat, auditorum excolere animos, corrigere mores, deorumque praecipere reverentiam. Unaquaque Aeschyli certe et Sophoclis fabula huiusmodi aliquod spectatur perficiturque consilium, quod ex choricis cantibus omnique fabularum oeconomia cognoscitur. Ipsos vero tragoediarum antiquiores auctores pietate et probitate excelluisse antiqui testantur. Tragicae igitur poesi, philosophiae quippe ac religionis magistrae quod Graeci tantum tribuerint, non magis miremur, quam quod illius cultores talia tantum sumserint fabularum, argumenta, quae ut ipsa illa poesis essent divina, tragica gravitate unice digna et aptissima poetico spiritui: Plat. Rep. X. 598, Lég. VII, 9. Mythi enim, antiquissima huma-

ni ingenii poesis, quae de rerum natura, de numinum heroumque origine rebusque gestis cogitata erant ac narrata comprehendebant. Sunt ideo aut philosophemata, *) eaque maxime theologica, aut historiae initia. Originem vero fabularum si altius repetere volueris, in consuetudine pristinae aetatis sensa ac cogitata sua ante litteras inventas signis et imaginibus exprimendi quaeras: Clemens. Strom. V, pass. Quibus in formandis phantasiae vis animo religioso et menti curiosae adfuit quasi obstetrix parturientibus. Sacerdotes fabularum primi cultores cum iis non minus ad fortitudinem corroborandam pietatemque excitandam, quam ad alia publica pariter ac privata consilia perficienda uterentur, pro tempore et loco exornabant antiquas, et commiscebantur novas: quarum interior sensus populo solam rem et historiam retinente aut omnino ex animis effluxit, aut in mysteriorum scholarumque philosophicarum latuit penetralibus. Poetae vero fabularum vi et venustate allecti et inflammati poetico poeticam materiam ornatu induebant. Et primum quidem poetae epici quae de diis heroibusque a patribus tradita acceperant, arcanae, si qua erat, significationis **)

*) Hac voce de eadem re usus est primum Heynius, et recte, iudicio Viri Cl. A. Matthiae in Comment.: de rat. tract. Gr. mythol.: cuius viri consensu nemo injuria gaudet iis in rebus, quae tanto studio, tamque vario sermone et scriptorum genere nunc agitantur.

**) Pergit idem pag 8.: modo ne antiquos illos ea, quae excogitabant, certis ac definitis notionibus, ut nostri philosophi solent, circumscripsisse, sed hanc sapientiam sibi servasse, popularibus autem non nisi quaedam ejus involucria et quasi putamina tradidisse credas, quo factum sit, ut posteriores

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

lam antiquam oculis subjicerent quasi imaginem perlustrandam, qua vel tristes animi affectus nimiaeque cupiditatum vis, vel virtus animique robur clare et perfecte possent cognosci. Singulae igitur quae probabant personae singularum imaginum instar formas certas et definitas ostentabant. Nam Aeschyli ac Sophoclis in mente insidebat species pulchritudinis illa, cujus ad similitudinem dirigebant artem. Perfectorum enim et excellentium ad speciem animorum cogitatione perceptam tales finxerunt formas, quales neque oculis neque auribus neque ullo sensu percipi possunt. Has ab iis artifices acceperunt formas, quas variis signorum generibus expresserunt: ut Aeschylum Phidias, Sophoclem Polycletus, Euripidem Lysippus viderentur imitati. Laocoontis, Niobes similiaque figurarum symplegmata mutas dixeris tragoedias. *) Haec

θους καὶ μέτρα καὶ σχῆμα ᾠδῆς, ἔλαθε τῇ περιβολῇ ψυχαγωγίας κεράσασα τὴν ἀηδίαν τῶν διδαγμάτων. Ad probandum poetarum et philosophorum consensum hoc apponitur exemplum: ὡν ἂν μεταβολῆς τὰ ὀνόματα, εὐρήσεις τὴν ὁμοιότητα, καὶ γνωριεῖς τὸ διήγημα. Quae antiqui Scholiastae, quem nescio an aliunde aegre accessiveris, verba tecum duxi communicanda. Insunt enim, quae perpendantur dignissima: ut, quod λόγοι philosophiam, μῦθοι poesin significant; deinde ea quod μηχανὴ ἐν τοῖς θελοῖς λόγοις dicitur; ex oda denique derivaveris eam, si illam interpreteris φιλοσοφίαν μουσικὴν: quamquam mihi μῦθος, fabula et inventio, ante πάθος atque sensuum sublimitatem antecedere videtur.

*) Nioben Aeschylus et Sophocles, Laocoontem solus Sophocles scripserant tragoedias. Et haec quidem dramata, quibus perfecte artificem poetae vestigiis insistentem cognoscere mus, temporis injuria abstulit. Exstat vero opus caelatum antiquum in Museo Pio-Clement., quo, quam religiose artifex ad Aeschyli Orestiadem omnia effinxerit, docemur. Rem il-

est enim plastica illa, quam dicunt graecarum tragoe-
diarum indoles ac praestantia. Formarum vero ea-
rum venustatem et dignitatem, qua poesis nos delec-
tat, cum in rerum veritate et quotidiano vitae usu
minus conspiciamus, quippe in quibus hominum nos
saepe imbecillitas et pravitas offendat, tragici, ut ulti-
mae et perfectae naturae exempla proponerent, non
potuerunt, quin ex mythica aetate, ubi perfecta om-
nia ac divina, repeterent. Hinc ducta sua virtutum
exemplaria ita exhibuerunt, ut intuentium animos ea
virtutis admiratione implerent, ad eamque imitandam
incenderent: quae flamma in egregiorum virorum pe-
ctore rerum gestarum memoria crescebat, neque prius
sedabatur, quam ipsorum virtus ostentatam heroum
virtutem adaequaverit. *) Deinde religiosum quasi

lustrat Heeren; Bibliothek d. alt. K. u. Litt, III. Simile exem-
plum laudat Uhdenius in Dissertat. Ueber d. Todtenk. d.
Etrusk. in d. Abhandl. der Berl. Acad. 1816. p. 41; alia ha-
bet Mueller. Dor. II, 332. Propius ad nos adinet accuratissi-
ma descriptio tabulae in templo Jovis Pelusiotae, qua Prome-
thei liberationem pictor Evanthes expresserat in Achill. Tat.
de Clit. et Leuc. III. p. 173. Eam tragoediarum cum pictis
tabulis figurarumque complexionibus similitudinem Aristoteles
Poet. VI. Plutarch, d. aud. Post. celebrant; cf. Lessing. Laoc.
et Schlegel l. l. dr. K. u. Litt. I. 126. Caelaturarum vero
personas dixerim ut tragicas fati necessitate, ita materiae du-
ritie constrictas teneri.

*) Haud dissimulant quidem tragici humanae naturae im-
becillitatem, imo saepius de ea conqueruntur. At vere ita
proposita sunt animorum perturbationes vitiaeque, ut absit
contemptus causa locusque misericordiae detur. Ipsa scelera
in personis, quas fixerunt tragici, nescio quid divinum spi-
rant, quia fere ex invidia deorum dicuntur profecta esse, aut
ex parentum delictis orta: itaque poesi tanquam igni piacu-

pignus eae fabulae erant Graeciae a diis concessum sive palladium antiquitate sancitum. Deorum ipsorum historiam cum populo terraque conjunctissimam, et omnes patriae religionis origines rationesque continebant. Ab his ad emendanda sacra corruptae suae aetatis et restauranda pergendum Aeschylus cum aliis videbat; eas innumera locorum monumenta vocabant in memoriam ab antiquissimis jam celebratas scriptoribus.*)

lari purgabantur animae. Ad eas sententias fortasse dirigenda est interpretatio loci Aristot. Poet. VI. *Ἐστὶ τραγωδία μίμησις πράξεω. — δι' ἐλέου καὶ φόβου περαινουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν.*

*) Prometh. 732. 837. 840. Quibus locis adjungens Phaedri Plat. locum §. 6 — 9. id maxime ago, ut verum Platonis de fabulis judicium cognoscatur, qui in libris de Rep. et mythologiae et dramaticae praecipue poeseos contemptor ac castigator acerbissimus esse fertur. Socratem hinc, quid de fabulis censeret interrogatum facit respondentem: *ἀλλ' εἰ ἀπιστολίην* cet., quae disputatio omnis eo redit, ut reverenda sit fabularum sanctitas, neve acuminis protervitate violanda. *Ἀγροίκην* dicit *σοφίαν*, i. e. artem illiberalem parumque ingenuam, quae sanctas ingenii simplicis cogitationes frivola interpretatione pervertat. Male utique cum his consentiunt, quae Plato habet Rep. II, 377 sq., quibus vehementer impugnat mythicae poeseos usum. At diversis eas vitae studiorumque temporibus, ac diversa persequens consilia proposuit de fabulis et poesi imprimis tragica diversas sententias. Juvenis enim mythologiae et poeseos summo ardebat studio, quas vir factus a civitate, quam finxerat soli rationi obtemperantem, abhorreere videbat (Cic. Tusc. II, 2.), pervetse iis numinis donis abuti poetas satis expertus: ut non mythologiam aut poesin, quas ubique (in Phaedr. Jon. Lach. Protag. dialogis) reveretur divinas, sed perniciosum moribus earum abusum a civitate sua relegeret, sive potius severis legibus coerceret (Leg. VII, 816. Rep. II, 379); et fabulas quidem subtilioribus, quam quas tunc tem-

Heroum de patria meritorum grata iis colebatur memoria; perpetua Pelopidarum, Labdacidarum al. infortunia etiam sine ostentatione scenica non minus numinum ultricium terriculis terrebant, quam Thesei, Herculis aliorumque immortalitate donatorum merita omnis pietatis studium ultro excitabant. Quamobrem tanto amore fabulas tota fovebat Graecia, ut nihil ducerent prius et antiquius, quam teneris liberorum ingenijs eas tradere. Plato, οὐ μανθάνεις, inquit, ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν cetera, atque τοὺς ἐγκριθέντας μύθους πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ ταῖς χερσὶν sq. Rep. II, §. 377. An mirum etiam putabimus, si his fabulis, quas cum lacte, ut ita dicam, sugabant, et audiendis Graeci per totam vitam vehementissime delectabantur, et adumbrandis poetae, maxime vero ipsius vitae imitatores tragici inter se certabant? Ipsi vero his aliisque commodis mythica dramatum argumenta novis et fictis praestare Graeciae poetae elocuti sunt. Nam. (Athen. Deipns. VI, init.) Antiphanes in Poesi hoc modo scripsit:

— — Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγωδία
 ποῖημα κατὰ πάντ'· εἶγε πρῶτον οἱ λόγοι
 ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσὶν ἐγνωρισμένοι,
 πρὶν καὶ τιν' εἰπεῖν, μὴς ὑπομνήσαι μόνον

poris conciperant poetae, submittehs rationibus, tragica vero maxime Euripidis (Rep. VIII, 568.), Agathonis similiaque exprobrans exempla. Haec ita disputans, ut severa Platónis iudicia insigni, qua florebat tragoedia apud Graecos auctoritatē non officere, intelligatur, de ea re ampliora cognituros relego ad Morgenstern. D. Plat. Rep. Comt. III, 2, 12 et Epim. 2. Sulzer Theor. d. K. IV. 558. Boeckh. Trag. gr. §. XIV.

δει τὸν ποιητὴν. Οἰδίπουν γὰρ ἄν γε φῶ,
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἴσασιν — — —

Sed omnis ille locus considerandus est. Accedit, quod in ostentandis his fabulis ipsam graecae nationis et Athenarum maxime celebrationem tragici tanquam ultimum sibi finem proposuerant. Qui enim Atheniensibus inuisi essent populi, eorum antiquam rationem cum invidia quadam descripserunt, Atheniensium pristinum statum summis efferentes laudibus. Quid enim? Sophocles cum Theseum, Athenarum conditorem, aequissimi et sapientissimi principis colaudet exemplum, Argivorum Creontem injustitiae atque ferae tyrannidis incuset, num id sine studio et ira putabimus factum esse? Quod patriae studium summa quamvis arte dissimulaverint tragici nescio an laudabili patriae caritate nequeat excusari. *) Eoque modo licet liberius in sancta mythicarum rerum sylva tragici versarentur, ut res novo ornatu induere, et ingeniosa adumbrare ratione summae artis ducerent**), tamen traditam fabularum rationem proorsus evertere et turbare nefas habebant. Sophocles quidem res varia immutatione diversis quae sequebatur consiliis ac-

*) Alia exstant exempla Aesch. Pers. 229 — 244. Eumenid. 675 — 696. Sophocl. Oed. Col. 668 — 720. Aj. 596. Eurip. maxime in Heracl. v. Boeckh, l. l. XIV. Referendum hoc ad arctissimam necessitatem, qua remp. graeca tragoedia attingebat. Quam a veteribus criticis jam indicatam Beckius, Boeckhius, Schlegelius uterque persecuti sunt, nuperrime illustravit Jacobus in Quaest. Sophocl.

**) Hinc Diphilus apud Athenaeum l. l.:

— — — τοῖς τραγωδοῖς ἐξουσία
ἔστι λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις.

commodare solebat: tamen in eo genere quam religiosus fuerit, testem habemus Athenaeum *Deipn.* VII, 277. Ibi Sophoclem, qui in Ajace pisces *ἔλλους* appellaverit, vetustum poetam Gigantomachiae auctorem, qui primus ita locutus sit, imitatum esse Zoilus tradit; neque hoc mirum videri de Sophocle debere: *ἔχαιρε γὰρ τῷ ἐπικῷ κύκλῳ, ὡς καὶ ἄλλα δράματα ποιῆσαι κατακολουθῶν τῇ ἐν τούτῳ μυθοποιίᾳ*: quod ejus de Sophocle judicium pluribus confirmat J. Casaub. animadv. ad C. IV. cf. Lobeck. ad Aj. 70. Et in Homero exprimenda Sophoclis religionem in ejus vita Scholiastes laudat: *τὸ πᾶν οὖν Ὀμηρικῶς ὠνόμαζε, τοὺς δὲ μύθους φέρει κατ' ἕκαστος τοῦ ποιητοῦ· τὴν Ὀδυσσεΐαν γὰρ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται*. Euripides vero in fabulis tractandis ab justa Sophoclis via paululum declinans magis ingenio suo indulget, et Anaxagorae Sophistarumque nimio fertur studio. Aeschylus vero, quem peculiari his in rebus ratione versatum esse jam antiqui scriptores significant, ultra illos, qui popularem hanc religionem condidisse traduntur, Homerum et Hesiodum sapuit. Eorum enim rationes non modo limat ubique et castigat, sed aperte impugnat hic illic eam vulgi religionem: quod Promethei exemplo demonstrabitur. Qua de fabula jam antiquissimus vitae Aeschyleae scriptor multa annotavit memorabilia. Locum etiam aliis, quas continet, rebus gravissimum transcribam fere integrum, ut, quo tendat omnis nostra disputatio, magis compareat: *Ταύτῃ καὶ ἄριστα εἰς τραγωδίαν Αἰσχύλος κρίνεται, ὅτι εἰσάγει πρόσωπα μεγάλα καὶ ἀξιόχρεα. Καί τινες ἤδη τῶν τραγωδιῶν διαμόνων οἰκονομοῦνται θεῶν, καθάπερ οἱ Προμη-*

θεῖς. Τὰ γὰρ δράματα συμπληροῦσιν οἱ πρεσβύ-
 τᾶτοι τῶν θεῶν, καὶ ἔστι τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ
 τῆς ὀρχήσεως θεῖα πάντα τὰ πρόσωπα. Τῶν ποιη-
 μάτων ἃ μὲν ἐστὶ διεξοδικὰ καὶ διηγηματικά, καὶ ἐπαγγελ-
 τικά, ἢ δὲ δραματικά καὶ μιμητικά, ἃ δὲ ἐξ ἀμφοῖν· ἃ δὲ
 μόνον δραματικά αὐτίκα ἐνεργεῖ καὶ λέγει ἕνα τὰ πρόσωπα,
 καὶ αὐτὸ τὸ κῦδος ἔχει. Διὰ τοῦτο αἱ τῶν δραμάτων ἐπι-
 γραφαὶ προσγράφονται τοῦ ποιητοῦ Νιόβη Ὀμήρου, Αἰσχύ-
 λου ἐν Ἰλίοις· μικταὶ γὰρ εἰσιν αἱ ποιήσεις αὐτῶν. Χορὸς
 δὲ τῶν τραγωδῶν συνίσταται ἐξ ἰδ' ἀνδρῶν, ὁ δὲ τῶν κω-
 μωδωποικῶν ἐκ κδ'. Σημειωτέον, ὅτι δράματα ὁ ἐποίησεν ὁ
 Αἰσχύλος. Ἡ τραγωδία δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐν Ἀθήναις εὐρέθη,
 καὶ ἐκεῖσε ἤνθησεν, ἐνθα καὶ Αἰσχύλος Ἀθηναῖος ἦν καὶ
 τραγωδὸς ἀριστος, τῇ τραγωδίᾳ ὑπερβάλλον, πάντας ποιητάς.
 Τέσσαρα δὲ εἰσὶ τὰ συνιστῶντα τὴν ποίησιν, μέτρον ἡρωϊ-
 κον, μῦθος ἀλληγορικός,*) ἱστορία παλαιά, καὶ ποῖα
 λέξεις, ὧν χωρὶς ἐποποιοὶ λέγονται. Ἀνθρώπους ὑποκρι-
 τὰς εἰσῆγεν ὑποκρινομένους πρόσωπα τοῦ τε
 Κράτους καὶ τῆς Βίας, καὶ εἰσῆρχοντο εἰς τὸ
 μέσον καὶ ἐτραγώδουν ἀποστηθίζοντες δράμα-
 τα, οὓς καὶ τὸ κοινὸν ἔτρεφεν.

*) V. F. Tzetzes: Exeges. II. p. 29. Schol. in Hesiod. p. 11. Blomf. Eustath. ad Hom. p. 5.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

est, in quibus tragoediae versari, sive, quae a tragicis tractari solent. Sed hac observatione etiam missa cur novum is argumentum primus tractaverit, ex ipsa Agathonis indole ac natura facile intelligitur. Nam Aristophanes, Plato, Athenaeus, Stobaeus aliique ejus mentionem inferentes voluptati eum et luxuriae summo opere indulgisse tradunt. Voluptatis excitandae studio ductus eas composuit fabulas, quae delectarent animos et exhilararent. Ejusmodi hilarotragoedias, qualis illa fuisse videtur, et Agathonis nomen comici conciliasse et recentiori comoediae viam munivisse manifestum est. Hinc profectum est paradoxon, quod Socrates in Plat. Symp. Agathonis et Aristophani probare vult: τὸν τέχνη τραγωδοποιὸν ὄντα, καὶ κωμωδοποιὸν εἶναι. Jam enim hac Atticae culturae et disciplinae aetate cum succus ille et sanguis verè tragicus, cui naturalis inerat non fucatus nitor, corrumpi coepit, tragoedia desit morum religionisque esse magistra, ac voluptatis ministra, nisi qualia hodie etiam proferri videmus, ficta voluptatis causa argumenta non proponebat. Ita tulit tempus. Aristoteles igitur mutata tempora respiciens, τὸ εὐφραίνειν summum jam tragoediis spectandum ponit, ideoque his populi commodis egregie inservientem collaudat Agathonem cf. Poet. XVIII. Mor. VI. 244. Plut. Symp. III. 3. φιλοπλ. fin. Primus enim Chromaticum musices genus et εὐβόλιμα immiscuit; idem jactabat ἰσόκωλα et ἀντίθετα Athen. deipn. V. 2. cet. Quod eius studium veteris disciplinae defensores acerbissime reprehendunt et Plato in Symposio, ubi κωμωδοτραγωδὸς ille optime cognoscitur (cf. Praefat. Wolf XLV. Bentl. d. Ep.

Eurip. 2.), et Aristophanes, qui cum ejus effoeminatam mentem artemque imit. Thesmoph. Ran. 84. al., tum omne aequalium tragoedorum genus degener Ran. 90. sq. perstringit. Verum digniores nomine et laude tragici in mythicis argumentis egregie ab arte et utilitate tractandis gloriam quaerebant, ejusque gloriae maximum inter ipsos certamen erat. Horum quidem argumentorum grandem copiam affert Lycianus de Saltat; tragoediarum vero, quae aetatem ferunt, si actionis propositae tempus spectas, Prometheus in antiquissima tempora incidit. Centum fere post annis Danaides virgines Aegypti filiis nubere recusantes Argos confugiunt, itaque ab illis liberantur: Aesch. Supplicibus. Rursus centum post annis Ion, Apollinis ex Creusa filius, Antho primum, deinde etiam Creusae ejus uxori, cum liberis carerent, oraculo adtribuitur: Eurip. Ione. Non longo post tempore, Pentheo a Bacchis discerpto, Cadmus abigitur in anguem commutandus: Eurip. Bacchis. Tunc etiam Medea interempta pellice, Aegeo, regi Athenarum, nupsit: Eurip. Medea. Regnante ejus filio Theseo, Hippolytus a Phaedra mortua accusatus periit: Eurip. Hyppolyto. Cum Theseo floruit Hercules, de quo haec traduntur: Alcestin primum, Admeti uxorem, resuscitat: Eurip. Alcestide; deinde occisis per furorem filiis Athenas a Theseo deducitur: Idem Hercule furente. Denique induta Nessi tunica moritur: Sophocles Trachiniis. Sed ut ad Theseum revertamur, regnante eo etiam bellum Thebanum commissum est. Atque Oedipus, agnitis facinoribus suis, ipse se excoecaverat: Sophocl. Oedipo Rege. Tum fratres duo Polynices et Eteo-

cles mutuis pereunt caedibus: Aesch. Septem adv. Thebas. Sub hoc tempus Oedipus Athenas profectus, audito filiorum contentione, moritur: Sophocl. Oedipo Colon.; quanquam apud Euripidem occisis demum fratribus Oedipus ex urbe ejicitur: Eurip. Phoenissis. Mox Antigone, sepulto contra edictum fratre Polynice viva defoditur, mortuis insuper Haemone et Eurydice: Sophocl. Antigone. Tum etiam Argivae matronae Athenas profectae a Theseo impetrant, ut Creontem cogat Argivis sepulturam permittere: Eurip. Supplicibus. Paulo post bellum Trojanum exarsit, solutis e Graecia navibus mille ducentis. Ac primum quidem Iphigenia in itinere a Graecis mactanda evanescit: Eurip. Iphig. Aulid. Decimo deinde oppugnationis anno Rhesus occiditur, abductis equis: Eurip. Rheso. Mortuo Achille Ajax de armis iratus manus infert sibi: Sophocl. Ajace. Tum Philoctetes a Lemno ad Trojam abducitur: Idem Philoctete. Post captam Trojam, occiso Astyanacte et captivis mulieribus distributis, naves solvunt Graeci: Eurip. Troadibus. Mox etiam Hecuba post immolatam Polyxenam Polymnestorem egregie ulciscitur: Eurip. Hecuba. Ulysses, in itinere Polyphemo excoecato; navi pergit una cum Sileno: Eurip. Cyclope, satyrico dramate. Sub hoc fere tempus Heraclidae, adjuti ab Atheniensibus, Eurystheum in proelio capiunt et occidunt: Idem Heraclidis. Agamemnon autem domum reversus ab uxore jugulatur: Aesch. Agamemnone. Orestes vicissim matrem et vitricum occidit: Aesch. Choephoris, Sophocl. Electra. Idem occisis iisdem Athenas proficiscitur: Eurip. Electra. Sed in Oreste ejusdem ab Argivis

idem condemnatus Athenas petit. Athenis denique reus absolvitur Orestes: Aesch. Eumenidibus. Andromacham deinde liberante Peleo, Orestes, occiso Pyrho, Hermionen ducit: Eurip. Andromacha. Mox etiam Iphigeniam sororem in patriam reducit: Eurip. Iphigenia Taur. Helenam quoque Menelaus ex Aegypto recuperat: Idem Helena.*) — Igitur haud mediocrem argumentorum, quae a tragicis tractata habemus, vides silvam! Atque quamvis longe majorem dramatum graecorum partem interciderit vix satis doleas, tamen singulari sane felicitate nobis contigit, ut trium in arte tragica principum et praestantissimae quaeque, et tres, quibus eandem exhibuerunt rem, temporum iniquitati subreptae aetatem ferant fabulae. Nam Aeschyli Chœphori, Sophoclis et Euripidis Electra ut legenti et comparanti voluptatem praebent haud exiguam, ita examinanti ingenii auctoribus proprii cognoscendi copiam faciunt, et, ab Aeschilo patriae religionis, a Sophocle artis scenicae rationes, ab Euripide auditorum voluptatem in concinnandis fabulis potissimum spectatas esse ostendunt. Ejusdem fabulae autem non modo apud alium alia, sed etiam apud

*) Cf. G. Canteri Nov. Lection. l. 4.; ibidem haec leguntur:

Aeschyli tragoediarum septem argumenta:

Praecipit Ionis vaga fixus castra Prometheus.

Oedipodae fratres alterno vulnere sidunt.

Victus rura fugit, tumidus rex dorica Xerxes.

Uxoris perit Atrides technis Agamemnon.

Aegysthum matremque simul necat unus Orestes.

Insontem laetus iudex absolvit Orestem.

Belides Argivam implorant cum numine dextram.

Euripidem ipsum in Oreste alia atque in Electra cernitur oeconomia. Fabularum vero, ut aliae Athenis, aliae Thebis et Argis sedem habent, ita pleraeque ad Thebanum et Trojanum bellum redeunt. Antiquitatem etiam in remotiorem cum regressa sit Aeschyli ars, quomodo singuli in tractandis rebus singulis versati sint diserturos non solum ab eo graecae tragoediae patre disputationem repetere oportet, verum adeo, cujus tabula tempora antiquissima adtingat, a Prometheo; ejusque disputationis fere caput est, ut quam fabulose narratam acceperit poeta aliquam historiam, ac qualem ipse eam exhibuerit, excutiatur.

C A P. IV.

DE PROMETHEO IN FABULIS.

Promethei fabula tantis tenebris obducta, tantisque involucris impedita est, ut satis eam extricare et liquidam facere tantum non desperem. Verum in rebus tam antiquis si, quae similia veri sint, pro veris accipiam, veniam impetrabo. Et ab natali fabulae solo cum quaestionem proficisci oporteat: Homerus frustra dux viae adsciscitur: coecutit enim, quamquam non genita coecitate. Primi fortasse Homeridae Prometheum versibus dignum et aptum esse viderunt: nam Hesiodi aetate ea fabula plane Graeca jam facta erat. A Cyclicis deinde poetis eum etiam magis turbata esset (v. Casaub. ad Athen. VII. IV.), difficillimum nobis est demonstratum, utrum Promethei notio proprie primumque in Asia, an in Graecia sit nata. Ad Asiam enim multis fabulae vestigiis exploratoris oculi convertuntur. Sed quia fere idem est apud omnes populos pari saltem coelo ac natura utentes eruditionis et culturae progressus: totius antiquitatis mythologia communi eoque arctissimo continetur vinculo; atque ii, qui ex Asia, terra scilicet ipsis ex omnibus partibus explorata, jactent profecta, quaecunque

bona Graecia viderit egregia ac splendida mentis documenta, erroris in dies magis convincuntur. *) Rerum enim et nominum similitudo ignis fatui instar fallacissima errorum procreatrix iis est, quibus non liquet, mutari quidem posse per advenas, si quos venisse probaverint, omnino novum et alienum indigenis non posse inculcari comprehensionum et cognitionum systema. Igitur sinceri et integri ab illa quidem sententia, qua Asiam Graeciae conditionis fontem esse universalem statuunt, et, Promethei formam posse pariter ab Asiatico ac Graeco ingenio etsi diverse conceptam esse rati, quo plura et certiora ducant vestigia videamus. Herodotus primum IV. 45. haec dicit: ἡ Ἀσίη (ἔχειν λέγεται) ἐπὶ τῆς Προμηθεὸς γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην cet. Idem vero, teste Eudocia in Ἰωνίᾳ p. 346. „Prometheum Scytharum regem fuisse prodit, quem cum subditis victum praebere non posset, propterea quod Αἰετὸς fluvius agros inundaret, Scythae in vincula conjecerunt; Herculem fluvium in mare deduxisse, unde recisae aquilae orta sit fabula, et Prometheum vinculis liberasse.” Accedit, quod quas Prometheus perpetitur miseriarum campus Asia fuisse perhibetur. Postremo quae in Asiatica doctrina graeci Promethei vim ac formam referunt, conguessit, (ad quem infra recurram) Ritterus (Vorh. Europ. Völk. Gesch. V. 2. 5.) et Buttmannus: Ueber die beid. erst. Mythen: Berliner Monatschr. 1808. Huc et illud pertinet quod ex luto etiam a Persis credi primum ho-

*) „λανθάνουσι δὲ αὐτοῖς τὰ τῶν Ἑλλήνων καταρθώματα βαρβάροις προσάπτοντες.” Diog. L.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

subsistam, cujus de Prometheo narratio haec est: „Prometheus Iapeti et Clymenes, Oceanitidis, filius, malis artibus insignis, Iovem in convivio sacrificii carnem distribuens fallere studuit, ignemque, qua humanae audaciae causa Iupiter privaverat homines, coelo subductum iis reddidit. Quare iratus Iupiter saxo eum alligavit, eique aquilam hepar immortale comedentem immisit, quam postea Hercules occidit. Theog. 307 sq. Qua cum narratione si contuleris alteram, quamvis haud dubie spuriam ibd. 521; et *Egy.* 59 sq.; cognosces, antiquae fabulae simplicitatem in Hesiodo desiderari. Eam enim variis poetae turbarunt commentis. Idem Prometheus perhibetur homines ex luto et aqua finxisse, Apoll. I. 7. 1. Ovid. *Metam.* I. 82, alibi; deinde Minervae castitatem tentasse Schol. Apollon. II. 1253: quae propter facinora saxo affixum, atque excruciatum eum esse tradunt. Miseriarum vero neque in loco, quem plurimi Caucasum, alii Paropamisum (Diod. XVIII. Strab. XV. p. 688.) fuisse volunt, neque in genere consentiunt, neque in ratione, qua iis liberatus sit, Apoll. I. 5, 4. Eas quidem res, cum exigui sint momenti, in medio jam relinquamus. Pristinum autem cultum, quo Prometheus in Graecia floruisse negant criticorum recentiorum nonnulli, omnium maxime testatur locus Sophoclis Oed. Col. 54.

Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὄδ' ἔστι· ἔχει δὲ νιν
σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Τιτᾶν Προμηθεύς·

atque Schol.- ad h. I. Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημία
τῇ Ἀθηνᾶ, καθάπερ ὁ Ἡφαιστος, καὶ ἐστὶν αὐτῷ παλαιὸν
ἴδρυμα, καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ. δείκνυται δὲ καὶ

βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ἣ τοῦ τε Προμηθεὺς ἐστὶ τύπος καὶ τοῦ Ἡφαίστου· πεποιήται δὲ, ὡς καὶ Λυσισμαχίδης φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεὺς ἄρκτος καὶ πρεσβύτερος ἐν δεξιᾷ σκῆπτρον *) ἔχων, ὁ δὲ Ἡφαῖστος νεὸς καὶ δεύτερος· καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινὸς ἐστὶν ἐν τῇ βάσει ἀπατετυπωμένος,

neque minus Aeschyleae vitae scriptor, quem laudavi Cap. II. fin. His testimoniis ceterisque, quae gravissima affert Hemsterh. ad Luc. Tom. I. p. 196. ed. Reitz., id quidem comprobatur, priorum Graecorum certe gentem quandam palam, posterioris vero aetatis viros inter arcanarum disciplinarum parietes Promethei numen cultu divino dignatos esse. Verum de Prometheae fabulae patria ex his nihil dum certo statui licet. Aristoteles autem, ubi de mythicis mimeticae poeseos argumentis disputat (Poët. VIII), γοή, inquit, καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις μιμητικαῖς ἢ μία μίμησις ἐνός ἐστιν, οὕτω καὶ τὸν μῦθον, ἐπεὶ πράξεως μίμησις ἐστὶ, μιᾶς τε εἶναι καὶ ταύτης ὅλης, καὶ τὰ μέρη συνεχῆσαι τῶν πραγμάτων οὕτως, ὥστε μετὰτιθεμένου τινὸς μέρους ἢ ἀφαιρουμένου διαφέρεισθαι καὶ κινεῖσθαι τὸ ὅλον." Igitur ex diversarum de Prometheo narrationum mole quomodo unum ac qualem Aeschylus composuerit Prometheus, videamus. De origine quidem Promethei antiquam famam ita Aeschylus secutus est, ut Iove eum antiquiorem deum fuisse ratus Terram diceret matrem, patre non nominato. Prometheus, ut est apud eum, quo tempore de principatu inter deos pugnabatur, cum Tita-

*) Hoc non sceptrum sed facem fuisse, quoniam Prometheus ἀρδοῦχος semper fictus sit, Reisigius censet ad Soph. Col. Oed. 55.

nes sua consilia sapientissima spernere intelligeret, ad adversarios transiit, Iovemque in nanciscendo imperio strenue adjuvit. Potitus imperio Iupiter humanum genus extinguere statuit. At Prometheus misericordia ductus hominibus et ignem coelo subductum prae-
buit, et variis artibus atque omnis generis scientia traditis miserrimam vitam sublevavit. Facinoris ob audaciam iratus Iupiter suaeque ipsius saluti timens Prometheum Scythico saxo iussit alligari. Ubi nihil e fastidio remittens, instantemque Iovis ruinam praedicans terrae motu in Orcum Prometheus est dejectus. Itaque cum multas alias res, tum, quam Sicyonii commenti sunt, fraudem istam in distribuendis carnibus commissam Aeschylus ignorat:*) ut integriorem fabulae simplicitatem hinc cognoscamus. Iamque congestis iis de Prometheo doctae antiquitatis iudiciis ac testimoniis, facilius absolvi potest quaestio, quae est de historica et philosophica eius vi et significatione. Etenim cum sint, qui rem vere factam uniuscujusque fabulae fontem esse statuunt, probabile quidem est, advenisse in Graeciam antiquissima aetate, qui ignis metallorumque varios usus multasque artes gentem rudem doceret; eum vel ipsum, vel potius, quem alium suae ipse scientiae auctorem celebrasset, in Graecia valde inclaruisse, et propter merita probatamque ingenii industriaeque vim singularem Promethei nomine deum creditum esse, postea vero cum deorum tum

*) Si *λευργός* appellatur ab Aeschilo V, 5, hoc vocabulum minime ad homines ex luto fictos referendum, sed Hesychio ac Svida testibus significat *πανουργον, πάντολμον* licet adversante Etymol. M. auctore.

aliorum, tum Lemnii Vulcani auctoritas invaluisse, cultu publico caruisse. Danda est enim haec venia Graecae antiquitati, quod miscendo humana divinis primordia rerum omnium augustiora fecerit; etiam pietatis est, quaecumque videntur egregia, ad deos referre auctores. Communi vero omnis antiquitatis consensu primis operum fabrilium auctoribus summus honos concedebatur. Eam propter artem Telchines, Corybantes, Curetes alique magnam nominis gloriam adepti sunt.*) Galli rei metallicae auctorem summo prae omnibus diis prosequerentur honore, teste J. Caesare. In sacris litteris ea laude gaudet Thubalcain, et omnium deorum Aegyptiorum summus Phthas Graecorum Prometheus refert, cf. Cic. N. D. III. 22. Pertinet hoc quidem ad commune vinculum, quo omnium populorum cogitationes et rationes continentur: quam rem egregie explicuit Herm. epist. mythol. p. 7., simulque hoc certissimo argumento confirmatur, veteres populos satis intellexisse, quantam vim in sublevandam et expoliendam hominum vitam et conditionem habuisset inventus metallorum usus. Artium enim fere omnium is parens est, et rectissime vitae vere humanae cultaeque genitor Vulcanus dicitur, Hymn. Hom. XVIII. Neque nos debet fugere, quam multa hujus rei in Promethei fabula insint indicia, praecipue apud Aeschylum. Vulcanus enim Promethei vocatur *συγγ-*

*) „Remarquables par leur force les Corybantes s'exercèrent d'abord aux travaux de la métallurgie. Ovid (Fast. IV. 209.) les représente occupés avec les Curètes à fabriquer des armes défensives." Saint-Croix, Myster. I. 79 et 97. In primis conferas Lobeckium in Commentat: de Idaeis Dactylis.

Tali igitur modo ab historico Graecorum Prometheo distingui possit philosophicus. Verum cum Asiaticam Promethei formam describere atque accurate, quomodo a Graeca differat, definire voluerimus, multis difficultatibus impedimur, quia omni diversitate jam antiquitus neglecta, unus factus est Graecus cum Asiatico, unumque ad eum omnia relata sunt diversorum ingeniorum commenta. Quod quomodo et aliis personis mythicis acciderit, viri docti solent sagaciter demonstrare. Quorum cum nonnulli in decernendis iis personarum diversitatibus modum excesserint, in societatem venire mihi non videor, quoniam cum in aliis rebus contrariae de Prometheo narrationes aliter conciliari non possunt, tum parentibus suis, quos Graeci scriptores nominant, Prometheus ipse multo est antiquior, multaque ejus temere facta a natura ejusdem ac προμηθεΐα, quam omnes ei adtribuunt, ita abhorrent, ut diversos distinguendi necessitas luce fiat clarior. *) Quamquam nomen Promethei non omnino nos cogit, ut sola ea, quae recti consilii et prudentiae sunt, ei adjudicemus, cum antiquiore aetate neque no-

tiones

*) Garbitius tres distinguit Prometheos: unum κοίχσιαχόν et primaevum ex providentia divina et vi coelestium corporum ducentem originem, ex Iapeto natum et Themide; alterum ψυχικόν, qui est in animis hominum, et ipsa mens et πρόνοια humana, ex Iapeto et Clymene, quia producitur et fovetur a celebritate famae et nominis; tertium προακτικόν, cui inventio et elaboratio variarum artium inscribitur, ex eodem patre, matre Asia, quia ex taedio veterum fertur ad nova et grata cogitanda." In his mirum est, quomodo consentiat cum Olympiodoro, quem primum edidit Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 216.

tiones neque nomina singularum virtutum satis definita et circumscripta essent: ut prudentiae atque astutiae notio apud Homerum adhuc et Hesiodum soleat eodem nomine significari. Sed de nomine, quod haud dubie re significata multo posterius est, cum quaestio prorsus omittenda, et de ipsa re fabulaeque sede Asiatica disputandum sit: viri doctissimi quidam, imprimis Heerenius (Ueber d. Hand. d. alt. W. I.), et Ritterus (Geographie der alt. W. et, Vorhalle Europ. Völk. G.) de Caucaseis regionibus ita scripserunt, ut hanc Promethei et Deucalionis patriam esse, dubitari vix queat. In Caucaso enim et circa septentrionalem Pontum cum Ignis numine una artium litterarumque inventio antiquitus celebrata, ibi aerariae, ibique sanctae doctaeque antiquitatis multa monumenta reperta, coloniaeque inde deductae sunt: cf. Ritter, Vorh. V, 4. Quamobrem vehementer errare mihi haudquaquam videor, qui censeo, Prometheum in hac patria Ignis numen simulque artium inventorem vitaeque humanioris auctorem fuisse; deinde, ejus in animis antiquitus expressam et comprehensam speciem una cum rei metallicae variarumque artium cognitione Deucalionem aut alium quem cum colonis Asiaticis profectum in Graeciam transtulisse; tum, rem eam simplicem apud Graecos ingeniorum poeticorum vel philosophicorum ubertate in istum abiisse fabellarum rivum et prorsus Graecam esse factam. Et Thesaliam quidem novos hos incolas, Hellenicae gentis parentes incoluisse, multis ex locis colligitur: Hom. II. II. 683 sq. XVI. 595. cl. Eustath. et Heyn. ad. h.

I., Strab. VIII, 383. Pausan. III, 20. VII, 1. *) Sin vero quaesiveris, cur potissimum patriam reliquerint, propter ipsam religionem familia sacerdotalis emigrationis videtur auctor fuisse. Et profecto felicius hic eam divinae particulam aurae familia sibi servavit. Nam antiqui Graeci quamquam more suo omnes religiones et fabulas libenter recipiebant, suisque imiscebant; tamen ad Homerum usque hoc mentis placitum, sublimius et arcanum multis visum, singularum potius tribuum mansit tanquam mysterium et palladium.***) Atque postea quum laetioribus fabulis et serioris poeseos figmentis satis jam esset commixtum: tamen philosophorum et mysticorum scholis sua auctoritate polluit: v. Schol. et Interpr. ad Plat. Phileb. §. 18.

*) Hinc fortasse factum est, ut Aeschylus diceret, homines ante Prometheum vixisse ὡς μύρμηκες, sequens scilicet priscam fabulam, Myrmidones s. primos Hellenes, Phthiam habitantes, ἐκ μυρμηκῶν exortos esse: Dissen. ad Pind. Nem. V, 10. Apertius eo spectat Phthiotica illa narratio de Thetidis cum Jove connubio. Deucalionis vero fabula v. 332, et alibi commemoratur. Etiam Promethei inventorum expositio, inprimis v. 463 sq. ad Thessaliam nos dueunt: cll. Casaub. ad Athen. I, 14. XV, 6. ut subeat opinari, Prometheo V. antecessisse drama Phthiotici argumentis, Φθιώτιδες: Arist. Poet. XVIII, 4.

***) Omnino, Thessalorum instituta, quorum ipsi tenacissimi fuerint, serius demum innotuisse, constat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

symbolicae Πενία et Πλοῦτος pertinent, ut Nubes, Vesperes aliasque, quae significationis et vi et venustate quadam excellunt, hic omittam. His quidem longe graviores et significantiores sunt personae mythicae, quoniam pristinae aetatis philosophia ac theologia fabularum imaginibus est involuta, atque subtiliores etiam Graeciae philosophi, maxime Pythagorei, sublimiorem suam sapientiam ad philosophiae praecepta et religionis disciplinam pertinentem harum involucris fabularum subvelabant, test. Clemente A. Strom. V. Aeschylum verb ut credamus subtiliora rationis placita occultius hunc in modum tradidisse, satis jam valet Athenaei de illo arbitrium (Deipns. VIII. 347.): „φιλόσοφος ἦν τῶν πάντων, ὃς καὶ ἠττηθεὶς ἀδίκως ποτε ἔφη, χρόνῳ τὰς τραγωδίας ἀνατιθέναι, εἰδὼς, ὅτι κομιεῖται τὴν προσήκουσαν τιμὴν.” cf. Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. β. p. 104: Αἰσχύλος γὰρ ἀρχαῖος (v. ἀρχικός) ἦν καὶ σοφός sq. Aeschyl. Biogr. C. II. fin. Quod de Euripide Svidas narrat, id etiam ad Aeschylum pertinet: ἐπὶ τραγωδίαν δὲ ἑστράπη, τὸν Ἀναξαγόραν ἰδὼν ὑποσάντα κινδύνους, δι’ ἅπερ εἰσήξε δόγματα. — Etiam probabilius illud est, si Ciceroni, Aeschylum fuisse Pythagoreum dicenti (Tusc. Quaest. IV. 2.) fidem habemus. Quamquam hujus rei veritas non est ad unum Ciceronem testem referenda, cum ipse quemque, qui sapientia excelleret, Pythagorae auditorem fuisse creditum tradat ibid. Confirmari videtur aliis quoque argumentis, poetam Pythagoreorum doctrina fuisse imbutum. Namque primum tragoediarum quarundam (Eumenid. Supplic. Prometh.) subobscura ratio et deperditarum nonnulla nomina: Κάβειροι, (haec fabula aliis fuisse mystica videtur: Lobeck.

Arg. myst.) *Ψυχαγωγός, Ψυχοσασία, Φορνίδες, Παλαμήδης* al. hoc significant; deinde aliorum scriptorum, praecipue ecclesiasticorum testimoniis, et fragmentis, quae apud eos sunt, nonnullis idem probari potest. V. Clem. Strom, I. et V. (*Αισχύλος, ἐπὶ τοῦ θεοῦ σεμνῶς σφόδρα φησὶν, Ζεὺς ἐστὶν αἰσθήη* sq.) atque fragm. in edit. Both. 596 — 7. et 600. Denique in tragoediarum superstium locis deprehenduntur Pythagorae rationes: quem in finem solum examinem Prometheus, in reliquis dramatibus pythagorica ex Stanl. Comment. cognoscenda relinquens. In eo diffusa est Pythagoreorum opinio, qui deum fato subjecerunt (quam partem Stoici praecipue fovebant) v. 517. aliaque insunt multa, vulgari mythologiae contraria, ut, Themidem et Terram unam esse, quas et ipse diversas dicat Eumenid. init. Quae deinde de numeri vi atque exercitae memoriae praestantia teste Jamblich. vit. Pythag. 17. et 29. Pythagorei docuerunt, iis nonne simillima Prometheus v. 459 — 462 dicit? Neque minus dicta ejusmodi v. 436. *δάπτεσθαι κέαρ* coll. cum Pythagoreorum dogmate *καρδία μὴ ἐσθίειν*, v. 553. *τὰν Διὸς Ἀρμόνια* al. habent spiritum Pythagoreum; cujusmodi alia infra C. IX. afferenda sunt. At vero negari non potest, ut illud de Themide (cujus de mystica dignitate v. Orph. Hym. 78. Diod. v. 67.), ita talia permulta etiam mystici generis dici posse: quippe cum credatur et poeta mysticus fuisse et inter mysteriorum et Pythagoreorum disciplinam arctissima intercessisse necessitas. Quodsi utriusque disciplinae fons esse Aegyptus recte creditur, totam rationem Pythagoricae scholae eandem atque mysteriorum fuisse, non est quod miremur. Etenim, vulgari ex opinione,

utriusque doctrina interior taciturnitate parietibusque clausa non patuit nisi viris probatis initiatisque; adeo Pythagoreorum ἀκουσματικοὶ iidem fuisse putantur, qui in sacris μῦσαι, μαθηματικοὶ inter illos, qui his ἐπόπται; atque Proclus Theol. Plat. 5.: "Ἀπασα γὰρ ἡ παρ' Ἑλλήσι θεολογία τῆς Ὀρφικῆς ἐστὶ μυσταγωγίας ἔκγονος, πρώτου μὲν Πυθαγόρου παρ' Ἀγλαοφήμου τὰ περὶ θεῶν ὄργια διδασθέντος· δευτέρου δὲ Πλάτωνος ἀποδεξαμένου τὴν παντελῆ περὶ τούτων ἐπισήμην, ἕκ τε τῶν Πυθαγορείων καὶ τῶν Ὀρφικῶν γραμμάτων. cf. Herod. II. 81. Quibus de rebus disseruit Villoison l. De tripl. theol., ad quem relego lectorem. — Quae cum ita sint, intelligitur, difficillimam esse de Aeschylō mysteriorum proditore quaestionem, licet ab omnibus, Aeschylum profanasse mysteria, fere ita referatur, quasi, quin fuerit initiatus, nemo possit dubitare. At Clemens Al. Strom. II. haec habet: *Ἀισχύλος τὰ μυστήρια ἐπὶ σκηνῆς ἐξεικὼν ἐν ἀρείῳ πάγῳ κριθεὶς οὕτως ἀφείθη, ἐπιδείξας, μὴ μεμνημένον.* Quae quidem sumsisse videtur ex Aristotelis loco hac in re gravissimo, sed ambiguo: Ethic. Nicom. III. 1., ubi Aeschylus, quae mysteria evulgasset, narratur iudicibus respondisse, οὐκ εἰδέναι, ὅτι ἀπόρρητα ἦν. Et profecto Aeschylus non initiatus, ex doctrina mystica quae essent arcana et tacenda, scire non potuit; qui arcana eiusmodi dogmata vel proprio Marte cognita vel aliunde accepta evulgaverit. Veluti in Prometheo proprio studio edoctus Terram et Themidem dixisse potest unam esse; qui alibi Bacchum et Apollinem eundem fecit: Macrobi. Satur. I. 18., et secundum Herodotum II. 156. ἐποίησεν, Ἄρτεμιν εἶναι θυγατέρα Διὸς μητρος: quod eum ex Aegyptiorum doctrina sumsisse

volunt Herod. l. I., et Pausan. Arcad. 37. Item Plutonem dixit et Jovem: Suppl. 151. 234. et Agesilaum: Athen. III, 99., atque (Pausan. Corinth. II, 24.) καλεῖ Δία καὶ τὸν ἐν θαλάσῃ, et (Attic. I. 28.) πρῶτος Ἐρινυσι δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξὶν εἶναι, multaque alia inesse in Aeschyli dramatis, quae Aegyptiorum vel Pythagoreorum scholas redoleant, quorumque origo inde deduci possit, et dixi et infra dicam. Quare licet concedamus, Aeschylum ad suscitandam profanationis criminationem non omnino mysteriis initiatum fuisse oportere; tamen eum, qui et Aegyptiorum et Pythagoreorum doctrinam percepta et alio quovis modo animum et mentem conformaverit, revera interfuisse censeo; idque quin censeam, primo non prohibere Aristotelem et loci illius ratione et Eustratii commentatione, quam mox afferam, evincitur. Mysteriorum deinde Eleusiniarum quasi in ipso gremio Aeschylus natus et institutus erat, quorum apud Graecos tanta erat auctoritas, ut egregiorum virorum nemo non initiaretur. Ex his enim mysteriis praesentis et futurae vitae salutem pendere, consentiens erat veterum opinio: Diodor. v. 49. Eichst. Adeo uti non licuit mysticae doctrinae et institutionis experti publicum munus obire: Harpocrat. s. Ἐρκεῖος Ζεὺς Poll. VIII. 9. et Hemsterh. ad h. l.; ita in jus vocati sunt mysticae sanctitatis negligentes: quamquam in his rebus tempora distinguenda sunt. Postremo ut illustrissimi quique viri nominantur mysteriorum participes, ita Demonactem omnium Graecorum solum non initiatum fuisse, narrant Lucianus et alii. Quid quaeris?

Aeschylus ipse, ut est apud Aristoph. Ran. 886. precatur thus foculo immittens:

„Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
Εἶπαί με τῶν σῶν ἄξιον μυσηρίων,”

ad quae Scholiastes illa satis mira assert: ὅτι ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἐτελέετο τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου. Igitur salva Clementis auctoritate majorem nobis fidem facit Heraclidæ Pontici apud Eustrat. et Aeliani (V. H. V. 19.) narratio, ex qua Aeschylus propter aliquod drama impietatis reus factus est; deprecantis vero Amynise virtuti ad Salaminem præstitae condonabant Athenienses illud, ut frater absolveretur. Atque Athenienses profanata mysteria utique gravissime esse ultos, ex aliis quoque exemplis apparet. Alcibiades enim, Diagoras al. capitale eorum sibi odium contraxerunt: quin etiam minimam violatae mysteriorum sanctitatis speciem ad lites commovendas suffecisse ex Isocratis intelligas verbis: *Εἰδότες δὲ τὴν πόλιν τῶν μὲν περὶ τοὺς θεοὺς μάλιστα ἄν ὀργισθεῖσαν, εἴ τις εἰς τὰ μυσήρια φαίνοιτο ἑξαμαρτάνων, τῶν δὲ ἄλλων, εἴ τις τολμᾷ τὸν δῆμον καταλύειν.* cf. Andoc. de myster. p. 7. — Jam ἐπὶ τινὶ δράματι cum Aeschylus impietatis accusatus sit, id vero drama non nominetur, Eumenides fuisse conjecit Musgravius, cui adsentitur Boeckhius, Sane, inquit, qui Atheniensium pronos ad lites movendas animos cognovit, Eumenidas hoc nomine accusari a quoquam potuisse non negabit” (de Trag. gr. p. 39.) Ea sententia si illo præcipue Eumenidum loco nititur, ubi Furiarum cum Apolline altercantium vera demonstratur natura, probabilis non est; neque magis si ad omnem spectas fabulae conformationem. Ejus enim omnis vis, si be-

ne quaeras, philosophica est, seu potius psychologica; neque iis, quae hic leguntur, aut verius quidquam de Furiarum natura dici, aut de externis earum terrificamentis elegantius ac subtilius fingi potest. In quibus cum nihil insit impietatis, magisque philosophicae quam mysticae rationes reperiantur, criminationis hanc fuisse causam aegre crediderim. Mythologiae enim universae rationes philosophice explicatas esse disciplina mystica, fabulas purgatas sordibus, interiorumque sensum subtiliter demonstratum, quamquam multi opinantur, qui et ipsi deum ibi jam doctum esse unum clamitant: tamen certis argumentis veterumque claris testimoniis haec opinio destituta est. In Eleusiniis certe nisi de mysticis numinibus nihil potest doctum esse; quorum in Eumenidibus nulla fit mentio. Deinde si propter eam fabulam cum primum docta esset, tantam in invidiam poeta incurrisset, Prometheus, quam serius scripsisse opinantur, talem sane non formasset: quam fabulam cum jam veteres divinis et arcanis rebus refertam esse intellexerint, si non potiori, at pari jure dixeris mysticam. Eadem quodammodo exemplum praebet actionis dramaticae, qua in mysteriis historia prisci numinis miseranda proponebatur, ut quasi sensibus posset percipi: neque Iovis ceterorumque, qui tunc vulgo colebantur deorum vitas ulla ratione illustrius demonstrari potest, quam id haec Prometheo factum est. Eae vero res, nisi indolem hujus dramatis ac rationem cognitam et perspectam habemus, ad liquidum perducere non possunt. Igitur in Prometheo, inquires, propalatorum mysteriorum vestigia deprehendis? At Eustratius, ad loc. l.

Aristot., fabulis, in quibus ipsi mysteria poeta evulgasse videretur, non accenset Prometheus. „Is locus latine translatus hic est: Videtur Aeschylus in Sagittariis, in Sacerdotibus, in Sisypho saxum volvente, in Iphigenia, item in Oedipode de Cereris, sacris curiosius quaedam evulgasse; de quo Heraclides Ponticus in primo de Homero libro scribit, parum abfuisse, quin in scena ea de causa fuerit interemptus, quod nonnulla de mysteriis prodere videretur: praesensisse enim populi tumultum, atque ad aram Bacchi confugisse, cumque Areopagitae intercessissent, dicerentque, nihil prius de eo temere consulendum, quam iudicio suo fuisset decretum: fuisse in iudicium adductum atque absolutum, clementia iudicum maxime veniam consecutum, quod strenue apud Marathonem pro patria pugnaverit. Nam et fratri Cynaegyro manus obtruncatae fuerant, et ipse graviter saucius ex proelio fuerat exportatus.” — Quae ex Heraclide Pontico afferuntur, iis fides habenda est, verum quae suo depromsit ingenio Eustratius, ea et ipse tam ambigue proposuit, ut nostras opiniones equiparanda essent: quare nec Boeckhii ea respexit. Etiam, quem alii Aeschyli fratrem Amyniam nominant, cum aliis cur dixerit Cynaegyrum deprecatorem adfuisse, equidem utriusque precibus cives esse commotos putans nihil curo.*) At vero, inquires, non doctrinae mysticae divulgatione, sed rituum mysticorum ostentatione scenica Aeschylus Eleusinia prodidit. Sane quidem haec viri praestantissimi, Lobeckii, est sententia, qui *δαδουχίαν* illam in

*) cf. Hermann. de chor. Eumenid. II. p. 27 seq.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

lum Pindarus' Pythagoreos maxime aemulans simili studio anilis superstitionis impugnandae puriorisque doctrinae propagandae excellit, abs quo adeo metempsychoseos mentio Olymp. II. 75. sq. inferri putatur. Idem vero etiam de Epicharmo, Simonide, aliisque, quorum mysticam philosophiam laudant veteres scriptores, judicarunt: Clem. Str. V. Etenim tunc temporis summa Pythagoras florebat laude et auctoritate, quae cum arcanae doctrinae dignitate et divinitate in Graecia fugitivorum discipulorum studiis haud parum aucta est. cf. Cic. Tusc. Q. IV, 1. V, 4. Quanquam mihi Pythagorica eo ipso demum, quod cum mystica disciplina et doctrina quam accuratissime conciliabantur et conjungebantur, apud Graecos tanta incrementa cepisse videntur: cf. Tiedemanni Griechenls. erste Philos. p. 408. —

C A P. VI.

PROMETHEI V. CONFORMATIO.

De Prometheo Vincto cum pars tantummodo trilogiae sit, difficile est, accuratè judicare, et, quod ejus primum drama atque ultimum interierint, vix satis doleas. Ex superstite quidem Prometheo atque ex fragmentis et collatis summa orationis gravitate, singulari rationis sublimitate et oeconomiae simplicitate illa quoque excelluisse dramata, conjeceris. Vincti vero Promethei institutionem ut facilius perspiciamus, tres partes distinguamus chori canticis notatas,

V. 1 — 397.

Kράτος et *Βία* jussu Jovis cunctantem Vulcanum, ut Prometheus maxime propter ignem raptum saxo alliget, adigunt — 98. Cruciatum constanter perpe-
sus Prometheus, jamquè solus relictus dolores lamendo sublevare studet — 112. Mox vero erecto animo Nymphas Oceanitides curru alato advectas conspicatus cum iis immeritas a Jove superbiente immisas plagas conqueritur. — 284. Accedit Oceanus in conquerentium societatem; sed ad modestiam cohortationibus suis spretis decedit — 397. Chorus pertinaciae causas comperit probatque — 560. Altera in

parte Io coecis erroribus hic appulsa et Promethei et suam ipsius fortunam immeritam queritur. Reliqua in dramatis parte Prometheus a Mercurio frustra, ut Jovi cederet, admonitus una cum rupe in tartarum dejicitur.

Haec quo loco ac tempore poeta acta esse finxerit, ante omnia est inquirendum. Et de loco quidem, licet alii alium statuunt, alii in medio quaestionem relinquunt, cum iis facio, qui Caucasum fuisse censent, non in Asia quidem, sed in Europa citra paludem Moeotidem, ex poetae quidem opinione, situm. Quae de re plura, quae infra dicenda sunt, hic praetermittens, ad temporis, quo haec aguntur, definitionem transeo; eamque repeto ex versibus 149 — 151., coll. 35. 96. 310. 351. 403; ubi cum legatur; *Νέος γὰρ οἰνονόμοι* etc., actionem in illud fabulosae aetatis tempus incidere, quo recentiores dii nacti sint imperium, apparet. Quibus de diis quid visum sit Aeschylō, postea demonstrabo, hoc uno nunc addito, secundum fabularum rationes antiquorum deorum gente comprehendi omnia numina, sive a Chao sive a Coelo et Terra oriunda, quae ante Jovis imperium summa auctoritatis vi pollebant, ab eoque deinde maximam partem sub terra condebantur. Titanum nomen de iis omnibus videtur poni, quae geretricium naturae animique humani virium sunt cogitatae formae.

Prodeunt cum Prometheo in scenam, quam adumbrata montis Caucasei regione exornatam fuisse, verisimile est, *Βία* et *Κράτος*, quae numina, auctore Hesiodo Theog. 385. seq. Jovis throno semper assidebant, a Styge et Pallante genita:

Τῶν οὐκ ἔς' ἀπάγευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,

Οὐδ' ὄδδς, ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει.

Ἄλλ' αἰεὶ παρὰ Ζηνὶ βαρυκτόπῳ ἐδριόωνται.

His Jovis satellitibus vel paredris imperii divini significatur summa potentia invictaque vis, quam adumbravit item Callimachus in hymno celeberrimo v. 68.: „Σὴ τε Βίη, τό τε Κράτος, ὃ καὶ πέλαις εἶσαο δίφρου.” et Mosch. apud Stob, Eclog. phys. p. 242. Ἡ Βία δὲ σύνθρονος Διὸς. conf. Aesch. Choeph. 233; Arnald. d. diis Paredr. I. 117. Biae adeo templum erat sacratum Corinthi in Acropoli. Utrique numini, quorum modo alterutrum poeta loquens induxit, Vulcanus dicit: Ἄει γε δὴ νηλῆς σὺ καὶ θράσους πλέως” atque morem gerit iis, in alligando Prometheo diu cunctatus. Qua ejus misericordia pariter atque indignatione praecipue in verbis: „Ὅρας θεάμα δυσθέατον ὄμμασι”, conspicua ipsius Jovis exprobatur crudele imperium; idque non minus prudenter instituit Aeschylus, quam, quod ipsum Vulcanum, expulsi Promethei successorem fecit. v. 39. — Admirabilis vero Promethei est fortitudo ac constantia, quae eum coram illis carnificibus gemescere omnibus licet tormentis excruciatum non patitur. *) Quod autem, si omnibus humanitatis sensibus exutus con-

*) Sunt, qui legibus scenicis coactum poetam haec ita instituisse dicant. Et profecto rarissime plures quam duae personae colloquentes reperiuntur in Aeschyleis. Verum neque alibi earum quae adsunt personarum silentium vi caret, neque Aeschylum artem hujusmodi legibus constrinxisse probabile est; atque de Hercule similiter afflicto item canit Ovidius: Dum potuit solita gemitum virtute repressit. cf. Schol. Prom. 435. Schol. Ran. 942.

spiceretur, animos minus tangeret, praestitum animi robur absentibus numinibus infestis in lugubres ab illo lamentationes. Desertus ab omnibus jam secum reputat, quanta pro quantis in beneficiis in homines collatis patiatur a diis istis mala, atque Jovis injustitiae totam rerum naturam advocat testem. Mox vero redit in animum recte factorum conscium fortitudo; τὴν πεπρωμένην, inquit, χρὴ αἴσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα. Haec ejus διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν (v. 123.) patientis sors, cum iniquas recte et benevole factorum poenas praescivisse (v. 265.) dicatur, in nostros animos fortasse etiam proniore via decedit. Advenientium jam Oceanitidum perterritus strepitu (v. 115.) verissime fatetur: πᾶν μοι φοβερόν τὸ προσερόν, siquidem natura ita comparati sumus, ut mala patientes undique timeamus etiam majora. *) Vulcani illum alligantis ictibus adscitae Promethei aspectu cohorrescunt.**) Eius enim

*) Plut. Sympos. v. οἱ δειλοὶ καὶ τὰ σώζοντα φοβοῦνται. Terent. Adelph. IV. 3. Omnes, quibus res sunt minus secundae, magis sunt nescio quomodo suspiciosi sq. — Schillerus: „Haß unsre Seele nur einmal Entsetzen genug in sich getrunken, so wird das Aug' in jedem Winkel Gespenster sehen.“ (Kabale und Liebe)

**) Voss. Mythol. Briefe vol. I. p. 158: Oceanus, der Herrscher des kreisenden Weltstroms, der bei Aeschylus, wie bei Pherecydes (Sch. Apoll. 4. 1396. Athen. II. 6.) und Pindar (Pyth. 4. 747.) schon zur Breite eines Meers erwachsen war, wohnte als Stromgott im Felsengeklüft seines Quells (300), welchen Hesiodus (Theog. 282), Pindar (tr. p. 79.) u. Kallimachus (Pall. Iuv. 5.) am westlichen Ende Europas annahm. Bis hierher tönte das Gehammer des anschmiedenden-

enim erant consanguineae, numero quinquaginta; quas omnes allatis curribus e sublimi in scenam vectas esse, admodum improbabile est. Boeckh. Gr. trag. pr. l. VI. Iis hic constans Chorus conspicitur *κηδευτῆς ἀπρωκτος· εὐνοίαν μόνον παρέχεται, οἷς πάρεστι*” Aristot. Ita Chorus in Sept. adv. Theb. alib. Iisdem Jovis, quem tristic rei compererant auctorem, fastidium inhumanitatemque exprobrantibus, aequae ac Promethei atrocitatem incusantibus, omnem rem is ordine explicat, gravissimum illud accusans tyrannorum νόσημα, τοῖς φίλοις μὴ πεποιθέναι. Ipse enim Prometheus Jovi cum Gigantibus pugnanti summa praestiterat officia, propter quae elatus timendusque in posterum illi videbatur. Locus is toti fabulae multam impertitur lucem v. 200 — 240. Eam quidem dramatis partem poeta insignem fecit non horrore, quem prior animis incutit, sed mollibus humanitatis sensibus, quibus tenerae virgines Promethei doloribus concussae nostros imbuunt animos. Iis peccasse Prometheus fateri dubitantibus ingenue ipse confitetur: *ἔκων, ἔκων, sc. cum virtutis humanitatisque praecipis non possem non satisfacere ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι*. Sed in ipso peccato summam ipsius laudem verti videt: *θνητοῖς δ’ ἀρήγων αὐτὸς εὐρόμην πάρους*.” En, verum tragici herois ingenium ac naturam! Sed ne longus sim in singulis, jam cetera

des Hefaestos. Die mitleidigen Okeaniden baten den Vater um Erlaubnis, und, ohne sich Zeit zur Beschuhung zu nehmen, eilten sie hin auf einem Wagen mit geflügelten Greifen, Fabelthieren des angrenzenden Arimaspenlandes, deren eins auch den Oceanus selbst durch die Luft heranträgt.” cf. Schütz. ad h. l.

brevius persequar. Advenit, re exaudita, ipse Oceanus, qui, qua fuit timiditate sive potius sapientia senili, precibus, cohortationibus, minis, ut Prometheus Jovis potentiae modeste cedat, seque deprecatore uti velit, efficere studet. Verum ne talis quidem monitoris auctoritate illius robur infringitur; desperatum relinquit senex. At vero dixeris, unde immutabilis illa, quae pertinaciam et atrocitatem aequiparat, Promethei constantia? Namque ut immortalium de Jove hominibusque meritorum sibi conscius, ita certus ipsi Jovis erat interitus, quem jam antea imminentem obscure indicaverat v. 187 sq. Quas rationes satius poeta expositurus sequens Promethei cum Nymphis composuit colloquium v. 395 — 560. Hanc per fabulae partem rerum cardinem in eo verti intelligimus, quod cum omnium τῶν πρὶν πελαγίων, augusta gravitas, tum maxime Promethei divina dignitas extollitur, et quod supremo imperio recentes vilioresque dii iniuste potiti esse, ipsi vero rursus a Jove aspere atque ex arbitrio dominante premi dicuntur. Hoc etiam magis in altera fabulae parte poetam spectasse videbimus, ubi Io conspicitur interveniens. Cujus tristissima sorte ad summam misericordiam, quin etiam ad vehementissimam indignationem rapimur. Etenim integra virgo, Inachi filia, quamvis Jovis illecebras insidiasque constanter effugere studens, ejus dolo Junonisque invidia in miserrimum abigebatur statum, quo bos facta per totum terrarum orbem pervagabatur furore agitata. Ejus quoque fabula tantis difficultatibus est implicata, ut plures ejusdem non finis distinguant viri docti: Scaliger. ad Euseb, p. 29, 34; Larcher. Chronol. Herod. IX, 2. Erroribus vero ejus,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

mentissimas animi perturbationes pati. Neque min Oceanitides tristi utriusque aspectu percelluntur, quatenus animis summa Jus misericordia inflamma divinam originem atque omne cum diis junioril consortium parum abest, ut detestentur. Omnis tur haec fabulae pars ad summam Jovis protervitat et tyrannidem exprobrandam manifesto conscripta es. Restat ultima dramatis pars, qua et Promethei animique constantia extremo probatur discrimine, ultima Jovis iracundia docetur. Mercurius enim a Jove missus, qui Prometheus ad cedendum, atque a vaticinium explicandum cohortando minandoque commoveret, acerbissime deridetur. Nymphae vero i tanto illi adhaerent studio et amore, ut contemptis Mercurii admonitionibus illi, quidquid accidat, se soci fore denuntient. Quae minatus erat nuntius, Jupi exsequens horribili terrae motu Prometheus cum rupe tartarum praecipitat. At vero ut ipse immortalis er ita fortitudo animi salva mansit et incolumis. Qu cum vel interiens virtutis Prometheae vis victrix ev dat, absolutissimum hoc tragicæ artis exemplum est quin admiretur!

C A P. VII.

VIRORUM DOCTORUM SENTENTIIS DE FINE AC CONSILIO FABULAE ALLATIS CUM EA AD RELIGIONEM PERTINEAT, GRAECAE RELIGIO- NIS ET THEOLOGIAE BREVIS HISTORIA ADUMBRATUR.

Promethei V. ratione et adornatione exposita, opus est, ut quas alii de ejus vi et sententia proposuerunt opiniones, paucis attingamus. Quorum qui fabulam omnino contra tyrannos scriptam esse putant,*) quamvis haud minore quam Schützius doctrina et subtilitate in defendenda sententia utantur, tamen ab aliis satis jam refutati sunt. Alii propter hoc maxime, quod Aeschylus ita abuti non potuisset deorum sanctitate, gravius aliquod consilium latere censuerunt viri doctissimi Jacobsius, Schlegelius, Bluemnerus.**) Horum si summam spectas, omnium in eo consentit opinio, ut in Prometheo scribendo poëtam summae constantiae exemplar effinxisse, et philosophicas quasdam rationes

*) Brumoei Theatre d. Gr. I, p. 298. Schütz. Aeschyl. tragg. I. p. 178.

***) Jacobs Nachträge z. Sulz. Theor. III. Schlegel. dram. K. u. Litt. I, 162. Bluemner. Idee d. Schicks. p. 6 sqq.

spectasse dicant; grave quidem fabulae consilium, idemque praeclare ab iis illustratum. Sed cum aliis, tum Jacobo ne hoc quidem satisfacit. Qui pro eo, quo excellit, singula quaeque ad tempora sua referendi studio, adstipulans Passovio, contra Periclem compositam esse fabulam docet;*) idem ad hujus fabulae exemplum Sophoclis Philocteten formatum esse censet. In utraque sententia comprobanda plurima quidem dixit praeclare; verum ut fieri solet, illucente veritatis specie remotissima quaeque et alienissimam in subsidium convocando causam videtur perdidisse. Etenim praeterquam quod utriusque fabulae argumentum, quod personarum agentium diversa natura jam comprobatur, prorsus dispar est, siquidem de imitatione aliqua cogitandum, Sophocles Prometheo potius suo Aeschyleum exemplar expressisse probabile est: Dio. Chrys. Orat. 53. De consilio Promethei vero cogitans miror, a multis putari tragicos ubique insidiatos esse Pericli, quem maximi habuisse, adeoque populo saepe commendasse appareat ipsorum ex dramatibus aliorumque scriptorum narrationibus; et invidiam populi Pericles sibi non ante Ol. LXXX, 1. contraxit. Deinde politicas quamquam deprehenderit in dramatibus graecis rationes, tamen qui contra unum aliquem virum drama integrum esse compositum putant, omnino falluntur. Tum, ut altius repetamus de Prometheo quaestionem, satis valent antiqui Scholiastae verba, quae infra C. X. afferam. Inest vero etiam, quod ex serie rerum sententiarumque brevissime descripta apparuit, plus

*) Passov. de Aesch. Pers. p. 15. Jacob. Quaest. Soph. 300. sq.

picturae poeticae, quam actionis dramaticae hac in
 fabula: alligatur Prometheus, ad cedendum admone-
 tur, rationibus suis constans ad inferos dejicitur; haec,
 quae aguntur. Personarum autem, quorum mores
 egregie poeta expressit, principes Prometheus atque
 Jupiter. Quibus cum adumbrandis omnem insumse-
 rit operam artemque, ex hoc ipso, quod consilium in
 Prometheo secutus sit, colligi potest. Maximi denique
 momenti illud est, quod antiquior cum juniore deo,
 sive potius dii antiquissimi cum recentibus — οἱ νέοι
 μαχόμενοι τοῖς πάροις θεοῖς (τὸ δράμα συμπληροῦσι οἱ πρεσ-
 βύτατοι τῶν θεῶν Schol.) — pugnantes inducuntur:
 qua argumenti gravitate poetam, ut omnino gravius
 aliquid, ita, quia deorum res omni dramate agitur, res
 divinas spectasse opinari cogimur. Et antiquorum deo-
 rum causam agunt Prometheus, Oceanus cum filia-
 bus et Io. Illius quidem cum terrae sit filius, jam
 origine vera indoles indicatur. Namque piis pristino-
 rum hominum rationibus acceptum illa numina, divi-
 nam rerum naturam significantia, originem referunt,
 divinitatemque suam hominibus Prometheus probave-
 rat, quod summa in eos beneficia contulerat. Dicitur
 enim utilitates ex viribus nervisque naturae occultiori-
 bus ad homines redundantes ac commoditates ita in
 medium protulisse, ut ex ferino vivendi genere huma-
 na existeret vita; *) quibus de causis cultu, quo florie-

*) Admodum memorabilis est locus, quem supra jam ex-
 citavi, Stob. Ecl. p. 144, in quo Moschion et rude incul-
 tumque prisca temporis vitae genus, et prima cultioris vitae
 initia egregie quidem, sed ita exponit, ut Aeschyli in Prom.
 narrationem ante oculos videatur habuisse; nam et singulorum
 verborum summa est similitudo.

rit; dignissimum fuisse, Aeschyli sententia est. Deorum
 pristinorum alter Oceanus est, qui regno suo et ipse
 per Neptunum spoliatus recentiorum deorum impe-
 rium leni animo ferebat; idem nec belli inter utram-
 que deorum gentem exorti particeps fuit: Apollod. I,
 1, 3. Homerus eum, physicas rationes prodens, θεῶν
 γένεσιν (Il, XIV, 201.) vocat, et Schol. Αἰχύλος ὑπερβολῆ
 ἐχρήσατο· ὁ γὰρ Ὀμηρος οὐκ εἰσήγαγεν Ὠκεανὸν εἰς σύλλο-
 γον τῶν θεῶν. Pervulgatam vero secundum fabulam
 Promethéo cognatus est, Coeli et Terrae primus filius.
 His ex parentibus qua lege exortus fingi ab antiquis po-
 tuerit, et Creuzerus (p. 161.) et Hermannus (p. 80.) in
 Epistol. de mythologia conscriptis diversa quidem uter-
 que ratione explicarunt. Illud patet, eum a pia aeta-
 tis pristinae simplicitate divinum cultum accepisse, et
 divinam maris vim significare. Obtinuit enim anti-
 quiore aetate haec consuetudo, ut quascunque naturae
 vires praeter alias et salubres et admirabiles animad-
 verterint, divino prosequerentur cultu. Cic. N. D. II,
 28. Cui religionis generi, simplicissimo ei quidem et
 plane physico, etiam Graecos post ruditatis primae
 miseriam victam et pulsam addictos fuisse et per se
 probabile est, et testimoniis confirmatum. Plat. Cratyl.
 φαίνονται μοι οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων τῶν περὶ τὴν Ἑλ-
 λαδα τούτους μόνους θεοὺς ἡγεῖσθαι, οὕσπερ καὶ νῦν πολλοὶ
 τῶν βάρβάρων, ἥλιον καὶ γῆν καὶ ἄστρα καὶ οὐρανόν. Plu-
 tarch. d. oracul. def. πρῶτον μὲν ἡ γῆ-ὁ δὲ ἥλιος-νό-
 μῳ πατέρων θεός ἐστιν.*) (Nam quod unum apud mul-

*) v. Knight in Seebod. Miscell. Crit. I, 11. Lobeck. d.
 Tritopatr. ibd. I. IV.

tos imae antiquitatis populos numen nullo nomine appellandum — ἀκατονόμαστον — solaque sensuum reverentia perceptum reperitur, id prius quidem, sed hominum est humanitatis expertium et mentis luce parum illustratorum: idque significari putatur Ophione illo, quem Schol. ad vers. 957., et Typhoeo, quem ad locum satis memorabilem et persimilem Agam. 151. nominat.) Ex naturae autem contemplatione et admiratione praeter religionem vetustam philosophia quoque et historia est profecta. Mysticis vero illis theologis, de quib. v. Cap. I., numina divinae rerum naturae celebrantibus et venerantibus ea, quae etiam exteris populis prima fuit, religione physica populi animi implebantur: Aristot. Met. XII, 8. II, 4. Rudia quidem atque incondita adhuc fuisse haec humanae scientiae principia, ipsorum numinum rudioribus formis proditur; sed quae indigenorum cum exteris populis commercii vis est, Phoenicum maxime (et Aegyptiorum, Herod. II. 52.): politiore cultu et Pelasgorum migrationibus antiquissima illa Graecorum religio paululum emendata atque ita formata est, ut etiam interiores naturae et animi humani vires, et peregrina ejusmodi numina divinitatem aliquam acciperent. Eum in numerum Prometheus, quippe et externum numen, et ignea humanae mentis pariter ac naturae vis, pertinet. Talis igitur est Titanum gens, τὰ πρὶν πελώρια, cujus simplex infantia et quasi sancta ruditas deorum multo juniorum conficta elegantia longe gravior fuit ac praestantior maxime secundum Orphica, Pythagorica et mystica placita. Praeter ipsum Prometheum et Oceanum huic numinum genti Aeschylus accenset

Atlantem illius fratrem v. 427. Typhoeum 347. et quos Prometheus v. 88 sq. 1091 sq. deos testatur. Jo vero quomodo huç pertineat, postea accuratius exponendum est. Omnem eam graecae religionis aetatem (Urani et Saturni regnum,) ex ipsius antiquitatis doctæ indiciiis dixeris mysticam. Posterioris aetatis dii ac pervulgatae de iis opiniones cum ex artificum figmentis poetarumque nugis*) extiterunt, tum maxime aliunde in Graeciam paulatim irrepserunt, graeco ingenio aliena commenta. Et multum jam ante Homeri tempus factum esse videtur, ut simplicibus pristinae aetatis rationibus accederent cogitatae deorum formae, quae et anilem fere superstitionem et culturae Asiae luxuriam redolerent. Etenim jam Homeri mythologia, ut Buttmanni oratione utar, congeries est diversissimarum de iisdem saepe rebus imaginum et fabularum. Mos enim erat antiquarum gentium et imprimis Graecorum, ut nullam neque singularum suae gentis tribuum, neque adeo exterarum, nationum religionem, nullam superstitionem, nullum poeseos antiquioris figmentum pro vano prorsus haberent, sed suis

*) Sunt qui negent, poetarum et artificum figmentis eum ipsius populi opinionibus et cultu eam intercessisse necessitatem, ut haec ab illis semper pependissent. Sed veterum testimoniis sententia nititur. Herodotus enim Homeri et Hesiodi carminibus hanc fuisse vim asserit, consentientibus Platone, Aristotele, Plutarcho, qui etiam de aliorum operibus idem praedicant. Deinde Solon Thespidis artem ideo improbavit, quod res illas fictas mox in ipsam vitam et negotia abituras esse praevidebat: Plat. Sol. 29, 30. Prostre mo eandem injuriam cum Phidia, Jovis Olympii auctore, etiam acerbius expostulat Dio Chrysost. Orat. Reisk. I. p. 401.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

religionis genere, ad quod oraculum Dodonaeum, mysteria Eleusinia et Samothracia, orgia aliaque pristinorum theologorum instituta pertinebant, laetius quoddam et liberius et quasi plasticum ejus genus; Dores contra maxime propter antiquam ipsorum cum Aeo- libus et barbaris necessitatem, enthusiasticum quidem sed gravitate quadam et fere tristitia temperatam ac sublimiorem religionem amplexos fuisse. Quae inter eos diversitas tum Dodonaei Jovis, Jonici Apollinis, atque Herculis Dorici forma ac ratione haud male illustratur, tum publicis Atheniensium et Spartanorum sacris, quomodo ea Pláto in Alcibiade II. distinguit; itaque explicari potest illud, quod singulae fere Graecorum civitates diverso utebantur et genere et cultu numinum. Homerus vero, et Hesiodus simplici et sincero animo illas a patribus acceptas fabulas digesserant et retractaverant; quo in studio eorum successores cum etiam perfectius ἀρθροποφύεας θεῶν adumbrarent, iisque majorem gratiae vim conciliarent, sublimia illa ac pristinae vereque divinae naturae numina paulatim in Chaos antiquum recedebant. Jam apud Homerum fabulae interiorem sensum non habent, quem priore aetate habuisse, ipsa, qua apud eum memorantur, ratio manifestat: ut poetam etiam hac in re coecutire miraremur, nisi Jones ejus aetate eo jam cultus humanitatisque progressi fuissent, ut quidquid fuit severioris, tristioris ac mysticae disciplinae, omnino spernerent, cupientes, ut fabulae lusui tantum et oblectamento, atque cultus deorum religionesque laetitiae potius et voluptati inservirent. Postea subtiliorum poetarum et philosophorum erat abster-

gere, quibus fabulae inquinatae erant; sordes, divinaeque majestate quidquid in recentibus diis esset indignum abrogare; atque honestiora et ampliora sufficere: quae Platonis praecipue sententia est, quo ejus rei haud gravior extat arbiter, in Leg. et Rep.; apud quem eo nomine laudantur Pindarus et Simonides, ea laude sane dignissimi. Recentioris hujus cultus superstitio cum fabellarum commentorumque seriorum ineptiis quamquam Graeci vulgi animos tenere coepit tanquam religio antiquitate sancita et inviolabilis: tamen pristinatorum numinum cultus antiquus in mysteriorum, *ὡν τέλος ἦν ἡ τοῦ πρώτου καὶ κυρίου καὶ νοήτου γνώσις* Plut., penetralibus et Graeciae in remotioribus regionibus et multis in Attices ipsius tribubus remansit. Et Solon Areopagitas patriae religionis custodes et vindices constituerat; cujus auspiciis illud mystice cogitandi, dicendi scribendique studium praeclarissimorum virorum animos adeo incesserat, ut Aeschyli animum ab eo occupatum fuisse non mirum sit. Clistheues vero diversorum cultuum privatos ritus ad unam religionem civilem evexit conciliatos: Aristot. Polit. VI. 2. Schneid. unde non tam deorum, quam festorum dierum, etiam templorum rituumque publicorum in Attica provenisse multitudo paene infinita videtur. Tantum vero abfuit, ut antiquorum illorum numinum cogitatio et memoria ex animis unquam efflueret, ut civitati summo in discrimine versanti venire auxilio supplicibus populi, poeticis a diis diserti, precibus adducta crederentur;*)

*) Quia, quod memorabilius est, universe numen divinum vel Incognitum deum, cui et ipsi altaria exstructa veteres

id quod praecipue in Persico bello accidisse narratur: Ritter. Vorh. p. 402., quo bello poetica religionis aetas videtur finita esse. Nam post Persica rerum discrimina civilem istam religionem vis et auctoritas adeo deficere coepit, ut Aeschylus, Aristophanes, al. palam impugnare eam non dubitarent. Philosophorum autem, si a Pythagora, de quo Cap. VI. dixi, discesseris, Anaxagorae, Xenophanis, Socratis et Platonis de divinis rebus sincerior doctrina, qua populus institui aut nollet aut non posset, parum valuit ad vulgarem, quae cum ipsa populi vita et publica et privata quasi coaluerat, superstitionem tollendam. Majorē cum successu Sophistae et Epicuræi eam impugnantes meliora non tradebant. Diagoras vero, Theodorus, Euemerus al., deos et fuisse et esse omnino negantes, omnem religionem tollere coepere. Luciani postramo ejusque similium aequaliumque petulantia acerbissima antiquiores de diis rationes non minus ac recentiores prorsus in ora vulgi pro ludibrio abiere. Scepticam hanc graecae religionis aetatem tempora christianae religionis luce illustrata subsequabantur.

Quam ita velut primis lineis graeci cultus historiam designavi, cum rarissima exstent de ea veterum scriptorum testimonia, mancam quidem et exilem, uberius persequi hic non licet, ubi ad Aeschylum est revertendum. Eum recte quidem omnes judicant summam pietatem erga deos praecepisse, civilemque

habuisse jam ex Actis Apostolor. constat, de salute desperantes implorabant auxilium. Quam rem multis modis celebrare solent scriptores ecclesiastici, v. Lactant. de Inst. div. II. Clem. Al. Strom. VI.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

C A P. VIII.

INTERIOR QUI VIDETUR ESSE TRAGOEDIA SENSUS. — FATUM. — IO.

Egregium Jovem, qui sit divinator, supplices audiens, clemens, panomphaeus, seu voces ac linguarum omnium excipiens, depulsor et aversor omnium malorum, cum eundem Graecorum poetas injustum, sceleratum, iniquum, impium, inhumanum, violentum, stupratorem, adulterum, amatorem fecisse Clemens Alerius in Epitr. tradat, Aeschylum potest notasse, qui quem Jovem alibi optimum maximum dixerit, in Prometheus fecit, ut vidimus, improbum, libidinosum, crudelem. Erga inimicos quidem Jupiter salva dignitate asperum sese exhibere potuit, quoniam per Graecorum antiquas rationes in inimicos gravius consulere, ab iisque crudeles vindictas repetere licuit. Quam sententiam nostra aetate alienam veterum et poetae et philosophi excellentissimi amplexi sunt. Laudem adeo habuit, si quis injurias vehementissime ultus fuit, cf. Less. Laoc. p. 43. Quid vero? nonne jam apud Aeschylum Promethei integritas et probitas comparet? et apud Lucianum, qui Aeschylea in Prom. suo haud dubie ante oculos habuit, egregie ille omnes injurarum ridiculas criminationes repellit. Etiam quae alia,
ut

ut vidimus Cap. VI, exprobrantur Jovi, ut quibus nihil magis abhorreat a majestate deorum, neque luculentius quidquam cum Jovis improbitatem nequitiamque, tum subditorum ei deorum vilitatem testetur, ea ne summae impietatis poetam coarguant, tantummodo consilii, quod secutus est, sublimitate ac sanctitate prohibetur. Jupiter adeo insons hominum genus, secundum fab. (v. 230 sq.) prorsus extinguere constituerat. Quo ab interitu cur homines servasse dicatur Prometheus, explicaturo primum illud tenendum est, de genere humano semel saepiusque diluviis prorsus deleto antiquos populos multa fabulatos esse. cf. Buttmann: Ueber den Mythos der Sündfl. Deinde Caucaseam regionem ut Promethei ipsius, ita hujus quoque fabulae, quae inde a colonis in Europam translata sit, esse patriam putat Ritterus: Vorh. V. 4. Denique Prometheus instante diluvio Deucalioni et Pyrrhae, ut nave aedificata salutem quaererent, suasisse traditur; idemque Jehova Noacho suadet v. Buttm. 2. 2. Atque Aeschylus, quantum ex breviori narratione emergit, eam fabulam, quo humanam salutem Prometheo deberi omnem demonstraret, mutasse videtur. Ejus enim omni modo divinam dignitatem et excellentiam praedicat, neque omnino de antiquis illis numinibus, nisi quod laudem ferat, quidquam tradit, deos recentiores nunquam sine summo contemptu commemorans. Omnino enim priorum temporum Aeschylus si quis alius laudator perpetuus, veterisque disciplinae acerrimus propugnator (*ἀρχαϊκὸς ἦν καὶ σοφός* Schol.), quaecumque suae erant aetatis cum indignatione videbat et acerbissime reprehendebat. Hoc qui

Aeschyli mores et ingenium egregie expressit, Aristophanes, non silentio praetermisit. In Nubibus enim (v. 1358 sq.) recentioris disciplinae asseclam ei opponit Euripidem, quem imprimis in Ran. tam accurate describit, ut veteris recentiorisque disciplinae diversitatem, si aliunde cognosci non posset, inde jam cognoscatur. Nam post pugnam Marathoniam, cum Solonis institutis severam vivendi rationem, in agendo probitatem, in cogitando pietatem omnium vitiorum vi et impetu depressas et sublatas esse, idem tradit Pax. 147. 534. Ran. 886. 893. alib. Qua de morum eversione Aeschyli indignatio omnibus ex dramatibus comparet. v. Jac. q. S. p. 173 sq. Neque ulla de re vehementius conqueritur, quam quod excelsa illa antiquorum numinum gens juniorum deorum vilitati et vanitati cesserit cultu suo privata ac ferme ludibria facta, cujus rei indignitatem, quam etiam in Eumenid. et Supplic. subacerbe adtingit, illustri Promethei exemplo videtur demonstrare voluisse. Idem egit ille veteris disciplinae vindex non lenior, Aristophanes, haud minus recentiores deos ubique carpendo et in Ranis Bacchum etiam mordaciore modo cavillando. Acute id vidit Stanlejus, qui ad Supplicum locum 707, pro re nostra ita loquitur: legem a Triptolemo latam, a Dracone restitutam, respicit Aeschylus, hanc nimirum: Θεσμός αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα κειμένοις, κυρίως τὸν πάντα χρόνον θεοὺς τιμᾶν καὶ ἡρώας ἐγχωρίους. Ceremoniarum et rituum patriorum observantissimos fuisse Athenienses, tradit Isocrates in Areopagica: ἐπινοῦν μόνον ἐτήρου, ὅπως μηδὲν μήτε τῶν πατρίων καταλύσωσι, μήτ' ἐξωτῶν νομιζομένων προσθήσωσιν. Alienigenas tamen deos,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

deos reip. proceres semper ex hujus rationibus conformare solebant: Nitsch. ibd. I. p. 642. Boeckh. Haushalt. Athen. II. 254. 59. Aeschyli vero aetate rerum fere omnium periculis et commutationibus factis omnium animi simul commoti et concussi erant: quamobrem fieri non poterat, quin indoctiores quoque e populo de religionum suarum, quibus peritiores tantummodo ad artes et voluptates amplificandas abuti viderent, sanctitate et sinceritate dubitarent. Tum etiam Phrygiae et Aegyptus impudicae ceremoniae et superstitiones, pestis et perniciēs civitatis, optimos quosque corripiebant et pessumdabant. Atque Baptistis aliisque, qui impiarum istarum cogitationum et religionum civibus autores exstiterant, vehementius haud quisquam succensuit, quam Aeschylus, qui ob rei indignitatem ἀποπτῦσαι δεῖν καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα dixit teste Plutarcho. Isid. et Osir. Accessit, quod cum divitiis, omnium malorum quasi materie, luxuria et libidinibus invalescentibus etiam probissimorum animi corrumpebantur, infimi vero homines propter summam egestatem crudeliter vexabantur et ad deterrima quaeque facinora, cum praeter religionem aliam virtutis exercendae causam nullam haberent, facile compellebantur. v. Kortüm, in commentat. vernac. de Cleone (Schweizer. Beiträge I.) et in libro: Hellen. Staatsverf. 5te Beil.

Irruenti igitur huic civium suorum perniciēi Aeschylus non aliter obviam iri posse videbat, quam ita, ut abrogatis, quae ludibrio jam erant, religionibus et Cotyos, Sabazii, Cybeles aliisque nefariis orgiis prorsus sublatis, animi, sanctioribus et castioribus sensibus imbuerentur. Itaque evenit, ut quae philosophicarum

scholarum aut fortasse mysteriorum parietibus tum
 celabantur sublimiora de divinis rebus dogmata emen-
 datioresque religiones satis cum suo periculo in me-
 dium proferre publicumque in usum convertere aude-
 ret, atque, cum esset aetate provector, modo ex prisca
 Graecorum religione tragicas formas repeteret, easque
 caste et sancte adumbraret et ostentaret. Neque pri-
 mus et unus hanc salutis ferendae viam iniit, cum
 multo jam ante Moses propalata suumque ad consi-
 lium adhibita mysteriorum Aegyptiorum doctrina He-
 braeos ab interitu servaverit, civitatemque condiderit,
 quam rem egregie explicatam habemus a Schillero no-
 stro (de Mos. leg. opera Schill. tom. XVI. Ed. 1819.);
 atque fere idem de Pythagora narratur. Neque tra-
 goediis eum haec efficere tentasse mireris, cum eam
 populi erudiendi tum aptissimam fortissimamque ra-
 tionem Capite II., tum tutissimam fuisse, ex Syidae
 verbis (v. Cap. VI. N.) intellexerimus. — Qua qui-
 dem cum dramatis institutione et sententia quomodo
 res aliae et magni eae quidem momenti cohaereant
 vel conciliari queant, haud ita facile intelligitur; qua-
 rum magna pars ex deperditis trilogiae dramatibus
 lucem accepisse videatur. Etenim Prometheus officii
 Jovi imperium occupanti praestitis gloriatur, et vati-
 cinandi artem callet. Hanc patri Themidi acceptam
 refert, illa ad bellum cum Titanibus gestum pertinent.
 Quod enim Titanum ferocissimum genus, satis anti-
 qua fama a Jove magna virium contentione victi per-
 hibentur, id, si ad eundem Jovis suorumque cultum
 supremo demum studio propagatum commode refe-
 runt, in justam aliquam nos interpretationis viam vi-

detur ducere posse. Promethei enim illa officia interpretor politioem hominum culturam ex perfectione naturae cognitione profectam, qua invalescens recentiorum deorum auctoritas adjuta est et sustentata. Quid enim? Hellenes, qui a Promethei nepote nomen habent, ubi primum exstiterunt, nec Pelasgorum nec rudioris vitae aut religionis amplius deprehenduntur vestigia. Eidem Prometheo, cui omnium artium prima cognitio tribuebatur, vaticinandi ars, quae insigni antiquorum populorum laude florebat, deesse non potuit. Nam et Jovis interitum, Fatō destinatum, et Ius suamque sortem futuram praevidet. Sed pluribus eae res impeditae sunt difficultatibus. Primum difficultas omnis de ratione, quae inter Jovem et fati necessitatem intercedat apud Aeschylum, quaestio est. Multis de ea jam disputatis, qui ultimum inquisivit, Bluemnerus Aeschylum in dramatibus aliis alia tradere contendit (Schicks. Id. p. 122.). Quod per se quidem minus probabile videtur, sed a subtilioribus artis Aeschyleae rationibus, quae propter consilii diversitatem in his rebus minorem constantiam patiuntur, non abhorret. Adeo in ipso Prometheo loca sibi contraria deprehendis; nam ex v. 50, Jupiter ut in ceteris tragoe-diis, solus liberi arbitrii esse videtur; contra v. 515 sq. ut per omne hoc drama fati necessitati ipse esse obnoxius dicitur. Verum fortasse ex his ipsis locis rei veritas emergit. In altero enim Moerae atque Erinnyes necessitatem fatalem gubernare traduntur. Necessitatem eam interpretor cum naturalem causarum et effectuum nexum, tum maxime aeternas leges, qui.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

cessitas in omnes deos exercet: Herod. I. 92. At vero si Jovis sociae, eique submissae illae deae dicuntur, iis significatur justitiae vis, quam praecipue ad humana et terrestria pertinentem Jupiter exercet Moerages, quo tum ipso sublimis illa philosophorum omnibus partibus absoluta ac perfecta Numinis supremi forma, mente ac cogitatione concepta exprimitur. Atque etiam tum Jupiter dici solet tantummodo ex immutabili Necessitatis s. Moerae arbitrio agere; estque *Νεμῆσωρ* s. *Ταμίνας*, atque illius quasi manus. Eadem lege fortunae vim regit, quam, praesertim si ad singulos homines refertur, indicant *Τύχη*, *Δαίμονες*; quae Jovis filiae exulta demum poesi, etsi ante Homerum, exortae sunt. Apud hunc quidem fatum omnino ab arbitrio Jovis pendet; omnesque dii, ipsi fratres Jovi obsequium praestant. Il. VIII, 17. 38. 440.; IV, 52.; XIII, 355.; ab eoque puniuntur Il. II, 580. XV, 117. VIII, 12. XV, 137. In hac re Homerum Aeschylus secutus, non Fati sed ceterorum deorum respectu habito dicit in altero loco: *ἐλεύθερος γὰρ οὐδείς πλὴν Διός.* — Porro de nuptiis illis perniciosis, quas cum Thetide Jupiter parabat, aegre certius quidquam afferas. Uranus quidem et Saturnus, (mysticae et physicae de diis rationes), quum, maxime quia cum peregrinis numinibus coaluerant, valere jam desiissent, Aeschylus, fore ut vis cultusque Jovis (h. e. poeticorum deorum) eadem ratione aboleretur, recte praevidebat. Quod cum per filium Thetidis eventurum esse dicat, eaque Phthiae patria sit dea: notandum est, Phthiam Hellenum, a Promethei nepote oriundorum, genuinam sedem fuisse; eorumque antiqua sacra auctoritatem

in Graecia recuperata Aeschylō fortasse visa esse. Etiam qui ejus in his rebus simillimus est, γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχίλου, καὶ συγγεγένηται αὐτῷ (Thom. Mag. Πινδ.), Pindarus Isthm. VII, 27 — 36. eam rem commemorat: sed additis verbis: ἀλλὰ τὰ μὲν παύσατε orationem abruptens, nescio an arcanae doctrinae haec esse prodit. Eodem pertinet, quod Thetis ἀγλαόκαρος Nem. III. 54. vocatur. Atque si consideras, qualem quantumve eum Jovis victorem illi poetae describant, adeo veram supremoque deo dignam formam illorum menti obversatam esse opineris. cf. Apollon. IV, 791. 800.; Tzet. Lycoph. 178. Hygin. I. 54. Jus denique quod ad omne drama faciat introductio, intellectu difficilius. Est ea quidem Inachi, Oceanitidum fratris filia, et quamquam ferae inservit deorum recentium asperitati exprobrandae, nihilominus tamen res altius est arcessenda. Primum memoratu non inutile videtur, eam dici non modo unam fuisse cum Iside, sed etiam filiam Promethei, a Plutarcho, Clemente Al. al. Ita enim arctissima horum numinum conjunctio indicatur. Deinde Prometheus virginem summa, jam injuria affectam aliquando miseriarum finem adepturam et Epapho genito deam futuram, ejusque ex nepotibus, qui ipsum suis liberet vinculis, exstiturum esse vaticinatur. Quae si rata fiebant, (quod factum indicatur Aesch. Suppl. 301 sq. Eurip. Phoenix 687 et Schol. ad 633.), prospero malorum exitu et Io et Prometheus quodammodo in integrum restituebantur. Ea est enim apud Graecos et trilogiarum omnino et singularum tragoediarum natura, ut ad extremum ipse totius fabulae exitus animos no-

stros cum deorum vel fati asperitate reconciliet. Propter deperdita vero dramata et obscuram nonnullorum rationem saepe difficilius est, qua poeta via hutterit, cognoscere. Id qua arte et ratione in Prometheo poeta assecutus sit, etsi accurate demonstrari nequeat, hujus tamen indolis et institutionis fuisse drama trilogiae ultimum, cujus his fragmenta addita sunt, facile intelligitur. Namque etiam Io ad priorem deorum gentem pertinet. Inachus enim, pater ejus, Oceani filius ex Thetide fuit, maxime Argivorum culta celebris, deus. Quisquis vero fuit, eum de Pelasgis, Argolidem tum incolentibus, deque ipsa hac terra immortaliter meritum esse, indeque divinitatem cultumque accepisse, certum videtur. Phoroneo et Aegialeo filiis etiam celebrior filia Io est et miseria sua, quam Aeschylus satis exponit, et cultu, quo apud Aegyptios et Phoenices inde ab antiquissima aetate floruit. Quos lunam eo nomine adoratos esse ex ipso ejus nomine, ex forma cornuta aliisque indicibus colligitur. Quam dignitatem cum apud Cretensem gentem proprie Juno haberet, hujus cultu invalescente illius divina vis et auctoritas apud Graecos quidem imminuta est (hinc, ut Prometheus cum Vulcano juniore, ita ea cum Junone ficta est: Paus. III. 197.); neque tamen apud Phoenices et Aegyptios, (et apud hos quidem recentiore Isidos nomine clara) aliosque apud populos deo cultu divino ornari desit. Ea vero esse videtur Io; Junonis invidia in vaccam mutata et ad Aegyptum usque exagitata, cui fabulae quae adduntur de Argo et Oestro, perinde atque illa cum fabula Promethea conjuncta narratio de vulture hepar dei saxo affixi

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Cujus tragicæ artis alia exempla proposuit Boeckh, tr. gr. pr. XVI. — Res ceteræ hujus tragoediæ non ad vivum resecandæ videntur, nisi forte græcas tragoedias, quæ vim et sententiam quandam contineant, perfectas allegorias esse voluerimus. — Opinionis autem nostræ de sententia totius tragoediæ alia supersunt argumenta, atque hæc quidem primum ex eo, quod Aeschylam ab antiquis Pythagoreum et mysticum dictum esse (Cap. V.) vidimus, repetita. Pythagoreorum enim doctrinæ dediti et heroes de salute humana meritissimos et insignes naturæ vires colebant deos, contemptis poeticis fictitiisque populi diis. Maxime memorabilis eorum de heroibus doctrina fuit. Et Hierocles ad illud Pythagoræ ἐπειθ' ἥρωας ἀγαύους οὔτοι, inquit, ἦσαν τὸ μέσον γένος τῶν λογικῶν οὐσιῶν, αἱ μετὰ θεοὺς τοὺς ἀθανάτους τὴν ἐφεξῆς πληροῦντες χώραν προσηγοῦνται τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἀνάπτουσι δι' ἑαυτῶν τὰ ἔσχατα τοῖς πρώτοις." Secundum eam doctrinam verba Aesch. Prom. 116. explicanda esse, interpretes recte viderunt; neque vero minus omnis in Prometheis de Hercule. et Prometheo enarratio (v. Cap. XII) eo referenda est. cf. Tiedeman. Griechent. aelt. Philos. p. 404 — 9. Præterea theologiam physicam, doctorum ac philosophorum solam religionem laudat etiam Cicero N. D. I. 24. Denique ipsius Promethei apud Pythagoreos, amplam significationem dignitatemque declarat Olympiodorus ad Plat. Phileb. p. 246. 47. Stallb., atque Prometheo, vel Pyrrhae comoediis pythagorica dogmata, vulgasse, constat Epicharmum et comicorum principem et philosophum pythagoricum. v. Fabric. Bibl. gr. II. c. 19. De my-

steriis vero Villoison (l. de tripl. theol.), quamquam non omni parte vere et accurate, disputavit haec: „In doctrina mysteriorum esoterica, quae tota physica in- nitebatur theologia, ea tradebantur, quibus mythica et civilis ita funditus everteretur theologia, ut velum superstitione obductum, poetica suavitate ornatum et potenti eorum, qui remp. administrabant, manu sustentatum penitus removeretur, et sola natura, unica theologiae physicae dea, secum habitans et orbi tanquam altari insidens, ac subjecta pedibus falsorum vulgi numinum simulacra proterens sese oculis offerret.” Idem p. 27. ita pergit. „Tenendum est, in sacris mysteriis non ea solum oculis fuisse subjecta quae artium utilium inventionem adumbrarent (quod plurimis veterum locis declarari potest), sed simul quoque propositum initiatis horum inventionum mercedem amplissimam, immortalitatem vel potius divinitatem, qua post mortem fruebantur, ut canit Virgilius:

„Inventas aut qui vitam excoluere per artes,
Quique sui memores alios fecere merendo.

Item Sainte - Croix: Myster. p. 405. „Les fondateurs des colonies et les anciens législateurs avoient un grand intérêt à perpétuer parmi les nations, qu'ils avoient civilisées, le souvenir des services qu'ils leur avoient rendus sq. Postremo Robertellus ad reprehensiones suas in Prom. 4. 5. 19.: Aesch. fuit in animo philosophus cum esset et Pythagoreus, reprehendere veterum religionem, et deos illudere, quos colebant, quod non sine periculo unquam aggressi sunt efficere philosophi, ideo occulta quadam ratione talem recitationem paravit inter homines, ut spernerent cultum

ejusmodi." Sed mysticam seu potius philosophicam illam tragoediae sublimitatem alii quoque viri docti odorati sunt. Nam Joh. Muellerus, „sermo est, inquit, deum hominumque secreta docentis, adeoque grandis incipit, progreditur, terribili tandem rerum naturae fragore ita confunditur, ut nostra imbecillitas cuique pateat." Idem habet ad v. 956: „Primos mortales admiratione coeli percussos (id Uranos), post consuetudine (Saturnus aevum est), tandem ex mythologiae politiore systemate deos coluisse dicit. Venturum qui exemplo audacter superum metu eripiat fulmenque Jovi Phoeboque sagittas, Aeschylus, Anaxagora jam docente, praevidere poterat. Nec sane haec tragoedia pietatem spirat: adeo ut auctor, indigna passus, fessus labore vitae ex Promethei persona deos ipse incusari videri possit. Scholiastes pro Urano ante Saturnum Ophionem gigantem innui credit; ejus fabula obscuriori (van Staveren ad Hygin. p. 4.) primos ex diis terrores designari crediderim." Idem: „partes μύθου res Graecorum eo aevo publicas tangunt, ut maxima quaeque potius delibari, quam tractari videantur." Sane delibantur tantummodo, quae sapientioribus quidem aequalium satis cognita, superstitionis populi non minus quam litigiosis animis (v. Kortüm. l. l. 185.) cum periculo etiam majore Aeschylus proposuisset apertius: quamquam in priore fabulae adornatione (v. Crit. Observ.) non incertiore conatu impugnasse potest religiosum istud animorum velut servitium, quam quo civilem populi sui libertatem in bello defendit. Deinde Sancrucii verba (l. l. l.) afferrem, nisi fusius et audacius viderentur dicta. Egregie vero

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

C A P. IX.

DE PROMETHEI SOLUTI ET IGNEFERI FRAGMENTIS.

De Prometheo V. quae hactenus dicta sunt, reliquum est, ut, quomodo fragmentis deperditorum trilogiae dramatum confirmentur, doceatur. - Iis autem, Promethei Soluti plane eandem fuisse atque Vincitationem, et institutionem, luculenter ostenditur. Accedunt ibi, si conjecturae datur locus, ad Prometheum Titanes, Terra jam praesente, ac primum, quantum itineris ad Prometheum visendum fecerint, enarrant. (Fragm. I. V.) Iisdem et consanguinei immeritam miseriam conquerentibus, et ad cedendum cohortantibus Hercules intervenit, qui declarata sua ex Ius filio origine, celebrata Ius divinitate, atque itineribus, quibus hominum saluti consulens ad Prometheum pervenerit, expositis, de laboribus, qui adhuc ipsi restarent exantlandi, certior factus, (Fragm. II. VI. VII. VIII. X.) amice eum cohortando commovet, ut vaticinium de nuptiis aperiat, Jovisque in gratiam redeat. Divinae Herculis dignitati cedens Prometheus solvitur. (cf. Pausan. V. p. 46. Fac.) Inde ab hoc tempore firmam amicitiam contraxisse Prometheum et Herculem con-
jeceris

jeceris ex alia fabula, quae legitur in Schol. ad Apollon. IV. 1399. cll. Fragm. IV. Ea, quae posterioris dramatis ratio fuisse videtur, universo, quod poeta secutus est, dramatum consilio optime convenit: nam oppressum quidem injustissime Jovis vi Promethei vetustum numen, h. e. ejus cultus in Graecia sublatus et in Caucaseas, unde venit, regiones injuria est relegatus; postea vero Prometheus aequae atque Hercules heroum nomine insignes facti satis amplo cultu gaudebant. Sed ipsa videamus fragmenta:

I.

Strabo I. p. 33.: Οὕτω τὰ μεσημβρινὰ πάντα Αἰθιοπῶν καλεῖσθαι, τὰ πρὸς Ὠκεανῶ. Μαρτυρεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα ὅ,τι γὰρ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ τῷ λυομένῳ φησὶν οὕτω·

Φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν

Χεῦμα θαλάσσης,

Χαλκοκέραυνόν α) τε παρ' Ὠκεανῶ

Λίμναν παντοτρόφων β) Αἰθιοπῶν,

Ἴν' ὅ παντόπτης γ)

Ἥλιος αἰεὶ χροῶτ' ἀθάνατον

Κάματόν θ' ἵππων θερμαῖς ὕδατος

Μαλακοῦ προχοαῖς ἀνάπαυει.

a) f. χαλκοκέραυον.

b) αλ. παντοτρόφων. f. παντοτροφῶν e. παντοστρωφῶν cf. Casaub. in Strab. ad h. l. „Titanes dicunt, se tantum terrarum spatium ad visendum Prometheum esse emensos.”

c) πανόπτης, ut Prom. V. 91.

II.

Idem IV. p. 183.: τὸ μέντοι δυσσπολόγητον Αἰσχύλος καταμαθῶν, ἢ παρ' ἄλλου παραλαβῶν εἰς μῦθον ἐξετό-

πισε· φησὶ γοῦν Προμηθεὺς παρ' αὐτῷ καθηγόμενος Ἡρα-
κλεῖ τῶν ὁδῶν τῶν ἀπὸ τοῦ Καυκάσου πρὸς τὰς Ἑσπερίδας·

Ἦξει δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν,

Ἔνθ' α) οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θῦρός περ ὦν

Μέμψη β), πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λεπεῖν

Ἐνταῦθ', ἐλέσθαι δ' ἔτιν' ἐκ γαίας λίθον

Ἐξίς. ἐπεὶ πᾶς χῶρος ἐστὶ μαλθακός.

Ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντα σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ,

Νεφέλην δ' ὑποσχών γ) νιφάδι σρογγύλων πέτρων

Ἐπόσιον θήσει χθόν'. οἷς ἔπειτα σὺ

Βαλὼν διώσεις δ) ῥαδίως Λιγὺν στρατόν.

α) ὦν οὐ — Post. εὖ οἶδα — cf. Dionys. Hal. Ant. I. 41, qui
prioris tres versus habet.

β) f. μέμψει.

γ) f. ὑπερσχών et σρογγύλων νιφάδα πέτρων.

δ) Hi versus vulgo ita leguntur:

— — — χθόνα οἷς ἔπειτα συμ —
βαλὼν θηάσεις (f. recte) ῥαδίως —

V. Salm. Exercit. Plin. p. 42. De re cf. Hygin. Poet. 11. 6.

III.

Plutarch de Fortuna p. 98. Νῦν δὲ οὐκ ἀπὸ τύχης,
οὐδὲ αὐτομάτως περίεσμεν αὐτῶν καὶ κρατοῦμεν, ἀλλ' ὁ
Προμηθεὺς, τουτέστιν ὁ λογισμὸς, αἴτιος,

Ἴππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονάς

Δὲς, ἀντίδουλα α) καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

κατ' Αἰσχύλον. — cf. Prom. V. 465.

α) ἀντίδουρα, v. de Sollert. Animal. cap. 7. : ubi etiam ἀν-
δέκτορα p. ἐκδέκτορα. —

IV.

Id. in Pomp. Πρὸς δὲ Πομπηῖον ἔοικε τοῦτο πα-
θεῖν ὁ Ῥωμαίων δῆμος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπερ ὁ Αἰσχύλου

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Εὐθείαν ἔρπε τήνδε, καὶ πρώτιστα μὲν
 Βορεάδας ἤξεις πρὸς πνοιαῖσιν, εὐλαβοῦ a)
 Βρόμον καταγιγίζοντα, μὴ σ' ἀναρπάσῃ
 Δυσχειμέρω πέμφιγι συστρέψας b) ἄφνω.

a) πρὸς πνοάς· σὺ δ' εὐλαβοῦ - πρὸς πνοάς, ἴν' εὐλαβοῦ, utrum-
 que ex conjectura.

b) v. τρέψας. Bentl. ad Mill. p. 501.

VII.

Idem ibd. Ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτὸς φησὶν ἐν Προ-
 μηθεῖ.

Ἐξευλαβοῦ δὲ, μὴ σε a) προσβάλλῃ σόμα
 Πέμφιξ· πικροὶ b) γὰρ κ' οὐ διὰ ζωῆς ἀτμοί.

a) μήδε.

b) πικρά. v. Bentl. ibd.

VIII.

Steph. Byzant. in v. Ἄβριου, Αἰσχύλος τε Γαβίους
 φησὶν διὰ τοῦ γ, ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ.

Ἐπειτα δ' ἤξεις a) δῆμον ἐνδικώτατον
 Θνητῶν b) ἀπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,
 Γαβίους, ἴν' ἔτ' ἄροτρον ἔτε γαπόνος
 Τέμνει δίκελλ' ἄραραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι
 Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

a) ἤξει.

b) Θνητῶν v. om. Valken. ad Theocr. Adon. supplet Σκυθῶν.

Eum locum commemorant etiam Strab. 4. Eu-
 stath. ad H. XIII. p. 916. v. Hermannii Observat. Crit.
 in Aesch. et Eur. Cap. I.

IX.

Aesch. in v. Εἰσαφάσματα· εἰσπτήματα· ἀπὸ τῆ
 εἰσαφίεναι· ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ

Item vocem *Ἀρειθύσανοι* Eustathius II. E. p. 600 excitat. Hujusmodi exiliora et incertiora ex Strabone VII. 3. VI. 1. fragmenta laudat Schützius (Fragm. Prom. 188. 189. 190.)

X.

Hyginus Astronom. Poet. II. 6. Aeschylus in fabula, quae inscribitur *Προμηθεὺς Λυόμενος*, Herculem ait esse non cum dracone, sed cum Liguribus depugnantem. Cujus belli in hac fabula Aeschylum meminisse, testis est etiam Dionysius Halicarnassensis. Antiquit. Rom. I, 27. cf. Fragm. II.

XI.

Scholiastes Apollonii Argonaut. IV. 284. τὸν Ἴσρον φησὶν ἐκ τῶν ὑπερβορέων καταφέρεισθαι καὶ τῶν Ἑπαιίων ὄρων. ἔπειτα δὲ εἶπεν, ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ, ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τοῦτο.

XII.

Prostremo Athen. Deipns. XV. 4. reperitur locus, quo Prometheus gravissimis vinculis exemptus levioerem poenam subiisse traditur eam, ut caput alligata corona circumdaretur, *Προμηθεὺς τίσιν ἐκούσιον ἐν ἀλυπία κειμένην δοῦναι θελήσαντος ταύτην ἔχειν ἐπιτάξαι τὸν καθηγούμενον τῶν θεῶν, ὅθεν ἀπ' ἐκείνου τὸν δεδηλωμένον σέφανον τῷ Προμηθεῖ περιγενέσθαι*. Rem ex Prometheo Aeschyli Soluta repetitam esse, ex verbis, quae paulo post sequuntur, intelligitur: *Αἰσχύλος ἐν τῷ λυομένῳ Προμηθεῖ σαφῶς φησὶν, ὅτι ἐπὶ τε τιμῇ τοῦ Προμηθεὺς τὸν σέφανον περιτίθειμεν τῇ κεφαλῇ ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ*. Conferendum fragmentum Sphingis ap. Athen. 13.:

Τῷ δὲ ξένῳ γε εἴφανον ἀρχαῖον εἶφος
δεσμῶν ἄριστος, ἐκ Προμηθέως λόγου ἢ λύγου.

Eandem rem explicant Plin. I. 33. XXXVII, 1. Rhodigin. XIX, 6. al. Sunt vero, qui malint, Prometheum jussum esse gestare annulum digito; Hygin. Poet. astron. 2, 15. In poenae memoriam hoc accidisse Prometheo plerorumque est sententia; aliter secundum Athenaeum rem instituisse Aeschylus videtur, qui eo quod hoc patrati maleficii indicio illum dixit levius ac mitius punitum, cultum ejus non omnino quidem exterminatum, sed addita quasi levis maculae nota antiquatum indicavit. „πολαχοῦ δὲ καὶ αὐτὸς δημουργὸς καὶ ποιητῆς ἰδίων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων” de Aeschylo Dion. Halic. A. Script. Cens. p. 422.

XIII.

Denique in Ciceronis Tusc. disput. II. 40., ex latina quidem Attii interpretatione reperitur fragmentum. Ibi de dolore, num malum sit nec ne, agitur; esse malum ex poetis, qui viros magnanimos non viriliter lamentantes fecerint, concluditur: „Veniat Aeschylus, non poeta solum, sed etiam Pythagoreus, sic enim accepimus; quomodo fert apud eum Prometheus dolorem, quem excepit ob furtum Lemnium!

Unde ignis cluet immortalibus

Divis olim doctu' Prometheus

Clepsisse dolo, poenasque Jovi

Fato expendisse supremo.” Prom. V. 8. sq.

Has igitur poenas pendens affixus ad Caucasum dicit:

Titanum soboles, socia nostri sanguinis,

Generata Coelo, adspicite relegatum asperis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

detur Jovi et intellexisse, ei se facilius satisfacturum, si ejus plaga percussus afflictum se et stratum esse fateatur. In quibus omnium maxime illud animadvertendum est, quod Caucasus Prometheus dicitur affixus, ejusdemque jecur quotidie recrescens ab aquila consumi. Vides enim etiam ex eo arctissimam utriusque dramatis necessitatem, quod praedixerat illa mala Mercurius, Prometh. 1020. *Μακρόν δὲ μῆκος* cet. At loci et temporum ratio parum sibi constat. In priorum enim dramate cum Prometheus alligatum fuisse Caucasus, ipsis verbis non designetur, nescio cui Scythiae Europaeae saxo illum adhaesisse, Scholiastes. ad v. 1. *ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰῶ λεγομένων* conjecit, versum 719. haud dubie respiciens. Ibi vero verba *πρὸς αὐτὸν Καύκασον, ὄρων ὑψιστον* si non contrarium convincunt, certe dubiae explicationis sunt, et Schützius (ad Prom.) magis versu 411. Scholiastae, qui sibi et ipse (cf. 397. ad v. 719.) in ceteris repugnat, sententiam confirmari putat, ubi inter gentes Prometheo alligato vicinas ultimo demum loco nominentur Caucasi accolae. Sed primum Scythae quoque hoc l. demum, ut etiam v. 709. nominantur, neque, si quis, quae proxime adsunt, ultimo recenseret loco, ab oratione poetica abhorreere putarem, et aperte Prometheus ordine hoc inverso utens ab remotissimis Asiaticis ad propiores sibi populos Colchos, Scythas eosque, *οἱ πέλας νέμονται*, pergat. Deinde *ὑποκρημνὸν πόλισμα Καυκάσου* conjungendum et ipsa esse urbs *Καύκασος* videtur, aut celeberrimum oppidum Caucasei jugi. Etenim jugum Caucaseum versus occidentem citra paludem Maeotidem in mediam usque Scythiam Europaeam et septentrionem ver-

sus ad glaciales oras procurrere veteres putarunt (v. Schol. B. 2. Γ. 118. A. 719, Arrian. Exp. Al. V. 5. Ovid. Met. VIII. cll. Heeren. Ideen d. Polit. I. p. 66. Ritter Erdkund. II. Palude quidem illa et Bosporo Cimmerio Europam ab Asia sejungi, alii crediderunt: Herod. IV. 45.; alii vero ipso Caucasio Colchico ad Caspium usque mare orientem meridiemque versus protendente (Agathemerus ed. Huds. I. p. 3.); et Aeschylum credidisse, Phaside utramque terram dividi, coarquant Arrian. Peripl. P. Eux. p. 12. atque Procop. Bell. Goth. IV. 579. (cf. Fragm. Aesch. V.;) eaque opinio vulgaris fuit. Sed caveas, Colchicum Phasin intelligas apud Aeschylum, qui, ut Orpheus (Argonaut. V. 1055:) eo nomine in Maeotidem defluentem Hypanin significaverit; eundem dicit V. 790. *ῥεῖθρον, ἠπείρων ὄρον.* cf. Ritter. Vorhall. p. 189. 320 sq. Hic et omnem circa paludem Maeotidem qui habitabant populi, dicebantur Scythae, ipso Aeschylo teste v. 447.; inde illud initio tragoediae *Σκύθην εἰς οἶμον.**) Jam procul a Maeotide supra Euxinum affixi Promethei locum apud Aeschylum esse, ex Ius migratione apparet. Ea enim Argis et Cenchrea profecta ad Molossos Dōdonamque pervenit, unde per littora Adriatici sinus occidentem versus vagata, itinere ad septentrionem, sed simul orientem versus in Scythiam converso, tandem in occidentali et septentrionali Caucasei jugi parte

*) Latiori hoc sensu Scythia Deucalionis et Promethei patria dicitur (v. C. V.), quampropter non est, quod cum aliis et Buttmano (Myth. d. Sündfl.) haereamus in loco Luciani D. Syr., ubi Deucalioni cognomen Scythae quasi prorsus cognitum adtribuitur.

Prometheum alligatum invenit. Ad orientem et meridiem conversa inde vagatur per incultos terrae tractus Scytharumque Nomadum convicinia: tum littus P. Euxini legens cogitur summum ascendere Caucasum apicem, quia flumen quoddam a summo Caucaso prorumpens rectam viam impedit; inde per Amazonum fines ad Bosporum Cimmerium defertur; quo trajecto Hypanis ostium ei obstabat ad orientem procedenti. Eum utriusque terrae terminum transgressa perque mare Caspium et fabulosas terras delata tandem ad Aethiopes et Nilum pervenit.

Haec cum fere omnia bene cohaereant, non erat, cur ipso nomine poeta significaret Caucasum, quem spectatores ante oculos in scena haberent positum, atque Promethei miseriarum locum a patribus traditum accepissent. Contra si ab antiqua traditione discessisset, cuius rei causam nullam probaveris, hoc vel Aeschylus ipse, vel antiqui scriptores adnotassent, e quibus nonnulli adeo Aeschylum respicere videntur dicentes, Jovis jussu deligatum esse Prometheum in monte Caucaso ad saxum clavis ferreis. Postremo, si res aliter se haberet, illud poetae exprobrares, quod contra omnem veritatis speciem Prometheus plane diverso ex loco, quam quo conditus esset, postea in lucem reversus conspiceretur. Ad vivum quidem si singulas res in illa itineris descriptione resecare volueris, ingenuè fateor, haerebis; verum non hic querendum est, ubi terrarum Gryphes, Arimaspes cet. vere habitaverint, sed, ubi poeta eos habitasse finxerit (Muell. Dor. II. p. 177.), et rectissime Herm. ad Sophocl. El. v. 4.: „Vehementer, inquit, falluntur, qui tragicorum verba in

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cessitudo. Quae in posteriore peragantur, eorum causae explicantur dramate priore; propter alterius institutionem in altero multa, quae aliena videntur, intelligas proposita; alterum denique altero illustratur et suppletur. Nec tamen silentio est praetereundum, quod inter personas in Cod. recensetur *Γαῖα* s. Terra. Ea in priscorum deorum gente summae majestatis dea est: Urani Uxor, et Titanum mater v. 205.; ipsa vero et Themis dicitur ab Aeschylō 210.; quo loco cum haereant interpretes, Schützius versum spurium judicat: repugnet enim Eumenidum versui secundo, ubi Themis Terrae filia dicitur. At Aeschylus discrete ibi addit: ὡς λόγος τις, de quo λόγῳ Pausan. X. V., ib. interpret. et Burges. ad loc. Eumenid.; atque alias alibi fabulas poetam sequi, supra dictum est. Deinde quod Themin Aeschylus Titanida appellat, cum Titanicum nomen latissime pateat, id neque solus, neque inepte fecit: v. Nitsch. Mythol. Woerterb. v. Titan. Fratres vero quod Titantes *Οὐραναῦ τε καὶ Χθονὸς ἄνακτα*, alio patre usus Prometheus non nominet, mirabitur nemo. Quibus loci difficultatibus ita remotis, diversas corrigendi et emendandi loci rationes a viris doctis propositas non repetam. Themis vero, ipsius Jovis uxor non legitima, tulit eandem sortem atque Io, Dione; aliae, de quibus v. Cap. VII. Buttm. Dem. Mid. Exc. IV. Quas partes in Vincito Oceanus cum filiabus, videtur eadem cum liberis in Solutō egisse, meliore vero successu filium, a quo Vincit. Prom. sine, erat accita, ad cedendum cohortata esse.

Hic necesse est, ut de Prometheo Ignifero quae mihi videantur apponam. Diu enim jam disceptatum

est, utrum satyricum drama fuisset nec ne. Et Blacemerus quidem Meursii et Hemsterhusii sententiam secutus (v. Schuetz. Fragm. Aesch. §. 175.) satyricum fuisse negat. Eidem Προμηθεὺς Πυρκαεὺς ab illo diversus, et satyricus fortasse fuisse visus est. Namque cum apud Poll. X. 17. haec legantur: Ἀλλὰ καὶ Μιχάλας ἐν Προμηθεὶ πῦρ καὶ Μιχάλας, πύσσα, α. cēt., Salmasius: correxit — — ἐν Προμηθεὶ Πυρκαεὶ λιν., quia Pollux IX. 8. ab Aeschylō drama aliquod Πυρκαεὺς inscriptum esse, tradit. Exstat autem didascalica (Argum. Pers.) haec: Ἐπὶ Μένωνος τραγῳδιῶν Μιχάλας ἐνίκαι Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποσειδί, Προμηθεὶ. Quarto igitur loco Prometheus posita est, unde satyricam eam fuisse conjeceris. Conjecturae veritas confirmatur loco Plutarchi (lib. de util. ex inim. cap.) τοῦ δὲ Σατύρου τὸ πῦρ ὡς πρῶτον ᾤφθη, βουλευμένου φιλεῖσθαι καὶ περιβαλεῖν, ὃ Προμηθεὺς sc. ἔφη.

τράγος, κένναιον ἄρα πενήσεις σύγε,
καίει τὸν ἀψάμενον.

Haec quae etiam Eust. ad Il. p. 415. habet, ex eodem Aeschyli sunt dramate satyrico, cuius aliud fragmentum est apud Gellium N. A. XIII, 18.

Σιγῶν θ', ὅτου δεῖ, καὶ λέγων τὰ καίρια.

Quibus in verbis trita ac pervulgata inest sententia, et apud Aeschylum et apud alios scriptores saepius obvia, cf. Conradi ad Gell. loc. Nec desint Scholiastae verba ad Vinct. 94. Ἐν τῷ Πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ δεδέσθαι αὐτὸν. cl. Hygin. Astr. II. 15. Summam vero satyrici Promethei indicat primum Cic. ad Fragm. ex Attii Philoct. dicens: furtum Lemnium, Unde ign. sq., unde patet, Prometheum ex Mosychlo accendisse fa-

facem, quod nescio; ex fabula constabat Lemniorum, quibus cum Deucalibaidis priscam necessitatem intercessisse, aliunde (conjecti potest; deinde Aeschylus ipse Pr. Vinct. 701

Τὸ σὸν γὰρ ἔνθα, πανέχρον πύρος σέλατ,
Θηρώσι κλέμας ἔπιπυεν.

Res igitur postulat, ut existimemus, multo ante Prometheum V. et Solut. hoc drama satyricum esse scriptum, illique trilogiae, quae docta est d' Olymp. LXXVI, 4. adiunctum. Prometheis vero, quod drama satyricum addidit, si cui *Ἡρομηθῆς πυρκαῖς* videatur fuisse, ea refutatur sententia, quod duo ejusdem argumenti et nominis satyrica nemo scripsit. Tragedia autem *Πυρκαῖς* fuisse non potest videri, quia in reliquis Prometheis hoc argumentum jam affatim tractatum absolutumque erat. Ceterum nominis hujus nulla in graecis didascaliiis mentio fit. Memoratur a solo Polluce, cujus auctoritati in talibus non ita multum tribuendum est; et multa dramata, ut Phrynichi Persae vel Phoenissae, Aeschyli Supplices vel Danaides cet. duplici nomine denotantur. Quin, si quid video, neutra satyrici dramatis inscriptio, ab Aeschylo, qui Prometheum inscripsit, sed utraque a posterioribus, diversa ejusdem nominis tria dramata distinguendis profecta est. Quod inquam multa veterum scripta cadat, nemo nescit, atque antiquiores scriptores, si quae ex Prometheis laudant, simpliciter habent: *ἐν Προμηθεῖ.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

exprimerent, Plautinis et Terentianis compertum est.^{*)} Etiam diligentius et religiosius aetate priores Tragicos existimare licet graeca exempla expressisse. Ennium enim scimus Euripidis Medeam fere integràm sibi sumsisse, ac verbum de verbo expressum extulisse.^{**)} Deinde, ut chori quidem carmina minuisse et contraxisse videntur, ita maximam operam eos in hoc posuisse, ut γνώμας sive sententias veritatis et orationis vi excellentiores ad verbum redderent, ex Romano ingenio et ex fragmentis cognoscitur. Atque hujusmodi sententiis reliquiarum, quas habemus, pars constat longe major. Eos autem graecae poeseos flosculos cum undique Latini decerpere et delibare studuerint, qui statim omnem librum et carmen gr. a scriptore talia frustula ostentante latine expressum esse censeat, facile errat. Atqui Cicero Graecis poetis pariter ac veterioribus illis latinis vehementissime delectatus etiam ex Prometheus Aeschyli plura hujusmodi habet. Nam Tusc. Quaest. III. 31. affert quatuor versus ex Prometheus V. accurate translatos:

Atqui, Prometheus, te hoc tenere existimo,
Mederi posse rationem iracundiae.

Prom. Si quidem qui tempestivam medicinam admovens
Non adgravescens vulnus illidat manus.

Aeschylus Prom. 377 — 380. Οὐκ οὐν, Προμηθεῦ,
τοῦτο γνώσκεις, ὅτι sq. Neque minus ibd. I. 24. 25.
Aeschylea ex Prom. sumpta videntur latere. Deinde,
quod

^{*)} v. Meinecke: Menandri et Philem. Reliqu. p. 1 sq.

^{**)} v. Plank, Ennii Med. — Baden: de causis negl. ap. Rom. trag.

quod a nemine animadversum est, D. N. D. II. 60. cum plura insunt, quae expressa sint ad Aeschyleam Prom. 475 — 505., tum illa: „nos e terrae cavernis ferrum elicimus — nos aeris, argenti, auri venas penitus abditas invenimus (§. 151.),” Aeschylea sunt, quae et iterum commemorantur et accuratius Offic. II, 3.: Eadem ratione

neque lapides e terra exciderentur.

ad usum nostrum necessarii, nec — —

s. nostrum ad usum pernecessarii nec — — (ullum, inde, altum)

ferrum, aes, argentum, aurum (effoderetur) penitus abditum.”

His, inquam, quos non integros superesse metrum docet, versibus poeta interpretatus est Aeschylum Prom. 500 — 503.

ἔνεργε δὲ χθονὸς

Κεκοιμημέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,

Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσὸν τε τίς σφ.

Quibus similia etiam ex aliis lat. scriptoribus affert Beierus, quem cf. ad loc. Cic., Postremo supra fragmentis Sol. Promethei inserui, quae sunt apud Cic. Tusc. II. 9.; sed priora illa: Unde igneis cluet mortilibus sq. Attius ex ipso Vinct. Prom. videtur in Philoct. suam transtulisse, et ex his quidem statim ab initio:

Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέγγου πυρὸς σέλας sq.

Quod si recte contendo, cum quae ex Offic. attuli, non ad verbum, sed liberius expressa sint, versuum horum auctorem graecam fabulam latine retractasse omnem opinari licet. Et Stankejus, Promethei, inquit, furtum, vincula et solutionem tribus tra-

goediis expedivit Aeschylus: *πυρρ., δεσμ., λωμ.*; ex his ultimam latine reddidisse Attium probant viri eruditi, quod Promether ad Caucasum religati oratio, quam adducit Cicero Tusc. dissimulato licet auctoris nomine, ex Aeschyli tragoedia translata fuerit, et quidem ab Attio, sub cuius nomine Nonius locum ex iis producit, in v. Adulo, meminitque praeterea Attianae huius fabulae in v. Gelus, subscribente Prisciano VI. Pari argumento inducor, ut credam, secundam etiam tragoediam *Προμ. δεσμ.* ab Attio fuisse traductam, quippe ad eam pertinent, quos eodem modo, tacito auctore, profert idem Tullius, hi quatuor versus Tusc. III. 31. Contra Schützius: „Haud dubium est, quod Davisius monuit; hos Aeschyli versiculos ab ipso Cicero latine translatos esse. Ipse enim Cicero hoc Cap. X. aperte profitetur. Nonius quidem Marcellus partem horum versiculorum, inde a verbis „et sublimē avolans” citat tanquam ex Attii Prometheo desumptam. In quo vel memoria lapsus hunc Grammaticum credibile fuerit, vel dicendum, Ciceronem aliquot versiculos, quum reliquos ipse latine verteret, ex Attii versione memoria forte retentos reliquis admiscuisse.” Et profecto de versuum auctore cogitantibus respicienda sunt illa in Cap. X: Unde illi versus? non enim agnosco — —. M. Studiose quidem auctor nostris poetis; sed sicubi illi defecerunt, verti ipse (al. enim) multa de Graecis, ne quo ornamento careret latina oratio.” Quibus verbis cum Cicero illa ex Solutō Prom. esse sua testatur, tum, quod gravius est, videtur negare, Romanorum ullum vertisse Solutum. Sed cum ambiguae sit sententiae locus, aliis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Inhorrescit mare,

Tenebrae conduplicantur, noctisque et nimbum oc-
coecat nigror,

Flamma inter nubes coruscat, coelum tonitru contremit,

Grando mista imbri largifluo subita praecipitans cadit:

Undique omnes venti erumpunt, saevi existunt turbines,

Fervit aestu pelagus.

Qui versus auctoris nomine addito commemo-
rantur etiam D. Divinat. I. 14.

C A P. XI.

VERSUS QUIDAM IN NONNULLIS AESCHYL. PROMETHEI CODICIBUS ADDITI.

Ἄνθ' ὧν τὸ πῦρ δέδωκας ἀνθρώπων γένει,
Τρύχη βία φάραγγι προσπεπηγμένος.
Τὸ πῦρ, Προμηθεῦ, δ' βροτοῖσιν ἐχαρίσω,
Ἐπὶ πρὸς ἀκάμαντον εὐρέθη φλόγα.

5. Αἰσχύλε, τί φῆς; τοὺς θεοὺς σου προσφέρεις
Ἰάσχοντας αἰσχροῶς ἐκ θεῶν ὁμοτρόπων;
Καὶ πῶς ἄρα λέληθας σεαυτὸν εἰς τέλος
θεοὺς σεβίζων τοὺς παθητοὺς τὴν φύσιν,
Καὶ μὴ δυνατοὺς ἐκφυγεῖν τιμωρίας; —

Hisce versibus ut Promethei argumento jam antiquitus interpretes offensos esse apparet, ita, quos lectoribus eximere conati sumus, scrupulos accurate indicari, supra dictum est. Inest in iis duplex sententia, quarum altera haec est: „Prometheum infinitam sibi miseriam parasse, igne hominibus in perpetuum tributo;” altera: „poetam, cum quos deos extremae vitæ arguat, ipse coluerit, secum vehementer pugnare.” Duæ sententiis distinctæ versuum partes in fine Cod. Cant. ipsa librarii manu sejunctae inveniuntur;

cunctae vero et scholiis γ'. adnexae ad calcem MS. Regii. Multis autem hi versus cum hic tum maxime ibi mendis scatent ac corruptelis: quibus quam maxime purgatos exhibui. Sed quae in iis, quamvis niteant flosculis Aeschyleis (cf. ad vs. I. Prometh. 31.; ad vs. 2. Prom. 27.; ad vs. 4. Prom. 922.), ab Atticae poeseos ratione et oratione recedunt, intacta sunt relinquenda. De versuum auctore nihil certi afferre possum, nisi hoc, suspicionem injici ab argumento pariter atque ratione, eum esse christianum. Christianis enim vel Judaeis si ulla, haec profecto tragedia ansam dabat ludibrii: Cf. Boeckh. gr. trag. XII. Incidi quidem in opinionem, a Quinto Septimio Florente Christiano hos versus subjectos esse, qui cum alias tum Prometheum fabulam metaphrasi quadam illustravit: Fabric. B. Gr. II. XVI; sed temporum ratio obstare videtur, neque probabile est, omnium versuum fuisse auctorem unum. Fortasse ab alio duo primi, ab alio sequentes duo, ab alio reliqui versus adscripti sunt. Etiam Scholiastarum Aeschyli haec esse videntur, qui et simillimas sententias proferre, et christianae disciplinae studium aperte profiteri solent. cf. Schol. ad Prom. 120. ad Agam. 162.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἐπαρχῆ. Ita autem ut statuam, varia svadent. Fin-
git enim Aeschylus, regnum Jovi dolo et occultis ma-
gis machinationibus, quam vi partum. v. 206 — 214,
eoque potitum Jovem (de fato est altum silentium)
reliquis diis suo cuique mūnia, suos honores distri-
buisse v. 238, 428. — Hesiod. Theog. 74. 112. 880 sq.
quem manifesto sequitur noster. Quumque *πρᾶξαι τι*
τι usurpari soleat interdum pro occulta et clandestina
machinatione acquirere et conciliare aliquid, res ipsa
loqui mihi videtur, vocem non aliam aptiorem magis-
que significabilem adhiberi potuisse: „ut qua tacite in-
nuatur, diis cunctis per clandestinam illam molitionem,
qua Saturnus regno exutus est, omnia acquisita esse,
monebiturque adeo Vulcanus, quum in facta illa divi-
sione Jovi regnum sibi soli vindicanti atque reservanti
nec ipse nec alius deorum contradixerit, unus quis-
que, quam tulit, sorte contentus fuerit, haud aequum
esse, eum nunc artis poenitere, Jovisque imperio obe-
dire gravari, cui omnes omnino deos subjectos sciat.”
At neque *ἐπρώθη* vere graecum est meliusque esset
ἅπαν πέπρωται (v. Fragm. II.), neque hoc argumento
duplex Promethei recensio satis probatur. Namque
quum admodum lubricam hanc de duplici fabulae
recensione materiam esse, monuerint cum alii tum nu-
per Hermannus: et caute in ea tractanda versabor,
et ad ejus praecepta instituum quaestionem. Is vero
haec habet: „Poetae ipsi an aliquid correxerint, mihi
quidem eo nomine colligi posse videtur, si ejusdem
loci duae ita diversae scripturae inveniuntur, ut cau-
sae, cur altera alteri substituta fuerit, neque ab histrio-
num, vel errantium vel commoditati suae aut tempo-

ribus inservientium, vel a pravis criticorum, dictionis potissimum puritatem spectantium, rationibus repeti possit. Versantur ea autem fere in his, ut quid magis perspicue, ut aptius, ut elegantius, ut ornatius, ut fortius dictum sit, mutata esse appareat. Cujusmodi exempla in qua fabula reperta sunt, in ea verisimile est, illorum quoque multa ab ipso auctore correctae esse, quae leviora sunt, et unius tantum aut paucorum verborum mutatione continentur." Herm. ad Emslej. Philoct. Igitur quod de eorum locorum diversis scripturis praecipit demonstrandis, huc maxime illud pertinet, quod qui Promethei locum laudant antiqui scriptores, saepe prorsus alium, quam ut nunc legitur, eum exhibent: quam rem inde ab initio tragoediae ad finem usque persequi possumus. Et primos quidem sex versus multis mutatis exhibet Schol. Aristoph. Ran. 814. — V. 2, ubi omnes MS. habent *ἄβατον*, servant *ἄβροτον*, lectionem elegantissimam Schol. Venet. ad Il. I, 78. et Svid. v. *ἑρεβρομέταις*. — V. 3, de voce *ἐπιτολὰς* iudicium ambiguum est; *ἐπισολή* antiquius esse apparet vel ex illis de Pythagorae filia: *τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν*. Majoris momenti est vs. 6, quem MS. ita exhibent: *ἀδαμαντίναις πέδῃσιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις*, Scholiastes vero Aristophanis, atque Svidas ita: *ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις*. Utraque versus ratio perbona: nam repetitum ex vs. 4. *πέτραις* non minus Aeschylum prodit, (v. Reisig. Observ. Crit. de Soph. Oed. p. 187, 88. Wellauer. Comment. Aeschyl. Cap. I.), quam dictio *δεσμῶν ἐν πέδαις* (v. Schwenk. ad Choeph. 487. S. Theb. 44. Herm. Mus. Ant. Stud. I. p. 206.): ut haec diversitas non

aliunde, quam ex diversa textus recensione possit repeti. Eodem pertinent v. 60. δυσκολύτως (vulg. δυσκλύτως); 272. βλαβὰς (τύχας); 293, plane aliter, sed fort. corrupte, h. versum cit. Athen. IV. 165; 329. προστρέβεται (προσγίνεται); 355. δινάϊσι (σμερδναϊσι); 378. ψυχῆς (ὄρχης); 454. οὐκ ἦν γὰρ (ἦν δ' οὐδέν); 458. ὁδοὺς (δύσεις); 642. αἰσχύνομαι (ὀδύρομαι); 680. ἑξαίφνης (ἀφνιδιός); de vs. 712. 879. 82. vide infra; 916. τόποις (κτύποις) cet. Quibus exemplis lectionum diversarum modò apud Schol. et antiquos scriptores occurrentium cum fabulae alio eos exemplo, usos esse videatur apparere: quas in ipsis MS. invenimus ejusdem loci scripturas et memorabiles quidem eas ut v. 59. πόρους p. τρόπον, 88. τέχνης p. τύχης; 394. ψαίρει p. ψαίνει, non ex archetypo Cod. profectas, sed ex aliis demum scriptoribus primum margini Codicum ceterorum esse adscriptas, indeque in paucos eos libros irrepsisse, existimari licet: nam ψαίρει modo in margine Turn. et Reg. B.; πόρους vero in Marcell. vit. Thucyd., Schol. Aristoph., Dionys. Hal. Antiq. Rom. reperitur; et sic porro. Deinde taceo de Robortelliano duplicis recensione argumento, inde petito, quod Aristoteles dixerit, in orco Prometheus agi; nam loc. Aristot. IV. aliter potest explicari. Verum C. X. jam demonstratum est, quae latina facta ex Prometheo citentur ab antiquis scriptoribus, minus conspirare cum exemplo: cll. Cic. Quaest. Tuscul. III, 30. c. Prom. 386 sq. Offic. II, 3. c. Prom. 490. Qua quidem re etiam gravius illud est, quod e Prometheo, V. citantur, quae ibi jam non inveniuntur. In Stob. Ecl. Phys. I. (ed. Heeren) laudantur vehementer a

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

IV.) et imprimis Blomfieldius (Praefat. ad Pers.) Grammaticorum nugas exploserant. Sed tantum abest, ut causam probabilem indagari posse negem, ut Atheniensibus et laesas religiones exprobrantibus et pestifera recentioris disciplinae dulcedine captis iratum Aeschylum abiisse existimem. Etenim cum id ex ingenio Aeschyli jam compareat, et eo, quod Aristophanes in Ran. ad reducendam veterem religionem et disciplinam adeo ex inferis ipsum reducendum esse vult, et epigrammate in eum Gelae mortuum scripto idem docetur. Deinde opinionem eam chronologicae rationes ferunt. Nam etiamsi Boeckhius negat, tempus doctae fabulae posse definiri, tamen in rem afferre licet primum, quod fabula severum tristemque Aeschyli fere senis animum testatur (obiit vero Aeschylus fere Ol. LXXXI.), et quod docta est non modo post Pindari carmen Pyth. I. Hieroni in Sicilia (Ol. LXXVI. 4.) cantatum, quia Pindari de Typhoeo narrationem Aeschylus aemulatur v. Schol. 367.; verum etiam postquam poeta in Sicilia diutius commoratus Athenas redierat fere LXXVII $\frac{2}{3}$, insunt enim in Prometheus sententiae Siculam disciplinam redolentes; imprimis pythagorica dogmata, etiam mystica maxime in Sicilia poetam amplexum esse pro explorato habeo. Deinde post Eumenidas primum actam Ol. LXXVII. 4, et propter chori numerum et quia Aeschylus reus factus Areopagitarum, sine Eumenid. laudatorum, mira fiducia imploravit fidem, Prometheus docta est. Tum Reisigius acute vidit, versu 1068. respici Pausaniae proditionem, quae innotuit Ol. LXXVII. 4.; nosque diximus, contra eos scriptam

esse fabulam, qui peregrinis superstitionibus antiquiores civitate expellebant religiones, morumque et artium antiquam disciplinam evertabant Ol. LXXVII, 4, et LXXVIII $\frac{2}{3}$. Postremo in Supplicibus cum Aeschylus ea de Ius vago itinere, quae in Prometheo exposuerat, omittens alia fusius persequatur, Prometheus ante eam scripsit. Supplices vero post alteram poetae migrationem (Ol. LXXX.) composita: quae omnia in unum collecta evincunt, Olympiade LXXVIII. Prometheus primum esse doctam. Neque tamen huic argumentorum generi tantum tribuo, ut aliter rem se habere posse prorsus negem: nam ex chori numero Jacobus concludit, fabulam Ol. LXXX. 1. esse commissam, quo tempore poeta, si in vivis adhuc erat, eam potius retractaverit. Est enim infirmissimum ex chori minuti numero petatum argumentum, quoniam ad majora evitanda machinarum molimenta, e curribus suis descendisse videntur Nereides modo duodecim: qui minimus chorentarum numerus a Boeckhio statuitur. Idem ostenditur non tam diverbiis, nam octies et vicies chorus loquitur s. quater septenis versibus, quam canticis, quorum rationem Aeschylus videtur ita instituisse, ut alterius hemichori praesul cantaret v. 128 — 132., prima persona — 135., secunda 144 — 148, tertia — 151., quarta 159 — 160, quinta — 162.; alterius vero hemichori praesul 163 — 64, prima persona — 166., secunda 178 — 79., tertia 180. 181., quarta — 82., quinta — 85. Sequentium autem canticorum opinor bis plenum chorum, seu potius *κατὰ* (duos) *στοίχους*, quadratam chori formam constituentes, eum cantasse primum versus illos

687 — 95., secundum vs. 901 — 906. . Deinde reliquos versus 1) 397. — 406., 2) — 415., 3) — 420., 4) — 425., 5) — 430., 6) — 435., 7) 526 — 36., 8) — 545., 9) — 553., 10) — 560., 11) 887 — 95., 12) — 900. arbitror a duodecim singulis chorentis cantatos esse, nisi mavis ab hemichoris sese excipientibus. —

Ea duplicis editionis demonstratione si acquiescere licet, critica ars textui Promethei restituendo applicari potest manu certiore: nam discernendus est textus editionis prioris ab eo, quem praebent codices. Illum ex scholiis atque aliorum scriptorum locis supposita alterius diversitate restituendum statui, ubi hunc dubium incertumque cognovi propter codicum mendas ac corruptelas. Dedi quidem operam, ut de pretio singulis codicibus addicendo aliquid certius afferrem, quae res critice mirum quantum subleuat; verum propter indiciorum paucitatem et ambiguitatem hoc studio parum lucrabar. Quamvis enim intellexerim, omnes Cods. Colb. Lips. et Guelph. et rasuris et lacunis laborare, atque in vitiis fere conspirare, neque multo melioris notae esse Codices Mosq. Ar. Ox. et Askevienses praeter Ask. B. et C.: tamen ut in Edt. Ald. Rob. Turn., neque minus concinentibus, et optima nonnunquam exhibentibus, haud rara insunt menda, ita et ii haud raro dant rectiora: ut malim ex historicis vestigiis recentiorem et vetustiorum eorum codicum familiam constituere. At omnino hac diplomatica quaestione multum in Aeschylo restituendo profici posse, negaverim. Namque cum aliis V. D. persuasum habeo, certe ultimas Aeschyli

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

eorum antiquissimus rationis et orationis Homericæ
 amantissimus conspicitur, formisque illis in adoptan-
 dis non affectans veteris Ionismi, sed antiquioris Atti-
 cæ dialectus tenax judicandus est. Atticum enim ser-
 monem cum varias mutationes habuisse, ab ipsis Atti-
 cis scriptoribus tradatur, antiquissima dialectus parum
 ab Ionica differebat (Dionys. d. Thucyd. p. 147.), at-
 que ad bella Persica usque valebat cf. Benti. Diss.
 Phal. XII. At vero, inquires, non constat sibi Aeschy-
 lus in his similibusque rebus; et recte: nam hujus-
 modi exempla non pauciora attuleris ex ipsa Aldina,
 quam Elmslejus congegessit ad Soph. Philoct. Tragicos
 enim omnes hac in re sibi non constetisse, neque
 ullam regulam, sed quod in quoque loco auribus ma-
 gis blandiretur vel usitatius esset, secutos esse, et di-
 ctionem usurpare ex patrii sermonis certo tempera-
 mento atque epicorum et lyricorum usu compositam,
 in qua multa sint, quae eo ipso, quod non sint Attica,
 poetica habeantur, egregie Elmslejum Hermannus do-
 cet l. I. Tum Aldina in metricis rationibus liberior
 est; *v* finale ante diphthongum recte non habet;
 idem in syllabis, quae a sensu aut metro vim habent,
 abjecit: δ, ὄπασε. 48, ἐμέλλε. 654, ψεύδεσι. 754, μνήμοσι,
 et innumeris aliis locis. Contra cum Robortell. al.
 multas syllabas videtur habere imminutas, quas alibi
 rectius produci vides, ut ante λλ in μέλλειν, ἄλλος, βάλ-
 λειν 3, 48, 71; itaque voci ἰδίᾳ ibi respondeant ἀλλά
 μοι, 520. cf. ἀλλά με τὰν τὰλ. 547; item ante σσ: *v*.
 279, 570, 572, et ante δδ, 558. De simili in syllabis
 cum muta et liquida lit. varie compositis licentia ab
 aliis jam monitum est. In his quidem viri docti fidem Al-
 dinae

dinae neque habent neque habere possunt, quamquam ad archetypum ea expressa esse, atque a Codicibus et Homericæ poeseos exemplo talium rerum aliqua certe ratio ostendi videatur, et quamquam in eo consentiant, quod recte *oi* ante vocalem (*οἰῶ*) corripitur, brevem syllabam sequente litera *ὀ* (*μέγᾱ ὀάκος*) produci, pronomina *μέ*, *σέ* cet. et particulam *γέ* plurimis in locis rectissime omitti ab Aldina, putant. Namque auctoritas Aldinae multis rebus minuitur. Fabricius enim de ea hæc dixit: Primum omnium Aldus Minutius tragoedias Aeschylī græce publici juris fecit Venetiis 1518.; sed parum emendate, atque ita, ut Agamemnonis postrema pars cum Choephoris capite mutilis confusa pro una fabula exhiberetur Agamemnone. Quod ejus judicium mendorum et errorum admirabili et multitudine et ratione confirmatur, quibus, quod Lafontanius in Praefat. suae editionis, et Reisingius in Censura Editionis Wellauer. (Jen. Litter. Zeit. Febr. 1824.) dixerunt, alio dictante aliam voces saepe perverse auditas typis expressisse, sane comprobatur. Quas ob causas quamvis et illae diversitates minoris aestimandae sint, ceteraeque omnes usum parum tutum habeant: tamen caute et prudenter adhibitae Aldinae, cum et ipsis vitiis ad veras rectasque lectiones deducatur, non minima est utilitas. Praetermissis denique, quae de Robortelliana, Turnebiana et Victoriana edita a viris doctis passim, et de Codicibus Canteri et Thierschii (Act. Phil. Monac. T. I. 111. 1812.) annotata habemus, ad quaestionem de locis Promethei difficilioribus instituendam pergo.

V. 50. Ἄπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοίρανεν·

Ἐλεύθερος γὰρ οὗτις ἐστὶ πλὴν Διός.

Abreschii vocis ἐπράχθη explicationem jam attuli, et locis nonnullis πράττειν de dolosa acquisitione sane potest intelligi: Hom. Il. XVIII. 357. Pind. Pyth. Σ, 41. Isthm. IV, 9. Nem. V, 36. Sensus igitur est: „omnia dii sibi compararunt praeter imperium liberum, quod solius factum est Jovis.” In qua loci interpretatione qui non acquiescunt, num mutata voce ἐπράχθη in ἐτάχθη satisfecerim, videant. Etenim si quaerimus, quale verbum nexi desideretur, facile Scholiastis assentiemur hanc sententiam elicentibus: Ἄπαντα τοῖς θεοῖς πλὴν τοῦ ἀρχεῖν αὐτῶν, δέδοται, διώριστα. Huius igitur significatus verbum eruendum est ex corrupto ἐπράχθη; quamobrem hoc tibi majusculis litteris finge exaratum, ubi litterarum ΠΡ signum esse solet Γ^ρ, quod paululum deletum gignit litteram Τ. Altera vero eaque tutior rectae scripturae inveniendae ratio ea est, ut videamus, qua voce Scholiastae aliam explicant, quomodo rursus illam ipsam, si in scriptore legitur, interpretentur. Vocibus enim, quibus alibi eodem sensu scriptor usus est, ad alias explicandas uti solent. Jam illud διορίζειν ipso hoc verbo γάσσων explicat idem Scholiastes v. 489, sicut στοιχίζειν 484. Et sane haec illius verbi vis est, ut sit, ex certo pacto et ordine aliquid inter aliquos distribuere, suum cuique assignare. Confirmatur opinio etiam loco Euripidis Phoenis, 553 — 54.

Καὶ γὰρ μέτρον ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν

Ἰσότης ἔταξε, καὶ ἀριθμὸν διώρισε.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

illa cantica cum omnium numerorum tum anapaestorum quoque singularis est aequabilitas et responsio: et illis quidem 152 — 158 ex assè respondent anapaesti 186 — 192, relegato interpolamento μήτε τις ἄλλος et hemistichio, ut feci, constituto, quod etiam v. 97. est, et quatuor dimetris anapaesticis succedere solet. — Item respondent versus 120 — 127. versibus 136 — 143, et rescribendum v. 136. sexies αὖ ex optimo Cód. Med. I., ex quo quater, deinde ter, denique bis illud scriptum ceteri Codices habent. Versus 167 — 177 sunt μεσωδικοί. Ejusdem propter metri rationes versum 1081. mancum judico, ibique aut αὐταῖς ῥίξαις ex vs. 1047. repetendum, aut 1082. aliquid excidisse putandum est, quod quidem ex latinis Paccuvii versibus (v. Cap. X.) erui possit. Nam, quod Hermannus jam observavit, haec illorum systematum ratio est:

ΠΡ. ΕΡ. ΧΘ. ΕΡ. ΠΡ.
 α. β. μεσ. β. α.

Hujusmodi responsionibus et aequabilitatibus adeo jambici numeri et diverbia in Prometheo excellunt. Exempli causa inde a v. 472 — 525. chorus sexies loquitur, et bis quidem quatuor versibus, quater singulis; intra idem spatium Prometheus eadem versuum aequabilitate utitur (nam 475 — 506. alio pertinet). Tum de vs. 615 — 30. vide Wellauer. Add. 628.; item 747. Io loquitur quinque versibus, pariter ac Prometheus, deinde singulis: s. p. Quod ubi non est ita, aut alia obtinet ratio, aut textus integritas deside-

ratur; quamquam eam correctionum non ubique idoneam causam esse statuo, minime in diverbiis jambicis.

Versum 268. 70. grammatica ratione verbisque Elmsleji (in Rew.) admonitus et auctoritate Edit. princ. nisus emendare tentavi, idque facili successit modo, nescio an aequè felici.

Versus 347 — 72. Oceani esse ostendi videtur et Codicum Scholiorumque consensu et tenore orationis, qua Oceanus velit Promethei atrocitatem frangere exemplis ὑψηλῶρων κομπασμάτων acerbè punitorum proponendis, et versuum aequabilitate, ex qua 373 — 76. resp. 393 — 96. Praeterea Reisigius mecum sensit, Prometheum alioquin suis se ipsius opprobrium dicturum fuisse verbis vers. 360.

Versus 400. laborare creditur exundante verbo λευβομένα, quod opinione, etiam priora carminis esse antistrophica sublata facile quidem servatur. Sed antistrophicos versus esse cum plurima suadeant, aliunde auxilium petendum est. In corrupta autem Aldinae lectione μεγαλοσχημων αἴτ' ἀρχ., quod Wellauerus censes, veram latere, propter Scholia nego. Insignis enim hujus carminis commentatio in Scholiis inest, quibus ut fere omnia strophae verba confirmantur, ita antistrophica esse mutila et manca indicatur. Nam Scholiastes A', haec habet: ἔπασσα δὲ χάρα ἤδη λέλακε καὶ ἤκεῖ ἤχημα στονόεν στεναγμῶν γέμον τε καὶ οἰκτρὸν, καὶ στενάζουσι τὴν μεγάλην τε καὶ περιφανοῦς σχήματος οὔσαν τιμὴν cet., e quibus vel ad στονόεν in Aesch. substantivum, vel ante μεγαλοσχημόνα adjectivum excidisse conjiici licet. Illud difficiliter reperitur; hoc, licet etiam

adjectivorum *μεγαλόρχης*, *μεγαλαυχής* similitumque in mentem venerit cf. Pers. 640., ipsum esse *μεγάλην* et inde apparet, quod *μεγαλοσχήμονα* postea explicatur vocibus *μεγαλοῦ σχήματος οὔσαν*, et, quod *μεγάλην* ante *μεγαλοσχ.* oculatorum errore perfacile omiti potuit. Jam elegantissimi vers. Ionici sibi ita respondent:

str. *δακρυσιότακτον ἀπὸ ὄσσοῦν ῥαδινοῶν λειβομένα ῥέος,
παρειάν*

antistr. *μεγάλην καὶ μεγαλοσχήμονα κ' ἀρχαιοπρεπῆ στέ-
νουσι τὰν σάν.*

In carmine, quod sequitur v. 526 sq. quae patent lacunae videamus, num eodem modo suppleri queant. Et post antistrophica quidem verba *μυρίοις μόχθοις διακνατόμενον*, nisi forte ante *μόχθοις* praepositionem *ἐν*, nihil excidisse; demonstrat Schol. A'. (*δειλιῶ καὶ τρέμω σε διακοπτόμενον μυρίοις πόνοις· τὸν Δία γὰρ οὐ φοβ.*), ubi continua oratione poetae verba repetuntur et explicantur. Etiam strophica verba *μηδ' ἑλινύσαιμι - πόρον*, ita ibidem illustrantur, ut nihil inde appareat, nisi in genuinis verbis praepositionem (*ποτι*) in *ποτινισσομένα* alio pertinere et vocem *πατρός* defuisse. Attamen accuratius pensitato loco in sententia quoque, ut qua Oceanitides ipsae deae diis junioribus sacrificasse dicantur, recte quisque haeret cum Pauwio et Schütziō. Itaque perantiquis suis mendis videas num et metrica responsio et sensus loci sublevetur verbis *παρὰ* et *πατρός* ad Schol. β' rejectis, locoque ita constituto:

*Μηδ' ἑλινύσαιμι θεοῖς, ὅσαις θάκαις ποτινισσομένα
Βουφόνοις ἄσβεστον πόρον Ὠκεανοῦ*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

lebrata, ubi in Promethei nuptiis Hesionae sorores hymenaeum cantabant.

De verbis v. 712. ἄλλ' ἄλιστόνοις πόδας sq. inq̄renti Scholiastae lectio ἄλιστόνοις γε πόδας, etiam γυμνόποδας — Γύποδας negotia facessit, cum aperte metrum pessumdet. Quod cum Scholiastes ignorasse non putandus sit, aut alia verba aut ordinem verborum alium invenit. Elmslejus censet lectum fuisse: ἄλλ' ἄλιστόνοις γ' ὑπὸ Χρίμπτ. Etiam mihi πόδας videtur glossa esse. In versu sequente propter Nominativum χρίμπτουσα legendum esse ἐπέρα, Scholia ostendunt, quae item πέλαζε Imperativum pro Infinitivo habent. *) Hinc emergit, Scholiastas talem invenisse versum: οἷς μὴ πέλαζ' ἄλλ' ἄλιστόνοισι Γύποδας: quem Accusativum apte tum explicat. Schol.: τὴν αἰτιατικὴν τὸ Γύποδας ἀντὶ γενικῆς νοεῖ κατ' ἀντίπτωσιν. His licet clare prioris editionis lectio demonstrata sit, tamen hoc loco nihil mutandum esse arbitror, quia displicet mensura ἄλλ' ἄλιστ., meliusque sane ἄλλ' abesset, cum scribi possit ἄλιστόνοις δὲ Γ. In verbis v. 835.: τῶν δὲ προσφαίνει σέ τι non haereo, sic ea vertenda esse existumans: „sed eorum, sc. oraculorum de te Jovis uxore futura, aliquid tibi volupe est.” Cf. de προσφαίνειν Boëckh. ad Pind. Pyth. II. 82. et Schol. ad Pers. 95, ubi male uno sigmate scriptum est. Verum altera lectio — ἔσεισθ', εἰ τῶνδε πρ. siquidem (wenn anders, wofern nämlich — ironice) id te delectat — et sensu et Codicum opti-

*) Vidéo nunc demum ex Faehsij Variet. Lect., ἐπέρα re- vera in Cod. reperiri.

morum auctoritate magis commendatur. Cum vero de diphthongo *αι* elidendo mecum ipse nondum con-
 venerim, scholiaque ap. Faehs. adversentur, vulgatam
 lectionem non recepi. — Qui mox sequitur locus v.
 858 sq. de nefandis Danaidum nuptiis etiam magis
 propter verba *φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός*, quam pro-
 pter nudum *δαμέρων* offendit. Secundum fabulam
 Danaides Argis ex fuga receptae cum ex pacto Aegy-
 pti filiis, ipsas huc usque secutis, nubere deberent, hoc
 ita fecerunt, ut prima nocte novos maritos interfice-
 rent, interfectosque Argolica terra sepelirent. De Ae-
 gyptii filiis Aeschylus ita: „numen iis invidabit de
 corporibus, Pelasgia vero recipiet (ea) muliebri caede
 domitorum.” In his quisque videt, bis mente sup-
 plendum esse *σώματα*, et ad *δέξεται* et ad *δαμέρων* (hic qui-
 dem *σωμάτων*), quod bis significat corpora scilicet mortua,
 et oppositum sit vitae fonti, *τῇ ψυχῇ*. Hac enim significa-
 tione semper legitur *σῶμα* apud Homerum. Sin vero
φθόνον ἔξει θεός revera est: deus invidabit, *σώματα* pri-
 mum de vita intelligendum, mystico illo sensu, de
 quo Clemens Al. Str. III. 581. Pott. et Boeckh. ad
 Pind. Fragm. Thren. II. IV. Sed hoc duriusculum, et
φθόνον ἔχειν τινός significat, alicujus invidia odioque fla-
 grare, s. in invidia esse: Pind. Pyth. XI. 29. ib. Interpr.
 cf. Pers. 360., scribendumque fuisset ad sensum illum
 declarandum: *φθόνος δὲ σωμάτων ἔξει θεόν*, ut in illo
 epigrammate de Aeschylo

— τίς φθόνος ἀστῶν

Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἶεν ἔχει;

Etiam nudum θεός displicet, et pluralem Num. saltem expectes. Aliorum autem explicationes cum alio nomine improbentur, locum corruptum esse iudico, maxime illa verba φθόνον δὲ sq., pro quibus aut φθόνος δὲ σωμάτων ἔξει θεούς, aut φθόνος δὲ σώματ' ἀμφέξει θεῶν (occupabit corpora divina invidia s. fatalis necessitas), scribendum esse opinarer, nisi Scholiis alia correctio indicaretur. Nam Schol. B. φθονήσας τοῖς αὐτοῖς σώματα ἀπόλυσεν αὐτὰ habet, secundum quae olim fuisse lectum puto: — φθονῶν δὲ σώματ' ὤλεσεν θεός. De Aorist. in vaticiniis v Boeckh. N. Cr. Pind. P. IV. v. 56. Dissentit autem Schol. A': αὐτοῖς σώμασι τιμωρηθήσονται θεῶν νεμωσάντων αὐτοῖς, ubi pluralis Num. reperitur, et haec lectio ostendi videtur: φθόνον δὲ σώματ' ἀνθέξει θεῶν h. e. corpora sustinebunt deorum invidiam s. experientur fati vim: nam φθόνος θεῶν de fato diei solere in vulgus notum est. Hoc similive modo prius scriptum fuisse eo magis mihi est persuasum, quod inde nuda vox δαμέντων faciliorem explicationem habet, cum constructio σώματα δαμέντων (αὐτῶν) fere non interrumpatur interjectis verbis πελασγία δὲ δέξεται.

Qua ratione metro succurrendum esset in carmine, quod sequitur, 886 sq., alii vidisse putantur. Ibi enim verbis antistrophicis Μήποτε, μήποτ' αἶ Μοῖραι, procul dubio genuinis non respondent strophica ἦ σοφός, ἦ σοφός ἦν, δὲ πρῶτος ἐν γνώμα. Quamobrem jam Triclinius verba ἐν γνώμα eiecit tanquam superflua; eiectionisque iis cum voce ἦν omnia sibi optime respondent. At necessaria hic illa censeo, si non propter

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

plane exaratum, ut haec existant: *γαμῶ Διὸς ἀπτομένην*. quibus perfecte respondent: *γένει* (quod cum *γέννα* in Schol. F. et MS. invenitur) *μεγαλυνομένων*. Sed quorsum illud *με* ante *γαμῶ* in Aldina? Non divinarem, nisi Scholia haberent: *ἐν γαμῶ Διός*. Jam in antistr. quoque inter *τῶν γένει* est *ἐν* inserendum, quod quam facile omissum et additum sit, statim v. 897. ex *ἐκ γαμέτα* cognoscimus. Conjecturae veritatem, si verba majusculis litteris expressa cogitaveris, magis intelliges; sin autem numeri displicent in his:

μήτε τῶν ἐν γένει μεγαλυνομένου —
antistr. *εἰσορῶσ' ἐν γαμῶ Διὸς ἀπτομένην* —: aut
μήτε τῶν γενεᾶ μ. = εἰσορῶσα γαμῶ Δ., aut

fáciliores conjecturas *γαμοδαπτομένην* recipias, quod verbum propter compositionis audaciam poeta non indignum videatur. Simile *θεοβλαβέω* in Pers. 828. urget Blomfieldius; cum *δάπτω* compositum est adjectivum quoque *πυρίδαπτος* Eumenid. 1038. Licet commemorare ex Prometh. *τροχοδινέω* et *στροφοδινέω* 882, cll. Agam. 51., *χαριτογλωσσέω* 294, *μυδροκτυπέω* 366., aliaque, quae Aristophanes cum aliis antiquitatis scriptoribus notarunt. Confer. etiam Seidler. Dochm. p. 188.

Fortasse minus difficile est, loci a Viris D. varie tentati v. 1057. difficultates tollere. Vulgatam lectionem *εἰ δ' εὐτυχῆ* et metrum et sensus et plurimi ea plane discrepantes Codices respuunt. Mediceum, vetustate sua longe spectatissimum, qui *εἰ τοῦδ' εὐτυχῆ* habet, proxime accedens, omissa tantummodo littera *υ*, scribendum existimo: *εἰ τοῦδε τυχηῖ*. Namque horribi-

lia omnia per Mercurium minato Jovi Prometheus responderat, minas se, semper quippe immortalitate gavisurum, spernere (*πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει* cf. 753. 933.). „Promethæi verba, inquit Mercurius, nonne sunt insaniae? abs qua etiamsi τὸ οὐ θανατοῦσθαι ipsi contingat, quid remittit?” Et jure suo hac re Prometheus ferociebat haud ignorans, a fato, cui ipse Jupiter pareret, constitutum esse hoc, ut esset immortalis, et Chironē mortalitatem precibus nacto (id quod Mercurius ipse indicaverat 1026 sq.), vinculis liberatus foret.

Hoc modo versatus in locis difficilioribus interpretandis et corrigendis, quod omnes aliorum conjecturas non enumeraverim, nemo, spero, succensebit. Inprimis eas silentio praetermisi, quae ex metricarum rationum nondum perfecta provenerunt cognitione. Qua quamvis et meam tractationem laborare non infitias eam, tamen persuasum habeo, Aeschylum multam in eo posuisse diligentiam, ut convenientia sententiis metra et numeros diligeret: in qua re conspirat cum Pindaro: v. Boeckh. Metr. Pind. III. XIX. De Typhoeo enim Pindari et Aeschyli verba et metrum fere eadem sunt: v. Pyth. I, 15 sq. Prom. 351 sq. Ejus artificii exempla esse alia videntur: Prom. 649. (*ἀφνίδιος μόρος*) 727. (*κενόφρονων βουλευμάτων*) 867. (*ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος*) 354. (*πᾶσιν ὃς ἄντ.*) 265. (*πράσσοντας ἐγὼ*) 213. (*ὑπερέχοντας*).

Conjecturas certa ut confirmarem auctoritate seu Scholiorum seu aliorum scriptorum, operam dedi: et alia quidem repetens ex Scholiis Hermannum secutus sum, pari jure *Ἡρας* inde restituentem, alia iis reddens

Stephanum v. 562. *ὄρεσις* eo relegantem. In textum vero praeter Codicum fidem, dubiam licet et incertam, nec in Prom. summopere ponderandam, ea tantum aliunde recepi, quae probabilia sunt et verisimilima, ceteris, quae aliquem usum habeant, maxime vero, quae ex grammaticis rationibus graviores visae sint, lectionibus aut etiam conjecturis infra annotatis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

1000

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

ΤΗΣ ΤΟΥ

Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Υ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ι Α Σ

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

Προμηθεὺς ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένον διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη, ὅτι κατ' Αἴγυπτον γενόμενή, ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἐπαφρον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, εἰ μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διί. προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς, ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τινος οἰκίου υἱοῦ. τέλος δὲ, βροντῆς γενομένης, ἀφανῆς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μῦθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ [ἐν] Κόλχοις, παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τὸ Καυκάσιον [ὄρος]. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστὶ Προμηθεὺς δέσις.

Προμηθεὺς ἐκ Διὸς κειλοφότος τὸ πῦρ καὶ δεδωκότος ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἄνθρωποι εὗροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ, τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἡφαίστῳ, ὡς ἂν¹ ἀγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖς σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. Οὗ γενομένου, παραγίνονται² πᾶσαι αἱ Ὠκεαναῖαι³ νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανὸς, δὲ δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεΐ, ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία δεήσῃσι καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλύσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθεῖα. καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἔᾶ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἀκαμπτον καὶ θρασύ. καὶ ἀναχωρήσαντος τοῦ Ὠκεανοῦ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ, ὅτε πέπονθε καὶ ὅ πείσεται, καὶ ὅτι τις τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτὸν, δὲ ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἐπαφον. Θραυστομοῦντι δὲ Προμηθεΐ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς ἀρχῆς. ὑφ' οὗ τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίνεται Ἑρμῆς Διὸς πέμψαντος, ἀπειλοῦν αὐτῷ κεραιὸν, εἰ μὴ

1) ἀναγαγόντες

2) παραγίνονται — παραγίνοντο

3) Ὠκεανῆαι

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.

ΕΡΜΗΣ.

In Ald. Turn. adduntur ΓΗ et ΗΡΑΚΛΗΣ, in Rob. hic solus, quae personae ad Prometheus Solutum pertinebant. cf. Quaest. Aesch. Cap. IX.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρόν ἤκομεν πέδον,

Σκύθην ἔς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.

Ἡφαιστε, σοὶ δὲ χρῆ μέλειν ἐπιστολάς,

Ἄς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς κέτραις

5 Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμαῖσαι,

Ἄδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις:

Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,

Θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν· τοιαῖσδέ τοι

Ἄμαρτίας σφέ δει θεοῖς δοῦναι δίκην,

10 Ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα

Στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Κράτος, Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολή Διὸς

Ἔχει τέλος δὴ, κούδεν ἐμποδῶν ἔτι·

Ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῇ θεὸν

15 Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρω.

2. MS. ἄβατον

3. μέλλειν ἐπιστολάς, MS. ἄδαμαντίναις πέδησι ἐν ἀρρήκτοις πέτραις.

Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχέθειν·
 Ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρῦ. —
 Τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
 Ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
 20 Προσπασσαλεύσω τῶδ' ἀπανθρώπων πάγῳ,
 Ἴν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν
 Ὀψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοῖβη φλογί,
 Χροιάς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
 Ἡ ποικιλέμων νύξ ἀποκρύψει φάος·
 25 Πάχην θ' ἑῶαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν·
 Αἰὲ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδῶν κακοῦ
 Τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πο.
 Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.
 Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσων χόλον,
 30 Βροτοῖσι τιμὰς ὅπασας πέρα δίκης.
 Ἄνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
 Ὀρθοστάδην, αἰπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·
 Πολλοὺς δ' ὄδυρμους καὶ γόους ἀνωφελεῖς
 Φθέγγῃ· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
 35 Ἄπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῆ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζῃ μάτην;
 Τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεὸν,
 Ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;

17. fort. εἰς αἰάζειν

19. ἄκοντ' ἄκων σε

20. τόπῳ

21. θεῶν

28. ἀπηύρω

34. Διὸς δὲ

35. νέος

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλλια δέρκεσθαι πάρα.

ΚΡΑΤΟΣ.

55 Λαβῶν νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένη
Ραιστῆρι θεῶν, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Περαίνεται δὴ κοῦ ματᾶ τοῦργον τόδε.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἄρασσε μᾶλλον; σφίγγε, μηδαμῆ χάλα.
Δεινὸς γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρους.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

60 Ἄραρεν ἤδέ γ' ὠλένη δυσεκλύτως.

ΚΡΑΤΟΣ.

Καὶ τήνδε νῦν πρόπασσον ἀσφαλῶς, ἵνα
Μάθη σοφιστῆς ὦν Διὸς νοθέστερος.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ἢλῆν τοῦδ' ἄν οὐδαίς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

ΚΡΑΤΟΣ,

Ἄδαμαντίνου, νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
65 Στέρνων διαμπᾶξ πασσάλευ' ἐρρωμένως.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Αἰ αἰ Προμηθεῦ, σῶν ὑπεροτένω πόνων.

ΚΡΑΤΟΣ.

Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ
Στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.

54. ψάλλια

56. θεῖναι — vulg. θεῖνε

59. MS. πόρον = τρόπον.

64. νιν — αὐθάδει γνάθῳ Στέρνον

67. σὺ δ' οὖν

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ὅρας θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν;

ΚΡΑΤΟΣ.

70 Ὅρω κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.
Ἄλλ' ἀμφὸ πλευροῖς μασχαλιστήρας βάλε.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Δράν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἦ μὴν κελεύσω, κάπιθωύξω γε πρός.
Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βία.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

75 Καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον οὐ μακρῷ πόνῳ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἐξδωμένως νῦν θείνε διατόρους πέδας,
Ὡς οὐπιτιμητῆς γε τῶν ἔργων βαρύς.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ὅμοια μορφῇ γλωσσά σου γηρούεται.

ΚΡΑΤΟΣ.

Σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
80 Ὅργης τε κραχύτητα μὴ' πίπλησσέ μοι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρας

69. ν. ὄμμασιν.

73. μὲν — σε = δὲ πρός.

74. κίρκωσον

75. χρόνῳ.

76. πόδας,

80. θρασύτητα

Ζυλῶν, ἐφημέροισι προσιτίθει. τί σοι
 Οἰοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων;
 85 Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθεά
 Καλοῦσιν· αὐτὸν γὰρ σε δεῖ προμηθέως,
 Ὅτω τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τέχνης.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ὡ δῖος αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι, πνοαί,
 Ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
 90 Ἀνήριθμον γέλασμα, παμμητόρ τε γῆ,
 Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ.
 Ἴδεσδέ μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
 Δέρχθηθ', οἷαις αἰκίαισιν
 Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
 95 Χρόνον ἀθλεύσω. τοιόχδ' ὁ νέος
 Ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
 Δεσμὸν αἰκῆ.
 Φεῦ, φεῦ· τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον
 Πῆμα στενάχω. πῆ ποτε μόχθων
 100 Χρῆ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. —
 Καίτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσταμαι
 Σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
 Πῆμ' οὐδὲν ἤξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρῆ
 Αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
 105 Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος
 Ἄλλ' οὔτε σιγαῖν, οὔτε μὴ σιγαῖν τύχας

84. ἀπαλλάξαι.

87. τύχης.

88. δῖος

93. ἀνίαισι

98. αἶ, αἶ

100. τέρμα f. τέρμά τι

102. Τυρῶς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

130 Τόνδε πάγον, πατρώας
 Μόγισ παρειπούσα φρένας.
 Κραίπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὔραι·
 Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διήξεν ἀντρων μυχόν, ἐκ δ'·
 Ἐπληξέ μου τὰν θεμερῶπιη αἰδῶ·

135 Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῶ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
 Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
 Τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλισσομένου
 Χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖδες

140 Πατρὸς Ὀκεανοῦ δέρχθητ', ἐσίδεσθ',
 Οἷῳ δεσμῶ πρόσπορπατὸς,
 Τῆςδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
 Φρουρὰν ἄβηλον ὀχῆσω.

ΧΟΡΟΣ.

Δεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἐμαῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα *αντ. α.*

145 Προσηῆξε πλήρης δακρύων,
 Σὸν δέμας εἰσιδούσα
 Πέτραις προσαινωμένον
 Ταῖς δ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·
 Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς.
 150 Δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει,
 Τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἰστοῖ.

133. διήξ' ἀντρων

134. θεμερῶπιη = θεμερῶπιη

138. εἰλισσ. ut 1048. —

140. 41. ἐσίδεσθ' ἐμ' — ε. ἐσίδεσθ' "Εμ' οἷῳ

146. εἰσιδοῦσιν

147. πέτρα

148. ταῖς

150. MS. ἀθέσμως

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' Ἄϊδου
 Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
 Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
 155 Ἀγρίοις πελάσας, ὡς μήποτε θεὸς
 Τοῖσδ' ἐπεγήθει.
 Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
 Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ὧδε κλησικάρδιος στρ. β'.
 160 Θεῶν, ὅτε τάδ' ἐπιχαρῆ;
 Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
 Τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως αἰεὶ,
 Θέμενος ἄγναμπτον νόον,
 Δάμναται οὐρανίαν γένναν.
 165 Οὐδέ λήξει, πρὶν ἂν ἦ κορέση κέαο, ἢ παλάμα τινὲ
 Τὰν δυσάλωτον ἔλη τις ἀρχάν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
 Ἐν γυιοπέδαις αἰκίζομένου,
 Χρείαν ἔξει μακάρων πρῦτανις,
 170 Δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου
 Σκῆτρον τιμᾶς τ' ἀποσυλᾶται.
 Καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς

155. ἀγρίως - μήτε

156. MS. Μήτε τίς ἄλλος τοῖσδ' cf. Obs. Crit. — ἐπε - et
 ἐπιεγεγήθει f. ἐγεγήθει.

157. κίνυγμ'

158. ἐπίχαρμα

163. fort. τιθέμενος

167. ἢ μὲν (73)

172. καίτοι μ' οὐ - μ' οὔτι f. καί μ' οὔτε

Ἐπαιδαῖσιν θέλει, στερεάς τ'
 Οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγὼ
 175 Καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
 Δεσμῶν χαλάσῃ, ποινὰς τε τίνειν
 Τῆσδ' αἰκίας ἐθέλησῃ.

ΧΟΡΟΣ.

Σὺ μὲν θρασὺς τε καὶ πικραῖς
 Δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾶς,
 180 Ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.
 Ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος·
 Δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
 Πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρῆ σε
 Τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. ἀκίχητα γὰρ ἦθεα, καὶ κῆαρ
 185 Ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οἶδ', ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ
 Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. ἀλλ' ἔμπας,
 Μαλακογνώμων ἔσαι ποθ', ὅταν
 Ταύτη φαισθῇ· τὴν δ' ἀτέραμνον
 190 Στορέσας ὀργήν,
 Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
 Σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἤξει.

ΧΟΡΟΣ.

Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
 Ποίῳ λαβῶν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι, στρ. γ'.

181. ν. ἠρέθισε cf. Obs. Cr.

183. σὰς τύχας,

185. οὐ παράμυθον

187. MS ἔμπας οἶα

189. φέχθῃ.

191. ἀριθμὸν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

- Ἐφαίνεται εἶναι, προσλαβόντα μητέρα,
 Ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
 Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθῆς
 220 Κενθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον
 Αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
 Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
 Κακαῖσι ποιναῖς ταῖςδέ μ' ἐξημείψατο.
 Ἔχεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
 225 Νόσημά, τοῖς φίλοισι μὴ πεποισθέναι.
 Ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτ', αἰτίαν καθ' ἣντινα
 Αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
 Ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶον ἐς θρόνον
 Καθεῖzet', εὐθύς δαίμοσιν νέμει γέρα
 230 Ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο
 Ἀρχὴν βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπῶρων λόγον
 Οὐκ ἔσχεν οὐδέν'· ἀλλ' αἰστώσας γέρας
 Τὸ πᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο φυτεύσαι νέον.
 Καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
 235 Ἐγὼ δ' ὁ τόλμης ἐξερυσάμην βροτοῦς
 Τοῦ μὴ διαρῥαισθέντας εἰς Αἴδου μολεῖν.
 Τῶ ται τοιαῖςδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
 Πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἴκτραῖσιν δ' ἰδεῖν·
 Θῆητούς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
 240 Οὐκ ἤξιώθην αὐτὸς, ἀλλ' ἀνηλεῶς
 Ἰδὲ ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θεά.

217. προσλαβόντι

219. μελεμβαθῆς = μελαμβαθὺς

223. ἀντημείψατο.

233. φυτεύσαι

235. ἐγὼ δὲ τόλμης (δ' ἐτόλμησ'.) — ἐξερυσάμην

236. τὸ μὴ

240. f. ἀλλὰ νηλεῶς

ΧΟΡΟΣ.

Σιδηρόφρων τε κακὴ πέτρας ἐργασμένος,
 Ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ
 Μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὐτ' ἄν εἰσιδεῖν τάδε
 245 Ἐχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Καὶ μὴν φίλιδις ἔλεινός εἰσορᾷν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

Μὴ πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον

ΧΟΡΟΣ.

Τὸ ποῖον εὐρών τῆσδε φάρμακον νόσου;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

250 Τυφλάς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατοικίσας.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἔδωρήσω βροτοῖς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σφιν ὄπασα,

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἄφ' οὔγε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

245. ἀλγύνθην

246. f. ἐλεινός

247. πω

248. θνητούς τ' = γ'

250. MS. κατοίκισα.

251. τοῖς

ΧΟΡΟΣ.

255 Τοιοῖσδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
 Αἰκίζεταιε, κούδαμῃ χαλᾶ κακῶν;
 Οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενόν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνω δοκῆ.

ΧΟΡΟΣ.

Δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὄρας, ὅτι
 260 Ἥμαρτες; ὡς δ' ἤμαρτες, οὐτ' ἐμοὶ λέγει
 Καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 Μεθῶμεν, ἄθλου δ' ἐκλυσιν ζήτηί τινά.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
 ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς
 265 Πράσσοντας· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.
 Ἐκὼν ἐκὼν ἤμαρτον, οὐκ ἄρνήσομαι.
 Θνητοῖς δ' ἀρήγων αὐτὸς εὐρόμην πόνους.
 Οὐ μὴν τι ποινᾶς ὠρόμην τοιαῖσί γε
 Κατισχανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
 270 Τυχεῖν τ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.
 Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχῃ,
 Πεδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας βλαβὰς
 Ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.
 Πείθεσθέ μοι, πείθεσθε, συμπονήσατε

262. ἄθλων

264. 65. f. τὰν κακῶς Πράσσοντ' — s. Πράσσοντας· εὐ δέ.

268. οὐ μὲν τοι — v. τοιαῖσί με v. Obs. Cr.

269. κατισχανεῖσθαι

270. Conj. — v. τύχοντ'

271. καί τοι — μὴ δύρεσθ'

272. MS. τύχας

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἦκεις ἐπόπτῃς; πῶς ἐπόλμησας, λίπὼν
 300 Ἐπώνυμόν τε ρεῦμα καὶ πετρηρεφῆ
 Αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρόμήτορα
 Ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
 Ἐμὰς ἀφίξαι, καὶ συνασχαλῶν κακοῖς;
 Δέρκου θέαμα, τόνδ' ἄνδ' Ἰδὸς φίλον,
 305 Τὸν συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
 Οἴαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ορῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
 Θέλω τὰ λῶστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
 Γίνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
 310 Νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
 Εἰ δ' ᾧδε τραχεῖς καὶ τεθνηγμένους λόγους
 Ῥίψεις, τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρῳ
 Θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
 Παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
 315 Ἄλλ' ὦ ταλαίπωρ', ἅς ἔχεις ὀργὰς ἄφες.
 Ζήτει δὲ τῶνδ' ἐπημάρτων ἀπαλλαγάς.
 Ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
 Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
 Γλώσσης, Προμηθεῦ, τὰπίχειρα γίνεται,
 320 Σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
 Πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
 Οὐκουν, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ,

301. αὐτόκτιστ'

302. θεωρὸς ὦν

309. μεθάρμοσον εἰ = μοῖρα

312. ἀνωτέρῳ

313. θακῶν — κλύη

317. λέγων

320. κακῶν,

Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὄρῳν, ὅτι
 Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
 325 Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
 Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδ' σ' ἐκλιῦσαι πόνων.
 Σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.
 Ἥ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὧν περισσόφρων, ὅτι
 Γλώσση ματαία ζημία προστρίβεται;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

330 Ζηλῶ σ' ὄθ' οὐνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
 Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκῶς ἐμοί.
 Καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
 Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
 Πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῆς ὁδῶ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

335 Πολλῶ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
 Ἥ σαυτὸν· ἔργῳ κοῦ λόγῳ τεκμαίρομαι.
 Ὀρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσης.
 Αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
 Δώσειν Δί', ὥστε τῶνδ' σ' ἐκλιῦσαι πόνων.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

340 Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κοῦδαμῆ λήξω ποτέ.
 Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀτὰρ
 Μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, οὐδὲν ὠφελῶν
 Ἐμοὶ, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
 Ἄλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδῶν ἔχων·

327. λαυροστόμει,
 328. περισώφρων
 329. MS. προσγίνεταί;
 332. μηδὲν
 337. μ' ἀντισπ.
 343. θέλοισ.

345 Ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶ δυστυχῶ, τοῦδ' εἵνεκα
Θέλωμ' ἄν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.

ΩΚΕΑΝΟΣ.*)

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ με καὶ κασιγνήτου τύχαι
Τείρουσ' Ἀτλαντος δὲ πρὸς ἑσπέρους τόπους
Ἔστηκε κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
350 Ὠμοῖς ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
Τὸν γεγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
Ἄντρων ἰδὼν ὤκτειρα, δάϊον τέρας
Ἐκατοντακάρηνον πρὸς βίαν χειρούμενον
Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς,
355 Σμερδναῖσι γαμφηλῆσι συρίζων φόνον.
Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας.
Ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βία.
Ἄλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζητὸς ἄγρυπνον βέλος,
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
360 Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
Κομπασμάτων. φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς
Ἐφεψαλώθη κάξεβροντήθη σθένος.
Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήγορον δέμας
Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
365 Ἰπνούμενος ῥίζησιν Αἰτναίαις ὑπο.
Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἤμενος μυδροκτυπεῖ

*) 347 — 372. fort. Promethei et haec sunt. v. Obs. Crit.

347. fort. με χ' αἰ

349. ἔστηκε κίων

353. f. ἑκατογκάρηνον

354, ὃς πᾶσιν — f. Τυφῶνα θῆρ', ὃς πᾶσιν

355. δειναῖσι γ. — φόβον.

858. Ζητὸς ἄγριον σέλας.

363. παράγορον

365. MS. ἰπνούμενος

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐμὸν δοκῆσαι τὰμπλάκημ' εἶναι τόδε.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Μὴ γάρ σε θρήνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλη.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ἦ τῶ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

390 Τούτου φυλάσσου μήποτ' ἀχθεσθῆ κέαρ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ἦ σὴ, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ὅρμωμένω μοι τόνδ' ἐθώυξας λόγον.

Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος παίρει πτεροῖς

3. §95 Τετρασκελῆς οἰωνός· ἄσμενος δέ τ' ἄν

Σταθμοῖς ἐν οἰκίοισι κάμψειεν γόνυ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ.

ερ. α.

Δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσων ῥαδινὸν λειβομένα

400

Ῥέος, παρειὰν νοτιοῖς ἔτεγξα παγαῖς.

400 Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε· Ζεὺς δ' ἰδίους νόμοις κρατύνων

Ἵπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν. 405

387. στελεῖ

389. κρατοῦντι

394. λευρῶν γὰρ οἶμων — MS. ψαύει

398. δ' ἀπ' — ῥαδινῶν

401. τοῖς πάρος θεοῖς δείκνυσιν

- Προπάσα δ' ἤδη σονόεν' ἔλακε χώρα, ἀντ. α.
 [Μεγάλαν καὶ] μεγαλοσχήμονα κ̄ρχαιοπρεπῆ
 Στένουσα τὰν σὰν ξυνομαιμένων τε τιμὰν,
 405 Ὅποσοι τ' ἔποικον ἀγνᾶς Ἀσίας ἔδος νέμονται,
 Μεγαλοστόνοισι σοῖς πῆμασι συγκάμνουσι θνητοί.
 Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι ερ. β'. 415
 Παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι,
 Καὶ Σκύθης ἑμιλος, οἷ γᾶς ἔσχατον πόρον
 410 Ἀμφὶ Μαιᾶτιν ἔχουσι λίμναν·
 Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, ἀντ. β'. 420
 Ὑψίκρημνόν θ' οἷ πόλισμα
 Καυκάσου πέλας νέμονται, δάϊος στρατὸς,
 Ὀξυπρόροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.
 415 Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοισι ἐπωδ. 425
 Δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις
 Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
 Ἀτλανθ', ὃς αἰὲν ὑπείροχον σθένος
 Κραταῖδον οὐράνιον τε πόλον
 420 Νώτοις ὑποστενάζει. 430
 Βοᾶ δὲ πόντιος κλύδων
 Ξυμπιτνῶν, στένει βυθὸς
 Κελαινὸς δ' αἶδος ὑποβρέμει μυχὸς
 Γᾶς, πηγαὶ θ' ἀγνοῤύτων ποταμῶν

403. μεγάλην καὶ deest in MS. — τ' ἀρχ. — V. Crit. Obs.

404. σένουσι τῶν σῶν

408. μάχαις

409. τόπον

411. ἔθνος

413. νέμουσι

415. πρόσθεν σου — ἄλλων·

418. Ἀτλανθ' ὃς ὑπείροχον αἰὲν f. ὑπέροχον

420. ὑποβασάζει.

425 Στένουσιν ἄλγος οἰκτρὸν.

435

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Μή τοι χλιδῆ δοκεῖτε μήτ' αὐθαδία

Σιγᾶν με· σύννοιά δὲ δάπτομαι κέαρ,

Ὅρῶν ἑμαυτὸν ᾧδε προσελούμενον.

Καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα

430 Τίς ἄλλος, ἢ γῶ, παντελῶς διώρισεν;

440

Ἄλλ' αὐτὰ σιγῶ. καὶ γὰρ εἰδυΐαισιν ἄν

Ἵμῖν λέγοιμι τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα

Ἀκούσαθ' ὡς σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ πρὶν,

Ἐννοὺς ἔθηκα, καὶ φρενῶν ἐπιβόλους.

435 Δέξῳ δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,

445

Ἄλλ' ὦν δέδωκ' εὐνοίαν ἐξηγούμενος·

Οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,

Κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἄλλ' ὄνειράτων

Ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον

440 Ἐφυρον εἰκῆ πάντα, κοῦτε πλινθυφεῖς

450

Δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·

Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὡστ' ἀήσυροι

Μύρμηκες, ἀντρων ἐν μύχοις ἀνηλίοις.

Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,

445 Οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου

455

Θέρους βέβαιον· ἄλλ' ἄτερ γνώμης τό πᾶν

426. μήτι — μήδ' ἀνθ'.

428. MS. προσελ et = προσσιλλούμενον

431. ἀλλὰ ταῦτα

432. παισμάτα

434. ἐπιβόλους.

439. βίον.

441. προσήλους ἴσαν.

442. v. αἰίσυροι

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- Τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις εἰς νόσον πέσοι,
 Οὐκ ἦν ἀλέξῃμ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον,
 470 Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων 480
 Χρεία κατεσκεύελλοντο, πρὶν ἐγὼ σφίαιν
 Ἐδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμαίων,
 Αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
 Τρόπους δὲ πολλοὺς μαγικῆς ἐστοίχισα,
 475 Κᾶκρῖνα πρῶτος ἐξ ὄνειράτων ἂ χρῆ 485
 Ἐπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
 Ἐγνώρισ' αὐτοῖς· ἐνοδίους τε συμβόλους,
 Γαμφωνύχων τε πιῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
 Διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν,
 480 Εὐωνύμους τε, καὶ δίαιταν ἦντινα 490
 Ἐχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
 Ἐχθραὶ τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεθρία·
 Σπλάγγνων τε λιότητα, καὶ χροῖαν τίνα
 Ἐχοντ' ἂν εἴη δαίμοσι πρὸς ἠδονήν,
 485 Χολῆς, λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν, 495
 Κνίσση τὲ κῶλα συγκαλυπτὰ· καὶ μακρὰν
 Ὀσφὺν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην
 Ὠδῶσα θνητοὺς· καὶ φλογωπὰ σήματα
 Ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
 9 400 Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς 500
 Κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
 Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσὸν τε τίς

469. οὔτε βρ.

471. πρὶν γ'

473. ἐξαμείβονται

480. v. εὐώνυμοι

482. θείληθρα

492. ἄργυρον· χρυσὸν δὲ cf. Quaest. X.

Φήσειεν ἄν πάροιθεν ἔξευρέϊν ἐμοῦ;
 Οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλύσαι θέλων.

495 Βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε, 505
 Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθεώς.

ΧΟΡΟΣ.

Μὴ νῦν βροτοῦς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
 Σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ
 Ἐὐελπίς εἰμι τῶνδ' ἐκ δεσμῶν ἔτι

500 Δυθέντα, μηδὲν μέιον ἰσχύσειν Διός. 510

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ,

Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πρῶ τελεσφόρος
 Κρᾶναι πέπρωται, μυρίαίς δὲ πημοναῖς
 Δύαις τε καμφθεῖς ὧδε δεσμὰ φυγγάνω·
 Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

505 Τίς οὖν ἀνάγκης ἔστιν οἰακοστρόφος; 515

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐρινύες.

ΧΟΡΟΣ.

Τούτων ἄρ' ὁ Ζεὺς ἔστιν ἀσθενέστερος;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οὐκ οὐκ ἄν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

ΧΟΡΟΣ.

Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;

494. οἶδ', εἰ μὴ

495. λόγῳ — ταῦτα — μάθοις

507. ἄρα Ζεὺς

508. ἐκφύγη τε

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

510 Τοῦτ' οὐκ ἄν οὖν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει. 520

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς

Καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος

Ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σῶζων ἔγω

515 Δεσμούς ἀεικέϊς καὶ δῦας ἐκφυγγάνω. 525

ΧΟΡΟΣ.

Μηδὰμ' ὃ πάντα τέμων θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος ἀν-
τίπαλον Ζεὺς, 530

Μηδ' ἐλιννύσαιμι θεοὺς, ὅσiais θοίναις ποτινισσομένα 530

† Βουφόνους ἄσβεσον πόρον Ὠκεανού,

Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις· ἀλλὰ μοι

520 Τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη. 535

Ἦδύ τι θαρσάλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι φα-
ναῖς, 540

Θυμὸν ἀλθαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις· φρίσσω δέ σε δερ-
κόμενα 540

Μυρίοις [ἐν] μόχθοις διακναιόμενον·

Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων [ἐν] ἰδίᾳ

525 Γνώμα σέβει θνητοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.

Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἶπε, ποῦ τις ἀλκά; 545

Τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης

510. οὐκ ἔτ' ἄν π.

515. βίας ἐκφυγγανῶ.

518. † MS. βουφ. παρ' Ὠκ. πατρὸς ἄσβεσον π. = cf. Obs. Cr.

520. τόδε μένοι

523. et 524. ἐν om. in MS.

526. χάρις ἄχαρις

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

550 Ἐπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ 59.
 Ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον 585

Ἰὼ, ἰὼ, ποποί,

Πῶ πῶ πῶ· πᾶ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι;

Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε

555 Ταῖς δ' ἐνέζευξας εὐρῶν ἀμάρτουςαν ἐν πημοναῖσιν; ἔ ἔ.

Οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὤδε τείρεις; 580

Πυρί φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυπον, ἢ ποντίοις δάκεσι δὸς βορὰν,

Μηδέ μοι φθονήσης εὐγμάτων, ἀναξ. ἄδην με

Πολύπλανοι πλάναι γεγυμνάκασ', οὐδ' ἔχω μαθεῖν, ὅπα 585

560 Πημονὰς ἀλύξω

ΧΟΡΟΣ.

Κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης,

Τῆς Ἰναχείης, ἢ Διὸς θάλπει κέαρ

Ἐρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους

563 Ἐρα στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται;

ΙΩ.

Πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; ἀνιστρ.

Εἶπέ μοι, τᾶ μογερά, τίς ὦν,

Τίς ἄρα μ', ὦ τάλας,

Τὰν ταλαίπωρον ὥδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς, 575

570 Θεόσυτόν τε γόσον ὠνόμασας,

Ἄ μαραίνει με, χρίουσα κέντροισι φοιταλέοισιν, ἔ ἔ.

Σκιρ-

553. v. τηλέπλαγκτοι πλάναι

559. v. πολύπλαγκτοι

561. φθέγματα (προσφθέγματα) τᾶςδε

565. βιάζεται

569. ἔτυμα

570. v. θεόσυτόν δέ

Σκισημάτων δὲ νήσισιν αἰκίας λαβρόντος ἦλθον,
[Ἦρας] 600

Ἐπικότοισι μήδεσι δαμῖσα· δυσδαμόνων δὲ τίνας, οἷ, εἴ, οἷ,
Οἷ ἐγὼ, μογοῦσιν; ἀλλὰ μοι τορῶς τέκμηρον;
575 Ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί μὴ χρή· τί φάρμακον νόσου 605
Δεῖξον, εἶπερ οἶσθα·
Θρόει, φράζε τᾶ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Δέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅπερ χρήζεις μαθεῖν
Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλοῶ λόγῳ, 610
580 Ὡςπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἶγεν στόμα.
Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὄρας Προμηθεῖα.

ΙΩ.

ἽΩ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεῖς,
Τλήμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἄρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηγῶν πόνους. 616

ΙΩ.

585 Οὐκ οὐν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Δέγ' ἦντιν' αἰτῆ· πάντα γὰρ πύθοιό μου.

ΙΩ.

Σήμηνον ὄστις ἐν φάραγγί σ' ὄχμασε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χεῖρ.

572. νήσισιν — Ἦρας in MS. om.

575. τί με (μοι) χρή. — fort. τί μῆχαρ; ἢ —

577. φράζε τε τᾶ

578. MS. ὅτι

586. πᾶν γὰρ ἂν πυθ.

Ω.

Ποιὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;

620

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

590. Τοσοῦτον ἄρκῳ σοὶ σαφηγίσαι μόνον.

Ω.

Καὶ πρὸς γε τούτοις τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
Δειῖξον τίς ἔσται τῆ ταλαιπώρῳ χρόνος.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τὸ μὴ μαθεῖν σοὶ κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.

Ω.

Μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

625

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

595. Ἄλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.

Ω.

Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὀκνῶ θραῆξαι φρένας.

Ω.

Μή μου προκήδου μάσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐπὶ προθυμῇ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δῆ.

630

ΧΟΡΟΣ.

600. Μήπω γε μοῖραν δ' ἠδονῆς κάμοι πόρε.

Τὴν τῆσδε πρῶτον ιστορήσωμεν νόσον,

Αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·

Τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων, σοῦ διδαχθήτω πάρα.

593. μαθεῖν σε

594. μή τε

595. τοῦδε του

598. μή που — ἢ ὡς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- Θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθη, τί χρῆ
 Δρωῶντ' ἢ λέγοντα, δαίμοσι πράττειν φίλα. 660
 630 Ἴκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
 Χρησμούς, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
 Τέλος δ' ἐναργῆς βᾶξις ἦλθεν Ἰνάχω
 Σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη,
 Ἐξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμὲ, 665
 635 Ἄφειτον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχατοῖς ὄροις:
 Κεῖ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν
 Κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαῖστώσει γένος.
 Τοιοῖσδε πεισθεῖς Λοξίου μαντεύμασιν,
 Ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων 670
 640 Ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
 Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
 Εὐθύς δὲ μορφή καὶ φρένες διάστροφοι
 Ἦσαν, κεράστις δ', ὡς ὄρατ', ὄξυστόμω
 Μύωπι χρισθεῖσ', ἔμμανεῖ σκιροτήματι 675
 645 Ἦισσον πρὸς εὐποτόν τε Κερχνείας ῥέος
 Ἀκτὴν τε λέρνης· βουκόλος δὰ γηγενῆς
 Ἄκρατος ὄργην Ἄργος ὠμάρτει, πυκνοῖς
 Ὅσσοις δεδορκῶς τοὺς ἐμούς κατα στίβους.
 Ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἐξαίφνης μόρος 680
 650 Τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. οἰστροπλήξ δ' ἐγὼ
 Μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.

628. ἴαλεν — μίθοι

631. ἀσήμους

632. ἦλθε βᾶξις

636. θέλη = θέλει.

645. Κερχνείας.

646. Λέρνης ἄκρον τε· ν. λ. ἄκρην τέ·

649. MS. αἰφνίδιος μόρος f. recte.

Κλύεις τὰ πρᾶχθέντ'· εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὃ τι
 Λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
 Ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
 655 Αἰσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους. 685

ΧΟΡΟΣ.

Ἔα, ἔα· ἄπεχε, φεῦ· ἐπωδ.
 Οὔποτ' οὔποτ' ἠϋχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους ἐς ἀκοὰν
 ἐμάν,
 Οὐδ' ὥδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα 690
 Πήματα, λύματα, δείματ' ἀμφήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν·
 660 Ἰὼ ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα, πέφρικ', εἰσιδαῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς. 695

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Πρό γε στενάξεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ·
 Ἐπίσχες, ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης.

ΧΟΡΟΣ.

Λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ,
 Τὸ λοιπὸν ἄλγος προὔξепίστασθαι τορῶς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

665 Τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα 700
 Κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆςδε πρῶτ' ἐχρήζετε
 Τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἄθλον ἐξηγουμένης·
 Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
 Τλῆναι πρὸς Ἑρας τήνδε τὴν νεάνιδα.
 670 Σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμούς λόγους 705
 Θυμαῖ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθης ὁδοῦ.

652. 53. εἰπεῖν ἔτι Λ. πόνον

653. πόνου.

657. οὐ πώποτ' — εὐχόμεν

663. τι γλυκὺ,

668. ἀκούσασθ'

670. σὺ τ'.

- Πρώτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολάς
 Στρέψασα σαυτὴν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
 Σκύθας δ' ἀφίξῃ νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας
 675 Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις 710
 Ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
 Οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἀλιστόνοις πόδας
 Χρίπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν ψθόνα·
 Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
 680 Οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρὴ. 715
 Ἄνημεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
 Ἦξει δ' Ἐβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,
 Ὃν μὴ περάσης, οὐ γὰρ εὐβάτος περᾶν,
 Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὄρῳν
 685 Ἐψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾶ μένος 720
 Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
 Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, ἔς μεσημβρινὴν
 Βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
 Ἦξει στυγάνορ', αἷ Θεμίσκυραν ποτε
 690 Κατοικοῦσιν ἀμφὶ Θερμάδονθ', ἵνα 725
 Τραχεῖα πόντου Σαλμυθησία γνάθος
 Ἐχθρόξενος ναύτησι, μητροιὰ νεῶν·
 Αὐταί σ' ὀδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
 Ἴσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
 695 Κιμμερικὸν ἦξει, δν θρασυσπλάγχθως σὲ χρὴ 730
 Λιποῦσαν αὐλοῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν·
 Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
 Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος

677. ἄλ. Γύποδας = γε πόδας cf. Obs. Crit.

682. Ἄραξιν ποτ.

689. Ἰξη

694. στεροπόρου

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Αὕτη γὰρ ἦν ἄν πημάτων ἀπαλλαγὴ.
 720 Νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μαι προκείμενον
 Μόχθων, πρὶν ἄν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.

755

ΙΩ.

Ἦ γὰρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἦδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφορᾶν

ΙΩ.

Πῶς δ' οὐκ ἄν, ἦτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

725 Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδ' ἐσοίμαθ' εἶν πάρα.

760

ΙΩ.

Πρὸς τοῦ τυράννα σκῆπτρα συληθήσεται;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.

ΙΩ.

Ποίῳ τρόπῳ; σήμερον, εἰ μὴ τις βλάβη.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Γαμῆ γάμον τοιοῦτον, ὃ ποτ' ἀσχαλᾷ.

ΙΩ.

730 Θέρετον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητὸν, φράσον.

765

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τί δ' ὄντιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν ἀνδᾶσθαι τόδε.

721. ἐκπέσοι

723. ἦδοι' ἄν Conj. — MS. ἦδοιμ' ἄν

725. μάθ' εἶν σοι

728. Σήμερον, ποίῳ τρόπῳ;

731. τάδε.

ΙΩ.

Ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται ἑθρόνον;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἦ τέξεταιί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

ΙΩ.

Οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφῇ τύχης;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

735 Οὐ δῆτα, πρὶν ἔγωγ' ἄν' ἐκ δεσμῶν λυθεῖς —

770

ΙΩ.

Τίς οὖν ὁ λύσων ἔστιν ἄκοντος Διός;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεῶν.

ΙΩ.

Πῶς εἶπας; ἢ ἴμος παῖς σ' ἀπαλλάξει πακῶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τρίτος γὰρ γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.

ΙΩ.

740 Ἦδ' οὐκ ἔτ' εὐξυμβλητος ἢ χρησιμῶδία.

775

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Καὶ μηδὲ στυγῆς ἐκμαθεῖν ζῆτει πόνους.

ΙΩ.

Μὴ μοι προτείνων κέρδος, εἴτ' ἀποστέρει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Δυοῖν λόγῳ σε θατέρῳ δωρήσομαι.

ΙΩ.

Ποίῳν πρόδειξον, αἴρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.

735. πρὶν ἄν' ἔγωγ' ἐκ = πλὴν ἔγωγ' ἄν' — λυθῶ.

736. σ' ἐστίν

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

745 Δίδωμ'· ἐλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπὰ σοι 780
 Φράσω σαφηνοῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

Τούτων σὺ τὴν μὲν τῆδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
 Θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσης λόγους·
 Καὶ τῆδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
 750 Ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ. 785

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
 Τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῆζετε.
 Σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,
 Ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
 755 Ὅταν περάσης ρεῖθρον ἠπείρων ὄρον, 790
 Πρὸς ἀντολάς φλογῶπας ἠλιοστιβεῖς
 Πόντου περῶσα φλοῖσβρον, ἔστ' ἂν ἐξίκη
 Πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθῆνης, ἵνα
 Αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι
 760 Τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι, 795
 Μονόδοντες, ἄς οὔθ' ἥλιος προσδέρεται
 Ἀκτίσιν, οὔθ' ἢ νύκτερος μῆνη ποτέ.
 Πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
 Δρακοντόμαλλοι Γόργονες βρότοστυγεῖς,
 765 Ἄς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς· 800
 Τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.
 Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν·

750. γὰρ νῦν π. — f. τὸ γὰρ νῦν

752. τό μὴ γεγ.

756. f. ἥλιου εἰβεῖς = Post h. v. aliquos excidisse putant versus.

758. Σκυθίνης, Σκυθήνης

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- Ὀχλον μὲν οὖν τῶν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
 Πρὸς αὐτὸ δ' εἴμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
 Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα,
 795 Τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
 830 Μαντεῖα θῶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διὸς,
 Τέρας τ' ἀπίστον, αἶ προσήγοροι δρῦες,
 Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κούδεν αἰνικτηρίως
 Προσηγορεύθης ἢ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
 800 Μέλλουσ' ἔσεσθαι· τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι·
 Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
 Κέλευθον ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
 Ἀφ' οὗ πολυπλάγκτοισι χειμάζῃ δρόμοις·
 Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
 805 Σαφῶς ἐπίστασ', Ἴόνιος κελήσεται,
 840 Τῆς σῆς πορείας μνήμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.
 Σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός,
 Ὡς δέρεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
 Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῆδ' ἐς κοινὸν φράσω,
 810 Ἐς ταυτὸν ἔλθων τῶν πάλαι λόγων ἵχνος. 845
 Ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός,
 Νέλλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
 Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
 Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θίγων μόνον.
 815 Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων 850
 Τέξεις κελαινὸν Ἐπαφον· ὃς καρπώσεται

794. MS. δάπεδα,

800. v. ἔσεσθ', εἰ τῶνδε

802. MS. ἦξας

803. πολυπλάγκτοισι

806. κληθήσεται

815. ε. θιγημάτων

- Ὀσπν πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα·
 Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις
 Πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦς' ἐλεύσεται
 820 Θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῆ γάμον 855
 Ἄνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
 Κίρκου πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
 Ἡξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
 Γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός·
 825 Πελασγία δὲ δέξεται, θηλυκτόνω 860
 Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτω θράσει·
 Γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
 Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος·
 Τοιάδ' ἐπ' ἐχθρούς τοὺς ἐμούς ἐλθοι Κύπρις.
 830 Μίαν δὲ παίδων ἴμερος θέλξει, τὸ μὴ 865
 Κτεῖναι σύγευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται·
 Γνωμῶν δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
 Κλύειν ἀναλκίς μᾶλλον, ἢ μαιφόνος·
 Αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
 835 Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς 870
 Σποράς γε μὴν ἐκ τῆςδε φύσεται θρασὺς
 Τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
 Δύσει τοιόνδε χρησμὸν ἢ παλαιγενῆς
 Μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
 840 Ὅπως δὲ χῶπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου 875
 Εἰπεῖν, σὺ τ' οὐδὲν, ἔκμαθούσα, κερδανεῖς.

824. cf. Obs. Crit.

826. f. δαμέντας

829. ἐς ἐχθρούς

832. γνώμη—γνωμαῖν

837. κλεινοῖς

839. ἐμὴ

840. λόγου

Ω.

Ἐλελελεῦ

Ἰπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπουσ', οἴστρου δ' ἄρδις

845 Χρίει μ' ἄπυρος·

880

Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.

Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην,

Ἐξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης

Πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατῆς·

850 Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ

885

Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

ΧΟΡΟΣ.

† Ἡ σοφὸς ἦν, ὅς ἐν γνώμα

στρ.

Τόδ' ἐβίαστασε καὶ γλώσσα διεμυθολόγησεν,

Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακροῦ·

890

855 Καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων,

Μήτε τῶν γενεᾷ μεγαλυνομένων

ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.

Μήποτε μήποτ', ὦ Μοῖραι,

ἀντ.

Λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν·

895

860 Μηδέ πλασθείην γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ.

Ταρβῶ γὰρ, ἀστεργάνορα παρθενίαν

† Εἰςρωῶσα γάμῳ Διὸς ἀπτομένην,

843. φρενοβλαβεῖς

846. φρένα φόβῳ

850. παίουσ'

851. στυγνοῖς

852. † MS. bis ἡ σοφὸς et — πρῶτος ἐν cf. Obs. Crit.

856. γένει v. γέννῃ

858. Μήποτε μ' ὦ

859. Διὸς λεχέων — Διὸς om. — με πελ.

860. πλασθείην ἐν γαμέτα

762. † MS. γάμῳ δαπτομένην = δαπανωμένην cf. Obs. Crit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχότατον τέρας·
 885 Ὅς δὴ κέραννοῦ κρείσσον' εὕρησει φλόγα
 Βροντῆς ὅ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
 Θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον·
 Τροίαιναν, αἰχμὴν τῆν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ.
 Πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ, μαθήσεται,
 890 Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

925

ΧΟΡΟΣ.

Σὺ θῆν ἃ χηρῆς, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ προσδοκᾶν χρεὶ δεσπόσειν Ζηνός τινα;

930

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Καὶ τῶνδ' ἄ γ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους.

ΧΟΡΟΣ.

895 Πῶς δ' οὐχὲ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τί δ' ἄν φοβοίμην, ὃ θανεῖν οὐ μόρσιμον;

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' ἄθλον ἄν σοι τοῦδ' ἄ γ' ἀλγίω πόροι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἄδ' οὖν ποιίτω· πάντα προσδοκητὰ μοι

935

ΧΟΡΟΣ.

Οἱ προσκυνοῦντες τῆν Ἀδράστειαν σοφοί.

ΧΟ-

886. f. βροντῆς

893. Διός

895. πῶς οὐχί

898. v. ἄδ' οὖν

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

900 Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰέ.

Ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.

Δράτω, κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον,

Ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.

940

Ἄλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχον,

905 Τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·

Πάντως τὶ καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΕΡΜΗΣ.

Σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον,

Τὸν ἑξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς ἑφημέροις

945

Πορόντα τιμᾶς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·

910 Πατὴρ ἄνωγέ σ' οὔστινας κομπεῖς γάμους

Αὐδᾶν, πρὸς ὧν γ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·

Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,

Ἄλλ' αὐθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς

950

Ὀδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλης· ὄρας δ' ὅτι

915 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Σειμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως

Ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.

Νέον νέοι κρατεῖτε καὶ δοκεῖτε δῆ

955

Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ

920 Δισσοὺς τυράννους ἐκπερόντας ἠσθόμην;

Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι

Δῖσχιστα καὶ τάχιστα· μή τι σοὶ δοκῶ

903. θέλοι = θέλη·

908. τὸν ἡμέροις v. τὸν ἑφημέροις

911. v. ὧν τ' — ἐκβληθῆ

913. αὐθέκαστα φράζε.

921. τυρανοῦντ'

Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεοὺς; 960
 Πολλοῖν γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ
 925 Κέλευθον, ἦνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν·
 Πεύση γὰρ οὐδὲν ὄν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

ΕΡΜΗΣ.

Τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
 Ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας. 965

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
 930 Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμι' ἐγώ.
 Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῆδε λατρεύειν πέτρα,
 Ἥ πατρὸς φῆναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον
 Οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρέων. 970

ΕΡΜΗΣ.

Χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

935 Χλιδᾶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
 Ἐχθροὺς ἴδοιμι· καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω.

ΕΡΜΗΣ.

Ἥ καμὲ γὰρ τι συμφοραῖς ἐπαιτιᾶ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἄπλω λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς, 975
 Ὅσοι παθόντες εὔκακοῦσί μ' ἐκδίκως.

ΕΡΜΗΣ.

940 Κλύω σ' ἐγὼ μεμνηνότε' οὐ μικρὰν νόσον.

926. ἂν ιστορῆς

928. κατώροσας

932. φῆναι (cf. v. III.)

934. πῆμυσι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

955 Πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσα φλόξ,
 Λευκοπτέρω δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
 Χθονίοις κυκᾶτω πάντα, καὶ ταραστέτω·
 Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι, 995
 Πρὸς οὗ χρεῶν νιν ἔκπεσεῖν τυραννίδος.

ΕΡΜΗΣ.

960 Ὅρα νυν, εἴ σοι ταῦτ' ἄρωγὰ φαίνεται.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ῥηται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.

ΕΡΜΗΣ.

Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
 Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. 1000.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ὅχλεις μάτην με, κῦμ' ἔπως, παρηγορῶν.

965 Εἰσελθέτω σε μήποθ', ὡς ἐγὼ, Διὸς
 Γνώμην φοβηθεῖς, θηλύνους γενήσομαι,
 Καὶ ἄπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον
 Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν, 1005
 Δῦσαί με δεσμῶν τῶνδε τοῦ παντὸς δέω.

ΕΡΜΗΣ.

970 Λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
 Τέγγη γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσση λιταῖς
 Ἐμαῖς· δακῶν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγῆς
 Πῶλος, βιάζῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ. 1010
 Ἄτὰρ σφοδρύνῃ γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι.

975 Αὐθαδία γὰρ τῷ φρονεῦντι μὴ καλῶς,

956. λευκοπτέροις δὲ νιφάδι

969. πάντως

970. ἀλλ' ἐρεῖν μάτην ε. πολλὰ γ', ἀλλ' . . .

971. 72. μαλθάσση κείαθ — λιταῖς

- Αὐτὴ καθ' αὐτὴν οὐδένος μείζον σθένει.
 Σκέψαι δ', εἴαν μὴ ταῖς ἐμοῖς πισθῆς λόγοις,
 Οἶός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία* 1015
- Ἐπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
 980 Φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνία φλογὶ
 Πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
 Τὸ σὸν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.
 Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου* 1020
- Ἀπορῥῶν ἤξεις ἐς φάος· Διὸς δέ τοι
 985 Πτηνὸς κύων δαφρινὸς αἰετὸς λάβρος
 Διασταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
 Ἀκλήτος ἔρπων δαιταλεὺς πανήμερος,
 Κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκθωινήσεται.* 1025
- Τοιοῦδε μόχθου τέρμα μὴ τῆ προσδόκα,
 990 Πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
 Φανῆ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μόλειν
 Ἄιδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθῃ.
 Πρὸς ταῦτα βούλευ' ὥς ὄδ' οὐ πεπλασμένος* 1030
- Ὁ κόμπτος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
 895 Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
 Τὸ δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
 Πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδῖαν
 Εὐβουλίας ἀμείνον' ἠγήσῃ ποτέ.* 1035

ΧΟΡΟΣ.

Ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται

976. f. μῖον

982. πετραία δ' ἀγκάλη

983. 84. ἐκτελευτήσεις — Ἀπορῥῶν δ'

985. λάβρος

989. τοῦ σοῦ δέ

991. θελήσει

996. τελεῖν

1000 Λέγειν· ἄνωγε γὰρ σε τὴν αὐθαδέαν
 Μεθέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
 Πείθου· σοφῶ γὰρ αἰσχρὸν ἑξαμαρτάνειν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ,

Εἰδότι τοί μοι τάεδ' ἀγγελίας 1040
 Ὅδ' ἐθώυξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
 1005 Ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν αἰκές.
 Πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
 Πυρὸς ἀμφήκης βρόστρουχος, αἰθῆρ δ'
 Ἐρεθίζέσθω βροντῇ, σφακέλω τ' 1045
 Ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
 1010 Αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
 Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθία
 Συγχάσειεν, τῶν τ' οὐρανίων
 Ἄστρων διόδους· ἔς τε κελαινὸν 1050
 Τάρταρον ἄρδην ῥίψει δέμας.
 1015 Τοῦμὸν, ἀνάγκης στερῆαῖς δίναις·
 Πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

ΕΡΜΗΣ.

Τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
 Βουλευμάτ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι. 1055
 Τί γὰρ ἔλλείπει μὴ παραπαίειν;
 1020 Εἰ τοῦ δὲ τυχεῖ, τί χαλᾶ μανιῶν;
 Ἄλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἰ πημοσύναις
 Συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων
 Μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. 1060

1012. συγχάσειεν ἐμέ

1020. Conj. — εἰ δ' εὐτυχῇ = εἰ τοῦδ' (ταῖδ') εὐτυχῇ + cf. Obs. Crit. —

1021. γε πημοσύναις

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Είλισσουσι· σκιρτᾶ δ' ἀνέμων,
 Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
 1050 Στάσιν ἀντίπνου ἀποδεικνύμενα·
 Ξυντετάραι δ' αἰθῆρ πόντω.
 Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ριπή διόθεν
 Τεύχουσα φόβον στείχει φανεραῖς.
 ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
 1055 Αἰθῆρ κοινὸν φάος εἰλίσσω,
 Ἐσορᾶς μ' ὡς ἔδικα πάσχω.

1050. ἀντιδεικνύμενα·

1054. πάντων θέμις

1056. ἄδικα

S C H O L I A
I N
A E S C H Y L I P R O M E T H E U M V .

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

castigandi etiam majori (cf. ad v. 346. 762. 801. 806. al.) insignis est, et saepius aperte errat. His Scholia T. pretio sunt inferiora. Quapropter diu ab editoribus neglecta et ommissa in Morelli Edit. primum recepta sunt. Ex exemplari Butleriano Schuetzius haec quoque nuper edidit, quae omiserat Stanlejus, ceterorum Scholiorum a Stephano aliisque undique congestorum editor celeberrimus, quanquam non cautissimus. Nam liberius quam par est, in his scholiis tractandis Stephanus versatus antiquiora mutavit, correxit, supplevit suo arbitrio, et ab sensu dictioneque Scholiastarum saepissime aberrans, et recentissima interpretamenta pro antiquis venditans, et multa alieno loco insuens. Schuetzius Stanlejana reddidit novis vitis corrupta maxime typrographicis, quorum magnum numerum tacite correxi. Num alio nomine his de Scholiis meritus sim, alii videbunt. Dedi tamen operam, ut lectoribus fieret facultas, commentarios (Sch. A.) nostra aetate maxime interpolatos corruptosque a sinceris et genuinis illis, quos Robortelli exemplar exhibet, distinguendi et discernendi. Mirabar ipse, cum inter comparandum quantum exempla differrent, intelligerem. Verum cum Robortellus sua se ex antiquo codice accurate descripsisse profiteatur, aliorum editorum interpolationes et ipse exprobrans, efficitur, ut, qui Aeschyli scholiis uti velit in emendandis et explicandis dramatibus, ejus editionem conferat et consulat. Singula quamquam et intellectu facilia scriptoris verba rarissime in Rob. explicata, tamen interdum plura inque Stanlejani ommissa inveniēt; alia vero loco mota, alia depravata hic illic conqueretur. Deinde ex

iana Scholiorum et Glossarum Sylloge ea, quae
 aut omnino non insunt, aut ibi non integra
 iuntur, cum ipsius Viri Doctissimi adnotationibus
 scripta addidi. Iis quidem ut multas conjecturas
 et emendationes confirmari non sine laetitia vi-
 am, ita Robortelliani exemplaris fidem, cum ea-
 omitti aut eodem modo scripta exhiberi soleant,
 imminui intelligebam.

I.

SCHOLIA VULG. IN AESCHYLI PROMETHEUM V.

(Secundum numer. vulg.) v. 1. Σχολ. Α. τηλουρον πέ-
 δον]†) τὸν Καύκασον λέγει. [Ἰστέον δέ, ὅτι οὐ κατὰ τὸν
 κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθεά,
 ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαϊοῖς τέρμασι††) τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς
 ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰῶ λεγομένων ἐστὶ†††) συμβαλεῖν.]
 Τηλουρον δὲ διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὄρους ἐνταῦθα ἐκάλεσεν,
 ἦγουν τὸ ἐπὶ πολὺ διήκον καὶ ἔλκον τὰ οἰκεῖα ὄρια μακράν.
 Ἡ διὰ τὸ ὑψηλόν, ἀφ' οὗ πόρρω τις ὄραν δύναται.

Β. χθονός] γῆς. Τηλουρον] ὑψηλόν, μακρόν ἀφ' οὗ
 τῆλε καὶ μακράν ὄραν τις δύναται. Λέγει δὲ τὸν Καύκασον,
 ἢ τὸ ἀκρόθεν ὀρώμενον τὰ οἰκεῖα ὄρια, ἦγουν τὸ μακρόν
 καὶ εἰς πολὺ τεταμένον. Ἡ διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὄρους ἐκάλε-
 σεν αὐτὸ τηλουρον τὸ ἐπὶ πολὺ ἔλκον, ἢ διὰ τὸ ὕψος. [Ἰσ-
 τέον, ὅτι ἐν τῷ Καυκάσῳ οὐ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθεά,

†) τηλουρον] πόρρω ἀφωρισμένην. Τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τι-
 νὲς δὲ ὡς κηπουρόν, τῷ τόνῳ Hesych.

††) v. μέρεσι

†††) ἔξεστι

ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαϊοῖς τέρμασι τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰω̄ λεγομένων ἐστὶ συμβαλεῖν. †)

Γ. χθονός] Περάσαντες τὸ πολὺ διάστημα τῆς χθονός. Τουτέστι πόρρω ἀφωρισμένοι. Τηλουρον] τὸ ὄρος τοῦ Καυκάσου. Ἀπὸ τοῦ τῆλε καὶ ὄρω. Ἡ, τὸ τῆλε καὶ μακρὰν τῶν ὄριων ἡμῶν. Ἄλλως. Τηλουρον εἶπεν εἰς τὸ ἀπαραμύθητον τοῦ δεθησομένου. Καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτου λέγει. Ἡ, εἰς τὸ τηλοῦ τὸν ὄρον ἔχων, ὃ ἐστὶ πόρρω· τουτέστι τὸ μακρὰν ὠκισμένον.

v. 2. Α. Σκύθην ἐς οἶμον] ἤγουν τὴν Σκυθικὴν ὁδόν. Ἰνα γὰρ ἀπαραμύθητος εἴη ὁ Προμηθεύς, διὰ τοῦτο ἐς ἐκείνους τόπους ἄγουσιν. ὡς καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτου λέγει. Ἡ διὰ τοῦτο Σκυθικὴν ὁδὸν εἶπε, διότι Σκύθαι κατῴκουν τὸν Καύκασον, ἢ διὰ τὸ ἄγριον καὶ ἀπάνθρωπον-τοῦ τόπου. Ὅτι δὲ τοιοῦτος ἦν ὁ τόπος ἐκεῖνος, δῆλον ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν ἄβατον εἰς ἐρημίαν.

Β. Σκύθην οἶμον] Σκυθικὴν ὁδόν, ἢ διὰ τὸ ἀπαραμύθητον τοῦ δεθησομένου, καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτήτου λέγει. Ἡ ὅτι, ἐπειδὴ Σκύθαι κατῴκουν τὸν Καύκασον, οἱ καὶ ἄγριοι καὶ ἀπάνθρωποι, Σκυθικὴν ὁδὸν εἶπε.

Ἄβατον] εἰς ἣν οὐδεὶς βαίνει, διὰ τὸ τραχύ.

Γ. Σκυθικόν, τὸ ἀπόλυτον ἀντὶ κτητικοῦ ἀπλοῦν. Ἄβατον] Ἄςβατον.

v. 3. Α. Ἐπιστολάς] Ἐντολάς· γράφεται καὶ ἐπιτολάς δίχα τοῦ Σ, κατὰ τοὺς Ἀθηναίους.

Β. Χρῆ] πρέπει. Μέλειν] διὰ φροντίδος ἔχειν. Ἐπιστολάς] ἐντολάς.

†) Uncis inclusa fere Argumento adscribuntur, sed neque huc neque illuc pertinere videntur. In Rob. abest δὲ post Ἰς. — v. Faehs.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ναι, αἷματι δὲ τράγου ἢ λέοντος μαλάσσεται· διὰ τὸν μὲν ἀδάμαντα ψυχρὸν καὶ ξηρὸν ἄγαν εἶναι, τὸ δ' αἷμα θερμὸν καὶ ὑγρὸν ἄγαν εἶναι.

Β. πέδησιν] δεσμαῖς.

Β. ἀρρήκτοις] στεφθαῖς. Γ. ἀναρῥαγέσι, ταῖς μὴ ἐχούσαις φύσιν ῥηγνῦσθαι.

Γ. Πέτραις] τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐκ δευτέρου πέτραις· οὐ μόνον ταῖς πέτραις οὔσαις ὑψηλοκρήμνοις, ἀλλὰ καὶ πέτραις ἐμπέδοις καὶ στερεαῖς· εἰσὶ γὰρ ἐν ὄρει πέτραι.

ν. 7. τὸ σὸν γὰρ ἄνθος] Α. ταῦτα πρὸς ἐρεθισμόν τοῦ Ἡφαιστου φασὶ τὸ Κράτος καὶ ἡ Βία; ἵνα σπουδαῖαν αὐτὸν ἀπεργάσωνται πρὸς τὸν τοῦ Προμηθέως ἀνασκολόπισιν, ταῦτα γὰρ ἐρεθίζει τὸν Ἡφαιστον, ὡς εἰ ἔλεγε, τὸν σὸν κόσμον· παρὰ τὸ Ὀμήρου Iliad.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.

Ἄνθος] Β. καλλώπισμα.

Ἄνθος] Γ. Καὶ καλλωπισμὸν ἀφείλετο. Ὁ γὰρ Προμηθεὺς κλέψας τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ Διὸς ἄγνωστον ὄν πρὶν τοῖς ἀνθρώποις παρέσχεν, ὡς ἂν δι' αὐτοῦ πάντα ἐργάζοιντο.

Ἄνθος δὲ λέγει τὸ πῦρ, διὰ τὸ ἀνάπτεον, οἷον ἀνθεῖν, ἔπειτα δὲ μαραίνεισθαι.

πανπέχνου] Β. Δι' οὗ πᾶσαι γίνονται αἱ τέχναι. Γ. τοῦ αἰτίου πάσης τέχνης. †)

ν. 8. θνητοῖσι] Β. ἀνθρώποις. ὥπασε] παρέσχε. τοίας] τοιαύτης.

ν. 9. Ἀμαρτίας] Γ. ἔνεκα. Σφέ] Α. τὸ Χ διὰ τὸ σφέ. — σφέ] Β. αὐτόν.

Δεῖ] Β. πρέπει. Γ. ἀπόκειται, ἐνδέδεται.

Δοῦ-

†) Σίλας, φῶς, ἀυγή. Item φῶς πυρὸς, ἢ λαμπρότης τοῦ πυρὸς περιφραστικῶς Hesych.

Δοῦναι τιμὴν] B. Παρασχεῖν τιμωρίαν. δοῦναι δίκην] Γ. Τιμωρηθῆναι, τῆς τοιαύτης οὖν ἁμαρτίας ἐνδέχεται†) δοῦναι δίκην.

v. 10. ὡς] B. ἵνα. διδαχθῆ] μάθη καὶ νηήση.

τυραννίδα] B. τὴν ἀρχήν, ἢ τὴν βασιλείαν. Γ. Σημείωσαι, ὅτι τὸ τύραννος ὄνομα βασιλικὸν ἦν τοῖς παλαιοῖς, νῦν δὲ βλασφημεῖται, ὡςπερ καὶ τὸ χυδαῖοι ἀντὶ τοῦ πεπληθυσμένοι πάλαι λεγόμενον· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ οὐδαμνοῦ πολλοστὸς οὐχ ὡς πάλαι, ὁ πολὺς, ὁ ἐνδοξος, ἀλλ' ὁ μηδὲν ὢν· τῶμος οὐχ ὁ στερεός, ἀλλ' ὁ φαυλότατος νῦν· ἐξαίσιον, τὸ ἔξω τοῦ δικαίου, νῦν δέ, ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ ξένον.

v. 11. στέργειν] B. Σέβειν, τιμᾶν. Γ. ὑπομένειν, ἢ φιλεῖν, τιμᾶν.

φιλανθρώπου] A. οὐ μόνον διὰ τὸ κεκλοφῆναι τὸ πῦρ, ἄγνωστον ὄν τοῖς ἀνθρώποις, κεκόλασται Προμηθεύς, ἀλλ' ὅτι καὶ βοῦν ποτε τεθυκότων ἑαυτοῖς τῶν θεῶν, αὐτὸς διανομὴς καταστὰς τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς ἔγκατα παρέθηκε μόνα, τῷ δὲ Διὶ κῶλα πιμελῆ κεκαλλυμμένα, τὰ κρέα πάντα αὐτὸς κατεδηδοκῶς. (Caret his Rob.)

φιλανθρώπου] Γ. τοῦ φιλεῖν τοὺς ἀνθρώπους· δριμύτα λέξις.

v. 12. Κράτος καὶ Βία] A. Ἡ μὲν παρὰ τοῦ Διὸς ἐντολὴ δι' ὑμῶν ἀγγελθεῖσά μοι, φῆσιν ὁ Ἥφαιστος, ἔχει ἤδη τέλος· οὐδὲν ἐμποδῶν ἐστι††) τοῦ γενέσθαι καὶ πληρωθῆναι αὐτήν· ἐγὼ δὲ ἀπρόθυμός εἰμι τὸν Προμηθεῖα δῆσαι καὶ ἀνασκολοπίσαι ἐν τῷ δυσχειμέρῳ τούτῳ ὄρει· — τὰ γὰρ ὑψηλάκρημα ὄρη δυσχειμέρα εἰσιν· — ὁμως ἀναγκαῖον ἐστὶ τοῦτο ποιῆσαι. Τὸ γὰρ ἔξω ὄρας καὶ φροντίδος τίθεσθαι καὶ ποιέσθαι τὰς τοῦ πατρὸς Διὸς προσταξίς — τοῦτο

†) Ita antea quoque pro ἐνδεδ. lege.

††) καὶ οὐδ. ἐμπ. τοῦ Rob.

γάρ ἐστι τὸ ἐξωριάζειν πατρὸς λόγους ἤτοι παραβλέπεσθαι,
— χαλεπὸν καὶ ἐπικίνδυνον.

σφωῖν] *B.* ὑμῖν. ἐντολή] ὁ ὀρισμός.

v. 13. ἔχει τέλος] *Γ.* ἔχει πλήρωμα.

v. 14. ἄτολμος] *Γ.* δειλός οὐ τολμῶ.

εἶμι] *B.* ὑπάρχω.

συγγενῆ θεόν] *A.* τὸν ἀπὸ μᾶς ὀρμώμενον †) τέχνης.

v. 15. Δῆσαι] *B.* δεσμεῦσαι. δῆσαι *Βία*] *Γ.* περι-
φραστικῶς. δυσχειμέρω] *B.* κακὸν ἐχούση χειμῶνα, διὰ τὸ
χειμῶνι αἰεὶ καλύπτεσθαι.

πρὸς δυσχειμέρω] *Γ.* ἐν δυσχείμῳ.

v. 16. ἀνάγκη] *B.* ὑπάρχει. *Γ.* ἀπαραίτητον ὑπάρχει.

τῶνδε] *B.* ὧν εἶπατε. *Γ.* τῶνδε] -προσταγμάτων.

τόλμαν σχεθεῖν] *B.* ἐπιχείρησιν ἔχειν. σχεθεῖν] *Γ.* κρα-
τεῖν; ἔχειν.

v. 17. ἐξωριάζειν] *B.* ἄθετον καὶ ἔξω ὄρας καὶ φρον-
τίδος ποιεῖσθαι. *Γ.* καὶ ἔξω ὄρας τιθέναι καὶ ἀποβάλλειν,
ἔξω φροντίδος ποιεῖν, ἀπορρίπτειν, βαρὺ καὶ χαλεπὸν καὶ
ἐπικίνδυνον ὑπάρχει.

v. 18. τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος] *A.* Πρὸς τὸν Προμη-
θεά ἀποστρέφει ὁ Ἥφαιστος τὸν λόγον, Θέμιδος τε παῖδα
αὐτὸν εἶπε, τῆς Δικαιοσύνης τῆς ὀρθᾶ καὶ δίκαια βουλευομέ-
νης. Πῶς δέ φησι τὸν Προμηθεά υἱὸν τῆς Θέμιδος, δέον
ἀντιστρόφως λέγειν; ἐκ προμηθείας γὰρ καὶ σκέψεως τὸ
δίκαιον εὔρηται· καὶ φαμεν, ὡς αἴτιον τὸ δίκαιον τοῦ προ-
μηθεῖσθαι, ††) διὰ τοῦτο καὶ τὸν Προμηθεά Δίκης υἱὸν λέ-
γομεν· ἐπεὶ καὶ ὁ κλυοποιὸς πρῶτον ἔννοιαν λαμβάνει τῆς
ἀνθρώπων ἀναπαύσεως, εἶτα ἐπιχειρεῖ καὶ κλίνην ποιεῖ, καὶ

†) videtur corruptum.

††) v. μηθεῖσθαι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 23. B. χροιάς ἀμείψεις ἄνθος] εἶδους ἀλλάξεις τὴν λαμπρότητα. Ἀσμένω] χαίροντι.

Γ. Ἀσμένω] μετὰ περιχαρείας διάγοντι, διὰ τὸ μὴ καίεσθαι τὴν νύκτα παρὰ ἡλίου.

v. 24. A. ποικιλείμων] ἢ ὡς λειμῶν τοῖς ἀστροῖς ποικιλλομένη· ἢ ποικίλον ἔνδυμα ἔχουσα, διὰ τὸ πεποικίλθαι τοῖς ἀστροῖς. φάος] τοῦ ἡλίου.

B. ποικιλείμων] ἢ ποικίλον ἔνδυμα ἔχουσα, διὰ τὸ πεποικίλθαι τοῖς ἀστροῖς. φάος] τὴν ἡμέραν.

Γ. ποικιλείμων] ποικιλολειμωνίτις οὔσα. Ἡ καὶ ἔχουσα ποικίλα εἴματα καὶ ἱμάτια διὰ τὰ ἀστρα. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς μέλαιναν.

v. 25. πάχνην θ' ἐώραν ἥλιος σκεδᾶ πάλιν] A. Ἐκ διαδοχῆς μετὰ τὴν νύκτα σκεδάσει †) Ἐν νυκτὶ ἴσμεν ὅτι γίνεται ἡ πάχνη· ταύτην οὖν, φησὶν, ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἀνατέλλων ὁ ἥλιος ἀποσκεδάσει σοι καὶ διασκορπίσει. Ἐώραν] τὴν ὑπὸ ἔω γενομένην, ἥτοι τὴν πρωϊνήν· δηλοῦ δέ, ὅτι οὐδὲ νύξ, οὐδὲ ἡμέρα ἔσται αὐτῷ μετὰ περιχαρείας.

B. πάχνην δ' ἐώραν] δρόσον πρωϊνήν. σκεδᾶ] σκεδάσει.

Γ. πάχνην] ἐν νυκτὶ γενομένην. Εὐδηλον γάρ, ὅτι ἡ πάχνη κατὰ τὴν νύκτα γίνεται.

v. 26. B. ἀχθηδῶν] τὸ βᾶρος.

Γ. ἀχθηδῶν] βαρύτης, βᾶρος, ἡγουν τῆς ἐνταῦθα δέσεως.

v. 27. A. ὁ λωφήσων] ὁ ποιήσων ††) λωφήσαι Ἡρακλῆς. Φασὶ γάρ μετὰ ταῦτα γενόμενον τὸν Ἡρακλέα πρὸς τὸ καθάραι τῶν κακούργων καὶ ληστῶν τὴν γῆν ἀφ' ἑαυτοῦ κεκλημένην, καὶ πρὸς πᾶν μέρος γῆς πορεύομενον παραγε-

†) Ἐκ δ. = σκεδ. des. in Rob.

††) Rob. σε λωφ. Postea: φασὶν ὅτι μετὰ

νέσθαι καὶ ἐπὶ τὴν χώραν, καθ' ἣν ὁ Προμηθεὺς ἐδέδετο·
ιδόντα δὲ αὐτὸν ταῖς πέτραις προσηλωμένον καὶ ὑπὸ γυπῶς
τὸ ἥπαρ κειρόμενον, ὑπεραλγῆσαι τε αὐτοῦ καὶ βέλει γῦπα
φανυσάμενον, ἀνλευθερώσαι τὸν Προμηθεῖα τοῦ ἀποκείρε-
σθαι τὸ ἥπαρ αὐτοῦ, καὶ μέντοι καὶ ἀπολύσαι.

B. τρύσει] δαμάσει. Ἐποροῦσιν ἔνταῦθα, πῶς ἀνω-
τάτω λέγων, ἀσμένω τῷ Προμηθεῖ ἐπέρχεσθαι τὴν νύκτα,
νῦν φησι δαμάσειν αὐτὸν τὸ αἰεὶ ἐνιστάμενον βᾶρος. Καὶ φα-
μεν ὅτι ἐν μὲν ἀρχῇ ἢ τε νύξ καὶ ἡμέρα ἡδίαται ἂν δοκοῖεν,
αὐτῷ τῆς μὲν νυκτὸς ἀπαλλαγὴν παρεχούσης τοῦ ἐφ' ἡμέραν
καύσονος, τῆς δὲ ἡμέρας τοῦ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ψύχους, ἐν δὲ
τῷ μέσῳ βαρεῖαι καὶ δυσχερεῖς. ὁ λωφήσων] ὁ παύσων σε
τούτου. οὐ πέφυκέ πω] οὐκ ἐγεννήθη ἀκμήν. Ἔστι δὲ ὁ
Ἡρακλῆς.

Γ. ὁ λωφήσων] ὁ παύσων, ὁ λυτρώσων, ὁ λῆξαι ποιή-
σων, ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἄχθος ἀποθησόμενος. Ἐνταῦθα
οὖν, τὸν Ἡρακλέα αἰνιττόμενος λέγει, ὅτι οὐπῶ γεγένηται
ὁ παύσων σε τῆς ταλαιπωρίας, ἢ τῆς τιμωρίας.

v. 28. A. τοιαῦτ' ἀπηύρω] τοιούτων, φησὶν, ἐπέτυ-
χες, φιλάνθρωπος γενόμενος. Ἐν ἧθει δὲ ὁ λόγος, οἷον τὰ
τῆς φιλανθρωπίας ἐπέχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο, καὶ τοιού-
των ἐπέτυχες ἀγαθῶν, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις δέδωκας τὴν τοῦ
πυρὸς χρῆσιν, τιμῶν αὐτούς, τῶν δὲ μεγίστων θεῶν τὴν ὀρ-
γὴν μὴ προούμενος.

B. ἀπηύρω] ἀπήλαυσας. Γ. ἀπέλαβες καὶ ἀπήλαυ-
σας, †) Προμηθεῦ, ἔνεκα τοῦ φιλεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

v. 29. B. θεός] αἶν. ὑποπτήσων] φοβούμενος. χο-
λὸν] τὴν ὀργήν.

Γ. θεός] ὑπάρχων σὺ πρὸς πλείονα λύπην.

†) Sic etiam Eurip. Herc. fur. ἀπηλαύθη.

v. 30. B. ὄπασας] πάρεσχες. πέραν δίκης] επέκεινα τοῦ δικαίου. Ὁ γὰρ οὐκ ἠβούλετο ὁ Ζεὺς ἄδικον τε ἦν καὶ παράνομον.

Γ. πέρα δίκης] πέραν, ἔξω δικαιοσύνης, τοῦ δικαίου.

v. 31. A. ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ] τοῦτό φησιν, ἀνθ' ὧν σὺ ἔπραξας τολμηρῶς, φρουρήσεις ταύτην τὴν ἀτερπῆ πέτραν, ὀρθὸς ἰστάμενός ἄϋπνος, οὐδέποτε καθήμενος. ἦν οὐ†) δυνήσῃ παρατραπῆναι. Ἀτερπῆ διὰ τὰ ἐπαγόμενα.

B. ἀνθ' ὧν] δι' ὧν. ἀτερπῆ] ἀηδῆ. Δέον ἀτερπῆς εἰπεῖν ἀτερπῆ πρὸς τὴν πέτραν ἐπήνεγκεν. Τὸ δὲ φρουρήσεις ἀντὶ τοῦ φυλάξεις καὶ περὶ αὐτὴν ἐμμενεῖς. †) Ὁ γὰρ τις φρουρεῖ, τοῦτο καὶ οἰκεῖ.

Γ. ἀνθ' ὧν] ἔνεκα τούτων. ἀτερπῆ] ἀχαρῆ. φρουρήσεις] κατοικήσεις, φυλάξεις, τηρήσεις. Πέτραν] τὸν Καύκασον.

v. 32. B. ὀρθοστάθην] ὀρθὸς ἰστάμενος. οὐ κάμπτων γόνυ] σὺ κλίνων.

v. 33. A. πολλοὺς δ' ὄδυρμούς] προαναφωνεῖ τὰς μονωδίας αὐτοῦ.

B. γόους] θρήνους. ἀνωφελεῖς] δέον ἀνωφελεῖ †††) εἰπεῖν, ἀνωφελεῖς εἶπεν, διὰ τοὺς γόους.

v. 34. A. Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες] χαλεπαὶ εἰσι καὶ ἀκαταφρόνητοι αἱ τοῦ Διὸς προσταγαί, καὶ εἰ παραιτηθεῖεν, κακοῦ πρόξενοι γίνονται. Ἡ ἀμετακίνητοί εἰσιν οἱ τοῦ Διὸς λογισμοί, καθ' ὧν ὀργισθῆ. Πᾶς δὲ νεωστὶ κρατήσας περισσῶς χρῆται τῇ ἐξουσίᾳ, ἵνα φοβερὸς δόξῃ τοῖς ὑπὸ χεῖρα· καὶ ὁ Ζεὺς νεωστὶ ἐπέβη τῆς βασιλείας.

B. δυσπαραίτητοι] ἀμετάτρεπτοι καὶ δυσκόλως πρὸς

†) f. ἦς οὐ. Haec usque ad ἐπαγ. des. in Rob.

††) v. εἰσμένειφ.

†††) f. ἀνωφελῆ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 38. B. ὅστις] ὁποῖος. τὸ σὸν γέρας] ἦτοι τὸ πῦρ τοῦτο γὰρ ἀνατέθειται Ἡφαίστῳ.

v. 39. A. τὸ συγγενές τοι δεινὸν] Ὁ Ἡφαιστος φησιν, ὅτι ἰσχυρὸν καὶ βίαιον ἢ συγγένεια, καὶ ἢ ἐκ παλαιῆς συνήθεια, καὶ ὁμιλία καὶ συναναστροφή. Ταῦτα δέ φησι πρὸς τὸ Κράτος εἰπὼν πρὸς αὐτόν· διὰ τί οἰκτιρίζει τὸν Προμηθέα; τὸ δέ φησι πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ὅτι ἀληθῶς λέγεις ταῦτα. (Φησὶ συγγενές, ὅτι πυρὸς ταμίας ἐστὶ καὶ αὐτός. Δεινὸν] δυσχερές.) Inclusa Des. in Rob. et Faehs.

B. τὸ συγγενές τοι δεινὸν] μέγα τι πρὸς οἴκτον ἐγείρει ἢ πρώην συναναστροφή.

Γ. Δεινὸν] χαλεπὸν, ἰσχυρὸν· ὑπάρχει συναναστροφὴ δεινή.

v. 40. A. Ἄνηκουστεῖν] τὸ δὲ ἀνηκουστεῖν τῆς τοῦ πατρὸς Διὸς κελεύσεως, δυνατόν ἐστι πῶς; Ἐρώτησις ἔχουσα τὸ ἄλυτον, οἷόν τε πῶς; δύναται δὲ τοηθῆναι καὶ οὕτως, κατ' ἐρώτησιν ἀπλήν δοκοῦσαν ἔχειν τὸ ἄλυτον, ὡς καὶ ἐν τῷ, πῶς ἂν ἔπειτα Ὀδυσσεὺς λαθοίμην; †) Ὡς γὰρ μὴ δυνατόν λαθέσθαι ἠρώτα.

B. σύμφημ'] Συνομολογῶ. ἀνηκουστεῖν] παρακούειν.

Γ. σύμφημ'] ὁμολογῶ.

v. 41. B. οἷον] δυνατόν. τοῦτο] τὸ παρακούειν. δειμαίνεις] φοβῆ. πλέον] τῆς συγγενείας.

Γ. οἷον τε πῶς;] Θαυμάσιον μέγα πῶς. Οἷον τε πῶς; σημειῶσαι ὅτι τὸ οἷον, τὸ δυνατόν, χωρὶς τῆς τε συλλαβῆς οὐ γράφεται.

v. 42. A. Αἰεὶ τε δὴ νηλῆς σὺ] Πρὸς τὸν Δία τοῦτο φησὶν, αὐτὸ πρὸς τὸ Κράτος. Τὸ γὰρ κράτος ἦτοι ἢ τοῦ Διὸς ἐξουσία αὐτός ἐστιν ὁ Ζεὺς· πρὸς αὐτόν οὖν τὸν λόγον ποιεῖται· εἰ γὰρ πρὸς τὰ Κράτος ἔλεγεν, οὐδετέρως ὠφείλει τὸν λόγον ἀποδοῦναι.

†) Hom. II. K. 243.

B. αἰεί τε] Διὰ τοῦτο ἀρσενικῶς ταῦτα ἐξήνεγκεν, ἢ πρὸς τὸν Διὰ ἀποδιδωκῶς ταῦτα. †) Τὸ γὰρ κράτος, ἦτοι τοῦ Διὸς ἢ ἐξουσία αὐτός ἐστιν ὁ Ζεὺς. νηλῆς] ἀπηνής. πλέως] πεπληρωμένος.

v. 43. **B.** ἄκος] ὠφέλεια.

v. 44. **B.** μὴ πόνει μάτην] μὴ ἐνέργει, μὴ ποίει ματαίως.

v. 45. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα] **A.** Ἐνταῦθα μὴ δυνάμενος ὁ Ἥφαιστος ἀντειπεῖν, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τὴν χαλκευτικὴν ἀνάγει τὴν ἀρὰν, καὶ μισητὴν ἀποκαλεῖ, διότι μέλλει προσηλωσάσθαι τὸν Προμηθεά. Τὸ δὲ Κράτος βουλόμενον δηλώσασθαι, ὅτι οὐχ ἡ αὐτοῦ τέχνη ἦν αἰτία τοῦ δῆσαι τὸν Προμηθεά, ἀλλ' ἡ πρὸς τὸν Δία ὑποταγή, φησί, τὴν τέχνην μισητὴν ἀποκαλεῖς; οὐκ ἐστὶν αὕτη ἢ σὴ τέχνη αἰτία τῶν παρόντων πόνων, ἦτοι τῆς δέσεως τοῦ Προμηθεῶς, ὡς ἀπλῶς διὰ λόγου ἐστὶν εἰπεῖν.

χειρωναξία] **A.** ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἔργασία· καὶ χειρῶναξ, ὁ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενος, ἢ ὁ τεχνίτης ὁ χειρῶν μόνον δεσπόζων. Ἠνίξαστο δέ, ὅτι τὴν αἰτίαν τοῦ Διὸς εἰς τὴν τέχνην μετήγαγεν.

B. μισηθεῖσα] ὑπ' ἐμοῦ.

χειρωναξία] βάνουσος τέχνη.

v. 49. **A.** ἅπαντ' ἐπράχθη] τινές φασιν, ὅτι πάντα ἐκ μοιρῶν δέδοται τοῖς θεοῖς πλὴν τοῦ ἄρχειν. Τὸ δὲ ἐπράχθη ἀντὶ τοῦ ὄρισται, τετύπωται,

B. ἅπαντ' ἐπράχθη] ὅλα ἐγεγόνει ἐκ μοίρας. πλὴν κοιρανεῖν] εἰ μὴ ἄρχειν. Εἰπόντος Ἥφαιστου περὶ αὐτοῦ τέχνης ὡς εἶπεν ††) ταύτην λαχεῖν ἕτερον, τὸ Κράτος φησὶν, ὡς ἅπαντα ἐπράχθη καὶ ἐγεγόνει τοῖς θεοῖς πλὴν τοῦ κοιρανεῖν καὶ ἄρχειν. Τουτέστι ὅπαντα δέδοται τοῖς θεοῖς, ὅπλα

†) fort. vitium in his latet.

††) f. εἶθε νρλ ἔδει

μὲν Ἄρει, Ἀρτέμιδι δὲ τόξα, Ἀπόλλωνι δὲ μουσική, σοὶ δὲ ἦν ἔχεις τέχνην, καὶ ἕτερα ἑτέροις· τὸ δὲ βασιλεύειν μόνον†) ὁ Ζεὺς ἐκλήρωσατο. Ἐπεὶ οὖν οὕτω ταῦτ' ἔχει, ἀνάγκη καὶ σοὶ ἦνπερ ἔλαχες τέχνην στέργειν, καὶ τὰ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπιτεταγμένα σοὶ ἐκτελεῖν.

Γ. εἴπαντ' ἐπράχθη] ἅπαντα, φησὶν, ἐτυπώθησαν καὶ ὠρίσθησαν, καὶ ἐπράχθησαν ὑπὸ τῶν μοιρῶν πλήν τοῦ κοιρανεῖν τῶν θεῶν, ἡγουν τοῦ ἄρχειν αὐτῶν. Ἡ τὸ πλήν ἀντὶ τοῦ ὅμως, ὃ ἐστὶν οὕτω· πάντα μὲν ὑπὸ τῶν μοιρῶν ὀρίζονται, ὅμως δὲ οἱ θεοὶ ἄρχουσι καὶ ὀρίζουσι τὴν τούτων ἔχεν πράξιν· ἐλεύθερος δέ, ἥτοι μὴ ἀγόμενος οὔτις ἐστὶ, χωρὶς τοῦ Διὸς. Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι οἱ λοιποὶ θεοὶ ἄρχουσι μὲν, ἀλλ' ἄνευ τῆς τοῦ Διὸς βουλῆς οὐδεὶς δύναται τι ποιῆσαι. Οἷς συγκατατιθέμενος καὶ ὁ Ἡφαιστος, φησὶν, ἔγνω ὅτι οὕτως ἔχει τὰ τῶν θεῶν καὶ οὐκ ἀντιλέγω. Πρὸς δὲ τὸ Κράτος φησὶν, σὺ σπεύδεις††) λοιπὸν δεσμῆσαι τὸν Προμηθεά, ἵνα μὴ ὁ πατὴρ ἴδῃ σε βραδύνοντα καὶ ἀμελοῦντα τῶν αὐτοῦ πράξεων. Ἄλλως. Ἄπαντα, φησὶ, τοῖς θεοῖς πέπρακται καὶ τετέλεσται καὶ τέλεια εἰσὶ πλήν τῆς κοιρανίας, αὕτη γὰρ ἀδηλος τοῖς θεοῖς πλήν τοῦ Διὸς. Ἡ οὕτως, δὲ καὶ κρεῖττον· εἴπαντα τοῖς θεοῖς δέδοται τὰ καλά, πλήν καὶ χωρὶς τοῦ ἄρχειν ἑαυτῶν καὶ μὴ ἔχειν τὸν δεσπύοντα. Διὸ ἐπάγει, ὡς οὐδεὶς ἐλεύθερος εἰ μὴ Ζεὺς

v. 52. B. ἐπέιξη] σπουδάση. περιβαλεῖν] περιθεῖναι.

v. 53. ὡς] ἵνα. ἐλιννύοντα] βραδύνοντα. προςδερχθῆ] θεάσεται.

Γ. ἐλιννύοντα] Ἐλιννύω ἀπὸ τοῦ ἐλίσσω καὶ τοῦ ἀνύω. Εἰώθασι γὰρ οἱ μέλλοντες ἀνύσαι τι, ἀνασκοπεῖν πρῶτον καὶ οἶον ἐμβραδύνειν.

†) ε. μόνος.

††) rectius οὐ σπ. ap. Faehs.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τὸν κρίκον, περόνησον ἀσφαλῶς, ἵνα, δεινὸς ὢν εἰς τὸ νοῆσαι καὶ ἐφευρεῖν τέχνας, νοήσῃ καὶ μάθῃ ἐλάττων ὢν καὶ ἐπιδέστερος ὢν τοῦ Διός. Εἶτα, ὡσανεὶ βεβαιοῶν ὁ Ἡφαιστος, ὅτι ἀσφαλῶς αὐτὸν προσέδησε, φησί, πλὴν ἔνεκα τούτου οὐδεὶς ἂν μέμψαιτο μοι δικαίως, ὡς μὴ καλῶς αὐτὸν προσήλωσαντι.

v. 61. A. πόρπασον] περόνησον. B. προσάρμοσον.

Γ. πόρπαξ οὐχ ὁ ἥλος, ἀλλ' ἄλλο τι σίδηρον κατεσκευασμένον.

v. 63. A. σοφιστῆς] ἀπατεῶν.

B. μάθῃ] νοήσῃ. σοφιστῆς ὢν] ἀπατεῶν ὑπάρχων. νωθέστερος] χαννούστερος. Τουτέστι, ἵνα γνώῃ, ὡς εἰ καὶ τὸν Δία ἀπειλεῖ καὶ σοφίζεται, ἀλλ' οὐδέν τι τελέσαι δύναται, ἐλάττων τούτου τυγχάνων. Ἡ οὕτως, ὅτι ἵνα μάθῃ νωθέστερον καὶ ἀμελέστερον καὶ ῥαθυμότερον πρὸς τὸν Δία σοφίζεσθαι. Τουτέστι, ἵνα παντελῶς ἀφίσταται τοῦ τοιαῦτα ποιεῖν πρὸς αὐτόν. Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν εἶναι, πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὢν εἰπών, ὅπερ ἔστι κρείττον.

v. 63. A. π' ἦν τοῦδε] πλὴν τοῦ Προμηθέως. B. εἰ μὴ τοῦ Προμηθέως. μέμψαιτο] κατηγορήσῃ.

v. 64. A. ἀδαμαντίνου νῦν σφηνός] στερέου ἤλου σιδηροῦ. αὐθάδη γνάθον] ἦτοι ἐξοχὴν πετρίνην διὰ τῶν στέρων αὐτοῦ βάλε, περόνα, δέσμι ἀσφαλῶς. Ἡ τὸ ἀκρὸν τοῦ σιδηροῦ ἤλου καὶ τὴν ὕξύτητα. Ἡ τὴν ἀναιδῆ καὶ στωμύλον αὐτοῦ γνάθον καὶ παρειὰν μέχρι τοῦ στήθους διάπειρον· τωτέστιν ἕως καὶ αὐτῶν τῶν στέρων κατελθέτω ἢ περόνη. Κατὰ τῶν στέρων δέ, φησί, περόνα αὐτόν, ὅτι ἐνταῦθα αὐτῷ ἢ ἀγχίνοια καὶ ἢ βούλη ἐγκείται, τοῖς περὶ τὴν †) καρδίαν τόποις.

†) Rob. περὶ τὰς καρδίας cf. Fàehs.

B. ἀδαμαντίνου] σιδηρώδους καὶ στέφρου. σφηνός] τοῦ ἡλίου ἀνθάδη] τραχεῖαν. γνάθον] στόμα.

Γ. σφηνός] στερεοῦ ἡλίου, σιδηροῦ.

v. 65. B. διάμπαξ] δι' ἔλου. πασσάλευε] διαπέρα. ἐρρόωμένως] ἰσχυρῶς.

v. 66. B. σῶν] ἔνεκα.

v. 67. A. σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς] ὀκνεῖς τέλος ἀποδεῖν. B. ὀκνηρῶς διάκεισαι πρὸς τὸ ἔργον.

v. 68. A. ὅπως] λείπει τὸ σκόπει, ὄρα. †)

B. στένεις] τὸ λυπεῖσθαι. ὅπως] ὄρα. Ἀττικῶς οἰκτιεῖς] ἐλεήσεις.

v. 69. ὄραξ θεάμα] A. Δίαν ἀσφαλεῶς ὁ Ἡφαιστος πεδῶν τὸν Προμηθεά φησίν, ὄραξ θεάμα ὀδυνηρόν, καὶ ὀφθαλμοῖς οὐκ ἀνεκτὸν μεθεῖναι. Τὸ δὲ Κράτος φησὶν, ὄρω τοῦτον τὸν Προμηθεά ἀπολαύοντα, ὧν ἔστιν ἄξιος.

v. 71. A. μασχαλιστήρας] δεσμά. ἀντὶ τοῦ δέσμευε αὐτὸν καὶ παρὰ τὰς πλευράς. ††) μασχαλιστήρας] διαζώστρας ἤτοι δεσμούς.

Γ. ἀλλ' ἀμφί] ἀλλὰ βάλε τῷ περὶ τὰς πλευράς αὐτοῦ μασχαλιστῆρι διαζώστρας, ἤτοι δεσμά. Ἀνάγκη γὰρ ἔστι ποιῆσαι τοῦτο ἤτοι τὸ βαλεῖν μασχαλιστήρας.

v. 72. A. δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη] Ἀναγκαῖόν ἐστι ποιῆσαι τοῦτο, ἤτοι τὸ βαλεῖν μασχαλιστήρας. Σὺ οὖν μὴ πρόστασέ μοι συνεχῶς καὶ λίαν. Τὸ δὲ φησὶ πρὸς αὐτὸν ὄντως δὴ-κελεύσω, ἔτι δὲ καὶ κραυγᾶσα, περόνησαν.

B. ἐκέλευ' ἄχαν] πρόστασε λίαν.

v. 73. B. ἤ μὴν] ὄντως. ἀπιθφύξω.] ἐπεμβριμήσομαι. πρὸς] πρὸς τούτοις.

†) λείπει τὸ des, ibid.

††) ἀντὶ — πλευράς des. ibid.

ν. 74. *A.* χώρει κάτω] διὰ τοῦ χώρει κάτω τὸ μέγεθος ἐνέφηγε τοῦ δεσμευομένου θεοῦ. κρίκωσον] ἀντὶ τοῦ κρίκωσον.

B. χώρει κάτω] ἐν τῷ βάθει. Ἐπειδήπερ ἄνω περὶ τὰς πλευρὰς μασχालιστῆρας ἐνέβαλεν ἔθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς πόδας τοῦτο ποιῆσαι· διὰ τοῦτο πρὸς αὐτόν φησιν ὡς ἐπειδήπερ τὰ ἄνω καλῶς πρόσηλώθησαν, χώρει κάτω, τῆτο καὶ πρὸς τοὺς πόδας ποιῆσαι· †) διὰ τοῦ χώρει κάτω τὸ μέγεθος ἐνέφηγε τοῦ δεσμουμένου θεοῦ. Χωρῶ τὸ δέχομαι, οἶον τοσοῦτον ὕδαρ τόδε τὸ ἄγγος χωρεῖ· καὶ χώρα ἢ ἄδεια, καὶ ἐλευθερίαν ἐγχωρεῖν, τὸ ἐνδέχεσθαι· χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι, ἀφ' οὗ συγχωρῶ, ὅταν ἐκὼν ἐκλύω, καὶ παραχορῶ, ὅταν ἄκων ἀπολύω, καὶ προχωρεῖ ἀντὶ τοῦ προβαίνει, καὶ ἀναχωρεῖ τὸ αὐτό. χώρει ἀντὶ τοῦ ἀφίστασαι, ††) ὑποχώρει ἀντὶ τοῦ ὑπέρχου.

κρίκωσον βία] δέσμευσον αὐτὸν βιαίως.

Γ. κάτω] ἐν βάθει τὴν κρίκον περόνησον.

ν. 75. *B.* οὐ μακρῶ πόνῳ] ἀλλὰ συντόμως. †††)

ν. 76. ἐρῶμένως νῦν θεῖνε] *A.* τοῦ Ἡφαίστου, εἰπόντος, ὅτι καλῶς ἤδη πέπρακται τὸ ἔργον, ὅτε καὶ Προμηθεὺς ἀσφαλῶς διεπερονήθη, φησὶ τὸ τοῦ Διὸς Κράτος πρὸς αὐτόν, ἐπειδὴ ἀρκούντως τῷ βάρει τοὺς κρίκους ἐνέβαλες, νῦν τύπτε ἰσχυρῶς τὰς διατόρους πέδας, τὰς διαπειρούσας, καὶ τιτρωσκούσας, ἦτοι τοὺς δεσμοὺς τοὺς σιδηροῦς. Ἡ διατόρους πέδας, τὰς διατετορνευμένας.

B. ἐρῶμένως θεῖνε] ἰσχυρῶς τύπτε. διατόρους πέδας] τοὺς μεγάλους δεσμοὺς.

†) hic locus integer. (a διὰ — διὰ) omissus est in Edit. Schuetz.

††) f. ἀποχωρεῖ ἀντὶ τοῦ ἀμφίσταται.

†††) pro πόνῳ legit χρόνῳ Schol.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

τοῦ Διὸς δίδου τοῖς ἀνθρώποις· πῶς δύνανται σε οἱ ἄνθρωποι ἐλευθερῶσαι τούτων τῶν δεσμῶν; ψευδῶς ὀνομάζουσί σε οἱ θεοὶ Προμηθεΐα, χρεία γάρ σοι ἑτέρου Προμηθεΐως δυναμένου σοι σαφηνίσαι, ποίῳ τρόπῳ ἐλευθερωθήσῃ τῶνδε τῶν δεσμῶν. Ἀπὸ τοῦ οἰκείου ὀνόματος διαβάλλει αὐτόν, ὅτι προνοητὴς ὢν τῶν μελλόντων — τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ Προμηθεΐως ὄνομα — οὐ προενόησε τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβῆναι, οὔτε δύναται ἑαυτὸν ἐλευθερῶσαι ἀπὸ τῶν δεσμῶν.

ἐγκαῦθα] B. τούτοις συνῶν τοῖς δεσμοῖς. ὑβριζέ] θρασύνου καὶ μείζον θεῶν φρόνει.

v. 83. συλῶν] B. κλέπτων. ἐφημέροισι προστίθει] τοῖς θνητοῖς δίδου.

ἐφημέροισι] Γ. Ἐφήμεροι κυρίως λέγονται οἱ κώνωπες, οἳ τινες ὄντες ἔσωθεν τοῦ πίθου ζῶσι, ἀποσκεπάσαντος δὲ τοῦ πίθου, καὶ ἰδόντες αὐτὸ τὸ φῶς οὐκέτι ζῶσιν· ἐξ αὐτῶν δὲ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐφήμεροι.

v. 84. σίοι τε] B. δυνατοί. ἀπαντλήσαι] ἐλευθερῶσαι.

v. 85. ψευδωνύμως] A. Εὐφυῶς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἔλαβε τὸ νόημα Προμηθεὺς γὰρ ἐστίν ὁ προορῶν τὰ μῆδεα, τροπῇ τοῦ Δ εἰς Θ. Τέχνης] τῶν δεσμῶν. †)

ψευδωνύμως] B. ψευδῶς. δαίμονες] οἱ θεοί.

v. 86. αὐτόν γάρ σε δεῖ Προμηθεΐως] B. χρεία ἔστι Προμηθεΐας. Ἡ δὲ σύνταξις, ὡς τό, χρεῶ βουλήσ ἐμέ τε καὶ σέ, δοτικὴν γὰρ ἔδει εἰπεῖν, νῦν δὲ πρὸς αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε λαμβανομένης ἔξωθεν τῆς εἰς.

δεῖ] Γ. χρεία γάρ σοι ἀνθρώπου συμβουλευομένου, τίνι τρόπῳ ἐκβληθῆς τοῦ τεχνηέντως κατεσκευασμένου δεσμοῦ.

v. 87. ὅτῳ] B. τίνι. ἐκκυλισθήσῃ] ἐλευθερωθήσῃ. τέχνης] τῆς τοῦ Ἡφαίστου.

v. 88.

†) Εὐφυῶς sq. des. in Rob.

v. 88. ὦ Διὸς αἰθέρι] *A.* Ἀρμοζόντως φησὶν ὁ ποιητὴς μὴδ' εὐθύς ἀντιπεῖν τὸν Προμηθεά, ἵνα μὴ δόξη ἄφρων καὶ αὐθάδης· μετὰ δὲ τὸ ἀποχωρῆσαι τοὺς κολαστὰς προσμαρτύρεται τὸν αἰθέρα καὶ τοὺς ἀτέμους, ἥτοι τὰ αἲρια στοιχεῖα, τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς πηγὰς, τὴν ὑγρὰν φύσιν. Καὶ τὴν γῆν, τὴν ξηρὰν φύσιν, καὶ τοῦ ἡλίου τὴν φύσιν. Καὶ λέγει αὐτοῖς· θεάσασθέ με, οἷα πάσχω κακὰ καὶ παρὰ τῶν θεῶν καὶ ἐγὼ θεὸς ὢν. Ἀλλάσσει δὲ εὐθύς τὴν λέξιν, καὶ φησι, δέρχθητε, ἀντὶ τοῦ ἴδετε, οἷαις τιμωρίαις διακοπτόμενος κακοπαθήσω ἐς τὸν διηνεκεῖ χρόνον. Τοιοῦτον γὰρ δεσμὸν ἐξεῦρεν ἐπὶ μοί ὁ νέος ἡγεμὼν τῶν θεῶν ἦρουν ὁ Ζεὺς. (*Ἄλλως.* Τεχνικὸν τὸ μὴ εὐθύς εἰσάγειν λαλοῦν τὸ σινεκτικὸν πρόσωπον, πρὸς ἐρεθισμὸν τοῦ ἀκροατοῦ.) μεγαλοφυῶς δὲ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἐπικαλεῖται μόνος. (Δεῖ δέ, πάντων ἀποστάντων.) †)

ὦ Διὸς αἰθέρι] *B.* νῦν τὰ τέσσαρα ἐπιβοᾶται πρὸς οἶκτον στοιχεῖα, πῦρ, αἲρα, ὕδωρ, γῆν· ἐπειδὴ καὶ ἡλῖος διὰ τούτων διέρχεται καὶ τῶν ἐκάστοτε γιγνομένων ἐστὶ θεατῆς, προσειλήφει καὶ τοῦτον τῇ ἐπικλήσει. ταχύπτεροι] ταχεῖαι, καὶ τάχος τοῖς πτεροῖς τῶν ὄρεων παρέχουσαι.

ταχύπτεροι] *Γ.* Οἱ ἄνεμοι κατὰ μὲν Ἀναξαγόραν ἐκ γῆς γῆς γίνονται, καθ' Ὅμηρον δέ, πρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν. Ἄλλ' ὁ μὲν Ἀναξαγόρας τὸ ὑλικόν φησὶν αἷτιον τῶν ἀνέμων, Ὅμηρος δὲ τὸ ποιητικόν, μᾶλλον δὲ ἀμφοτέρωι τό τε ὑλικόν αἷτιον καὶ ποιητικόν· ἐκ μὲν γὰρ τοῦ λέγειν, τοὺς ἀνέμους ἰκμένους ἥτοι ἰκμάδεις, καὶ καθύγρους, τὸ ὑλικόν αὐτῶν αἷτιον λέγειν τὴν ἰκμάδα καὶ δρόσον. Ἐκ δὲ τοῦ λέγειν αὐτοὺς ὄρεᾶν πρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν τὸ ποιητικόν φησὶν αἷτιον. Ἰκμάς γὰρ λεπτυνθεῖσα αἴηρ γίνεται· αἴηρ δὲ ἔτι ἀναχθεῖς καὶ λυπτυνθεῖς, πνεῦμα.

†) Inclusa des. in R. — Pro μόνος f. μόνον, aut significat μονῶθεῖς, ut lat. solus.

v. 98. ποταμῶν τε πηγαί] B. ὡ. πόντιων] τῶν θαλάσσιων.

v. 90. γέλασμα] A. Καλῶς †) εἶπε γέλασμα τὸ χῦμα ἐκ μεταφορᾶς τῶν γελόντων καὶ διαχεομένων. Ὡς περ γὰρ ἐκεῖνοι εὐφραινομένης τῆς καρδίας γελῶσι, γελῶντες δὲ διαχέονται καὶ εὐρύτατοι ποιοῦνται τῶν στομάτων αὐτῶν ὥπερ πάλιν οἱ λυπούμενοι συστελλονται τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐμφύτου θερμοῦ αἵματος συστελλομένου· οὕτω καὶ τὸ κῦμα ὡσανεὶ γελᾷ καὶ διαχέεται συχνὸν ἐρχόμενον καὶ ἐπάλληλον. Ἄλλως. Γέλασμα διάχυμα.

ἀνήρουθμον γέλασμα] B. ἄπειρον χῦμα, πλάτος. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν γελόντων· οἱ γὰρ γελῶντες ἐξήπλωνται. Παμηῆτορ] ἡ πάντων μήτηρ καὶ τροφός, ζώων λέγω καὶ σπερμάτων καὶ ἀνθρώπων.

v. 91. καὶ τὸν πανόπτην] A. ἠλλαξε τὴν φράσιν. ††)

πανόπτην] B. τὸν πάντ' ἐφορῶντα· τὸν πάντα βλέποντα, ἢ τὸν ὑπὸ πάντων βλεπόμενον.

v. 92. ἴδεσθε] B. θαύσασθε. θεός] ὦν.

v. 93. δέρχθηθ'] B. θαύσασθε. αἰκίαισι.] τιμοῦραις.

v. 94. τὸν μυριετῆ] A. πολυετῆ. Ἐν γὰρ τῷ Πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ (δεδέσθαι) αὐτὸν.

διακναιόμενος] B. διακοπτόμενος καὶ προσταλαιπωροῦν. μυριετῆ] πολὺν· τρεῖς μυριάδας αὐτὸν φησι δεδέσθαι.

v. 95. ἀεθλεύσω] B. μετ' ἀθλου καὶ κακότητος διάξω.

v. 96. τάχος] B. ἡγεμών. ἔξευρ'] ἐμηχανήσατο.

v. 97. ἀεικῆ]. B. ἀπρεπές. †††)

v. 98. τὸ παρὸν] B. τὸ ἐπιστάμενον. ἐπερχόμενον.] μέλλον.

†) Rob. κακῶς; ibd. Ἄλλ. sq. om.

††) Des. in Rob.

†††) f. ἀπρεπέα (ῆ)

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 105. ἀνάγκης] B. τῆς βίας. ἀδήριτον] ἀμάχητον· σθένος] δύναμις.

v. 106. οὔτε σιγᾶν] A. οὔτε σιγᾶν δύναμαι. ἀλγῶ χάρ· οὔτε μὴ†) ἐλέγχειν, εὐλαβοῦμαι γὰρ Δία.

ἀλλ' οὔτε] B. ἔξεστί μοι τάςδε τὰς τύχας λέγειν τε καὶ σιγᾶν. Σιγᾶν μὲν, ὅτι μὴ βουλομένου τοῦ Διὸς τὸ πῖρ ἐκλεψα, λέγειν δὲ, ὅτι τοῖς βροτοῖς γέρα παρέσχον, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐφιλανθρωπευσάμην δούς τε τὸ πῦρ καὶ πάνθ' ἔσα προσῆκε σφᾶς εἰδέναι διδάξας.

σιγᾶν] σιωπᾶν. τύχας] τὰς ἐμὰς δυστυχίας.

ἀλλ' οὔτε σιγᾶν] Γ. ὁμως οὔτε σιγᾶν δύναμαι τὰς τύχας, ἀλγῶ γάρ· οὔτε μὴ σιγᾶν, ἥτοι λαλεῖν, εὐλαβοῦμαι γὰρ τὸν Δία. Ἄλλως. Ἄλλ' οὐ δύναμαι ταύτας τὰς τύχας σιγῆσαι. ἐὰν γὰρ ταύτας σιγήσω, λύπην τῇ ψυχῇ μου φέρω. Τὸ τοσοῦτον γὰρ τις λυπεῖται ἐκ τῆς ἐκθλίψεώς, ὃ συγκαίρει, όταν ἐκδηλα ποιῇ καὶ πρὸς ἕτερον λέγῃ τὰ λυποῦντα αὐτόν. Εἰ δὲ μὴ σιγήσω, ἥτοι ἐὰν λαλήσω καὶ εἶπω τὰ λυποῦντα με, τὸν Δία παροτρύνω εἰς ὄργην ἐμήν.

v. 108. οἶον] B. δυνατόν. τὰς] ταύτας. γέρα] τιμὰς.

v. 108. πορῶν] B. παρασχών, δούς ἐγώ. ὑπέζευγμαι συνεζευγμένος εἰμὶ.

v. 109. νάρθηκοπλήρωτον] B. νάρθηκα μέσοκ††) θηρῶμαι] μετὰ μηχανῆς λαμβάνω. πυρός] τοῦ τοῖς ἀνθρώποις αἰεὶ ἔσομένου.

†) f. δῆ. Πορῆα τὸν Δία R.

††) f. μεσόν. Hesych. Νάρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρός πηγῆν] τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν· πάροσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶνται πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρός, ὅταν καὶ τῷ Διονύσῳ ὤκειωσαν αὐτόν. διὰ τε τὰς ἐν ταῖς θοῖνοις τῶν δένδρων ἀφάς, καὶ διότι θερμός ἐστι φύσει ὁ οἶνος ἢ πυρῶδης οἶνος τῷ πυρὶ ἴσον ἔχει μέγεθος. — Ἐρατοσθένους.

v. 110. πηγὴν κλοπαίαν] *A.* πᾶσα οὐσία μείωσιν πάσχει· τὸ δὲ πῦρ ἐν ὄσῳ κᾶν τὸ τυχὸν ἔχη, πάλιν αὖξεται. Ὁ εἰδὼς πρῶτος ὁ ποιητὴς εἶπε Σπέρμα πυρός· καὶ τὸ σπέρμα γὰρ ἐξ ἐλαχίστου αὖξεται. Πρὸς τοῦτο οὖν ἀντειμηχαιήσατο *Αἰσχύλος*, πηγὴν εἰπὼν· καὶ αὕτη γὰρ ἐκ τοῦ τυχόντος αὖξεται. †)

πηγὴν κλοπαίαν] *B.* Ῥίζαν καὶ ἀρχὴν· πηγὴν κλοπαίαν εἶπεν, ὅτι πᾶσα οὐσία μέτρον δέχεται, τὸ δὲ πῦρ ἂν τὸ τυχὸν εὐρεθῆ, ἥτοι σμικρότατος σπινθήρ, ὅλη τῇ βίᾳ αὖξεται. Πάλιν πηγὴν οὖν εἶπε πυρός, ὅτι πολὺ αὖξεται ἐκ μικροῦ. Δέον εἰπεῖν κλοπαίου κλοπαίαν εἶπε πρὸς τὸ πηγὴν. Τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ναρθηκοπλήρωτον, ὥφειλε γὰρ εἰπεῖν ἐντὸς νάρθηκος. Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, τότε κλοπαίαν τὸ τε ναρθηκοπλήρωτον, οἷον εἰ ἐπεξηγήσεις τοῦ θηρῶμαι, εἰπὼν γὰρ, θηρῶμαι δὲ πηγὴν πυρός, ὥφειλεν εἰπεῖν καὶ τῖνα τρόπον ἐθηράσατο.

πηγὴν] *Γ.* Θηρῶμαι δὲ καὶ σφετερίζομαι καὶ παρέχω τοῖς ἀνθρώποις πηγὴν πυρός κλοπαίαν τῷ νάρθηκι, ἥγουν ἔσω νάρθηκος, ἀντὶ τοῦ βαλῶν. Πηγὴν δὲ πυρός εἶπεν, ὅτι πᾶσα οὐσία μείωσιν δέχεται, τὸ δὲ πῦρ κᾶν τὸ τυχὸν εὐρεθῆ, ἥτοι σμικρότατος σπινθήρ, ὑποτεθῆ δὲ ὑλῇ τινι, πάλιν αὖξεται. Διὰ τοῦτο δὲ εἶπε πηγὴν πυρός, ὅτι ἐκ τοῦ μικροῦ αὖξεται.

v. 111. πόρος] *B.* πόρισμος τοῦ ζῆν.

v. 112. τοιάς δὲ ποινάς] *B.* τοιῶνδε ἁμαρτημάτων ποινάς· ἔδει εἰπεῖν, νῦν δὲ πρὸς τὸ ποινάς τὴν σύκταξιν ἀπέδωκεν. ποινάς] βλαβάς. ἀμπλακημάτων] ἔνεκα· τίνω] δίδωμι.

τοιάςδε] *Γ.* ἐγὼ γὰρ παρασχὼν τοῖς ἀνθρώποις τι-

†) Proreus aliter Rob. πηγὴν εἶπεν, καὶ γὰρ αὕτη ἐκ τοῦ τυχόντος αὖξεται; καὶ πρότερον, σπέρμα γὰρ ἐξ ἐλαχίστου αὖξεται.

μην, τὴν διὰ τοῦ πυρὸς λέγω, ἐνεπάγην ταύταις ταῖς συμφοραῖς.

v. 113. ὑπαίθριος] B. ὑπὸ τὴν αἰθρίαν, ὑποκάτω τοῦ αἰθέρος, ἐκτὸς στέγης τινός. πασσάλευτος] πασσαλευόμενος, †) κεκαρφομένος.

v. 114. ᾧ αἶ] A. ἐκπλήξεως ἐπιρρήματα.

ᾧ αἶ] B. ἐκπληκτικόν.

v. 115. τίς ἀχὼ, τίς ῥόμα] A. ἴσως αἱ Ὠκεανίδες εὐωδίας ἔπνεον. Αἰσθητὴ δὲ ἡ ὄσμη, οὐχ ὄρατῆ· διὸ καὶ ἀφεγγῆ ταύτην φησὶν· ὡς ἀθεώρητον οὖσαν διὰ τῆς ὄσμης προνοεῖν τὴν τῶν Ὠκεανίδων ἀφίξιν.

ἀχὼ] B. φωνή, ῥόμα] ὄσμη. ἴσως αἱ Ὠκεανίδες εὐωδίας ἔπνεον, αἰσθητὴ δὲ ἡ ὄσμη, οὐχ ὄρατῆ, διὸ καὶ ἀφεγγῆ ταύτην εἶπεν, ὡς ἀθεώρητον, διὰ τῆς ὄσμης οὖν προνοεῖται ††) τὴν τῶν Ὠκεανίδων ἀφίξιν. προσέπτα] προσῆλθε. ἀφεγγῆς] ἀόρατος.

v. 116. κεκραμένη] A. ἡμιθεῶν. †††)

θεόσυτος] B. ἐκ θεῶν ὀρηθεῖσα. βρότειος] ἀνθρωπίνη. κεκραμένη] ἡρωϊκή.

v. 117. τερμόνιον ἐπὶ πάγον] A. ἐπὶ τελευταῖον μέρος τῆς γῆς· ἐπειδὴ τέλος τῆς οἰκουμένης ὁ Καύκασος. Ἢ, οὐ ††††) ἐγὼ πρὸς τὸ πέρασ ἐμὶ δεδεμένος· ἐπὶ γὰρ ἄκρου προσδέεται.

ἴκετο] B. ἦλθε. τερμόνιον] τὸν τελευταῖον. πάγον] τὸν τραχὺν καὶ κρημνώδη τόπον.

v. 118. πόνων] B. τῶν κακοπαθειῶν. θεωρός] θεατῆς.

ἐπὶ] Γ. ἢ ἐπί, ὅταν στάσεως μετὰ γενικῆς, ὅταν δὲ

†) f. πεπασσαλυμένος

††) προνοεῖ v. προνοεῖν

†††) Des. in R.

††††) deest οὐ Rob. — Post προσδέδεται ut ap. Faehs.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 122. εἰσιγνεῦσι] B. διάγουσι. Καλῶς δὲ εἶπε τὸ ὀπάσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσιγνεῦσιν, ὡςπερ εἰ ἔλεγεν ὀπάσοι Διὸς φίλοι, ἦσαν γὰρ καὶ ἕτεροι, ἀφ' οὗ προσεῖχον Διὶ, τοιοῦτοι δὲ οἱ Τιτᾶνες.

εἰσαιγνεῦσι] Γ. ἀπὸ τοῦ οἴχω, οἴχνῳ, ὡςπερ καὶ ἴκω ἴκνῳ. Σχῆμα τὸ λεγόμενον καινοπρεπές. Ἔστι δὲ τῶν Ἀττικῶν, τοῦτο γὰρ πρὸς τὸν νοῦν καὶ τὸ σημαινόμενον τῆς λέξεως ἀφορῶσιν.

v. 123. φιλότητα βροτῶν] B. ἀγάπην, ἣν εἶχον εἰς τοὺς βροτούς.

v. 124. φεῦ, φεῦ] A. πλησιέστερον γενομένης τῆς τῶν Ὠκεανίδων πληθύος, ἥδη καὶ τῆς τῶν πτερυγῶν ἡχοῦς αἰσθίνεται, καὶ φησι, τί δὴ ἔστι τὸ κίνημα τῶν ἁρνέων, ὅπερ ἀκούω πλησίον; ὑποσυρίζει γὰρ ὁ αἰθήρ ἐλαφραῖς πνοαῖς πτερυγῶν. Φησὶν οὖν ὁ χορὸς τῶν Ὠκεανίδων πρὸς αὐτὸν Μηδαμῶς φοβηθῆς, Προμηθεῦ· πρόσεβη γὰρ ἐνταῦθα πληθὺς φίλων ἐν ταχυτάτῃ κινήσει τῶν πτερυγῶν, μόλις πείσασθαι τὴν τοῦ πατρὸς Ὠκεανοῦ διάνοισιν.

κινάθισμα] κίνημα πλήθους. Παραγώγως. (Ἐξ οὗ πλῆθος παραγίνεσθαι ὑπακούεται.) Incl. des. Rob.

κινάθισμα] B. κίνημα, ὄρμην.

v. 125. πέλας] B. τοῦ Καυκάσου. οἰονῶν] ὀρέων, αἰθήρ] ὁ αἴθρ. ἐλαφραῖς] ἐλαφρῶν.

v. 126. ῥίπαῖς] A. ὄρμαῖς.

πτερυγῶν] B. ἐκ τῶν πτερυγῶν γινομέναις.

v. 127. φοβερόν] B. φόβου ἄξιον. τὰ προσέρπον] ἰὸ εἰσερχόμενον.

v. 128. μηδὲν φοβηθῆς] A. ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. Ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἔρωϊν, καὶ ἠράσθη λίαν τοῖς μέλεσι

τοῦ †) τραγικοῦ. Ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ,
ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τηρεῖ. ††) Ἔστι
δὲ ταῦθ' ὁμοία τῷ. Οὐδ' αὖ ἑάσεις [με] μεθύοντ'
οἴκαδ' ἀπελθεῖν. †††)

φιλία γὰρ ἦδε] αὕτη ἢ φάλαγξ ἢ συστοιχία, ἀντὶ τοῦ
ἡμεῖς. Ταῦτα δὲ φαῖν ἀεροδρομοῦσαι διὰ τινος μηχανῆς.
Ἄσκοπον γὰρ κάτωθεν διαλέγεσθαι (τῷ Προμηθεῖ) τῷ ἐφ'
ὑψους (ὄντι. Ἐν ὅσῳ δὲ Ὠκεανῷ προσλαλεῖ, κατίασιν ἐπὶ
γῆν.) Des. R. ()

μηδὲν φοβηθῆς] B. ὄρα ἵνα μὴ. φιλία] φιλική. ἦδε
τάξις] ἦτοι τὸ ἡμέτερον τάγμα.

v. 130. προσέβα τόνδε πάγον] B. προσῆλθε τὸν κρη-
μνώδη τόπον.

v. 131. παρεμποῦσα] B. καταπαίσασα.

v. 132. κραιπνοφόροι δὲ μ' ἔπεμψαν αὔραι] A. ἐκό-
μισαν δὲ ἐμὲ ἐνταῦθα αἱ ταχύταται πνοαὶ τῶν ἀνέμων.
Ἦνίκα γὰρ ἐπασσαλεύου τῇ πέτρᾳ προσηλούμενος, ὁ κτύπος
τοῦ σιδήρου διῆλθεν εἰς τὸν ἐσώτατον τόπον τῶν ἡμετέρων
οἰκημάτων. Τοῦτο δὲ δηλοῖ, ὅτι καὶ μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ ὁ
κτύπος ἀφίκετο.

κραιπνοφόροι] B. ταχεῖαι. αὔραι] τοῦ ἀέρος πνοαί.

κραιπνοφόροι] Γ. Κραιπνὸν τὸ ταχύ, ἀπὸ τοῦ κάρ-
τα πνεῖν.

v. 133. Ἀχῶ] B. ἢ βοή· χάλυβος] τοῦ σιδήρου.
Ἰστέον, ὅτι πρῶτον ὁ σίδηρος ἐν Χάλυψι [ἔθνος, ἐνθα ὁ
σίδηρος] ἐγένετο. Ὄταν δὲ προσεκαρφοῦτο, ὁ κτύπος τοῦ

†) f. ὑπὸ τοῦ τρ. = vehementer propter cantica amatus
ab Aeschylo Anacreon.

††) v. Τηροῖ

†††) Sunt haud dubia Anacreontis — Rob. om. αὖ —
Consulendus Herman. Doctr. Metr. p. 493.

σιδήρου ἠκούετο ἐκεῖ. †) διῆξεν] διήλθεν. ἀντρων μυχόν] τῶν ἐντὸς τῶν πηγῶν κοιλωμάτων, ἐνθα φασὶ κατοικεῖν τὰς Νύμφας.

χάλυβος] Ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τὸ παράγωγον. Χάλυβες γὰρ ἔθνος, καὶ ἐκ τούτων εὐρέθη ὁ σίδηρος. Χάλυβες ἔθνος, ἐν ᾧ γίνεται ὁ σίδηρος, ἦγουν πρῶτον εὐρέθη.

v. 134. θεμερωῶπιν] A. (γράφεται θερμορωῶπιν.)

Τὴν ἐπικείμενὴν θερμότητα τῷ προσώπῳ ἦτοι τὴν ἐρυθρότητα, ἣν οὐκ ἐνεστὶν ἐν ††) ἀνδρὶ βλέπειν· καὶ γὰρ ἡ παρθένος ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ, οὐπω γὰρ συνεζεύχθη ἀνδρὶ, (ὥστε τρέφειν διὰ τοῦ αἵματος ἑαυτῆς τὸ παιδίον, οὔτε καταμήνια βλέπει, †††) δι' ὧν τρέφεται τὸ ἔμβρυον, καὶ διὰ τοῦτο τὸ αἷμα διὰ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐξέρχεται· ἡ δὲ γαμηθεῖσα, χλωριαῖσα τὴν ὄψιν ἐστίν, ὡς ἀπολείποντος τρυ αἵματος αὐτῆς καὶ τρέφοντος τὸ ἔμβρυον. Ἐκεῖ γὰρ κατέρχεται ἅπαν τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ αὐτὴ μένει χλωρὰ βλέπουσα διὰ καταμήνια, δι' ὧν τρέφεται τὸ παιδίον. Ἐχει γὰρ τι ἐρύθημα ἡ παρθένος ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ, ὃ οὐκ ἐστὶν ἐν ἀνδρὶ βλέπειν.) Ἀποσεῖσαι δὲ με καὶ ἀπορῶψαι πεποίηκε τὴν πολλὴν θερμὴν αἰδῶ, ἦγουν τὴν καλλίστην, τὴν ἐξ ἀναδόσεως αἵματος γενομένην, καὶ τολμηρότερον ἐνταῦθα παρεῖναι.

ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὴν θεμερωῶπιν αἰδῶ] B. εἰς ἐκ-

†) Haec, e compluribus glossis male consarcinata, videntur Schuetzio sic constituenda: χάλυβος] τοῦ σιδήρου. ὅταν δὲ προσεκαρφοῦτο, ὁ κτύπος τρυ σιδήρου ἠκούετο ἐκεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι πρῶτον ὁ σίδηρος ἐν Χάλυψι ἐγένετο. Ἄλλως. χάλυβος] τοῦ σιδήρου. Καὶ Χάλυβες ἔθνος ἐνθα ὁ σίδηρος ἐγένετο. Mihi verba, quae signis [] inclusi, spuria videntur et h. l. aliena.

††) ἐν propter sequens ἐξερὶν ἀνδρὶ fort. delendum.

†††) f. λείπει. Omnia haec () leguntur in Rob. turbata et mutilata.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

λώση.) Τὸ γὰρ α̅ κατ' ἐπίτασιν κεῖται. Εἰ γὰρ ἦν ταραχῶ-
δες τὸ τοῦ Ὠκεανοῦ ρεῦμα κυκλοῦντος πᾶσαν τὴν γῆν, ἀνάγκη
ἦν καὶ τὴν γῆν κυμαίνεσθαι, ὡς ἐν αὐτῷ ἀναπεπταμένην.
ὑδάτων δὲ ἀρεταὶ τέσσαρες, τὸ ψυχρόν, τὸ λευκόν, τὸ ἡδύ,
καὶ τὸ ἡρεμαῖον τῆς ρεύσεως.

χθόν'] B. γῆν. ἀκοιμήτω] ἀπαύστω.

v. 140. Πατὴρ Ὠκεανοῦ] Γ. Ὠκεανὸς τοῦ Οὐρα-
νοῦ καὶ Γῆς υἱὸς ὁ πρῶτος γῆμας Τηθὺν τὴν ἀδελφὴν τάδε
γεννᾷ τὰ τέκνα· τοὺς ποταμοὺς, τὰς πηγὰς τὰς οὐσας ἐν τῷ
κόσμῳ. ὧν καὶ Πλουτώ, καὶ Περσηῖς, καὶ Μῆτις, καὶ
Ἀσία, καὶ Στύξ, ὄμοῦ καὶ Καλυψώ· τὰς δ' ἄλλας ἑατέον.
δέρχθητ'] Ἴδετέ με, οἷω προσηλωμένος δεσμῷ τῆς ἑξοχῆς
ταύτης τοῦ ὄρους κακὴν τήρησιν βαστάζω.

v. 141. οἷω] B. καὶ ὁποῖω. προσπόρπατος] κεκαρ-
φομένος.

v. 143. ἄζηλον] A. χαλεπήν, κακόζηλον φυλακὴν βα-
στάζω, ὃ ἔστι φρουρήσω τὴν πέτραν. †)

φρουρὰν ἄζηλον ὀκλήσω] B. οἴκησιν κακὴν, ἣν οὐδεὶς
ζηλώσει, φυλάξω. ††)

v. 144. λεύσσω Προμηθεῦ] A. βλέπω, ὧ Προμηθεῦ,
αἱ πασχέεις φοβερά· ἤγουν φόβου ἄξια. εἰσῆλθε δὲ τοῖς ἑμοῖς
ὀφθαλμοῖς νεφέλη πλήρης δακρύων, εἰσιδούση τὸ σὸν σῶμα
πρὸς τῇ πέτρᾳ ξηραίνόμενον καὶ κατατηκόμενον, ταῖς τοῦ
σιδήρου βλάβαις. Νέοι γὰρ βασιλεῖς κρατοῦσι τοῦ Ὀλύμπου.
Λέγει δὲ τοῦτο διὰ τὸν Δία· ἤδη γὰρ ἔρριψε τὸν ἑαυτοῦ
πατέρα Κρόνον τῆς βασιλείας, καὶ νέοις νόμοις καὶ ἀσυνή-
θεσι τὰ πάντα διεξάγει ἀδίκως. Οἰακόνομοι δὲ λέγονται οἱ
κυβερνῆται τῶν νηῶν· ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνοι τρέπουσι τὴν ναῦν
ἐνθά βούλονται, οὕτω καὶ ὁ βασιλεὺς ποτεῖ α̅ βούλεται.

†) Des. in Rob.

††) Huetius, Scholiast., inquit, legebat οἴκῃσω.

λεύσω] *B.* βλέπω. ὄσσοις] ὄφθαλμοῖς.

ὄσσοις] *Γ.* Ἡ στικτέοχ εἰς τὸ φοβερά, ἵνα ἦ ἡ σίνταξις οὕτως. Ω Προμηθεῦ, λεύσω καὶ βλέπω ἃ πάσχεις, δηλονότι φοβερά καὶ ἄξια φόβου. Τὸ δὲ ΔΕ' ἀντὶ τοῦ γὰρ, ἵν' ἦ τὸ ἐξῆς οὕτως· εἰςῆλθε γὰρ τοῖς ἑμοῖς ὄφθαλμοῖς νεφέλη πλήρης δακρύων.

v. 145. ὀμίχλη] *A.* ταύτην τροπικὴν ἀπὸ τοῦ νέφους καὶ τῆς ὀμίχλης· ἐκ τούτων γὰρ τὸ ὕδωρ καταρρέγγυται· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα νέφους ἐπιγεγονότος δάκρυα καταχέουσιν οἱ ἄνθρωποι.

ὀμίχλη] *B.* νέφος λύπης. προσῆξε] προσῆλθε.

v. 146. εἰσιδούση] *B.* καὶ εἰσιδούση τὸ ση η, καὶ εἰσιδοῦσαι το σι ι. καὶ τὸ εἰσιδοῦσι μὲν πρὸς τὸ ὄφθαλμοῖς, τὸ δὲ εἰσιδούση πρὸς τὸ σημαινόμενον. Τὸ γὰρ προσῆλθε τοῖς ἑμοῖς ὄσσοις οὐκ ἔστιν ἕτερον ἢ ἑμοί.

v. 147. προσαυαινόμενον] *B.* ξηραίνόμενον, καὶ προσταλαιπωροῦν.

v. 148. ἀδαμαντοδέτοισι] (*A.* ἰσχυροδέτοις)

λύμαις] *B.* βλάβαις, κολάσεσι.

v. 149. οἰακονόμοι] *B.* ἄρχοντες, ἦτοι ὁ Ζεὺς. ὀλύμπου] τοῦ οὐρανοῦ.

x. 150. νεοχμοῖς] *B.* νέοις. ἀθέσμως] ἀνόμως, καὶ ἔξω τοῦ νόμου, καθ' ὃν ἤρχον ὁ τε Οὐρανός, καὶ ὁ Κρόνος.

v. 151. Πελώρια] *A.* ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ πέλω τὸ πλησιάζω, καὶ ὦρα ἢ φροντίς. Ἄλλως. Πελώρια λέγει τοὺς Τιτᾶνας· πρὶν γὰρ, ὡς λέγουσιν οἱ τινες, οἱ Τιτᾶνες ἐβασίλευσαν· ἐλθὼν δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ καταβαλὼν τούτους ἐβασίλευσε. Πελώρια οὖν λέγει καὶ Τιτᾶνας καὶ νόμους αὐτῶν.

πελώρια] *B.* τὰ κεφάλαια τὸν τε Κρόνον, τοὺς τε Τιτᾶνας.

πελώρια] *Γ.* Πελώριον δὲ λέγει τὸν Γίγαντα, πρὶν

γάρ, ὡς λέγουσί τινες, οἱ Τιτάνες ἐβασίλευον. ἔλθων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ καταβαλὼν τούτους ἐβασίλευσε. Ἔτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ πέλω, εὐὸ πλησιάζω, καὶ ὦρα ἢ φροντίς. Τῶν γὰρ μεγάλων πάντες φροντίζουσι. Ἡ ἀπὸ τοῦ πέλας ἤγουν ἐγγὺς εἶναι τοῦ Ωρίωνος.

v. 152. εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν] *A.* Εἶθε, φησίν, οὕτως ἀπηνῶς ὑπολαβὼν με ὁ Ζεὺς τοιούτοις ἀλύτοις δεσμοῖς ἔπεμψεν ἂν ὑπὸ τὴν γῆν κάτωθεν τοῦ τοῦς νεκροῦς δεχομένου ἄδου. Δέγει δὲ εἰς τὸν ἀκατανόητον καὶ ἀμέτρητον τάρταρον· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ ἄδῃ θεοὶ εἰσι, ὁ Πλούτων, ἢ Περσεφόνη καὶ ἄλλοι. (ὡς μήτε θεὸς] καλῶς οὐκ ἐπήνεγκε μήτε τις ἄνθρωπος. †) *Des. in R.*

εἰ γὰρ] *B.* εἶθε. νέρθεν] ὑποκάτω.

v. 153. ἀπέραντον] *B.* ἀτελῆ διὰ τὸ βάθος.

v. 154. τάρταρον] *B.* λέγω. ἤκεν] ἔπεμψεν ὁ Ζεὺς.

v. 155. ἀγρίως] *B.* ἀπηνῶς. πελάσας] ἐκεῖτε. ὡς] ἵνα.

v. 156. ἐπεγήθει] *B.* ἐπέχαιρε.

v. 157. αἰθέριον κίνυγμα] *A.* ὡςπερ εἰδῶλον κρέμαται †) ὑπὸ τὸν αἴρα, ἐπίχαρτα πεπονθῶς τρεῖς ἐχθροῖς.

αἰθέριον κίνυγμα] *B.* ἐναέριον κρέμασμα ὑπάρχων.

νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμα] *G.* Νῦν δὲ πέπονθα ὁ πάλαι κίνυγμα ὡσανεὶ κρέμασμα αἰθέριον, ἤγουν εἰδῶλον τοῖς ἄλλοις θεοῖς, τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς. Κίνυγμα, τὸ κίνημα καὶ ἐστὶ πρωτότυπον τὸ κινῶ, ἐξ οὗ κινύω, καὶ κίνυμι· τὸ δὲ κίνυγμα ποιά φωνὴ ἐν τῷ αἴρι μετὰ ῥάβδου γινομένη. Οὗ χρῆσις ἐν

†) v. *Crit. Obs.* Hoc aliisque locis fere innumeris apparet, textum ab aliis interpretibus non modo prave illustratum, sed etiam corruptum jam interpolatumque hosce Scholiastas reperisse; id quod etiam lectionibus, quas commemorare solent variantes, saepe insulsissimis comprobatur.

††) *R.* κρέματα

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 166. παλάμα] A. μηχανῆ. ἢ αὐτὸν καθέλη τις τῆς βασιλείας.

παλάμα] B. μηχανῆ· παλαμᾶσθαι γὰρ τὸ μηχανᾶσθαι· δυσάλωτον ἔλη] δυσπόρθητον πορθήση· ἀρχὴν] αὐτοῦ.

v. 167. Ἡ μὲν ἔτ' ἐμοῦ] A. ἐμοῦ χρεῖαν ἔξει ὁ πρῦτανις, ὁ διοικητῆς καὶ ἡγεμὼν τῶν θεῶν ὁ Ζεὺς, καὶ τοι αἰκίζόμενός με, ἡγουν δεσμῶν, ἰσχυραῖς, γυοπέδαις καὶ δεσμοῖς τῶν μελῶν· ἢ, αἰκίζομένου ἐμοῦ παρ' ἐκείνου ἔξει δὲ χρεῖαν ἐμοῦ, δεῖξαι αὐτῷ τὸν νεωστὶ ἀποσυλήσοντα τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, καὶ εἰπεῖν αὐτῷ βούλευμα, ὑφ' οὗ τὴν ἀρχὴν μέλλει ἀφαιρεθῆναι. Λέγει δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Θέτιδος, ὃν ἔσχεν ὁ Ζεὺς. †) Οὗτος γὰρ ἔρασθεὶς αὐτῆς, ἐδίωκεν αὐτὴν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, ὅπως συγγένηται αὐτῇ· ἐκωλύθη δὲ ὑπὸ Προμηθέως, εἰπόντος αὐτῷ, ὁ μέλλων γεννηθῆναι ἐξ αὐτῆς, ἔσται κρείττων κατὰ πολὺ τοῦ ἰδιοῦ πατέρος. Φοβηθεὶς οὖν ὁ Ζεὺς περὶ τῆς βασιλείας, ἀπέσχετο τῆς πρὸς Θέτιδα συνουσίας. Φησὶν οὖν ὁ Προμηθεὺς, ὅτι ἔξει ποτὲ χρεῖαν ἐμοῦ ὁ πρῶτος τῶν θεῶν, δεῖξαι αὐτῷ τὸν, ἀφ' οὗ ἀφαιρεθήσεται τὴν βουλευτικὴν πρόνοιαν, τὴν ἐξουσίαν, τὰς τιμὰς. Οὐδαμῶς δὲ με τοῖς μελιχίοις καὶ γλυκέσι ῥήμασι τῆς οἰκείας πειθοῦς θέλξει, ἡγουν ἀπατήσει· οὔτε μὲν δι' ἀπειλῶν πτήξει ἐμὲ εἰπεῖν αὐτῷ, πρὶν ἂν λύσῃ με τούτων τῶν ἀγρίων δεσμῶν, βουληθῆ δὲ δοῦναι ἐμοὶ ἀντίκτησιν καὶ ἀνταπόδοσιν ταύτης τῆς τιμωρίας, ἣν ἐτιμωρήσατό με.

ἢ μὲν ἔτ'] B. ὄντως εἰς τὸ ἐξῆς. κρατεραῖς] ἰσχυραῖς, μεγάλαις.

v. 168. ἐν γυοπέδαις] B. δέσμοις. αἰκίζομένου] κολαζομένου καὶ καταβαλλομένου.

v. 179. μακάρων πρῦτανις] B. ὁ θεῶν διοικητῆς καὶ ἀρχων Ζεὺς.

v. 170.

†) cf. Lucian. Dial. Deor. I.

v. 170. νέον βούλευμα] *A.* περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς
Θέτιδος φησί. Ἄλλως. τὸ νεωστὶ μηχανώμενον κατ' αὐτοῦ.
δείξαι] *B.* αὐτῷ. ὅτου] τίνος.

v. 171. ἀποσυλᾶται] *A.* ἀποσυληθήσεται. Πειθοῦ
γὰρ ἤ-βία πείθομεν. Ὡς ὁ ποιητής, Πολλὰ δὲ μελιχίοισι
προσηύδα πολλὰ ἰδ' ἀρείη†) θέλξει] οὐ θέλξει ἐμὲ ταῖς
ἐπαροιαῖς, ὥστε μηνύσαι τοῦτον, πρὶν ἂν χαλάσῃ, καὶ τὰ
ἔξῃς.

ἀποσυλᾶται] *B.* ἀφαιρεθήσεται. Τὸ ἀποσυλᾶται οὐχὶ
ἀντὶ τοῦ ἀποσυληθήσεται εἶπομεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν
συνήθειαν. Οὐ γὰρ ἐστὶν ἀντιχρονισμὸς, ὡς τινὲς φασιν, ἀλ-
λὰ διὰ τοῦτο ἀποσυλᾶται εἶπε, καὶ οὐκ ἀποσυληθήσεται,
ἐπειδὴ ὁ ἀπόκειται, γενήσεσθαι, κἂν οὐπω πάρεσσι, κατ' αὐ-
τὸ τοῦτο, ὅτι ἀπόκειται, τοῦ ἐνεστῶτος χῶραν ἐπέχει.

v. 172. μελιγλώσσοις] *B.* θελκτικαῖς.

v. 173. ἐπαροιαῖσι] *B.* λόγοις. θέλξει] ἀπατήσῃ καὶ
ὑπάξεται.

v. 174. ἀπειλᾶς] *B.* αὐτοῦ. πτήξας] φοβηθεὶς
τόδ'] τὸ βούλευμα.

v. 175. πρὶν ἂν] *A.* τοῦτο τῆς μεγαλοφυΐας Αἰσχύ-
λου καὶ Προμηθέως ἄξιον, τὸ μετὰ τὴν λύσιν ποινᾶς αἰτεῖν
τὸν Δία.

καταμηνύσω[*B.* ἐξειπῶ αὐτῷ.

v. 176. χαλάσῃ] *B.* λύσῃ. ποικᾶς τε τίνειν] χάριτας
ἀντιδιδόναι.

v. 177. τῆςδ' αἰκίας] *B.* ἧς πάσχω.

v. 178. σὺ μὲν θρασύς τε] *A.* σὺ μὲν εὐτολμος καὶ
ἀναιδὴς γίνῃ, καὶ οὐδαμῶς ἐπικάμτη, ταῖς πικραῖς ταύταις
αἰκίαις καταπονούμενος καὶ πιεζόμενος. Ἐγὼ δὲ λίαν φο-

†) Iliad. P. 431. Desunt in Rob. ad v. 170 et 175.

βοῦμαι περὶ ταῖς σαῖς τύχαις, καὶ λογιζομαι ποῖ ποτε παύ-
 σονται καὶ ἐλλιμνισθήσονται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν προσορ-
 μιζομένων νηῶν. Ἦγουν, τί θεῖ σε τέρμα καὶ τέλος ἰδεῖν
 τῶνδε τῶν πόνων· ἀκαμπῆ γὰρ καὶ σκληρὰν ψυχὴν ἔχει ὁ
 Ζεὺς. Ἄλλως. ἐγὼ ἀποροῶ, φησὶν, εἰ ὅλως σε ὁ Ζεὺς ἀπο-
 λύσει τῶν δεσμῶν· σὺ δὲ καὶ ἀντίποινα λαβεῖν ἀξιοῖς, ὡς περ
 ἀγνοῶν τὸν τοῦ Διὸς τρόπον. Τὸ δὲ κέλσαντα, ἀντὶ τοῦ
 παυσάμενον. †) ἐλευθεροστομεῖς] παρρησιάζη.

φρασὺς] B. εἶ

v. 179. δύναισιν] B. κακοπάθειας αἷς σύνει. ἐπιχα-
 λᾶς] ἐνδιδῶς.

v. 180. ἐλευθεροστομεῖς] B. σοβαρῶς καὶ ὑπεροπτι-
 κῶς φθέγγεις. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλευθέρων τοιούτων ὄν-
 των· τοῖς γὰρ δούλοις πεπτηχέναι καὶ τρέμειν πάρεστι διὰ
 τὴν δουλίαν.

v. 181. διάτορος φόβος] A. ὁ διατορεῖν δυνάμετος
 καὶ τιτρώσκειν.

διάτορος] B. μέγας.

v. 182. δέδια] B. φοβοῦμαι.

v. 183. πᾶ] B. ὅπου. τῶνδε πόνων[οὐς πάσχεις·
 χρῆ] ἀπόκειται.

v. 184. τέρμα] B. τέλος. κέλσαντ'] καταντήσαντα.
 ἀκίχητα] ἀκατανόητα.

v. 185. κέαρ ἀπαράμυθον] A. οὐ μύθῳ παραγόμε-
 νον, καὶ πειθόμενον, †) παρὰ τὸ, Ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπι-
 εικτόν. ††)

ἀπαράμυθον] B. ἀπαράκλητον λόγοις.

†) Hic repetuntur illa ἀπὸ μεταφ. — νηῶν Rob.

††) Il. Θ. 465. Ultima non habet Rob. ubi post πειθό-
 μενον haec: τὸ τοῦ Διὸς κέαρ, καὶ παραμύθιον, τὸ δίκαιον ἐχ: cet.
 vide ad 186. Pro παραμύθιον lege παρ' ἐαυτῷ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τῆσαι αὐτὸν τὸν Προμηθεά τὰς Ὠκεανίδας. (Ἄλλως. Τὴν ὑπόθεσιν βουλόμενος διδάξαι, τὸ πάρεργον †) τοῦ γυναικώδους ἤθους προσέλαβεν. Οὐκ ἂν γὰρ ὁ Ὠκεανὸς ἠξίωσεν ἐρωτῆσαι εἰδώς.)

ἐκκάλυψον] B. φανέρωσον. γέγων] εἶπέ.

v. 194. αἰτιάματι] B. μέμψει.

v. 195. αἰκίζεται] B. κολάζει.

v. 196. διδάξον] B. τοῦτο. λόγῳ] τῇ περὶ τούτων διηγήσει.

v. 197. ἄλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε] A. ἄλγους μὲν αἴτια ††) ὑπάρχουσί μοι ἐν τῷ λέγειν ταῦτα, λύπη δὲ πάλιν ἐστὶ σιγᾶν τινὰ τὰς οἰκείας λύπας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ πόνους, Εἰ γὰρ τις ἐκκαλύπτει πρὸς τινὰ τὴν ἑαυτοῦ θλίψιν, δέχεται παρηγορίαν τινά, παραμυθούμενος παρ' ἐκείνου, πανταχόθεν δὲ μοι δυστυχῆσαι ἐπῆλθε· καὶ λεγόμενα ταῦτα, λυπηρά εἰσι· καὶ σιωπώμενα, ἄλγεινά.

ἄλγεινά] B. λυπηρά.

v. 198. ἄλγος] B. λύπη. πανταχῇ δύσποτμα] ἐν τῷ λέγειν καὶ ἐν τῷ μὴ λέγειν δυσχερῆ καὶ βαρύτατα.

v. 199. ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο] A. ἐπεὶ, φησὶν, ἔρις καὶ στάσις τοῖς θεοῖς ἐγένετο, τοῖς μὲν ἐθέλουσιν ἐκβαλεῖν τῆς βασιλείας τὸν Κρόνον, τοῖς δὲ μή, ἐγὼ συνεβούλευον τούτοις τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ πείθειν οὐκ εἶχον. Ἀπὸ τούτων δὲ προλέγει τινὰς εὐεργεσίας γενομένας τῷ Διὶ παρ' αὐτοῦ, ἵνα ἀχάριστον καὶ ἀγνώμονα αὐτὸν δείξῃ. (αἰμύλας] συνετάς, τὰς ἐμὰς δηλοῖ †††)

χόλον] B. τὴν πρὸς ἀλλήλους ὀργήν.

†) f. περίεργον. Des. in R.

††) f. αἴτια.

†††) Ultima des. in R.

v. 200. στάσις] B. μάχη. ἐν ἀλλήλοισι] τοῦτο διὰ μέσου. ὠροθύνετο] διηγείρετο.

v. 201. ἔδρας.] B. τοῦ τῆς ἀρχῆς θρόνου.

v. 202. ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι.] B. ἵνα ὁ Ζεὺς βασιλεύοι τοῦμπάλιν] τὸ ἐναντίον.

ὡς] B. ἵνα.

v. 203. ἐνταῦθ'] B. εἰς τοῦτο, ἢ τότε. τὰ λαῶστα] τὰ ὠφέλιμα. πιθεῖν] καταπεῖσαι.

v. 204. αἰμύλας] B. ποταπὰς ἀπατηλάς. μηχανάς] ὡς αὐτοῖς ἐμηχανώμην βουλάς.

v. 207. ἀτιμάσαντες] B. φαυλίσαντες. καρτεροῖς] σοβαροῖς.

v. 208. ᾤοντ'] ὑπελάμβανον. ἀμοχθεῖ] ἀπονητεῖ.

v. 209. ἐμοὶ δὲ μήτηρ] A. ἐμοὶ, φησὶν ὁ Προμηθεύς, ἡ μήτηρ προεῖπε τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Τὸ δέ, οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις, ἀλλὰ καὶ Γαῖα, οὕτω νοητέον, εἰ καὶ ἡ ἐμὴ μήτηρ, καὶ Θέμις κοὶ Γαῖα λέγεται, οὐ καινόν. Καὶ γὰρ ἀπλῆν †) μορφήν ἔχουσιν οἱ θεοί, πολλοῖς δὲ ἐν ὀνόμασι καταμερίζονται. Ἄλλως. Ἐμοὶ δὲ προεῖπε τὸ μέλλον, ὥσπερ γενήσεται, ἡ μήτηρ, οὐ μόνον Θέμις λεγομένη, ἔλλειπτικῶς κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν, ἀλλὰ καὶ Γῆ, καὶ τοῦτο ἔλλειπτικῶς. Ἡ Γαῖα προσέτι· μορφήν ††) γὰρ πολλῶν ὀνομάτων κατέχει. Λέγεται δὲ καὶ ζεῖδωρος, καὶ βωτιάνειρα. Ἄλλως. Τὸ θεῖον φύσει μὲν ἐστὶν ἓν, ὀνόμασι δὲ πολυμερές· ἢ οὕτως, ἐμοὶ δὲ ἡ Θέμις, ὡς μήτηρ, μέλλον τι προεῖπε· καὶ τελεσθήσεται. Τὸ δέ, πολλῶν ὀνομάτων μορφή, λέγει, ὅτι τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ Γῆν καὶ Θέμιν ὠνόμασε.

οὐχ ἅπαξ μόνον] B. οὐ μόνον καλουμένη.

†) vulg. ἄλλην

††) ε. μορφή

v. 210. μορφή μία] B. ἐν πρόσωπον.

v. 211. ἧ κραινοίτο] B. ὅπου τελεσθείη. προὔτε-
θεσπίκει] προὔμαντεύσατο.

v. 212. ὡς] B. ὅτι. ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν] τοῦτο
πρὸς τὸ ἄνω, καὶ οὐ πρὸς τὸ σύναγκες †) συνάπτεται τῇ
ἐννοίᾳ, εἰπὼν γὰρ ἀνωτάτω τὸ ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βου-
λεύων, τὴν μὲν σύνταξιν ἀπέδωκε, τὴν δὲ ἐννοιαν οὐκ ἀπέ-
δωκεν, οὐ γὰρ εἶπε τίνες ἦσαν αἱ συμβουλαὶ ἃς πρὸς αὐτοὺς
ἐποιήσατο, ἀλλ' ἀπλῶς λῶστα εἶπε· νῦν δὲ πολλὰ διὰ μέ-
σου θεὸς ἀποκαλύπτει ἃ συνεβούλευε, λέγων πρὸς αὐτοὺς ὡς
οὐ χρὴ τὸν περιποιούμενον ἑαυτῷ ἀρχὴν, οὐκ ἐν θρασύτητι
καὶ γνώμῃς ὑπερκοτίᾳ καὶ μετὰ δόλου περιποιεῖσθαι, ἀλλὰ
μεταχειρίσει καὶ ἐπιτηδειότητι.

v. 213. ὑπερέχοντας] B. τοὺς μεγάλους. κρατεῖν]
ἄρχειν.

v. 214. ἐξηγουμένου] B. παραινοῦντος καὶ λέγοντος.

v. 216. παρεστῶτων] τῶν ἐνισταμένων πραγμάτων.

v. 218. συμπαραστατεῖν] B. συμμαχεῖν.

v. 219. ἑμαῖς δὲ βουλαῖς] A. διὰ τῶν ἑμῶν βουλῶν,
φησί, καλύπτει καὶ κατέχει ὁ κατώτατος τόπος τοῦ ἄδου ὁ
σκοτεινότετος τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, σὺν τοῖς συμμαχοῖς
τοῖς Τιταῖσιν.

μελαμβαθὺς] B. ὁ σκοτεινὸς διὰ τὸ βάθος.

v. 220. κευθμῶν] B. ὁ κατώτατος τόπος. παλαιγε-
νῆ] τὸν παλαιὸν κατὰ τὴν γένναν.

v. 221. αὐτοῖσι] B. σὺν. συμμαχοῖσι] αὐτοῦ.

v. 222. ὁ τῶν θεῶν τύραννος] B. Ζεὺς.

v. 223. ποιναῖς ταῖςδε] B. αἷς σύνειμι. ἀντημείψατο]
ἀντεδεξιώσατο.

†) f. σύνεγγυς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Διὸς οὐκ ἄλλος οὐδείς ἀνθίστατο καὶ ἠναντιοῦτο. Ἐγὼ δὲ καὶ τολμῆς ἤγουν τολμηρός, ἐλυτρωσάμην καὶ ἔσωσά τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μὴ φθαρέντας αὐτοὺς εἰς τὸν ἄδην παραγενέσθαι. Διὰ τοῦτο καταπονοῦμαι καὶ δαμάζομαι τοιαύταις βλάβαις, ἀλγαιναῖς μὲν οὖσαις τοῖς πάσχουσι ταύτας, ἐλέους δὲ ἀξίαις τοῖς βλέπουσι. Καὶ τοὺς βροτοὺς οἰκτισάμενος, αὐτὸς οἴκτου οὐκ ἤξεώθην, ἀλλ' ἀπηνῶς ἐρρῦθμισμαι, ἤγουν ἐσταύρωμαι καὶ ἐκτέταμαι. Τῶν δὲ μέσων τὸ θυθμίζειν ἐστίν. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν.

λόγον] *B.* φροντίδα.

v. 232. αἰστώσας] *B.* ἀφανίσας. γένος] τούτων.

v. 233. ἄλλο] *B.* γένος. φιλῦσαι] ποιῆσαι, γεννῆσαι, ἐξ οὗ καὶ φύτωρ ὁ πατήρ.

v. 234. τοῖσιν] *B.* ἤγουν τῇ τοιαύτῃ βούλῃ. ἀντέβαινε] ἐναντιοῦτο.

v. 235. ἐγὼ δὲ] *A.* τινὲς (ἀντὶ τοῦ), ἐγὼ δ' ἐτόλμησα, (καὶ τὸ ἐξῆς μετὰ ἠθους. δύναται καὶ τολμῆς εἶναι, ὡς τιμῆς τιμῆς.)

τολμῆς] *B.* ὁ τολμητίας. ἐξελυσάμην] ἐλευθέρωσα.

v. 236. διαρρῆαισθέντας] *B.* φθαρέντας ὑπὸ Διός.

v. 237. τῷ τοι] *A.* δύναται ἀντωνυμία εἶναι ἐν συμπαθείᾳ κειμένη ἢ τοι. ἐρρῦθμισμαι] ἐσταύρωμαι. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν. †)

τῷ] *B.* οὗ ἔνεκα. κάμπτομαι] ταλαιπωρῶ, καταβάλλομαι, δαμάζομαι.

v. 238. πάσχειν] *B.* αὐτάς.

v. 239. οἴκτω] *B.* ἐλέω.

v. 241. ὡδ' ἐρρῦθμισμαι] *B.* οὕτως ἢ ἐνταῦθα ἐτάχθην. Ζηνός] ὑπὸ τοῦ Διός. δυσκλεῆς] ἄδοξος.

†) Des. ad v. 237. in R. et () incl. ad 235.

v. 242. σιδηρόφρων τὲ] *A.* ὁ τῶν Ὠκεανίδων γυναικῶν χορὸς ἰδὼν τὸν Προμηθεά, κακῶς καὶ ἀθλίως πάσχοντα, φησὶ πρὸς αὐτόν, ἐστὶν ἄγαν σκληρόψυχος καὶ ἀμείλικτος ὅστις οὐ συναλγεῖ τοῖς σοῖς κακοῖς· ἐγὼ γὰρ οὐτε εἰσιδεῖν ἤθελον ταῦτα, εἰσιδοῦσά τε ἠνιάθην τὴν ψυχὴν.

σιδηρόφρων] *B.* ρκληρός, ἀκαμπτος τὰ φρονήματα, καὶ ὡςπερ ἀπὸ πετρῶν συμπαγεῖς τὸν νοῦν.

v. 243. συνασχαλᾶ] *B.* συμπάσχει.

v. 244. μόχθοις] *B.* δυστυχίαις.

v. 245. ἀλγύνθην] *B.* ἐλυπήθην, ἔπαθον. *B.* v. ἰωνικῶς, γρ. ἠλγ. κέαρ] ψυχὴν.

v. 246. ἔλεινός εἰσορᾶν] *B.* βλέπειν αὐτοὺς ἐμέ, εἶτα οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ ὑμεῖς συνηγήσατε ἐν πρώτοις οὔσαι τῶν φίλων.

v. 247. μή που τὶ προὔβης] *A.* ἐπεὶ προηγήσατο ὁ Προμηθεὺς, καὶ εἶπεν ὅτι ἀντέλεγον τῷ Διὶ, καὶ οὐκ εἶσα τοὺς ἀνθρώπους πάλιν διαφθαρήναι, διὰ τοῦτο με ἐτιμώρησεν ὁ Ζεὺς οὕτως· ἐρωτᾷ πάλιν αὐτόν ὁ χορὸς, μὴ γὰρ ἕτερόν τι ἡμαρτες ἀμάρτημα, ὃ δὲ φησιν, ἐποίησα τοὺς ἀνθρώπους μὴ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν τὸν θάνατον, κατοικίσας ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας τυφλάς· ἤγουν ἐν αὐτοῖς ἐποίησα τὸ νομίζειν καὶ ἐλπίζειν μὴ σήμερον ἢ αὔριον θανεῖν, ἢ τόνδε τὸν καιρὸν, καὶ οὔτω δι' ὅλου βίου κοπιᾶν. †)

τῶν] *B.* ὧν φῆς. περαιτέρω] ἐπέκεινα.

v. 248. θνητούς τ' ἔπαυσα] *A.* πρότερον, φησὶν, οἱ ἀνθρώποι πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸν θάνατον, οὐκ ἐξήρχοντο εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἢ ναυτίλλεσθαι ἢ ἄλλο τι ποιεῖν, φόβούμενοι τὸν θάνατον, μὴ ἐπέλθῃ αὐτοῖς, ἐγὼ δὲ αὐτὸν ποιήσας ἀπρόοπτον, καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς ἐνθεῖς τοῦ ζῆν καὶ

†) ὅλου κοπιᾶν καὶ ζῆν *R.*

μὴ γινώσκειν πότε μέλλει αὐτοῖς ἐπελθεῖν ὁ θάνατος, αὐ-
τοὺς παρώτρυνα.

προδέρκεσθαι] *B.* προβλέπειν.

v. 249. φάρμακόν] *B.* θεραπείαν.

v. 250. τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατώκισα] *B.* εἰ
γὰρ εἶχον οἱ ἄνθρωποι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον, καὶ μὴ
ἐλπίσι ἐβουκολοῦντο, ὃ μὲν προσδοκῶν εὐδαίμων †) γενήσε-
σθαι, καὶ περιεῖναι, καὶ ζῆν αἰεὶ, ὃ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ
ὅτι πλούσιος ἔσται, λύπαις ἂν καὶ ὀδυρμοῖς τὸν πάντα
αἰῶνα διέφερον. κατώκισα] ἐνέβαλον.

v. 252. πρὸς τοῖςδε] *A.* καὶ ἔτι ἐγώ, φησὶν, ἄνθρω-
ποις παρέσχον καὶ ἔδωκα τὸ πῦρ. Ἐἶτα ἔφη ὁ χορὸς ὅτι
καὶ νῦν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ φλόγας ἐκπέμπον πῦρ. Ὁ
δὲ φησιν, ἀφ' οὗ πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

τοῖς] *B.* οἷς ἔφην. σφιν] αὐτοῖς. ὡπάσα] παρέσχον.

v. 253. φλογωπὸν] *A.* δύο εἰσὶν ὀνόματα τῷ πυρὶ,
τὸ στοιχειακόν, καὶ τὸ διακονικόν. Καὶ στοιχειακόν μὲν
πῦρ, αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ὃ αἰθήρ, διακονικόν δέ, αὐτὸ τὸ
πρὸς ὑπηρεσίαν ἡμετέραν χρησιμεῦον· ὅπερ φλογωπὸν ὁ
Ἀισχύλος φησὶ, τουτέστι λαμπρόν, παρὰ τὸ ὑποκεῖσθαι
τῇ ὀπωπῇ, καὶ λάμπειν. Τὸ γὰρ αἰθέριον οὐχ ὑποπίπτει
τῇ ὀράσει.

φλογωπὸν] *B.* λαμπρόν, φωτεινόν. ἐφήμεροι] ἄν-
θρωποι.

v. 256. χαλαῖ κακῶν] *A.* συνήθης αὐτῶ ἢ χαλαῖ
φωνή.

αἰκίζεται] *B.* κολάζει. χαλαῖ] ἐνδίδωσι.

v. 257. ἄθλου τέλος] *B.* τοῦ καμῆτου τέλος.

v. 258. οὐκ ἄλλογ' οὐδέν] *B.* τέλος.

†) f. εὐαίων.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πάσχω κακά. Πρὸς τὴν γῆν δὲ βᾶσαι καὶ πορευθεῖσαι — αἰρίαί γὰρ ἔφέροντο — ἀκούσατε ἅπαν τὸ ἐμὸν. (Φησὶ δὲ, πρὸς τὴν γῆν βᾶσαι, ὅτι βούλεται στῆσαι τὸν χορόν, ὅπως τὸ στάσιμον ἄσῃ. Γέγραπται δὲ καὶ βλάβας, ἀντὶ τοῦ τύχας. †)

παρόντα] B. τὰ νῦν ἐνεστώτα. δύρεσθε] θρηνεῖτε ἄγῃ] θλίψεις.

v. 272. πεδοῖ βᾶσαι] B. ἐν τῷ πεδίῳ ἐλθούσαι. τὰς προσερχούσας τύχας] πὰς προσερχομένας δυστυχίας.

v. 273. ὡς] B. ἵνα. τὸ πᾶν] τὸ κατ' ἐμέ πάθος.

v. 274. πείθεσθε] B. μάθετε. συμπονήσατε] συγκοπιᾶσατε ἐμοί.

v. 275. ταῦτά τοι πλανομένη] A. ἡ περὶ τὰ αὐτὰ πλανωμένη πημονή, ἄλλοτε' ἐπ' ἄλλοις προσιζάνει. Ἄλλως. Οὐκέτι ἐπιμένει μοι ἡ θλίψις περὶ ἐν ἰσταμένη. Ἦτοι, οὐκ ἔφ' ἐνὶ κακῷ ἀνιῶμαι, ἀλλ' ἐπὶ διαφοροῖς ἀσχάλλω, καὶ ἅπαντα ὑμῖν ἀφηγήσασθαι βούλομαι. Ἄλλως. Τὸ ταῦτα ἀντὶ τοῦ αὐτῆ ἡ βλάβη, οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μόνη [μόνω] ἐγένετο, ἀλλὰ περιερχομένη, τοῦτα γὰρ ἔστι τὰ πλανωμένη, ἄλλοτε πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλον ἀπέρχεται.

μογοῦντι] B. κακοπαθοῦντι. ταυτὰ] ὅμοια. πλανωμένη] προσερχομένη μετὰ πλάνης.

v. 276. πρὸς ἄλλοτε'] B. ἐν ἄλλῳ καιρῷ. ἄλλον] πρὸς ἄλλον ἄνθρωπον. πημονή] ἡ δυστυχία. προσιζάνει] προσέρχεται, προσκἀύηται. Ἦ πημονή καὶ ἡ δυστυχία ἄλλοτε πρὸς ἄλλον προσιζάνει πλανωμένη καὶ φερομένη, ἣ γουν ἄστατός ἐστι, καὶ οὐκ ἂν τοῦ αὐτοῦ καταφέρεται. Ἐπεὶ οὖν ταῦθ' οὕτως ἔχει, δεῖ καὶ ὑμᾶς ἐμοὶ συμπονεῖν δυστυ-

†) Desunt inde a φησί usque ad βούλεται: post hoc v. γὰρ insertum. Pro ultimis vero haec: γράφεται βλάβας. R.

ῥῦντι, ἵνα καὶ ὑμῖν εἴποτε ἂν συμβαίη, τὸ γὰρ τῆς τύχης
δηλον, τὸ †) ὑμᾶς παραμυθησόμενον ἔχοιτε.

v. 277 sq. οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας τοῦτο Προμηθεῦ]
L. οὐκ ἀκούσαις καὶ μὴ βουλομέναις ὑμῖν τοῦτο εἶπας, ὡς
Προμηθεῦ, δηλονότι τό, ἐλθετε καὶ ἀκούσατε, ἵνα μάθητε
ἵπαν τὸ κατ' ἐμέ· ἀλλὰ θέλομεν τοῦτο καὶ ἡμεῖς.

v. 279., καὶ νῦν ἐλαφρῶ ποδὶ] A. ἡ μεταφορὰ
ἐπὶ τῶν κυνηγῶν. Νῦν, φησὶν ὁ χορός, ἐπεὶ καλεῖς πρὸς
αὐτὸν ἡμᾶς, ἐν ταχύτητι ποδός, τῇ ἀερίᾳ πτήσει, τὸν κραι-
πνόσσυτον, τὸν ταχινῶς κινούμενον θρόνον, τὸν ἄγνον πόρον
τῶν οἰωνῶν — ἤγουν τὸν ἀέρα, ἐν ᾧ τὴν πορείαν ποιούν-
ται τὰ ὄρνεα — λιπούσα, προσπελάζω ταύτη τῇ τραχείᾳ γῆ
— λέγει δὲ τοῦτο διὰ τὸν Καύκασον. Οὐ γὰρ πᾶσα γῆ
τραχεῖα — τοὺς σοὺς δὲ πόνους θέλω ἀκοῦσαι.

ἐλαφρῶ ποδὶ] B. ἐν τοῖς πτεροῖς. κραιπνόσσυτον]
ταχὺ δέον κραιπνοσύτως προλιπούσαι εἰπεῖν, κραιπνόσ-
συτον εἶπε πρὸς θῶκον.

v. 280. θῶκον προλιπούσ'] B. τὴν ἐν τῷ ἀέρι στά-
σιν ἀφεῖσαι. αἰθέρα ἄγνον] τὸν ἀέρα καθαρὸν.

v. 281. πόρον οἰωνῶν] B. τὴν πορείαν τῶν ὀρέων.
ὄκρυόεσση χθονὶ] τῇ χαλεπῇ καὶ πετρώδει, λέγω δὲ τῷ
Καυκάσῳ.

v. 282. πελῶ] B. πλησιάζω.

v. 283. χρήζω διαπαντὸς ἀκοῦσαι] B. θέλω δι' ὅλου
μαθεῖν.

v. 284. ἤκω δολιχῆς] A. ὁ Ὠκεανὸς φησὶ πρὸς τὸν
Προμηθεῖα, ἤκω πρὸς σε, διαμειψάμενος καὶ διελθὼν τὸ τέ-
λος τῆς δολιχῆς καὶ μακρᾶς ὁδοῦ. Καιρὸν δὲ δίδωσι τῷ χο-
ρῷ καθήκασθαι τῆς μηχανῆς Ὠκεανὸς ἐλθῶν. Ὑπερβολὴ δὲ

†) f. τὸν

ἐχρήσατο ὁ ποιητής, ὅπουγε Ὀμηρος οὐκ εἰσήγαγεν Ὠκεανὸν εἰς τὸν σύλλογον τῶν θεῶν. †)

ἦκω] *B.* ἦλθον. δολιχῆς τέρμα κελεύθου] μακρᾶς τέλος ὁδοῦ.

v. 285. διαμειψάμενός] *B.* διελθών.

v. 286. τὸν περυγωγῆ οἰωνὸν τόνδε] *A.* ἦτοι τοῦτον τὸν ἐν τοῖς πτεροῖς ταχύτατον οἰωνὸν τὸν γρύπα διευθύνων καὶ ἄγων γνώμη καὶ θελήσει οἰκεία χωρὶς χαλιῶν. Ἦτοι αὐθαίρετον, οὐ *Bία*, χωρὶς χαλινοῦ. Ἐπὶ γρυπὸς γὰρ τετρασκελοῦς ὀχεῖται ὁ Ὠκεανός.

τὸν περυγωγῆ τόνδ' οἰωνὸν] *B.* τὸν ταχὺν ταῖς πτερυξι γρύπα, ὃ ἐπτοχεῖτο.

v. 287. γνώμη] *B.* θελήματι ἐμῷ. στομίῳν ἄτιρ] χαλιῶν χωρὶς. εὐθύνων] διεξάγων.

v. 288. ταῖς σαῖς δὲ τύχαις] *A.* ταῖς σαῖς, φησί, κακοπαθείαις, γίνωσκε, ἀνιῶμαι. Ἡ γὰρ συγγένειά με ἀναγκάζει λυπεῖσθαι καὶ χωρὶς τοῦ εἶναί σε συγγενῆ μοι, οὐκ ἔστι εὐρεθῆναι, ὃ ἂν πλείονα παρέχοιμι φιλίαν ἢ σοι. Ἵπερβολῆ δὲ ἐχρήσατο, ὡς εἶπον, ὁ ποιητής· ὁ γὰρ Ὀμηρος οὐκ εἰσήγαγεν Ὠκεανὸν εἰς σύλλογον τῶν θεῶν.

τύχαις] *B.* δυστυχίαις. ἴσθι] γίνωσκε. ξυναλγῶ] λυποῦμαι.

v. 289. δοκῶ] *B.* νομίζω. ξυγγενές] ἡ συγγένεια, Οὐρανοῦ γὰρ ἀμφοτέρω ἐκγονα.

v. 290. ἐσαναγκάζει] *B.* συμπάσχειν σοί.

v. 291. μείζονα μοῖραν] *A.* λείπει, φιλίας.

οὐκ ἔστιν] *B.* ἄλλος τίς. ὅτι] ὅτινι. μοῖραν] μερίδα.

v. 292. σείμαμ'] *B.* δώσαιμι. ἦ] παρό.

†) cf. Voss. Mythol. Brief. I. 157 sq. — Pro καθήκασθαι Huet. καθήλασθαι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 300. ἐπώνυμον ῥεῦμα] B. τὸ ὠκεάνιον ἀπὸ σου καλούμενον. πετρηρεφῆ] πετρώδη.

v. 301. αὐτόκτιτ'] B. αὐτοκατασκεύασται. σιδηρομήτορα] τὴν ἐργαζομένην τὸν σίδηρον. τὴν τῆς Σκυθίας χαλυβικὴν γῆν, ἐν ἣ πρώτον ὁ σίδηρος εὔρηται. λέγει δὲ τὸν Καύκασον, περὶ αὐτὸν γὰρ οἱ Χάλυβες.

v. 302. αἶαν] B. τὴν γῆν. ἡ θεωρὸς τύχας ἐμὰς ἀφίξει, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς] ὄντος ἰδὼν τὰς τύχας ἐμὰς ἦλθες καὶ λυπούμενος τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

v. 304. δέρκου] B. βλέπε. τόνδε τὸν Διὸς φίλον] ἐμὲ ὄντα τοῦ Διὸς φίλον.

v. 305. συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα] B. συγκατεργασάμενον αὐτῷ τὴν ἀρχήν.

v. 306. οἷαις πημοναῖσι] B. δι' ὁποίων βλαβῶν. κάμπτομαι] δαμάζομαι.

v. 307. ὄρω Προμηθεῦ] A. σκόπησον τὰ τῶν ῥητόρων καλὰ παρὰ πρώτοις εὔρεθέντα τρεῖς τραγικοῖς. εἰπόντος τοῦ Προμηθέως πρὸς τὸν Ὠκεανὸν, ἴδε οἷα πάσχω, καὶ οἷαις βλάβαις ὑπὸ τοῦ Διὸς δαμάζομαι, φησὶν ὁ Ὠκεανὸς πρὸς αὐτόν, ὄρω οἷα πάσχεις, καὶ παραινέσαι ἐθέλω τὰ ἀγαθὰ, καίπερ φρονίμω ὄντι· γνῶθι σαυτὸ καὶ νόησον ὅτι ἤττων εἶ τοῦ Διός, καὶ ἄλλαξον τοὺς τρόπους, καὶ κτῆσαι ἄλλους νέους, ἐπεὶ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς νέος. εἰ δὲ οὕτω τραχεῖς καὶ σκληροὺς καὶ ἀναιδεῖς λόγους, τεθηγμένους, ἤγουν δυναμένους λυπῆσαι, ῥίψεις, ἀντὶ τοῦ, ἐκπέμψεις τοῦ στόματός σου· τάχα ἂν καὶ μακρὰν σου καθήμενος ὁ Ζεὺς ἀκοίῃ· ὥστε τὴν νῦν προσοῦσαν ὀργὴν αὐτῷ, παίγνιον εἶναι δοκεῖν σοι, ἄλλα δὴ χαλεπώτερα πάθης.

παραινέσαι] B. συμβουλευσαι.

v. 308. ποικίλω] A. συνετῶ.

τὰ λῶστα] B: τὰ κάλλιστα. ὄντι] τοί. ποικίλῳ] συνετώ.

v. 309. γίνωσκε σαυτὸν] A. γνωθι σεαυτὸν. ὡς ὁ ποιητής, Φράζο Τυδείδῃ καὶ χάζο. †) Γνωθι σεαυτὸν, ὅτι ἦττων εἶ τοῦ Διός.

γίνωσκε σαυτὸν] B: ὡς ἐλάττων Διός εἶ. μεθάρμοσαι] μετάβαλε.

v. 310. τρόπους νέους] B: ποταπούς. Νέον φρόνημα πῆσαι, τὸ πρῶτον ἀφείς.

v. 311. τεθηγμένους] B. ἀκήρους ††) καὶ ὑβριστικούς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου σιδήρου καὶ ἐστομαμένου.

v. 312. ῥίψεις] B. λέξης πρὸς τὸν Δία.

v. 313. θακῶν] B. καθήμενος. χόλον παρόντα μόχθων] τὴν λύπην τῶν νῦν δυστυχιῶν.

v. 314. παιδιῶν εἶναι] B. παίγνιον πρὸς τὰ μέλλοντα καταλήψεσθαι σε κακὰ παρ' αὐτοῦ.

v. 315. ὀργάς] B. κατὰ Διός.

v. 316. πημάτων] B. ὧν πάσχεις. ἀπαλλαγάς] ἐλευθερίαν.

v. 317. ἀρχαῖ' ἴσως] A. ἀρχαῖα λέγονται τὰ μωρά, διότι οἱ ἀρχαῖοι τοιοῦτοι ἦσαν, ἀπλούστατοι καὶ εὐήθεις. ἢ ὅτι οἱ γέροντες οἱ ἔξωροι τοιοῦτοί εἰσι.

ἀρχαῖ'] B. μωρά. Ἀρχαῖα τὰ μωρά, παρ' ὅσον οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἀπλῶς καὶ ἀποικίλτως ἔζων, οἱ δ' ὑστερον φρονήσει καὶ περιττότητι νοῦ. λέγων τὰδε] ἃ λέγω.

v. 318. τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν] A. (γνωμικῶς φησι †††) τῆς μεγαλοῤῥημονούσης γλώσσης ὡς Προμηθεῦ, τὰ

†) II. E. 440.

††) f. σκλήρους.

†††) γνωμ. φ. des. in R.

τὰ ἐπιτίμιά ἐστιν, οἷα πάσχεις νῦν, αὐτὸς ἀντιλέγων πρὶν τῷ Διῷ. Σὺ δὲ καὶ τοιαῦτα πάσχων, οὐκέτι ταπεινὸς εἶ, οὐδ' ὑποτάσση, σὺν οἷς δὲ πάσχεις κακοῖς, θέλεις λαβεῖν καὶ ἕτερα. Ἄλλ' ἐάν μοι πεισθῆς, οὐ βλάψεις σεαυτὸν καὶ οὐ πρὸς κέντρα τὸν πόδα ἐκτενεῖς· ὁρῶν ὅτι κυριεύων πάντων χαλεπὸς καὶ ὀργίλος θεὸς ὁ Ζεὺς, ὅτι μόνος ἄρχει τῶν ἄλλων πάντων, οὐδ' ἐστὶν ὑπεύθυνος, ἦτοι ἐξουσιαζόμενος παρὰ τινος, ἢ ὅν οὐ δύναται τις τιμωρήσασθαι. Καὶ νῦν μὲν ἐγὼ ἀπέρχομαι πρὸς αὐτόν, καὶ πειράσομαι ἐάν ἰσχύσω, τούτων ἀπολύσαι σε τῶν δεσμῶν. Σὺ δὲ μὴ μεγαλοῤῥημόναι, μὴδ' ὑπέρογκα καὶ αὐθάδη λάλει. Ἦ, φρόνιμος ὢν, οὐκ οἶδας ὅτι βλάπτεται τις ἐκ γλώσσης ἀκολάστου καὶ φλυαροῦ.

ὑψηλόρου] *B.* μεγαλαύχου καὶ σοβαροῦ.

v. 319. τὰ ἴχειρα] *B.* τὰ ἄθλα καὶ ἐπιτίμια.

v. 320. σὺ δ' οὐδέπω] *A.* λείπει, θέλεις εἶναι. †)

οὐδέπω ταπεινός] *B.* ἐγένου. εἴκεις] ὑποτάσση καὶ ἐπιχάλας.

v. 321. ἄλλα] *B.* κακά.

v. 322. οὐκουν] *B.* οὐδαμῶς.

v. 323. πρὸς κέντρα κῶλον] *A.* πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτείνει ὁ βοῦς· λακτίζει γὰρ κεντούμενος ὑπὸ κέντρου· ὥστε λακτίζει πρὸς κέντρον, καὶ τὸ κῶλον αἰμάσσει· ὁ γὰρ πρὸς κέντρα λακτίζων, τοὺς ἰδίους πόδας αἰμάσσει. (Φησὶν οὖν, ἐάν μοι μὴ πεισθῆς, βλάψεις σεαυτόν. †)

πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς] *B.* πρὸς ἀκάνθας πόδα ἐξάξεις. Ἔστι δὲ ποροιμία εἰρημένη ἐκ τῶν βοῶν τῶν κεντουμένων ὀπισθεν, καὶ ἐν τῷ λακτίζειν τοὺς ἰδίους πόδας αἰμασσόντων τῷ κέντρῳ.

†) Haec des. in R. Item ad 323. φησιν cet.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 333. νιν] B. αὐτόν.

v. 334. πάπταινε] B. φυλάττου. πημανθῆς] βλαβῆς
 ὁδῶ] τῆ ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς αὐτόν.

v. 335. πολλῶ γ' ἀμείνων] A. Εἰπόντος τοῦ Προ-
 μηθέως πρὸς τὸν Ὠκεανόν. Ἰάφες τὸ προσελθεῖν τῷ Διῷ,
 ἔκετεύσων αὐτόν ὑπὲρ ἐμοῦ, οὐ γὰρ ἂν τι πείσης αὐτόν, σὺ
 δὲ πρόσεχε μὴ τι βλαβηθῆς ἐν τῇ ὁδῶ. †) φησὶν ὁ Ὠκεανὸς
 πρὸς αὐτόν, ὅτι κατὰ πολὺ ἐγεννήθης κρείττων καὶ βελτίων
 εἰς τὸ φρονίμους ποιεῖν καὶ σώφρονίζειν ἑτέρους παρὰ σεαυ-
 τόν· τοῦτο δὲ ἐξ ἔργων αὐτῶν νοῶ ἀληθῶς καὶ οὐκ ἀπὸ
 λόγου. Ἐμὲ δὲ προθυμούμενον ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Δία, μη-
 δαμῶς κωλύσης. Θαρρόῳ γὰρ ταύτην τὴν δωρεάν, ἦτοι τὸ
 ἀπολύσαι σε τῶν δεσμῶν, ἐμοὶ δώσειν αὐτόν.

ἀμείνων] B. κρείττων. φρενοῦν] σωφρονίζει.

v. 336. τεκμαίρομαι] B. τοῦτο.

v. 337. ὀρμώμενον] B. κινούμενον ἔλθειν ὑπὲρ σοῦ
 πρὸς αὐτόν. ἀντισπάσης] κωλύσης καὶ ἀποστήσης τούτου.

v. 338. αὐχῶ]. B. θαρρόῳ. Ὁ γὰρ θαρρέει τις καὶ
 καυχᾶται.

v. 339. τῶν] B. ἐκ. ἐκλύσαι] ἐλευθερωῶσαι.

v. 340. τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ] A. Εἰς ταῦτα μὲν σε
 ἐπαινῶ, ὅτι πᾶσαν προθυμίαν καὶ σπουδὴν δεικνύεις ὑπὲρ
 ἐμοῦ καὶ οὐδὲ παύσομαί ποτε τοῦ ἐπαινεῖν σε. Ἀλλὰ μηδὲν
 πόνει ὑπὲρ ἐμοῦ· εἴ τι γὰρ ἂν καὶ πράξῃς, πρὸς ὠφέλειαν
 ἐμῆ σπεύδων, μάτην πονήσεις. Προγινώσκει γὰρ ὅτι οὐ
 πείσει τὸν Δία.

λήξω] B. παύσω.

v. 341. προθυμίας] B. τῆς ὑπὲρ ἐμοῦ.

†) Huc usque dea. in R.

v. 342. μάτην] B. οὐ γὰρ εἰσακουσθήσῃ. οὐδὲν
 ἀφελῶν] ἐμέ.

v. 344. ἐκποδῶν] B. μακρὰν ἐκείνου.

v. 345. ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶ δυστυχῶ] A. ἐγώ, ρησί, καὶ
 εἶν δυστυχῶ, καὶ τοιαύτας βλάβας πάσχω, ἀλλ' οὐχὶ διὰ
 τοῦτο, ὅνα καὶ ἄλλοι τὰ ὅμοια ἐμοὶ πάσχωσι θέλω ἢ καὶ
 ἄλλους ἐπιτυχεῖν τῆς ὁμοίας βλάβης. (Ἄλλως. Προμηθε-
 κῶς· οὐ γὰρ κατὰ τὸν ἀνθρώπινον λογισμὸν πολλοὺς αὐτῶ
 συνατυχεῖν οὐ βούλεται ὁ Προμηθεύς.) Ultima des. in R.

εἶ] B. ἐπειδὴ. τοῦδ' εἵνεκα] τοῦ δυστυχεῖν.

v. 346. ὡς πλείστοις] B. ἢ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ λίαν, ἢ
 τοιαύτην ἐνταῦθα σημασίαν ἔχει, ὥσπερ φημὲν τὸ ὡς ἐν τοῖς
 προῦσι, τότε γὰρ τὸ ὡς ὥσπερ ἔμφρασιν ἐνέχει, καὶ ἐστὶν ἐκ
 παραλλήλου. Καὶ τοῦτο μὲν φασὶ τινες, τὸ δὲ ἀληθὲς τὸ
 ὡς ἀντὶ τοῦ λίαν ἐστὶ· σὺ δὲ μὲ ἀκούων f) λίαν πλείστοις
 τομῆς λέγειν τὸν Προμηθεῖα μὴ ἐθέλειν μὲν λίαν πολλοῖς
 βλάβας, ἀλλὰ δηλονότι ὀλίγοις. Ἄλλ' οἷτως ἔχει, εὐ θέλοι-
 μα' ἂν λίαν πλείστοις ἀνθρώποις πημονάς, ἤγουν οὔτε πλεί-
 στοις αὐτ' ὀλίγοις, τυχεῖν τούτων δηλονότι. Ἦτοι πημονάς
 πρὸς τὸ τυχεῖν, εἴρηται γὰρ καὶ τὸ τυχεῖν πρὸς ἰπιατικὴν
 ἀπάξ, πλείστοις] ἀνθρώποις. πημονάς] βλάβας.

v. 347. οἳ δῆτ' ἐπεὶ με καὶ] A. Ἰαπετὸς δὲ τοῦ
 Κρόνου ἀδελφὸς ἐκ θυγατρὸς τοῦ Ωκεανοῦ Κλυμένης λεγο-
 μένης ἔσχεν Ἀτλαντα καὶ Μειοίτιον καὶ Προμηθεῖα· καὶ τὸν
 μὲν Προμηθεῖα προσήλωσεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸ Καυκάσιον ὄρος,
 ἐπίβουλον αὐτῶ καὶ ἐχθρὸν φανέντα, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς
 ἀδελφούς. Τὸν δὲ Ἀτλαντα ἐποίησεν ἐπ' ὤμων βαστάζειν
 τὸν οὐρανόν· τὸν δὲ Μειοίτιον ἐκεραύνωσε, φησὶν οὖν ὁ
 Ωκεανὸς πρὸς τὸν Προμηθεῖα, δαμάζουσί με καὶ ἀνιάσιν αἰ

f) vulg. σὺ δὲ μὴ ἀκούων.

δυστυχία τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἄτλαντος. ὅστις πρὸς τοῖς δυ-
τικοῖς τόπους ἴσταται ἐν ὤμοις βαστάζων τοῦ οὐρανοῦ καὶ
γῆς κίονας, βάρος δυσμεταχείριστον καὶ οὐ ῥαδίως βασταζό-
μενον.

οὐ ὄτ] B. πεισθήσομαι σοι. κασιγνήτου τύχαι] τοῦ
σοῦ ἀδελφοῦ δυστυχίαι.

v. 348. τείρους] B. λυποῦσι. ἐσπέρους] δυτικούς.

v. 349. ἔστηκε] B. ἐστάθη.

v. 350. ἐρείδων] B. βαστάζων. οὐκ εὐάγκαλον] ἀλ-
λὰ δυσβίστακτον, κατεδικάσθη γὰρ ὑπὸ Διὸς ὑπανέχειν τὸν
οὐρανὸν δίκην κίονος.

v. 351. τὸν γηγενῆ] A. Μυθεύεται ὅτι Τιτᾶνες, τοῦ
Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὄντες, ἀντήρσαν πόλεμον τῷ Διῷ, καὶ
ἀντέστησαν αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ δέκα ἔτη ἐμάχοντο, καὶ λύσις τοῦ
πολέμου οὐκ ἦν, ἀλλ' ἴσος ἦν τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς Τιτᾶσιν
ὁ πόλεμος, ὁ Ζεὺς συνεργοῦς πρὸς τὴν μάχην λαβὼν τοὺς
τρεις μονοφθαλμοὺς Κύκλωπας, τὸν Βρόντην, τὸν Στερότην,
καὶ τὸν Ἄργον· καὶ τοὺς τρεῖς ἑκατόγχειρας, τὸν Κόττον, †)
τὸν Βριάεων, καὶ τὸν Γύγην· οἵτινες καὶ οὗτοι παῖδες τοῦ
Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἐχηματίζον· καὶ νέκταρα κεράσας, ἠΰ-
φρανε, καὶ πρὸς τὴν μάχην προέτρεψε. Καὶ πόλεμον συνα-
ράξας μετὰ κρότου τοὺς Τιτᾶνας κατετροπώσατο, καὶ τῇ γῇ
προσέδησε, καὶ κατεταρτάρωσε. Μετὰ ταῦτα ἡ Γῆ εὐνῆ
μιγεῖσα τῷ Ταρτάρῳ, τὸν ἑκατοντακέφαλον Τυφῶνα ἐγέν-
νησεν, ἀπάντων θηρίων ἀγρίων ἔχοντα κεφαλᾶς, καὶ τέρας
δεινὸν καὶ παμμυγὲς χηματίζοντα, καὶ ἐξ ὀφθαλμῶν σέλας
καταπληκτικὸν ἀστράπτοντα. Οὗτος πάλιν ἑτέραν μάχην
τῷ Διῷ συνῆψε· κεραυνωθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ περὶ
τὴν Αἴτην, τῷ ταρτάρῳ ἐκρύβη. Ἐξ οὗ μυθολογεῖται πάν-

†) vulg. Κοῖον. v. Faehs. Ante τὸν Ἄργην Apollod. I. I. Huet.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

τυφῶνα] *B.* ὁ Τυφῶς ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη, ἐν Σικελίᾳ δὲ κεκραύνεται ἐν τοῖς ποσὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἴτνης, ἔνθα φασὶ καθήμενον τὸν Ἥφαιστον χαλκεύειν. Καλεῖται δὲ ὁ τόπος οὗτος κρατῆρες, διὰ τὸ μεστὸν εἶναι πυρός. Θουρον] ὀρητικόν, θρασύν. ἀντίεστη] ἠναντιώσα.

v. 355. σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι] *B.* καταπληκτικαῖς γνάθοις. συρίζων] ἐκπνέων. Εἰκότως εἶπε τὸ συρίζων, ἐπειδὴ ὄφρων κεφαλὰς εἶχε, τούτων δὲ ἐστὶ τὸ συρίζειν.

v. 356. ἐξ ὀμμάτων] *B.* αὐτοῦ. ἤστραπτε] ἀπέλαμπε. γοργωπὸν] καταπληκτικόν.

v. 357. ἐκπέρσων] *B.* μέλλων καταβαλεῖν.

v. 358. ἄγρυπνον βέλος] *A.* τὸ πῦρ τὸ ποιοῦν τοὺς ἀνθρώπους ἀγρυπνεῖν, καὶ ἀσχολεῖσθαι περὶ τὸ ἐργάζεσθαι. Λέγουσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ Αἴτνῃ ἡμέρας ἐκθρόσκει καπνός, νυκτὸς δὲ φλόξ. (Ἄλλως. Ἄγρυπνον βέλος ἀπανστον, ἄσβεστον.) *Des. it.*

αὐτῷ] *B.* τῷ Τυφῶνι. ἄγρυπνον] ἀκμάτον, ἄσβεστον.

v. 359. καταβράτης κεραυνός] *A.* ἔστιν εἶδος κεραυνοῦ, πρηστήρ, ὃ καὶ πυρός καλούμενος, ὃς καταφερομένου τοῦ πατὸς καὶ ἐκτυρωθέντος γίνεται, καὶ λεπτενθέντος, σκηπτός, ὃ καὶ καταβράτης γίνεται καὶ ἄργος, ὃς διὰ τὴν πᾶν λεπτότητα οὐ φλέχει. Μέλαινος δὲ ψολάεις, ὃ ἐν τῇ ψαύσει ὀλλύμενος. Ἐλίμιος, ὅτι στροφεῖται καὶ βιαίως ποιεῖ διὰ μέσων παχύτητα καὶ ὑγρότητα καὶ πυκνότητα τοῦ αἵρος ἀντωθούμενος. †)

καταβράτης] *B.* τοῦτο ὄνομα κεραυνοῦ, ὡςπερ καὶ τὸ ψολάεις.

v. 360. ἐξέπληξε] *B.* μετ' ἐπιλήξεως ἔπαισε.

†) cf. Schol. Aristoph. Equit. 693. Desunt haec ad h. v. adnotata in Rob., suntque corruptissima. Quomodo corrigi debeant, apparet ex Faehs.

v. 361. κομψασμάτων] B. οἷς ἐχρήτο ἀπειλοῶν τῶ
 Δι᾽ φρένας εἰς αὐτάς τυπεῖς] εἰς αὐτὸν τὸν νοῦν πληγεῖς,
 παράφορος γινόμενος τῶ ἀπροσδοκῆτῳ τῆς πληγῆς.

v. 362. ἐφεψαλώθη] A. κατεκάη. Φεψαλὸς λέγεται
 ὁ μικρὸς σπινθήρ, ἀπὸ τοῦ φλέγειν τῶ ἄψασθαι. καῖξεβρον-
 τήθη] ἦτοι ἐξησθένησε, καὶ ἀφῆκε τὴν δύναμιν ὃν τρόπον
 καὶ οἱ ἐμβρόντητοι. Οἱ γὰρ βροντῆς ξηρᾶς ἀκούοντες ἐκ-
 πλήττονται.

ἐφεψαλώθη] B. κατεκάη, φεψαλὸς γὰρ ὁ μικρὸς σπιν-
 θήρ. ἐξεβροντήθη] παρετράπη, ἐξησθένησε, ὥσπερ οἱ βρον-
 τῶν ἦχοι παταχθέντες.

v. 363. παρήγορον] B. ἄτιμον, ἀπόβλητον, μηδεμίᾳς
 φροντίδος ἀξιούμενον.

v. 364. στενωποῦ] B. τοῦ Σικελικοῦ.

v. 365. ἵπνούμενος] B. καιόμενος. Ἴπνός γὰρ καὶ
 ἵπνος ὁ φούρνος, ἐκ γὰρ τοῦ ἵπτω τὸ βλάπτω, οὐ μόνον
 τὸ ἰάπτω γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἵπος †) ἡ παγίς τῶν μυῶν, καὶ
 ἵποῦμα βῆμα τὸ βλάπτειν, παρὰ τε [ἄλλοις καὶ τῶδε τῶ Αἰ-
 σχύλῳ, καὶ παρὰ τῶ κωμικῶ, ††) ὡς τὸ ἵπτούμενος ταῖς συμ-
 φοραῖς. Ἐκ τοῦ ἵπτω δὲ καὶ ἵψ ὁ σκώληξ, ὁ τοῖς κέρασιν
 ἐμφυόμενος, ὡς τό, μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν. †††)

v. 366. μυδροκτυπεῖ] A. χαλκεύει. Μύδρος καλεῖ-
 ται ὁ πεπυρακτωμένος σίδηρος, παρὰ τὸ μῆ, καὶ τὸ ὕδωρ.
 ὁ γὰρ πεπυρακτωμένος σίδηρος οὐδ' ἄλλως ὕγρου τινος με-
 τέχει, ἀλλὰ καὶ μάλλον ξηροῦ.

κορυφαῖς] B. αὐτῆς τῆς Αἴτης. ἤμενος] καθήμενος.
 μυδροκτυπεῖ] σφυρηλατεῖ.

†) vulg. ἵπιος etc. ἵπιου.

††) v. Cratin. ap. Polluc. VII. 41. et Aristoph. Equit.
 920. Plat. 219. ib. Hemst.

†††) Odyss. v. 395.

v. 367. ἔνθεν ἐκραγήσονται ποτε] *A.* κατὰ τὴν Σικελίαν ὄρος ἐστὶ τὸ καλούμενον Αἴτνη, ἐξ οὗ πῦρ πολὺ ἀναδίδεται ἐκρέον ποταμηδόν. Ἐκ τούτου οὖν, φησὶ ποτὲ ἐκχυθήσονται ποταμοὶ πυρός, κατεσθίοντες πᾶσαν γῆν τῆς καλλιάρπου Σικελίας. Ζάλην δὲ πυρίπυρον λέγει τὴν ἀνάδοσιν καὶ τὴν ἀνακάχλασιν τοῦ Αἰτναίου πυρός. Θερμὴν δὲ αὐτὴν καλεῖ, διὰ τὸ ἐκεῖσε καυθῆναι τὸν Τυφῶνα· ἀπλήστον δέ, διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον, οὐ κορέννυται, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ πλεῖον καταφλέγει τὰ προστυχόντα, καὶ οὐ ἴσταται. (Ἄλλως. Ἐνθεν ὁ Καλλίμαχος πυρίδιεπνόν φησι Ποταμοὺς δὲ πυρός τοὺς κατὰ Σικελίαν ῥυακὰς φησι, περὶ ὧν ἠκούομεν πάλαι. Καὶ κατὰ τοὺς Ἱέρωνος χρόνους†) κατὰ τὸ μέσον ῥέντες, πολλὰ διέφθειραν χωρία, ὅθεν τό, τε θεῖον καὶ τὰ πυρεῖα. Γῆ γὰρ ἐστὶ παρακείμενον ἔχουσα πῦρ, ὃ ἐστὶ κατὰ παράθεσιν τῆς γῆς. Ἄλλο δὲ ἐστὶ πῦρ τὸ κατὰ κράσιν τοῦ ὕδατος, ὃ ποταμοὺς τοῦ πυρός ὁ Πίνδαρος††) καὶ ὁ Αἰσχύλος φασί.) *Des. inde ab Ἄλλως. R.*

ἔνθεν ἐκραγήσονται] *B.* ἐκ τῆς Αἴτνης ἐκσπασθήσονται. Τοῦτο δὲ γέγονε κατὰ τοὺς Ἱέρωνος χρόνους, ὅτε καὶ Αἰσχύλος ἠκμαζε.

v. 368. ποταμοὶ] *B.* ἐπιύστοροῦσι τοὺς ποταμοὺς†††) δάπτοντες] ἐσθίοντες.

v. 369. λευρὰς γύας] *B.* πλατείας χώρας.

v. 370. ἐξαναζέσει χόλον] *B.* ἀναδώσει μανίαν, ὀργήν.

v. 371. ζάλης] *A.* συστροφῆς, ταραχῆς.

θερμῆς] *B.* καυστικῆς. ἀπλήστου] ἀκορέστου, ἀκρατήτου, τὸ γὰρ πῦρ εὐρὸν ὕλην οὕτω βακχεύει, ὡς μηδένα τῶν πάντων ἐπισχεῖν αὐτὸ δύνασθαι.

†) lacunam h. l. explere discimus ex Faehs.

††) *Pyth. I. 22.*

†††) *f. ἐπὶ ἴσον φεοῦσι τοῖς ποταμοῖς.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 381. ἐν τῷ προθυμεῖσθαι] *A.* γράφεται καὶ προμηθεῖσθαι. Ἦγουν ἐν τῷ προνοεῖσθαι σου καὶ πειραῖσθαι τὸν Δία πείθειν, (τίνα βλάβην ἐνυπάρχουσαν νοεῖς; εἶπέ μοι.) *B.* προβουλεύεσθαι, προνοεῖν.

v. 382. ἐνοῦσαν] *B.* ὑπάρχουσαν.

v. 383. μόχθον περισσὸν] *B.* πόνον μάταιον ὄρω. εὐηθίαν] μωρίαν. Ἐπίθετον δὲ ταύτης τὸ κουφόρου.

v. 384. ἔα με] *A.* ἄφες, φησὶν, ἐμὲ παρακινδυνεύειν ὑπὲρ σοῦ, καὶ δοκεῖν τοῖς πολλοῖς ἄφρονα εἶναι, εὖ φρονοῦντά σοι. (Ἐπεὶ ἄμεινόν μοι ἐστί, καλὰ φρονοῦντα καὶ σοι ὠφέλιμα δοκεῖν ἄφρονα τοῖς πολλοῖς.) *Ultima hic et 381. 379. des. R.*

τὴν νόσον] *B.* τὴν μωρίαν. †)

v. 385. εὖ φρονοῦντα] *B.* ὅσον τὸ ἐπὶ σοί. δοκεῖν] σοι. φρονεῖν] ἐμέ.

v. 386. ἐμὸν δοκήσει] *B.* εἰ γὰρ αὐτὸ τὸ τοῦ Διὸς ἄκαμπτον εἰδώς, σὲ ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν σπεύδοντα οὐκ ἐπίσχω, πᾶσιν ἂν δόξω μηδὲν τῶν δέοντων ἐπίστασαι, καὶ Πρωμηθεὺς μάτην καλεῖσθαι. δοκήσει] δόξει. ἀμπλάκημ] ἀμαρτία αὕτη.

v. 387. σαφῶς] *B.* φανερώς. στέλλει] πέμπει.

v. 388. θρηῆνος οὐ μὸς] *B.* τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ θρηνηεῖν καὶ ἀποκλαίεσθαι.

v. 389. ἦ] *B.* ἄρα. τῷ νέον κρατοῦντι] βάλῃ εἰς ἔχθραν. παγκρατεῖς ἔδρας] μονάρχους.

v. 390. τούτου] *B.* τοῦ Διὸς. μήποτ'] ἵνα ἀχθεσθῇ] λυπηθῇ.

v. 392. στέλλου, κομίζου] *A.* πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ φύλαττε τὸν παρόντα νοῦν. Ἦγουν τὸ δόξαν

†) vulg. τιμωρίαν. *B.* γρ. τήνδε τ. ν., ἦγουν τὴν εὐηθίαν.

νῦν ἀγαθὸν καὶ νοηθὲν ἐν ἡμῖν, τουτέστι τὸ μὴ ἀπελθεῖν εἰς τὸν Δία.

στελλου] B. ἀπέρχου. τὸν παρόντα νοῦν] ὁ νῦν σοι δοκεῖ. Λέγω δὴ τὸ μὴ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πάθῃ.

v. 393. ὀρμωμένω μοι] A. ἄταπον ἦν τὸν πάντων γένεσιν ἔχοντα, χρονίζειν ἐπὶ τῆς κινήσεως, εἰ καὶ τις ἥλιον εἰσαγαγὼν, ἐπὶ πολὺ τὸν κόσμον ἀνήλιον εἶασε. Δεῖ οἶν μεμετρημένως τὰ τοιαῦτα ποιῆσθαι. Τοῦτο δὲ φησὶν ὁ Ωκεανὸς πρὸς τὸν Προμηθεά, ὅτι οὐκ ἀκαίρως μοι εἶπας, ἀπελθε, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ θέλοντι τοῦτο ποιῆσαι. Καὶ γὰρ ὁ τετρασκελῆς οἰωνὸς ὁ γρῦψ ὃ ἐποχοῦμαι, διακόπτει τὴν ὀμαλὴν ὁδὸν τοῦ αἰθέρος ἐν τοῖς οἰκείοις πτεροῖς. Ἦτοι ἄρχεται πέτεσθαι. [Καὶ δὲ ἄσμενος καὶ χαρίεις ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις σταθήσεται. †]

ὀρμωμένω] B. πρὸς τὴν ὁδόν. ἐθώυξας] εἶπας.

v. 394. ψαύει πτεροῖς] A. γράφεται καὶ ψαίρει. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις αὕτη.

λευρὸν] B. λεπτὸν καὶ πλατύν. οἶμον] πορείαν. ψαύει] τὸ ψαύει οὐ μόνον γενικῇ ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ. Ὡσπερ καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι αἰσθήσεις, πλὴν τῆς ὀράσεως, ἐκείνη γὰρ μόνη αἰτιατικῇ, ἢτε βασιλικωτέρα τῶν ἄλλων, καὶ ἐφ' ἐνός ††) ἴδρυσθαι μόνον προσήκουσα, ἀλλ' οὐκ ἄνω καὶ κάτω φέρεσθαι. πτεροῖς] διὰ τῶν πτερῶν.

v. 395. οἰωνὸς] B. ὀρνέον. ἄσμενος] μετὰ περιχαρίας.

v. 396. σταθμοῖς] B. τῇ φάτνῃ αὐτοῦ. κάμψειεν γόω] κλίνειεν τὸ γόνυ αὐτοῦ.

†) Ultima des. in R.

††) v. ἐφ' ἐνός.

v. 397. στενω σε] *A.* τὰ στάσιμόν ἄδει ὁ χορὸς τῶν Ὠκεανίδων τυμφῶν ἐπὶ τῆς γῆς κατεληλυθώς, καὶ φησι πρὸς τὸν Πρῶμηθεά, στενάζω καὶ κλαίω σε ὡς Πρῶμηθεῦ ἔνεκα τῆς ὀλέθριας τύχης ἧς πάσχεις. Ἀπὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν δακρυσίστακτον στάζουσα ρεῦμα, τὴν ἐμὴν παρειὰν ἔβρεξα ὑγραῖς πηγαῖς, ἧτοι δάκρυσιν. Ἀμύγαρτα γὰρ καὶ ἀφθόνητα κακά, ἃ οὐδεὶς ζηλώσει, δείκνυσιν ἡμῖν ὁ Ζεὺς τοῖς πρῶν θεοῖς, ἰδίῳ νόμοις ἰσχυροποιῶν τὴν ὑπερήφανον ἀρχὴν ἢ τὴν βίαν, ὡσπερ Πίνδαρος αἰχματὰν κεραινὸν †) τὸν βίαιον λέγει. Ἀπασα δὲ χώρα ἤδη λέλακε καὶ ἠχεῖ ἠχημα στονόεν στεναγμῶν γέμον τε καὶ οἰκτρόν, καὶ στενάζουσι τὴν μεγάλην τε καὶ περιφανοῦς σχήματος οὔσαν τιμὴν τὴν σὴν καὶ τῶν σῶν ξυνομμμόνων, ἧτοι τῶν ἀδελφῶν σου, τοῦ Ἀτλαντος καὶ τοῦ Μενoitίου. Ὄν τὸν μὲν Ἀτλαντα ἐποίησε βαστάζειν τὸν οὐρανόν, τὸν δὲ ἐκεραύνωσε· σὲ δὲ δεσμεῖ ἐνταῦθα εἰς τὸ Καυκάσιον ὄρος. Οὔτοι δὲ παῖδες ἦσαν τοῦ Ἰαπέτου, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Κρόνου τοῦ πατρὸς τοῦ Διός.

v. 398. οὐλομένας τύχας] *B.* καθ' ὅλου καὶ μέρος τᾶς ἀξίας φθορᾶς.

v. 399. δακρυσίστακτον] *B.* ἐν δάκρυσιν σταζόμενον. Τὸ δακρυσίστακτον ἢ πρὸς τὸ ρέος ἢ πρὸς τὸ παρειὰν συντάκτέον. ἀπ' ὄσων] ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

v. 400. ῥαδινῶν] *A.* εὐκινήτων. (ρέος] ρεῦμα, παρὰ τὸ ρέω ρέος, ὡς κλέπτω κλέπος. Οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων. ††)

ῥαδινῶν] *B.* ἀπαλῶν, παρθενικῶν. λειβομένα ρέος] στάζουσα ρεῦμα.

v. 401. νοτίοις ἔτεγξα πηγαῖς] *B.* ὑγραῖς ἔβρεξα ρεῦμασι δακρυῶν.

†) Pyth. I. 5.

††) Des. in R.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

τὴν Ἀσίαν διὰ τὸ προφερεστέραν εἶναι πασῶν, καὶ διὰ τὸ μεγάλας πόλεις καὶ πλούσιαι ἔχειν.

ὅποσοι τ' ἔποικον] *B.* ἐγκάτοικοι. ἀγνᾶς] καθαράς, διὰ τὴν τοῦ Ἡλίου ἀνατολήν.

v. 412. νέμονται] *B.* οἰκοῦσι.

v. 413. μεγαλοστόνοισι] *B.* τῶν μεγάλων δεομένοις στεναγμάτων. πήμασι] δυστυχήμασι.

v. 414. συγκάμνουσι] *B.* συμπάσχουσι.

v. 415. Κολχίδος] *B.* ἥτις ἔνεστι ἐν Σκυθία. ἔνοικοι] ἐγκάτοικοι.

v. 416. παρθένοι] *B.* αἱ Ἀμαζόνες. συγκάμνουσι μάχαις ἄτρεστοι] ἀκαταγώνιστοι. Σκύθης ὁμιλος] συγκάμνει.

v. 418. ἔσχατον] *B.* ἀκρότατον. ἀμφὶ] περὶ τὴν.

v. 419. ἔχουσι] *B.* ρικοῦσι.

v. 420. Ἀραβίας] *A.* πῶς τὴν Ἀραβίαν Καυκάσῳ συνώκισεν; ὁ Στράβων φησὶν, οἱ Τρωγλοδῦται μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Καυκασίας. (ἄρειον] τὸ ἀρήϊον) *Des. R.*

ἄρειον ἄνθος] *B.* τὸ πολεμικὸν καὶ ἐξαίρετον γένος συγκάμνει.

v. 421. ὑψίκρημνον] *B.* τὸ τραχὺ καὶ κρημνώδες. πόλισμα] κατοικίαν τῆς Κολχίδος.

v. 422. νέμονται] *B.* οἰκοῦσι.

v. 423. δαίιος] *B.* πολεμικός. στρατός] οἱ Κολχοὶ συγκάμνουσι.

v. 424. ὄξυπρώροισι] *A.* ὄξυκεράτοις.

ὄξυπρώροισι] *B.* ὄξεα βέλη ἐχούσαις. βρέμων] ἤχων.

v. 425. πρόσθεν ἄλλων] *B.* πρότερον.

v. 426. δαμέντ'] *B.* κολασθέντα. ἀκαμαντοδέτοις] μεγάλαις καὶ ἰσχυραῖς.

v. 427. Τιτᾶνα] *B.* τὸν Τιτᾶναν. λύμαις] βλάβαις.

v. 428.

v. 428. "Ατλανθ"] B. εἰσιδόμεν, ἀπό κοινοῦ. οὐ μόνον "Ατλας "Ατλαντος, ἀλλὰ καὶ "Ατλας "Ατλα, καὶ μαρτυρεῖ τὸ "Ατλαγενάων· οἱ πολλοὶ δὲ ἀγνοοῦντες ἐνταῦθα "Ατλαντα λέγουσι, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ θ' τε ἐστίν. "Ἡ τὸ Τιτᾶνα μὴ ἐκλήπτειον εἰς τὸν Τυφῶνα, ἀλλὰ συναπτέον πρὸς τὸν "Ατλαντα καὶ οὕτως οὐκ ἔν τὸ θ' ἀντὶ τοῦ τε εἶποις, ἀλλὰ "Ατλαντα. "Ὅτι δὲ μέγα σθένος καὶ τὸ κραταιὸν οὐράνιον πόλον ἐκ παράλληλου. "Ἐνέβαλε δὲ διὰ μέσου τὴν τοῦ "Ατλαντος ἱστορίαν. ὑπείροχον] μέγα.

v. 429. κραταιὸν] B. ἰσχυρόν. οὐράνιον πόλον] τὴν οὐράνιαν σφαιραν.

v. 430. ὑποστενάξει] B. μετ' ὠδίνος ὑπανέχει βοᾷ] διὰ τὸ σὸν πάθος.

v. 431. ξυμπιτνωῶν] B. συμπίπτων, συγκρούων.

v. 432. κελαινός] B. μέλας. ὑποβρέμει] ὑπηχεῖ.

v. 433. ἀγνοῤύτων] A. καθαρὸν ῥεῦμα· ἐχόντων.

γᾶς] B. γῆς. ἀγνοῤύτων] τῶν καθαρῶν †) ῥεόντων.

v. 434. ἄλγος] B. τὸ σόν. οἰκτρὸν] πικρόν.

v. 435. μὴ τι χλιδῆ] A. σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθαδίαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὺ Σοφοκλέους ††) ἢ διὰ τὴν συμφορὰν, ὡς ἡ Νιόβη παρ' Αἰσχύλω· ἢ διὰ περίσχεψιν, ὡς ὁ Ζεὺς παρὰ τῷ ποιητῆ, πρὸς τὴν τῆς Θέτιδος αἴτησιν. Τοῦτο δὲ φησὶν ὁ Πρῶμηθεὺς πρὸς τὸν χορόν, μὴ με δοκεῖτε σιγαῖν ἢ ἐν ὑπερηφανίᾳ, ἢ ἐν αὐθαδίᾳ, ἤτοι ἐκ κenoδοξίας, μὴ συνομιλοῦντα ὑμῖν, καὶ καταλέγοντα τὰ ἐμά, ἐν συννοίᾳ δὲ κόπτομαι τῆς ψυχῆν, βλέπων ἑμαυτὸν οὕτως ὑβριζόμενον. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ

†) f. καθαρῶς. Ceterum haec B. non illa A., sunt in R.

††) cf. Spanheim ad Aristoph. Ran. v. 950.

προσελούμενον. Ὅθεν καὶ οἱ Ἀρκαῖδες πρόσβλοι ἢ προσέληνοι
 ὄντων δὲ ὁ Προμηθεὺς μέμψιν ἀνθρώπων ἔχων. †)

χλιδῆ] B. αἰκισμῶ, θρύψει, τρυφῆ. αὐθαδία] ὑπερο-
 ψία ἢ μωρία.

v. 436. συνοία] B. κατὰ νοῦν φροντίδι. δάπτομαι]
 τιτρώσκομαι.

v. 437. ὧδε προσηλούμενον] B. ἐνταῦθα καρφοῦ-
 μενον.

v. 438. καίτοι θεοῖσι] A. κοί τοι τίς, φησί, διώρισε
 τιμὰς ἄλλος τοῖς νέοις τούτοις θεοῖς; τοῦτο δὲ λέγει, πρὸς
 τὸν Δία τὸν λόγον ἀποτεινόμενος, διὰ τὸ συμβαλεῖν αὐτῷ
 τῷ Διὶ κατὰ τῶν Τιτάνων. Ἦ ὅτι εἰ καὶ ὁ Ζεὺς ἐπένε-
 μεν ἐκάστῳ θεῷ τιμὴν, ἀλλὰ σχεδὸν οὐ Διός, ἀλλὰ Προμη-
 θεὸς τὸ κατόρθωμα· οὗτος γὰρ τὸ προσῆκον ἀξίωμα διετά-
 ξατο ἐκάστῳ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν σιωπῶ, φησὶν· ἐν γινωσκού-
 σαις γὰρ ὑμῖν λέγων ††) τοιαῦτα περισσὸν λέγω· λέξω δὲ
 τὰς ἀνθρώπων βλάβας, ἃς εἶχον πρῶην, διὰ τὸ μηδὲν τῶν
 συμφερόντων εἰδέναι, ἀλλὰ μάθετε, ὅτι αὐτοὺς, μωροὺς ὄν-
 τας τὸ πρῖν, φρονίμους ἐποίησα καὶ γνώσεως παντοίας με-
 τέχοντας. Λέξω δὲ ταῦτα οὐχὶ μεμφόμενος τοῖς ἀνθρώποις,
 ἀλλὰ διηγούμενος ὅσα ἀγαθὰ δέδωκα αὐτοῖς, οἵτινες πρῶτα
 μὲν βλέποντες οὐκ ἔβλεπον, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἤκουον· διότι
 νοῦν καὶ φρόνησιν οὐκ εἶχον. νοῦς γὰρ ὄρα καὶ νοῦς ἀκούει·
 (ἀλλὰ διήρχοντο πάντα τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς ὅμοιοι ὄνειροις
 καὶ φαντάσμασιν, ἥτοι μηδὲν ὄντες, καὶ τὴν διὰ πλίνθων
 κατασκευασμένην οἰκίαν οὐκ ἔκτισαν ἢ ἔγνωσαν. Προσήλους]
 ἥτοι θέρμην ἔχοντας, ἢ προσηλωμένους ἀγτί τοῦ ἥλιος πε-
 παρμένους· οὔτε τὴν διὰ ξύλων κατασκευὴν, ὑποκάτω τε τῆς

†) Pro his ultimis R. modo ὄντων γὰρ Fort. tum I.
 O δὲ πρ. = Hesych. πρόσβλει· προπρηλακίζει.

††) vulg. λέγειν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἔφυρον] B. ἔμισγον, ἐκύκον. Ἦγουν οὐ χειμῶνα, αὐτὸν ἔαρ, οὐ θέρος, οὐ φθινόπωρόν ἴσασιν ὡς ἐκάστῳ τὰ πρόσφορα τεχνάζεσθαι. εἰκῆ] μάτην.

v. 450. προσήλους] A. πρὸς ἥλιον ὄρωντας. Καὶ Εὐπολις, Αὐλὴ πρόσηλος.

οὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσήλους ἴσαν, οὐ ξυλουργίαν] B. πεπαρμένους, ἢ θέρμης ἐμπορητικούς. Τὸ δὲ ἴσαν ἀπὸ τοῦ ἔκτισαν. Τὰ δὲ ξυλουργίαν ἀπὸ τοῦ ξυλοκατάσκειον οἰκίαν.

v. 451. ὥστ' αἰίσυροι μυρμ.] A. οἱ αἰὲ συρόμενοι καὶ ἔρποντες. Ἦ αἰίσυροι, ἦγουν οἱ κοῦφοι καὶ οἰοτεὶ περρωτοί. †)

κατώρυχες ἑναίον] B. ὑπὸ γῆν κατορωρυγμένην κατώκουν. ὡς] καθά. αἰίσυροι] αἰὲ συρόμενοι καὶ ἔρποντες.

v. 452. ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις] B. εἰσρόδοις καὶ ὄπαις σκατειναῖς.

v. 453. οὔτε χείματος τέκμαρ] A. οὐ διεγίνωσκον διὰ τῶν ἀστρον τούς καιρούς. Des. in R.

χείματος τέκμαρ] B. χειμῶνος σημεῖον.

v. 455. ἀνθεμῶδους ἦρος] B. τέκμαρ ἀνθη ἔχοντος ἔαρος. καρπίμου] τοῦ τούς καρπούς φέροντος.

v. 456. βέβαιον] B. πιστόν. ἄτερ γνώμης] χωρὶς φρονήσεως, σκέψεως.

v. 457. ἔπρασον] B. ἐποίουν. ἕς τε] ἕως ἂν. σφ] αὐτοῖς. ἀντολάς] δι' ὧν τούς καιρούς γινώσκοιεν.

v. 458. δυσκρίτους] A. δυσκαταλήπτους, δυσγνώστους, οἷον ὅτι Ωρίων ὅταν δύνῃ, χειμῶνα ποιᾷ. Ταύτην τὴν εὐρεσιν καὶ Παλαμήδην προσῆψεν. ††) Ἴσως δὲ καὶ κεῖνος ὑπὸ

†) Pro his Rob. ἢ αἰὲ ἔρποντες μύρμηκες· καὶ δὴ καὶ μηχανήματα ἐξεύρον αὐτοῖς, γραμμάτων συνθέσεις ἐδίδαξα, quae ad 439.

††) f. προσῆψαν. Quae sequuntur absunt a R.

Προμηθεύς ἔμαθε τὰ πάντα· οἶον καὶ ἐπὶ Πλειάδων, ὅταν γὰρ αὐταὶ ἀνατέλλουσι τὴν ἑσθινὴν ἀνατολὴν τῷ πρωτῷ κατὰ Μάϊον μῆνα εἰς τὴν ἰβ' καὶ εἰς τὴν ιγ', τότε δὲ †) ἀρχεσθαι τοῦ ἀμήτου ἢ τοῦ θερούς, καὶ πάλιν μελλουσῶν δύνασθαι ἢ κρυβῆναι τὴν ἐσπερίαν δύσιν, ἥτοι τὸ Ὀκτώβριος καὶ Νοέμβριος, ††) ποιῆ ἀρχὴν ἀρότου ἢ τοῦ σπείρειν.

†) δυσκρίτους] B. δυσγνωστός· δύσεις] αὐτῶν.

v. 459. καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων] A. καὶ δὴ καὶ μηχανήματα ἐξεύρον αὐτοῖς, καὶ γραμμάτων συνθέσεις ἐδίδαξα. Ἰσχυρίζεται καὶ νοσοφισμῶν· καὶ γὰρ τις μέτρον κινήσκων τῶν πραγμάτων αὐτῶν, οὐποτε τοῦ εὐκότου ἐκπέσοι.

ἔξοχον σοφισμάτων] B. ὑπερτάτων τῶν ἄλλων μηχανημάτων.

v. 460. συνθέσεις] B. συνθήκας.

v. 461. μνήμην θ' ἀπάντων] A. ἐγὼ, φησὶ καὶ μνήμην ἀπάντων λόγων μητέρα τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξα, καὶ ἐξεύξα πρώτος τ' ἐν ζυγοῖς κνώδαλα, καὶ βόας δουλεύοντας καὶ ἐν ζεύγλαις καὶ ἐν σεβμασι· ὅπερ †††) τοῖς ἀνθρώποις κουφιστὰ τῶν πόνων τυγχάνωσι τῶν πολλῶν· καὶ ὑφ' ἔργατα ἤγαγον ταῖς ἡνίκαις ὑποτασσομένους τοὺς ἵππους, ὅπερ ἐστὶ καλλώπισμα τῆς ὑπερπλούτου γλιδῆς. Καὶ τὰ ἐν θαλάσῃ δὲ πλανώμενα καὶ πορευόμενα ὀχήματα τῶν ναυτῶν — ἤγουν τὰς ναῦς — τὰ λιγύατερα, τὰ ἔχοντα τὰ ἄρμενα ὡς πτερὰ, οὐδεὶς ἄλλος ἐφεῦρε χωρὶς ἐμοῦ.

ἀπάντων] B. ὧν εἶδον καὶ ἤκουσαν. μευσομήτορ'] καὶ λόγων μητέρα. Τὴν συνετωτάτην μητέρα, ἢ τὴν τῶν μου-

†) } emendanda sunt ex Faehs.

††) }

†††) ap. Faehs. ὁπῶς.

σαῦν μητέρα· ὁ γὰρ μνημονικώτατος σοφώτατός τ' ἐστί, καὶ πάνθ' ὅσα βούλεται πράττει.

v. 462. κᾶζευξα] B. οὐ μόνον τὸ ζεύγασθαι ὑπηρετοῦντα ἀνθρώποις πρὸς τὴν τῆς γῆς ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπισάττεσθαι καὶ φόρτους ἐπάνω σωμάτων αἶρειν σκευοφοροῦντα. Ἡ πρὸς τὸ δουλεύοντα στικτέον, ἵν' ἢ τὸ σώμασι διὰ τοὺς ἵππους· οὕτω καὶ ὑφ' ἄρματα ἤγαγον φιληνίους ἵππους, ὅπως ἐν τοῖς σώμασι γένηνται διάδοχοι μεγίστων μοχθημάτων τοῖς θνητοῖς. Κρεῖττον δὲ τοῦτο τοῦ προτέρου, ὥστε τὸ δουλεύοντα ἀντὶ τοῦ ὑπείκοντα. κινώδαλα] βόας.

v. 463. ζεύγλαισι] B. ζεύγμασι. σώμασι] διὰ σωμάτων. ὅπως] ἵνα.

v. 464. διάδοχοι] B. κουφισταί. Ἀπὸ μέρους δεχόμενοι, αἶροντες αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐῶντες κοποῦσθαι.

v. 465. φιληνίους] B. τοὺς φιλοῦντας καὶ ἐθίζοντας τοὺς χαλινοὺς.

v. 466. ὑπερπλούτου χλιδῆς] A. τὸ ἔγχεσθαι ἵπποις, πλουσίων ἐστί.

ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς] B. καλλώπισμα μεγάλης τρυφῆς.

v. 467. θαλασσόπλαγκτα] B. τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐρχόμενα.

v. 468. λινοπτερ] B. τὰ δίκην πτερῶν λιναῖ ἐστίς ἔχοντα. ναυτίλων ὀρήματα] τὰ σκάμματα οἷς ἐποχοῦνται οἱ ναῦται.

v. 470. σόφισμ'] B. τέχνασμα καὶ πανουργίαν.

v. 471. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ] B. τοῦ τούτου δεσμοῦ ἐλευθερωθῶ.

v. 472. πέπονθας ἀεικὲς πῆμα] A. (ὁ χορὸς ἀκούσας τῶν τοῦ Προμηθέως κατορθωμάτων τῶν ἀνωθεν λεγο-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

νόσους, καὶ θεραπείαις πᾶσιν ἀποδιώκουσι βλάβην τῶν νόσων. Τρόπους δὲ πολλοὺς τῆς μαντικῆς ἐκόσμησα.) †)

πλέον] B. ἢ νῦν ἐθαύμασας.

v. 476. πόρους] B. μηχανάς. ἐμψάμην] ἐνέβαλον αὐτοῖς, κατὰ νοῦν πράττειν.

v. 478. εἴ τις] B. αὐτῶν. πέσοι] ἔπεσα.

v. 479. ἀλέξημ'] B. ἀποσόβησις τῆς νόσου, ὃ φαγῶν ῥαίσει τῆς νόσου καὶ παύσεται.

v. 480. χριστὸν] B. χριόμενον. πιστὸν] πινόμενον. ††)

v. 481. κατεσκελλόντο] A. κατεσκελετοῦντο, κατεφθίνοντο.

κατεσκελλόντο] B. ἀπέθνησκον, οἱ γὰρ θανόντες ξηροί εἰσι.

v. 482. κράσεις ἠπίων ἀκυσμάτων] B. κιννάματα μαλακῶν θεραπευμάτων.

v. 483. αἴς] B. κράσει. ἔξαμύονται] καταγασιζονται.

v. 484. ἐστοίχησα] A. διεκόσμησα †††) καὶ διευταξάμην καὶ ἔκρινα πρῶτος αὐτὰς, τίνας τῶν ὀνείρων δεῖ εἰς πέρας ἐξελθεῖν καὶ φανερώς γεγενῆσθαι, καὶ τίνας μὴ. μαντείας τὲ δυσκόλους εἰς κατάληψιν καὶ γνώσιν ἐκπαῖον αὐτοῖς, ἧγουν τοῖς ἀνθρώποις, τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν γινόμενα σημεῖα καὶ τεκμήρια. καὶ ἀκριβῶς ἐδίδαξα καὶ ἐσημείωσα τὴν πτῆσιν τῶν οἰωνῶν τῶν ἐπικαμπῆς ὄνυχας ἔχοντων· οἱ τινὲς τε δεξιῶν καὶ οἵτινες εὐώνυμοι, ἦτοι τὴν δεξιὰν αὐτῆν καὶ ἀριστερὰν πτῆσιν τῶν οἰωνῶν καὶ τὴν διαγωγὴν ἤντινα ἔχουσιν ἕκαστοι· καὶ τινὲς πρὸς ἀλλήλους εἰσὶν ἐχθροὶ, καὶ φίλοι, μίση,

†) () incl. desiderantur in R. item v. 472. 484 et 496.

††) Theocr. Id. 2. φάρμακον οὐτ' ἔγχεστον οὐτ' ἐπίκαστον. Longus Past. — οὐ πινόμενον οὐκ ἐσθόμενον Herot.

†††) Rob. ἐκόσμησα

καὶ συνέλευσις. Τὸ γὰρ συνιδάγειν ἑαυτοὺς τοὺς οἰκονομοὺς καὶ τὰ ἑαυτῶν ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, ἢ καὶ φιλίαν, σημαντικὰ μαντείων, καὶ ἀδήλων τεκμήρια παρὰ τοῖς μάντεσι πέφυκεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι πολλὰ καὶ διάφορα εἶδη μαντείων καθεστήκασιν. ἔνταῦθα δὲ περὶ τούτων μόνων διαλαμβάνει, περὶ τοῦ ὄνειροσκοπικοῦ, τοῦ οἰκηστικοῦ, τοῦ ἠπατητικοῦ, καὶ τοῦ θυτικοῦ. (Ἦγουν τοῦ κρίνειν ἀπὸ τῶν ὀνείρων τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ ἀπὸ τῆς πτήσεως τῶν οἰκτιῶν, τῆς τοιαύδε ἢ τοιαύδε, ὃ μέλλει συμβῆναι τεκμαίρεσθαι. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀνατομῆς τῶν ζῴων τὰ ὅμοια νοεῖν. Σχίζοντες γὰρ μέσον τῆς κοιλίας ἐβλέπον τὴν θέσιν τῶν ἐντροσθίων πάντων· καὶ ἐκ τούτου ἐτεκμαίροντο τὰ μέλλοντα γίνεσθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ τῶν θυμάτων, οἷον τῆς χαλῆς ἐμβλήθεισης καὶ ἀνατιναγείσης πρὸς τὰ τῶν πολεμίων μέρος, ἦταν τούτων ἔσημαινεν.) Ἄλλως. Ἐστοίχισα, κατὰ στοῖχον ἔδειξα. Πολλὰ γὰρ εἶδη μαντικῆς· εἰκαστικόν, ἐπιπνευστικόν, ἀστρονομικόν.)

[Ἐστοίχισα] B. ἔταξα.

v. 485. ἔκρινα] B. διορισμένως εἶποκ. χρή] ἀπόκειται.

v. 486. δυσκρίτους] A. δυσνοήτους.

ὑπαρ] B. φανερώς. κληδόνας δυσκρίτους] μαντείας δυσγνωστούς.

v. 487. ἐνοδίους] A. τοὺς ἐξ ὑπαντήσεως.

ἐνοδίους συμβολοὺς] B. τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συναντήματα, δι' ὧν δεῖ συμβάλλειν καὶ μαντεύεσθαι.

v. 488. γαμψωνύχων] B. ἀγκύλους ἔχοντων ὄνυχας. σκεθρῶς] ἀκριβῶς. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ σκέπτομαι καὶ τοῦ θεωρῶ, ὃ ἐσκεμμένα καὶ μετὰ τοῦ μάλα προσέχοντος τὰ πράγματα βλέπων.

v. 489. διώρισ] B. διορισμένως καὶ κεχωρισμένως ἔταξα πρὸς μαντείαν.

v. 490. εὐώνυμοι] B. κακομάντεις· θεὸν εἰπεῖν καὶ

αἰτιές εἰσιν εὐώνυμοι, εὐονύμους εἶπε πρὸς το δαίρισα.
Ὡςπερ καὶ προῖων ἐρεῖ τὸ λειότητα καὶ τὸ ποιότητα, εἰμορ-
φίαν. διακταν] διαγωγήν.

v. 491. ἐκάστροι] B. τούτων.

v. 492. συνεδρῆσαι] A. ὁμόνοιαι.

στέργηθρα] B. φίλιαι. συνεδρῆσαι] ποιωνῆσαι, καὶ συν-
αγελασμοί.

v. 493. σπλάγγων τὸ λειότητα] A. τὴν διὰ σπλάγγων σκέψιν.

λειότητα] B. ὁμαλότητα. χροῖαν τινά] μαντεία πῶσαν.

v. 494. δαίμοσι πρὸς ἡδονήν] A. εὐπρόσδεκτα θεοῖς.

εἶη] B. ταῦτα τὰ εὐσπλαγγνα.

v. 485. λόβου] B. τοῦ ἄκρου τοῦ ἥπατος.

v. 496. κνίσση δὲ κῶλα συγκαλυπτὰ] A. τὰ τῶν
μηρῶν ὅστ᾽ ἐσυγκαλυμμένα κνίσση. ἢ, τὰ μηρία πῶς δὲ
συγκαλύπτειν κνίσση,) τῷ ἄρωθεν ἐπιτεθειμένῳ αὐτῶν ἴκει·
καὶ τὴν μακρὰν ὄσφυν, γαστέρα, κοιλίαν, πυρῶσας, καὶ εἰς
πῦρ ἐμβαλὼν, ὠδήγησα τοὺς ἀνθρώπους εἰς τέχνην δυσκόλως
νοουμένην. Ἦτοι τὴν θυματικὴν μαντείαν· εὐκίνητος γὰρ
οὐδα καὶ σπέρματα ἔχουσα ἢ γαστήρ, θύεται θεοῖς, ἀφ'
οὗ καὶ κλονίς ὀνομάζεται διὰ τὸ ἀεικίνητον. Καὶ τὰ φλο-
γοπὰ σήματα, ἦτοι τὰς διὰ πυρὸς μαντείας τυφλὰς οὐσας
πρὶν, καὶ οὐ φαινομένας, διὰ τὸ μὴ γινώσκεισθαι, βλέψαι
ἐποίησα, καὶ εἰς τὸ ἐμφανὲς ἤγαγον καὶ πᾶσιν ὑπέδειξα.

κῶλα] B. τὰ τῶν μηρῶν ὅστ᾽. συγκαλυπτὰ] περικε-
καλυμμένα. μακρὰν] μεγάλην.

v. 497. ὄσφυν] B. τὴν κοιλίαν, τὴν κύστιν. πυρῶ-
σας] καύσας. δυστέκμαρτον εἰς τέχνην] δυσκατανόητον τὴν
θυματικὴν μαντείαν.

v. 498. ῥῶδωσα θνητοὺς] A. εἰς γινῶσιν καὶ ὁδὸν ἤγαγον.†)

†) His caret R. item ultimis ad 499.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τούτο γὰρ δηλοῦ τὸ εὐελπίς εἰμι τῶνδε, ἤγουν †) τούτων ἂν λέγεις — ὡς καὶ λυθήσῃ τῶν δεσμῶν, καὶ πλεόν τοῦ Διὸς ἰσχύσεις.

μὴ νῦν βροταῖς] *B.* μὴ τὴν σὴν πρὸς ἀνθρώπους φιλανθρωπίαν περιεξιὼν διάτριβε, ἢ γὰρ τοιαύτη διατριβὴ ἔξω τοῦ πρέποντός ἐστιν, ἀλλὰ δεῖ καὶ σαυτοῦ πεποιῆσθαι φροντίδα. καιροῦ πέρα] ἔξω τοῦ πρέποντος.

v. 508. ἀκήδει] *B.* ἀμέλει. ὡς] ὅτι.

v. 505. εὐελπίς εἰμι] *B.* λίαν ἐλπίζω. τῶν] ἀπὸ τούτων.

v. 510. μεῖον] *B.* ἔλαττον.

v. 511. οὐ ταῦτα ταύτη] *A.* οὐ ταῦτα οὕτως πέπρωται, ἵνα ἡ τελεσφόρος μοῖρα ταχέως τὰ κατ' ἐμὲ κράνη καὶ πληρώσῃ. Ὅ ἐστιν, οὐπω μοι λυθῆναι μεμοίραται· ἐν γὰρ τῷ ἔξῃς δράματι λύεται, ὅπερ ἐμφαίνει Διοχύλος.

ταῦτα] *B.* τὸ εὐθύναί με οὕτως ἤγουν νῦν. τελεσφόρος] ἢ εἰς τέλος φέρουσα πάντα.

v. 512. κράναι] *B.* τελέσαι. πέπρωται] μεμοίραται.

v. 513. δύαις καμφθεῖς] *B.* κακοπαθείας κατεργασθεῖς, ταλαιπωρήσας. φυγγάνω] φεύξομαι.

v. 514. τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα] *B.* καὶ ἡ ἐμὴ τέχνη πρὸς τὴν τῶν μοιρῶν ἀνάγκην οὐδέν τι πράξαι δύναται.

v. 515. τίς οὖν ἀνάγκης] *A.* τίς τῆς ἀνάγκης κρατεῖ καὶ δεσπόζει. *Des. in R.*

οἰακοστροφός] *B.* κύριος καὶ διοικητής.

v. 516. μοῖραι] *B.* Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος. μνήμονες Ἐριννῖες] αἱ μνημονεύουσαι τῶν παρ' ἀνθρώποις κακῶν, καὶ ἀντιδιδούσαι, Ἀλεκτώ, Μέγαιρα καὶ Τισιφόγη.

†) *R.* ἀντὶ προ ἤγουν cf. *Faehs.*

v. 517. τούτων ἄρ' ὅ] *A.* εἰ θέλει σε πρό μοῖρας
 λῦσαι, οὐ δύναται ὁ Ζεὺς τοῦτο ποιῆσαι.

v. 518. οὐκ οὐγ' ἄν] *A.* προακρωσθεὶ τὸν ἔρωτα τῆς
 Θέτιδος.

τὴν πεπρωμένην] *B.* αὐτῷ μοῖραν,

v. 519. τί γὰρ πέπρωται] *A.* τί οὖν ὑπόκειται τῷ
 Διὶ; οὐδὲν ἄλλο, ἢ τὸ αἰὲ ἄρχειν. Φησὶν οὖν ὁ Προμηθεύς,
 εἴτε κρατήσῃαι αἰὲ, εἴτε μὴ, οὐδαμῶς μάθης ἄν ἐξ ἐμοῦ·
 μηδὲ παρακάλει με ὑπὲρ τούτου, ἐκφρονεῖν λεληθότα τὸν τῆς
 Θέτιδος ἔρωτα.

τί γὰρ πέπρωται] *B.* ποῖον πεπρωμένον· πλήν] εἰ μὴ.

v. 520. πύθοιο] *B.* μάθης.

v. 521. ξυναμπέχεις] *B.* ἐν ἑαυτῷ κρύπτεις.

ἤπου] *B.* ὄντως. σεμνὸν] μέγα. ξυναμπέχεις] κατέ-
 χεις παρὰ σταντῷ καὶ οὐκ ἐκφαίνεις ἡμῖν.

v. 522. ἄλλου λόγου] *A.* τῷ ἐξῆς δράματι φυλάττει
 τοὺς λόγους.

τόνδε] *B.* τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς πεπρωμένης.

v. 523. καιρὸς γεγωνεῖν] *B.* πρέπον λέγειν. συγκαλυ-
 πτέος] ἄξιος ὑπάρχει κρύπτεσθαι.

v. 524. σώζων] *B.* φυλάττων παρ' ἑμαυτοῦ καὶ μὴ
 ἐκφαίνων.

v. 525. ἐκφυγγάνω] *B.* ἐκφεύξομαι, ἵνα γὰρ αὐτὸν
 εἶπω, ἐκλύσεται με Ζεὺς τοῦ δεσμοῦ.

v. 526. μηδ' ἄμ' ὁ πάντα νέμων] *A.* ὁ πάντα κρα-
 τῶν, φησί, καὶ διοικῶν Ζεὺς μηδέ ποτε ἀντίπαλον κράτος.
 οἷοκ' εἰ ἐχθρόν, ποιήσῃε τῇ ἐμῇ γνώμῃ, ἤγουν μηδέ ποτε ἐναν-
 τίος μοι γένηται· μηδὲ βραδύναιμι (νισσομένη καὶ) πορευομέ-
 νη πρὸς θεοὺς ἱεραῖς θοίμαις, καὶ θυσίαις βουφόνοις, ταῖς
 μεγάλους ποιούσαις φόνους, καὶ σφαγὰς τῶν ἱερείων. Ἦτοι,
 μηδέποτε παυσαίμην τοῦ τιμᾶν τοὺς θεοὺς καὶ θυσίας τού-

τοῖς προσφέρειν, †) περὶ τὸν σου Ἰσκιανοῦ πόρον, μηδὲ διὰ λόγων εἰς αὐτοὺς ποτε τοὺς θεοὺς ἀμαρτήσαμε. Ἀλλὰ μοι τόδε, τοῦτ' ἔστι τὸ τιμᾶν αὐτούς, εἴη διὰ παντός, καὶ μή ποτ' ἐκτακείη, τοῦτ' ἔστι, μηδέποτε πληρωθείη. ††) Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κηροῦ· τὸ γὰρ τήκεισθαι, ἐπὶ τοῦ κηροῦ καὶ τῆς χιόνος κυρίως λέγεται.

μηδάμ'] B. εἰς φόβον ἔλθων· ὁ χορὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Προμηθεῖα ὀμίλιαν φησί, μήποτε γένοιτο ὁ Ζεὺς ἐχθρὸς ἐμοίγε, μηδὲ παυσαίμην πρὸς τοὺς θεοὺς ἐρχομένη ἐν θυσίαις μεγάλαις ὄσιαις παρὰ τὸν Ἰσκιανόν, τουτέστι, μήποτε παυσαίμην τῆς πρὸς θεοὺς τιμῆς. πάντα τέμων] ἐξάγων, ἢ πάντα οἰκῶν. †††)

v. 528. ἀντίπαλον] B. ἐχθρόν.

v. 529. ἐλινύσαιμι] B. ἀργήσαιμι καὶ ἀμέλησαιμι. Γ. ἐλινύσαιμι] ὀκονίμι, λήγοιμι, σχολάζοιμι, βραδύνοιμι, ἐγγρο- νίζοιμι.

ὄσιαις] B. ἐντίμοις, μεγάλαις.

v. 530. θοίγαις] B. θυσίαις. ποτινισσομένα] προσ- ερχομένη.

v. 531. βουφόνοις] B. ἢ μεγάλαις, ἢ παῖς ἐκ βοῶν γνομέναις. πατρὸς] ἡμῶν.

v. 532. ἄσβεστον] B. ἀκατάπαυστον.

v. 533. μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις] B. μὴ δὲ προσκρού- σαιμι πρὸς αὐτοὺς ἐν τοῖς πρὸς τὸν Προμηθεῖα λόγοις.

v. 534. τόδε] B. τὸ τιμᾶν τοὺς θεοὺς.

v. 539. ἠδύ τι θαρσαλέαις] A. εὐφραντὸν τὸ ἐλπίζει θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον, ἐν εὐφροσύναις φαν-

†) R. προσάγειν ap. Faehs. προσάγειν παρα

††) Vestigia in cera compressa, delentur, cum implentur.

†††) f. διοίκων.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἀρηξίς] B. βοήθεια. ἐδέρχθης] ἐθεάσασα.

v. 548. ὀλιγοδρανίην] B. ἀσθινῆ δύναμιν. Γ. ὀλίγην δύναμιν, ἀπὸ δραίνω ἢ δρακω. ακίκων] φαύλην ἰσχύν.

v. 549. ἰσόνειρον]. A. ὅτι σκιαῖς ὀνείρων οἱ ἄνθρωποι παρεμφερεῖς, κατὰ τὸν Πίνδαρον. †) (ἀλαὸν γένος] ἀπροόρατον τοῦ μέλλοντος.) D. R.

ἰσόνειρον] B. ἰσχύν ἀνυπόστατον. εἶ] ἦτις. φωτῶν] ἀνθρώπων. ἀλαὸν] τυφλὸν καὶ μάταιον.

v. 550. ἐμπεποδισμένον] B. κεκράτημένον ἐστί.

v. 551. οὔποτε τὰν Διὸς] A. ὑψηλῶς καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἰμαρμένης ὄνομα. Διὸς ἁρμονίαν εἶπεν, ἀλλ' οὐ τὴν εἰμαρμένην. Φησὶ δὲ, ὅτι οὔποτε αἱ τῶν ἀνθρώπων βουλαὶ διαφεύγουσι τὴν μοῖραν, ἀλλ' ὁ αἱ μοῖραι βούλονται, τοῦτο καὶ ποιοῦσιν. "Εμαθον ταῦτα οὕτως, καὶ τὰς σὰς ὀλεθρίας ἰδοῦσα τύχας, ᾧ Προμηθεῦ.

οὔποτε] B. ὃν ὁ Ζεὺς κολάζει οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐξελεῖν δύναται. ἁρμονίαν] τὸν ὄρον, τὸ θέλημα.

v. 552. παρεξίασι] B. ὑπερβαίνουσιν.

v. 553. τάδε] B. εἶ φημι.

v. 554. ὀλοὰς] B. ὀλεθρίας.

v. 555. τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος] Δ. τοῦτό φησιν, ὅτι ἐπεγένετο καὶ ἐπῆλθέ μοι τὸ δισσὸν μέλος, τοῦτο ὁ νῦν θρηνῶ ἐπὶ τῷ σῶ πάθει, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἦδον περὶ τὸν καιρὸν τοῦ σοῦ γάμου, ὅτε τὴν Ἡσιόνην πρὸς γάμον ἤγαγες. οὐ γὰρ μόνη καθαρὰ μοι ἡ ἡδονὴ ἐκείνη καθέστηκεν, ἀλλ' ἔχει ἐν ταυτῷ καὶ τὸ λυπηρόν. Τοῦτ' ἐστίν, ὁμοῦ προσεγένετό μοι καὶ ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ θλίψις διὰ σε. "Ἄλλως. Τὸ δισσὸν μέλος ἐπῆλθε, τότε καὶ τοῦτο ὅπερ νῦν τραγωδῶ ἐπὶ τῷ σῶ πάθει, ἐκεῖνό τε ὅπερ ἐτραγώδουν περὶ τὰ λουτρά

†) Pylh. VIII. 99.

καὶ τὴν κοίτην ἐν ἰότητι γάμων, τουτέστιν ἐν συνόδῳ καὶ
 συνελύσει †) παρὰ τὸ ἰέναι πρὸς συνουσίαν, (ὅτε ἤγαγες δά-
 μαρτα καὶ γυναῖκα ὁμόλεκτρον τὴν ὁμοπάτριον ἡμῖν Ἡσιόνην
 ἔδνοις καταπέισας.) Ἔδνα δὲ εἰσὶ τὰ ἐπὶ προικὶ διδόμενα
 πράγματα. (Ἄλλως. ††) Τὸ διαμφίδιον, διὰ παντὸς κεχω-
 ρισμένον, ἐναντίον τοῖς νῦν· τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέ-
 ναιον ἤδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρῆνον.) D. R.

τὸ διαμφίδιον δέ μοι] B. τὸ διπλοῦν μέλος ἐπήλθε
 μοι, τόδε καὶ ἐκεῖνο, ὅτε περὶ τὰ σὰ λουτρὰ ὑμεναίου, καὶ
 ὅτε περὶ τὸ σὸν λέχος, ὅτε τὴν Ἡσιόνην καταπέισας ἐν δώ-
 ροις ἤγαγες γυναῖκα ὁμόλεκτρον, ἣτις ἦν μία τῶν Ὠκεανίδων
 ὡςπερ καὶ ἡμεῖς. Τοῦτο γὰρ λέγει τὸ ὁμοπάτριον. Τὸ τό-
 δε καὶ τὸ ἐκεῖνο ἀσύνθετον. προσέπτε] ἐπήλθε κατὰ τοῦν

v. 556. ὅτε] B. ὁπότε.

v. 557. καὶ λέχος] καὶ περὶ

v. 558. ἰότητι γάμων] A. πορεία, ἤγουν ἐν συνόδῳ
 γάμων, παρὰ τὸ ἰέναι πρὸς συνουσίαν. D. R.

ὑμεναίου] B. κατὰ τὸν σὸν γάμον ἤδον. ἰότητι γά-
 μων] συνελεύσει.

ὁμοπάτριον] B. τὴν ταυτοῦ πατρὸς ἡμῖν.

v. 559. ἔδνοις] B. ἔδνα ἀπὸ τοῦ ἐδνεῖν τὴν εὐνήν, ἢ
 τὸ ἴδιον ἐκνέον τὸν αἰγαλόν. †††)

v. 560. πιθῶν δάμαρτα] A. ἔδνοις πιθῶν τὴν ἐσομέ-
 νην σοι δάμαρτα κοινόλεκτρον. Ἡ τὴν κοινόλεκτρον,
 ποῦ Ὠκεανοῦ Τηθύν πείσας. ††††)

πιθῶν] B. καταπέισας αὐτήν. κοινόλεκτρον] ὁρόκοιτον.

†) συνελεύσει ap. Faehs. recte.

††) διαμφίδιον μέλος, ἄλλοιον, διὰ παντὸς κεχωρισμένον, ἀμ-
 φῖς γὰρ χωρὶς. Δισχύλος Προμηθεΐ δεσμώτη Hesych.

†††) haec corruptissima rectius dat Faehs.

††††) f. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, π., quod ap. Faehs.

v. 561. τίς γῆ, τί γένος] *A.* τὸ τῆς Ἰούσ ἐπεισόδιον μονωθεῖ μὲν, ἔχει δὲ πρὸς ὑποκείμενον ἀναφρασαν, ὅτι μαντεύεται αὐτῇ Προμηθεὺς τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Ὡς περ ἀπ' αὐτῆς ἔσται τρισκαιδέκατος κατὰ γενεάν, ὃς αὐτῷ ὑστερον τῷ χρόνῳ ποτὲ ἐπαμυνεῖ. Ἄλλως τε αὐτὴ ὑπὸ Διὸς φησὶν ἠδικῆσθαι καὶ διὰ τοῦτο παραμυθεῖται τὸν Προμηθεά. Λέγει δὲ περὶ τοῦ Ἡρακλέους. Οὗτος γὰρ ἔλυσε αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν. Φασὶ δὲ, ὅτι ἡ τοῦ Ἰνάχου θυγάτηρ ἐρασθεῖσα παρὰ Διὸς, ἐπεὶ τοῦτο ἔγνω ἡ Ἥρα καὶ ἐμέλλε καταλαμβάνεσθαι παρ' αὐτῆς, μετεβλήθη παρὰ τοῦ Διὸς εἰς βοῦν, ἵνα μὴ γνωσθῆ τίς εἴη. Ἡ Ἥρα δὲ προσελθοῦσα τῷ Διῷ, ἐζήτησε ταύτην, καὶ ἔλαβε δῶρον παρ' αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν Ἄργῳ τῷ πανόπτῃ φυλάττειν αὐτήν. Ὁ δὲ Ζεὺς πάλιν ἐρασθεὶς αὐτῆς ἐπέμψε τὸν Ἑρμῆν, ἀφελῆσθαι ταύτην τοῦ Ἄργου καὶ διακομίσαι αὐτῷ· καὶ ἐπεὶ ἄλλως λαθεῖν Ἄργον τὸν πανόπτην οὐκ ἦν, διὰ βολῆς λιθείας τοῦτον ἀνήρηκεν. Οὗ τὸ φάσμα ἡ Ἥρα τῇ Ἰοῖ, καὶ μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον, παρεδείκνυεν ἐπὶ τῷ μάλιστα ἐκφοβεῖν αὐτήν. Ἡ δὲ πολλὰ πλανηθεῖσα καὶ εἰς διαφόρους τύπους, τὸ τελευταῖον ἀπῆρε καὶ πρὸς τὸν Καύκασον, ὀψομένη τὸν Προμηθεά.

τίς γῆ] *B.* ἐστὶν ἡ βαίνο. τί γένος] τὸ ἐνταῦθα οἰκοῦν. φῶ] εἶπω. λεύσσειν] βλέπειν.

v. 562. πέτρινοισι] *A.* τοῖς ὄρειοις. *Des. R.*

ἐν πετρίνοισι] *B.* τοῖς ὄρειοις ἢ στεφροῖς, διὰ τὸ τῆ ταῦ Καυκάσου πέτρα προσήλωσθαι, τοῦτό φησι.

v. 563. χειμαζόμενον] *B.* πάσχοντα. ἀμπλακίης] τίνος ἀμπλακίας ἤγουν πταίσματος κολάσεως. ὀλέκη καὶ φθείρη; ἤγουν τί πταίσας καὶ κολασθεὶς ἐνταῦθα προσήλωσαι; καὶ εἰ μὲν περισπᾶται τὸ πονᾶς, οὕτως. Εἰ δὲ βαρύνεται, οὕτως, τίνος πταίσματος ὀλέκη καὶ μετὰ φθορᾶς δίδως ποινᾶς;

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τὸν μυριωπὸν] B. τὸν διὰ παντὸς τοῦ σώματος ὀφθαλμοῦ ἔχοντα. βούταν] βόσκον.

v. 570. ὁ δὲ πορεύεται] B. πρὸ ὀφθαλμῶν. δόλερον] κακόν, εἰς οἴατρον γάρ με φανεῖς ἐπαίρει.

v. 571. ὃν οὐδὲ κατθανόντα] A. ὄντινα τὸν Ἄργον οὐδὲ θανόντα ἄδης κατέχει, ἀλλ' ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνερχόμενος, ἐμὲ τὴν ἀθλίαν ὀπίσω καταδιώκει, καὶ ποιεῖ πλανᾶσθαι νῆστιν.

οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει] B. κρύπτει, ἀλλ' ὡς ζῶν μοι φαντάζεται.

v. 572. ἐξ ἐνέργων περῶν] B. ἐκ τῶν νεκρῶν ἐρχόμενος.

v. 573. κυνηγετεῖ, πλανᾶ τε νῆστιν] B. ἀνιχνεύει καὶ πανταχῇ φοιτώσῃ παρίσταται καὶ πλανᾶσθαι ποιεῖ νῆστιν καὶ ἐστερημένην σιτίων ἢ στάσεως.

v. 574. ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος] A. ἀλλ' οὐκ ἐμοί, διὰ τὸ νηστεύειν. Ἄλλως. Ὅτι μετὰ κηροῦ ἦν πεπλασμένος, ὁ δόναξ, ὄττοβει] ἠχεῖ. δόναξ] ἡ σύριγξ. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάκῳ καὶ ἄδοντα αὐτὸν εἰσάγει. Εἰπὼν σὲ αὐτὸν βούταν, ἐνέμεινε τῇ τροπῇ. Αὐλοῦσι γὰρ ἐπόμενοι τοῖς ποιμνίοις οἱ βουκόλοι. D.

ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὄττοβει δόναξ] B. ὁ ἐν ταῖς ὄπαῖς παρακείμενον ἔχων κηρὸν ὑπηχεῖ αὐλός.

v. 575. ὑπροδόταν νόμον] A. ἔπειτα, φησί, καὶ ἡ σύριγξ ἠχεῖ. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ δόναξ. Τὸ δὲ ἀχέτας, ἀπὲρ τοῦ πολυήχητος. Ὅς πρὸς ἐσπέραν ἐστὶν αὐλικὸς τοῖς ποιμέσι διὰ τὴν τῶν ποιμνίων εἰσαγωγὴν. Ἄλλως, ἠδὴν, ὄθεν καὶ τὸ νόμον μέλος. Τοιαύτην ἠδὴν ἄδουσιν οἱ ποιμένες, ὅταν τὰ θρέμματα ἐπὶ τὴν μάνδραν κατάγουσι ποιμηθισόμενα. Οὐ μὲν δὲ οἶον ἄπόταν εἰς γρομὴν αὐτὰ ἐξάγουσι. V. ad v. 619.

ἀχέτας] B. καὶ ἐμμελής. ὑπνοδόταν νόμον] κατὰ τὴν †) διὰ τοῦτο λέγει τοῦτο, ἐπειδὴ γυξ ἦν ὅτε ἐκείσε κατέλαβεν, ἐν δὲ τούτῳ τῷ κριρῷ αἱ ποιμένες αὐλοῦσι πευσάμενοι τῆς νομῆς· ἢ ὅτι πᾶν μέλος ἐπαγωγόν ἐστὶ πρὸς ὑπνον, σαθρον καὶ κατακλῶν τοὺς ἀκούοντας. Ἔστι δὲ τὸν νόμον πρὸς τὸν ὑποτροβεῖν ἰῶ ἰῶ, ποῖ ποῖ, ποποῖ ποποῖ] φεῦ φεῦ φεῦ φεῦ φεῦ.

v. 576. τηλέπλαγκτοι πλάνοι] B. μακρὰν πλάκωντες. Ἐύρηται δὲ οὐ μόνον πλάνη, ἀλλὰ καὶ πλάνος· Ὡς περ καὶ εὐθύνη καὶ εὐθυνος. Καὶ μαρτυρεῖ Ἰσοκράτης λέγων τοὺς φυγαδικούς πλάνους.

v. 577. Κρόνιε] B. Ζεῦ.

v. 579. εὐρώων ἀμαρτοῦσαν] A. παρὰ τὸ ὄς εἴτι κἀκὸν ῥέζουσαν, ἐνωπῆ. ††) Οὐ δι' ἀκοῆς τι μαθὼν φαῦλον περὶ ἐμοῦ.

ἐνέζευξας] B. ἐνέβαλες.

ἀμαρτοῦσαν] B. πταίσασαν.

v. 580. οἰστρολάτῳ δείματι] B. δι' οἰστρου ελαύνοντι καὶ ἀναβακχεύοντι φοβήματι, ὃ πάσχα Ἄργον φανταζομένη.

v. 581. παράκοπον] A. παρακεκομμένην μέρος τοῦ τοῦ. D. R.

παράκοπον] B. μανικὴν καὶ παρακεκομμένην τὸν νοῦν.

v. 583. ποντίοις δάκεσι] B. θαλασσίοις θηρίοις, βορᾶν] τροφήν.

v. 584. εὐγμάτων] B. εὐχῶν.

v. 585. ἄδδην] B. δαψιλῶς καὶ ἀρκούντως. πολὺπλαγκτοι] πολλαχῆ γῆς φέρουσαι.

†) haud dubie κατὰ τὸν scil. ὑπνοδ. νομ.

††) Hom. *Ilad.* E. 374.

v. 586. ὅπη πημονὰς ἀλύξω] B. τὰς παρεστώσας
ἔμοι κακοδαιμονίας ἐκφεύξομαι.

v. 588. κλύεις πρόσφθεγμο] B. ἀκούεις τοὺς λόγους.
βούκερω] τῆς εἰς βούην μεταβληθείσης.

v. 589. οὐ κλύω] B. οὐκ ἀκούω. οἰστροδινήτην]
τῆς ἐν μανίᾳ στρεφομένης.

v. 590. τῆς Ἰναχείης] A. διὰ τοῦ τὸ πατέρα αὐτῆς
ὀνομάσαι, ἐνέφηεν ἑαυτὸν μάντιν. Ὡς καὶ παρ' Ὀμήρω ὁ
Φειρεσίας, Νόστον δίζηαι μεληδέα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ †) D. B.
τῆς Ἰναχείης] B. τῆς θυγατέρος τοῦ Ἰναχοῦ. ἢ Διὸς
θάλλει κέαρ] ἧτις τοῦ Διὸς μαραίνει, ἐκαίει τὴν ψυχὴν τῷ
ἔρωτι αὐτῆς.

v. 591. ὑπερμήκεις δρόμους] B. τὴν μακρὰν πλάνην.

v. 592. στυγητὸς] B. μεμνημένη καὶ ζήλοτυπούμενη.
βιάζεται] διέρχεται.

v. 593. ἀπύεις] B. φωνεῖς.

v. 594. εἰπέ μοι τᾶ μογερά] A. εἶπέ μοι τῇ ἀθλίᾳ.
Τίς οὖν σὺ οὕτως ἀληθῶς προσφώνεις καὶ ὀνομάζεις ἐμέ,
τὴν ἐκ θεᾶς τε τῆς Ἥρας ἐπελθοῦσαν μοι νόστον εἴρηκας;
λέγει δὲ τὸν τῆς πλάνης οἰστρον. Ἥτις μαραίνει καὶ καίει
με κεντοῦσα βέλεσι φοιταλέοις, τοῖς ποιοῦσιν ἐμὲ ἀπανταχοῦ
πορεύεσθαι πλανωμένην.

τᾶ μογερά] B. τῇ ἀθλίᾳ.

v. 595. μ'] B. πρὸς ἐμέ.

v. 596. ἐτήτυμα] B. ἀληθῆ. προσθροεῖς] προσ-
φθέγγη, προσαγορεύεις.

v. 597. θεόσουτον] B. θεόθεν ἀπὸ τῆς Ἥρας ὀρ-
μωμένην.

†) Debebat scribere φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Versus est ex Odys.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 610. οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα] *A.* οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν πρῶτον μὲν αἰνίγμασι γεγράφασιν, ὕστερον δὲ καθόλου φανερώς ἐχρῶντο τῷ λόγῳ.

οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ'] *B.* οὐκ αἰνιγματωδῶς καὶ ἀσαφῶς φράζω. ἀπλῶ λόγῳ] σαφές.

v. 611. ὥσπερ] *B.* καθά.

v. 612. πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὄρας] *B.* τοῦτο λέγει δεικνὺς αὐτῇ ὅτι τῷ τῶν ἀνθρώπων εὐεργέτῃ ὁμιλεῖ, καὶ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἄνθρωπός ἐστι, οὐκ ἂν ἀπατηθεῖη.

v. 613. ὦ κοινὸν ὠφέλημα] *A.* ὦ κοινὴ ὠφελεία γεγονῶς ὄλου τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἄθλιε Προμηθεῦ, χάριν τινός καὶ ὑπὲρ ποίου ἁμαρτήματος ἀνταποδίδως ταύτην τὴν τιμωρίαν; [τίκτος ἔνεκα τιμωρῆς;] †)

v. 614. τλήμον] *B.* ἄθλιε διὰ τὰ παρόντα, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε] τίνος πταίσματος τὴν τιμωρίαν πάσχεις, τουτέστι τί ἁμαρτῶν πάσχεις ταῦτα τὰ δυστυχήματα; κόλασιν τοῦ πταίσματος. Τὸ γὰρ οὕτως ἀθλίως προσηλωσθαί σε κόλασις ἐστὶ τίνος ἁμαρτίας· τίς οὖν ἐστὶν αὕτη;

v. 615. ἄρμοῦ πέπαυμαι] *A.* νεωστί, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμάτων τῶν συντιθεμένων καὶ ἀρμοζομένων (τέον.) νεῶν *R.* (Ἦ παρὰ τὸ ἀρμόζειν καὶ τῷ μέλλοντι καὶ τῷ ἐνεστώτι, ἅμα γὰρ εἶπεν καὶ ἅμα παρῆλθον. ††)

ἄρμοῦ] *B.* ἀπείρηκα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμάτων.

v. 616. οὐκουν πόροις ἂν] *A.* τί οὐ παράσχοις ἐμοί, φησί, ταύτην τὴν δωρεάν, ἦτοι τὸ ἀναδεῖξαι μοι τίς ὁ δεσμῶν σε ἐν τῷ Καυκάσῳ; τὸ δὲ δωρεάν, ἐπὶ συμφορᾶς λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Κρύπτομεν ἀνιηρὰ Ποσειδῶνος ἀνακτος δῶρα.

†) Signis () des. R.

††) f. παρῆλθεν Faehs.

πόροις] B. παράσχοις.

v. 617, αἰτῇ] B. ζητεῖς. πᾶν γὰρ] ὁ θελοῖς. μεν] ἐμοῦ.

v. 618. ὄχμασε] A. ἐποίησεν ἀναβασταχθῆναι. Ὀχμή†) λέγεται τὸ μέσον ἐχόμενον, ἢ παρὰ τὸ ἔχειν ἔχμα, καὶ ἔχμα κατὰ συγκοπήν.

σήμηνον] B. εἶπέ. ἐν φάραγγι] ἐν τῷ κρημαῶδι τόπῳ τούτῳ. ὄχμασεν] προσεπατιάλευσε.

v. 619. βούλευμα μὲν τὸ δῖον] A. (πρὸς τὴν τῆς Ἰοῦς ἐρώτησιν ἀποκριθεὶς ὁ Προμηθεὺς εἰπούσης τίς σε ὄχμασε καὶ προσέδησεν ἐν τῷ ὄρει,) φησὶν ὅτι τὸ δῖον βούλευμα, ἦτοι ἡ βουλή μὲν τοῦ Διός, τὴν δέσιν ἐπεβουλεύσατό μοι, ἡ χεὶρ δὲ τοῦ Ἡφαίστου ὑπουργήσασα αὐτῷ καὶ πρὸς τὴν ἐμὴν δέσιν, προσπελάσαι††) ἐμοὶ μοῖραν θανατηφόρον καὶ κῆρα.

βούλευμα μὲν τὸ δῖον] B. ἡ βουλή τοῦ Διός. Ἡφαίστου δὲ χεὶρ] οὗτος γὰρ αὐτῷ ὑπηρέτησε.

v. 620. ποινάς] B. δίκας. τίνεις] δίδως, ἤχουν τί ἔμαρτων ὠδὲ κολάζῃ.

v. 621. τοσοῦτον ἀρκῶ] A. διὰ τὸ μὴ ταυτολογῆσαι τοσοῦτον] B. ὅσον εἶρηκα.

v. 622. καὶ πρὸς γε τούτοις] A. καὶ σὺν τούτοις διδάξόν με, ποῖος χρόνος γενήσεται πλήρωμα τῆς ἐμῆς πλάνης, ἀντὶ τοῦ ἐν ποίῳ καιρῷ τοῦ πλανᾶσθαι παυσθήσομαι.

τέρμα] B. τέλος.

†) ὄχμα, quod Hesych. int. πόρπημα.

††) f. προσπέλασεν R. προσπελάσων ibid. () incl. des. Post κῆρα demum adnotata ad 555. Τὸ δισσὸν cet. et valde quidem mutilata leguntur. Antecedunt illa ad 575. pertinentia ὠδὴν cet. Post extremum verbum ἐξάγουσι sequuntur haec: ἔποδαικνύει δὲ τάχα οὐδ' ὄλωσ' ἰδὲ με ἰσαθῆναι, καὶ βοσκηθῆναι.

v. 623. δείξον] B. φανέρωσον. χρόνος] ὁ δοῦνα
μέλλων.

v. 624. τὸ μὴ μαθεῖν] A. (εἶτα φασὶν ὁ Προμη-
θεὺς πρὸς αὐτήν, ὅτι κρεῖσσόν ἐστι μὴ μαθεῖν ταῦτα παρὰ
τὸ μαθεῖν. Ἡ δὲ πάλιν πρὸς αὐτόν, μηδέ μοι ἀποκρύψης
ὅπερ μέλλω παθεῖν. Ἄλλως. Ἐπιπούρειόν ἐστι δόγμα,
ἀπαιροῦν τὴν μαντικὴν εἰμαρμένης γάρ, φησί, πάντα κρατού-
σης, πρὸ κειροῦ λελόπηκας, εἰπὼν τὴν συμφορὰν, τὸ χρη-
στὸν δέ, τὴν ἡδονὴν ἐξέλυσαι. Λέγουσι δὲ καὶ ὅτι ἃ δεῖ
γενέσθαι, ταῦτα καὶ γινήσεται. †)

μὴ μαθεῖν] B. τοῦτο. ἦ] παρὸ. τάδε] ταῦτα.

v. 625. μὴ] B. ἔρα ἕνα.

v. 626. μεγαίρω τοῦδε τοῦ δωρήματος] B. φθονῶ
σοι τοῦ εἰπεῖν σοι τοῦτο.

v. 627. τί δῆτα μέλλεις] B. τί οὖν ἀναβάλλη, ἐπεὶ
οὐ φθονεῖς, ὡς λέγεις; φθόνος μὲν οὐδεὶς] τοῦτο λέγειν.
ὀκνῶ θράξαι] ἀναβάλλομαι ταράξαι.

v. 627. θράξαι] A. ταράξαι.

v. 629. γλυκὺ] A. τὸ ἀκούειν.

προκήδου] B. φρόντιζε. μᾶσσον] μᾶλλον. Μεῖζον ἢ
δεῖ. ὡς] ὅτι. ἐμοὶ γλυκὺ] τοῦτο μαθεῖν.

v. 630. προθυμῆ] B. προθυμίαν ἔχεις. χρῆ] πρέπει.

v. 631. μήπωγε] A. ὁ χορὸς λέγει, μήπω εἴπης τὰ
τῆς Ἰούς, ἀλλὰ δασκᾶμοι μερίδα ἡδονῆς ἔχειν, τῷ ἀκούσαι
τῶν ταύτης παθῶν. Ἀπ' αὐτῆς δὲ πρῶτον λεγούσης τὰς
πολυφθόρους ἑαυτῆς τύχας, μάθωμεν καὶ ἀκούσωμεν τὴν αὐ-
τῆς νόσον· τὰ ἐπίλοιπα δὲ τῶν αἰθλων καὶ τῶν πόνων, ὧν

†) ἃ δεῖ γεν. hunc Aeschylī versum iu Edit. Promethei
non recte omitti censent Porson (in Advers.) et Hermannus
(De Vers. Spur. ap. Aesch.). — Ceterum desunt haec ap. R.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

των. τριβὴν] ἀργίαν. Εἰς δὲ πρᾶγμα τοῦ συναλγήσοντας
 ἔξει τίς, εἰ διατριβῆι διηγούμενος, τοῦτο οὐκ εἰς κενὸν αὐ-
 τῷ ἢ διατριβῇ ἔσται.

v. 640. οὐκ οἶδ' ἔπος] *A.* ἢ Ἰώ φησι πρὸς τὸν χο-
 ρόν, †) οὐκ οἶδα πῶς ἀπειθήσω ὑμῖν θέλουσι μαθεῖν τὰ περὶ
 ἐμοῦ. Ἐν λόγῳ δὲ ἀληθεῖ μαθήσεσθε ἅπαν ὅπερ θέλετε.
 Καί τοι καὶ εἰς δάκρυα ἐμβαίλλομαι, διηγουμένη τὴν ἐκ θεῶν
 ἐπελθοῦσαν μοι ζάλην, καὶ τὸν κλύδωνα τῶν συμφορῶν, καὶ
 τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἐμῆς μορφῆς, ὅθεν μοι ἐπῆλθεν. Εἶτα
 ἀφηγεῖται τὴν πᾶσαν ὑπόθεσιν, τὸν τοῦ Διὸς ἔρωτα πρὸς
 αὐτήν, τὴν τοῦ πατρὸς Ἰνάχου πρὸς τὴν Πυθῶ ἀποστολήν,
 τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος μαντεῖαν, καὶ τὴν ἑαυτῆς ἐκδίωξιν ἀπὸ
 τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς, καὶ μεταβολὴν εἰς βουῖν, καὶ τὴν τοῦ
 Ἄργου τοῦ πανόπτου φυλακὴν, καὶ λέγει, αἰεὶ ὄψεις νυκτε-
 ριναί, ὄνειροι ἀναστρεφόμενοι εἰς τοὺς ἐμοὺς οἴκους, ἔλεγον
 ἐν λόγοις ὁμαλοῖς πρὸς ἐμέ. Ως μεγάλας εὐτυχῆς κόρη, τί
 παρθένος μένεις ἐπὶ πολὺ, δυνατοῦ σοι ὄντος γάμου μεγίστου
 τυχεῖν; ὁ γὰρ Ζεὺς κατακαίεται βέλει τοῦ σεῦ ἔρωτος, καὶ
 θέλει συμβοηθῆσαι αὐτῷ καὶ τὴν Ἀφροδίτην. Σὺ δὲ μὴ
 ἀπορρίψῃς τὴν τοῦ Διὸς συνουσίαν, ἀλλ' ἐξέλθε πρὸς τὴν
 Δέρνην πηγὴν, ††) ἵνα ὁ Ζεὺς παυθῇ τοῦ ἔρωτος.

ἔπος] *B.* πῶς. ἀπιστήσαι] ἀπειθήσαι. χρῆ] πρέπει.

v. 641. σαφεῖ δὲ μύθῳ] *B.* ἀληθεῖ λόγῳ.

v. 642. λέγουσ' ὀδύρομαι] *A.* γέγραπται, αἰσχύνο-
 μαι. *D. R.*

πέυσεσθε] *B.* μαθήσατε.

v. 643. θεόσσυτον χιμῶνα] *B.* τὴν ἐκ τῆς Ἥρας
 ὀρμηθεῖσαν δυστυχίαν.

†) *R.* ὅτι οὐκ.

††) *Deest* πηγὴν *R.*

v. 644. ὄθεν] B. ἀφ' ἧς αἰτίας. προσέπτατο] ἐπῆλθε.

v. 645. ὄψεις ἔνυχοι] B. θεωρίαι νυκτεριναί, ὀνειρατα. πολεύμεναι] ἐπερχόμεναι.

v. 646. ἐς παρθενῶνας] B. εἰς τοὺς οἴκους. παρηγόρου] παρέπειθον, ἠπάτων με.

v. 647. ὦ μέγ' εὐδαίμων] A. λείπει, τάδε λέγουσαι. D. R.

λείοισι] B. μαλακοῖς, θελκτικοῖς. μέγ' εὐδαίμων] λίαν εὐτυχής.

v. 648. δαρὸν] B. ἐπιπολύ. ἐξὸν] δυνατοῦ ὄντος.

v. 649. ἡμέρου] B. ἐπιθυμίας τῆς σῆς.

v. 650. συναίρεσθαι Κύπριν] A. συνουσιάσαι. D. R. τέθαλπται] B. ἐξεκαύθη, τέτρωται. Ἐπειδήπερ τὸν ἔρωτα καὶ βέλη καὶ πῦρ φέρειν φασί, διὰ τοῦτο οὐκ εἶπε τέτρωται πρὸς τὸ βέλει, ἀλλὰ τέθαλπται, παριστώς †) ἐντεῦθεν τὸ πῦρ τοῦ Θεοῦ. συναίρεσθαι Κύπριν] μετὰ σου λαβεῖν ††) εἰς γαμικὴν φιλίαν Ἀφροδίτην. συναίρομαί σοι τοῦδε, καὶ συναίρομαί σοι τόδε.

v. 651. μὴ ὀλοακτίσης] A. ὡς ἀπὸ [ἐπὶ] τῶν ἀλόγων ζώων.

ἀπολακτίσης] B. ἀπορροΐψης, ἀτιμάσης.

v. 652. ἀλλ' ἐξέλθε πρὸς] A. παρὰ τὸ, Ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι. †††) D. R.

Δέρνη] B. πηγὴ Ἀργούς.

v. 653. λειμῶνα] B. ἄλσος. βουστάσεις πατρός] ἐν αἷς ἴσταντο οἱ βόες τοῦ πατρός.

v. 654. ὡς] B. ἵνα. λωφήσῃ] καταπαύσῃ.

†) f. παριστάς.

††) f. μετασυλλαβεῖν.

†††) Hom. Odys. Z. 31.

v. 673. μορφῇ] B. ἡ ἐμῇ. διάστροφοι ἦσαν] διαστραμμένοι ἐχέοντο.

v. 674. κέρασις] A. ἦτοι κέρατα ἔχουσα, βοῦς κεραιφόρος γενομένη, ὡς βλέπετε, τρωθεῖσα μύωπι ὄξυστόμῳ, τῷ οἴστρω ὄξέως δάκνοντι, μανικῶς ἦσον, ἀπὲς τοῦ ἦσον ὄρων καὶ ἐκινούμην, πρὸς τε τὸν ῥοῦν τῆς Κέγχρης, ἧτις κρήνη ἐστὶν Ἄργους, καὶ πρὸς τὴν Λέσνην τὴν πηγὴν.

κεράσις] B. κεραιφόρος. ὡς] καθά. ὄξυστόμῳ] ὄξυ στόμα ἔχοντι. μύωπι] πλήκτρῳ. χρισθεῖσ'] παρακρηθεῖσα.

v. 676. ἦσον] B. ὄρμησα, ἦλθον. εὐποτον ῥέος] τὸ καλῶς ἠδέως πινόμενον ῥεῦμα.

v. 677. γηγενής] B. ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθείς.

v. 678. ἄκρατος] A. ὁ μηδὲν ἡμερότητος ἐν ἑαυτῷ φέρων, ἀλλ' ἄκρατος ὢν τὴν ὀργὴν, ἦται ἀκαταπόνητος, μὴ κρατούμενος.

ἄκρατος ὀργὴν] B. ὁ πολὺς καὶ ἀκράτητος κατὰ τὴν ὀργὴν.

v. 679. ἄσσοις δεδορκῶς] B. ἠκολούθει πυκνοῖς, συχνοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπων. τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους] τὰς ἐμὰς ὁδοιπορείας.

v. 680. ἀπροσδόκητος] B. ἀνέλπιτος. αἰφνίδιως μόρος] ἐξαίφνης θάνατος.

v. 681. αἰατράπληξ] A. οἰστράπληξ, ὁ ὑπὸ οἴστρου πλησσομένος. Καὶ βουπλήξ, ὁ τὸν βοῦν πλήσσω.

οἰστράπληξ] B. μαυνομένη, τῷ οἴστρω πληγεῖσα.

v. 682. θεία] B. ἐκ τοῦ Διός. γῆς] ἀπὸ. πρὸς γῆν] ἄλληλ' ἐλαύνομαι] διαίκομαι.

v. 683. κλύεις τὰ πραχθέντα] A. καταλέξασα καὶ προειπούσα ἃ πέποιθε νῦν φησὶ πρὸς τὸν Ἡραμῆθεα ἠκούσας ἃ πέπονθα, Ἄπὲς τοῦ ταῦτά ἐστιν ἃ εἶπόν σοι τὰ ἐμὰ

τλήμα-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

στενάξεις] *B.* θρηναίς. πλέα] πεπληρωμένη.

v. 697. ἐπίλογος] *B.* πρόσμεινον ἢ κράτησον τὸ στενάξειν. προσμάθοις] ἐξ ἐμοῦ.

v. 698. λέγε] *B.* ταῦτα. ἐκδίδασκε] ἐμέ.

v. 699. τὸ λοιπὸν] *B.* τὸ υπόλοιπον. προὔξειπιστασθαι τορῶς] γινώσκειν ἀληθῶς, βεβαίως.

v. 700. τὴν πρὶν γε χρείαν] *A.* ὑμεῖς μὲν οὖν δ ἐχρήζετε, ἐτύχετε, καὶ ἤδη τὸ παρ' ὑμῶν ζητούμενον ἤνυσται. Τοῦτο δὲ ἦν τὸ μαθεῖν τὰ τῆς Ἰουῆς καὶ ὅσα πέπονθεν, πλὴν ἐξ αὐτῆς, καὶ μὴ παρ' ἄλλου τινός.

τὴν πρὶν γε χρείαν] *B.* τοῦ ἀκοῦσαι τῆς Ἰουῆς. ἤνυσασθ' ἐμοῦ πάρα] ἐτελειώσατε ὅσον παρ' ἐμοῦ.

v. 701. κούφως] *B.* εὐλαφῶς, εὐκόλως. τῆςδε πρῶτ'] ταύτης καταρχάς.

v. 702. ἐξηγουμένης] *B.* διαξηγουμένης.

v. 703. οἷα χρῆ] *B.* ὅποια ἀπόκειται.

v. 704. τλῆναι] *B.* ὑπομεῖναι, παθεῖν. πρὸς Ἡρας] παρὰ τῆς Ἡρας. τὴν] τὴν Ἰοῦν.

v. 705. Ἰνάχιον σπέρμα] *A.* ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς αὐτήν.

Ἰνάχιον σπέρμα] *B.* ὡ σπέρμα τοῦ Ἰνάχου.

v. 706. θυμῶ] *B.* ἐν τῷ σῶ λόγῳ. ὡς] ἵνα. τέρματ'] τὰ σημεῖα.

v. 707. πρῶτον μὲν] *A.* ἀποφέρεται συνήθως εἰς τὸ διαγράφειν ὄρη, ποταμούς, καὶ τὰ τοιαῦτα, γνωστά, καὶ ἄγνωστα.

ἐνθένδ'] *B.* ἐκ τούτου.

v. 708. στεῖχ'] *B.* πορεύου. ἀνηρότους] τοὺς μὴ ἀροτριῶντας. γύας] ἔθνος.

v. 709. οἱ πλεκτὰς στέγας] *A.* οἵτινες οἱ Σκύθαι ναίουσι καὶ κατοικοῦσι πλεκτὰς στέγας, πεδάσσοι δηλονότι,

καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαιρόμενοι καὶ ὑψούμενοι. Καὶ γὰρ ἐπά-
 νου ἀμαξῶν †) — τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις —
 τὰς σκηναὶς ἐαυτῶν οἱ Σκύθαι ποιοῦνται τόξα ἔχοντες.

Σκύθας] B. εἰς τοὺς Σκύθας. ἀφίξη] μέλλεις ἐλ-
 θεῖν. νομάδας] τὸν νομαδικὸν βίον βιούντας. πλεκτὰς στέ-
 γας] πεπλεγμένας οἰκίας.

v. 710. πεδάσει] B. ἐν πεδίῳ αἰρόμενοι. ἐπ' εὐ-
 κύκλοις ὄχοις] καλοὺς τροχοὺς ἔχουσι ἐν τοῖς ἄρμασι

v. 711. ἐξηρημένοι] A. τοὺς ὠμοὺς δηλονότι

ἐκηβόλους] B. μακρόθεν βαλλοῦσι. ἐξηρημένοι] πα-
 ρισκευασμένοι.

v. 712. οἷς μὴ πελάζειν] A. οἷστισι ††) τοῖς Σκύθαις
 μὴ προσπέλαζε καὶ πλησίαζε, διότι ἀναιρεται τῶν ξένων εἰσίν.
 Ἀλλὰ χρίμπτουσα καὶ προσεγγίζουσα ταῖς ῥαχίαις, καὶ ταῖς
 θαλασσίαις πέτραις. ἀλιστόνοις] ταῖς ὑπὸ τῆς ἀλὸς στενα-
 ζούσαις καὶ ἠχούσαις, (ἐκπέρα τὴν χθόνα καὶ τὴν γῆν τῶν
 γυπόδων. Τὴν γὰρ αἰτιατικὴν τὸ γυπόδας ἀντὶ γενικῆς νοεῖ
 κατ' ἀντίπτωσιν. Ἄλλως. Ὑπὸ ἀλὸς τινασσομένας. Μὴ
 δι' ὀρηκῶν, φησί, τύπων πορεύου, ἀλλὰ δι' ἐναλίω.) D. R.
 Γυπόδας] Γυπόδες ὄνομα ἄθλου. Ἐτεροι δὲ ἐν τῷ γυπό-
 δας τὸ γυ ποιοῦνται γε, καὶ τὸν τόπον καταβιβάζοντες, λέ-
 γουσιν οὕτως, ἀλιστόνοις γε πόδας χρίμπτουσα (ῥαχίαισιν,
 ἤτοι προσεγγίζουσα τοὺς πόδας ταῖς) ῥαχίαις πέτραις. Ἄλ-
 λοι δὲ γυμνόποδας, κατὰ γυμνοὺς πόδας, †††) ἔξειδξαντα,
 κατὰ συγκοπὴν.

μὴ πελάζειν] B. μὴ θελε πλησίαζειν. ἀλιστόνοις] ταῖς
 στεναγμόν σοι ποιούσας ἐν τῷ πλανᾶσθαι, διέρχεσθαι δὲ
 αὐτῶν.

†) ἐν ταῖς ἀμάξαις ἀνωθεν R.

††) οἷς Σκ. R.

†††) ἑ. γυμνοὺς κατὰ πόδας. Incl. Des. In R. ut 714. et ferē.

v. 713. χρίπτουσα] B. πλησιάζουσα, βαχίαισιν] διὰ τῶν βαχῶν. βαχίαισιν] Γ. πᾶς κεννάδης αἰγιαλός, ὃ προσάρακτόν τι κῦμα. ἐκπερᾶν] θάλα. χθόνα] τὴν αὐτῶν.

v. 714. λαιᾶς δὲ χειρὸς] Α. ἐν τοῖς ἀριστεροῖς δέ, φησί, κατοικοῦσιν οἱ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενοι Χάλυβες, (οὓς πρέπει φυλάξασθαι ἢ γουν ἀποφεύγειν καὶ μὴ προσελθεῖν αὐτοῖς, ὅτι ἀνήμεροί εἰσιν, οὐδὲ τοῖς ξένοις πλησιάζόμενοι, ἦτοι ὑπὸ τῶν ξένων, βλάπτονται γὰρ παρ' αὐτῶν οἱ ἐκεῖσε ἀφικόμενοι.)

λαιᾶς] B. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. σιδηροτέκτονες] οἱ τὸν σίδηρον κατασκευάζοντες.

v. 715. οἰκοῦσι] B. κατοικοῦσι.

v. 716. πρόσπλαστοι] Α. προσπιλαστοί. Ἀδικοῦνται γὰρ οἱ ἐκεῖσε ἀφικόμενοι D. R.

ἀνήμεροι] B. ἄγριοί εἰσι. πρόσπλαστοι ξένοις] πλησιάστοι τοῖς ξένοις.

v. 717. ἥξις δ' ἕβριστήν] Α. Ἐβριστὴν ποταμὸν τὸν Ἀράξην φησὶν. Ἀράξης δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἀράσσειν καὶ ἠγεῖν τὰ κύματα αὐτοῦ. Τῷ γὰρ ὀνόματι τούτου καὶ πρῶξις συνάδουσα ἔστι. Καὶ τοῦτο δηλοῖ τὸ οὐ ψευδώνυμον ἦτοι οὐ μάτην λέγεται Ἀράξης ὃν μὴ περάσης] δύσκολος γὰρ καὶ οὐκ εὐβατός ἐστι.

Ἐβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον] B. ὃς διὰ τὸ ἐξάγεσθαι τῶν ἔρῶν καὶ κατακλύζειν τὸ παρατυχόντα οὕτω καλεῖται. Ἐβριστῆς διὰ τὸ τὰ περίξ ὀλλύειν, καὶ διαφθείρειν ἀτάκτῃ φορᾷ, ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀληθῶς ἔσχεν Ἀράξης, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀράσσω τὸ πλήκτω γίνεται.

v. 718. μὴ] B. ὄρα ἵνα. εὐβατός] εὐκολός. περᾶν] εἰς αὐτόν.

v. 719. πρὶν ἂν πρὸς αὐτόν Καύκασον] Α. ἦτοι πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ Καυκάσου. Ὁ γὰρ Προμηθεὺς ἂν τινι

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

δύως εἶχον μαζούς, ἢ ὅτι μαζὸν οὐκ ἐθήλαζον, ἀλλὰ φορέ-
δων†), γάλα ἡσθιον, οὔσαι νεογνοί.

βῆναι] *B.* πορευθῆναι.

v. 724. στυγάνορα] *B.* τὸν τοὺς ἄνδρας στυγοῦντα.
Θεμίσκυραν] πόλιν Σκυθίας.

v. 725. κατοικιοῦσιν] *B.* μέλλουσιν οἰκῆσειν.

v. 726. Σαλμυδησοῖα γνάθος] *A.* ὡς τὸ πολέμου
στόμα, διὰ τὸ πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν ἐμπίπτον καταναλίσκεν. *D. R.*

Σαλμυδησοῖα] *B.* ἡ Σαλμυδησοῖα ἐστὶ ῥαχία ἀκρωτη-
ριώδης ἐοικυῖα ὄνου γνάθῳ. Καλεῖται δὲ ἀπὸ τινος Σαλμυ-
δησοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν ἐκρέοντος εἰς τὴν θάλασσαν. γνά-
θος] ἐοικυῖα.

v. 727. ἐχθρόξενος ναύτησι] *B.* ἐντεῦθα πλείστα
ναυάγια νεῶν γίνεται.

v. 728. αὐταί σ' ὀδηγήσουσι] *B.* αἱ Ἀμαζόντες ὡς
γυναῖκες γυναῖκα σ' ὀδηγήσουσι. *D. R.*

μαίλ' ἀσμένως] *B.* φιλήσουσι ὡς γυναῖκα.

v. 729. πύλαις] *A.* ἐξόδους. *D. R.*

λίμνης] *B.* τῆς Μαιώτιδος.

v. 730. κιμμερικόν] *A.* τοὺς Κιμμερίους οἱ πολλοὶ
ἔθνος φασὶν ὑπάρχειν περὶ τὸν Ταῦρον τὸν σκυθικὸν καὶ
τὴν Μαιώτιν λίμνην. Ὡπερ ἀφώτιστοί εἰσιν, ἥλιον οὐχ
ὀρῶντες, ἐν σκότῳ δὲ διάγουσιν ὡς ἐν γε νυκτί. (Ἄλλως.
Τὸν κιμμερικὸν Βόσπορόν φησιν, ὅς ἐστι πλήρωμα τῆς Μαι-
ώτιδος λίμνης.) *D. R.*

θραυσπλάγχθως] *B.* θαρσαλέως.

v. 731. αὐλῶν] *B.* τὸ στενὸν δὲ πρόσθεν ἰσθμὸν
ἐκάλει.

v. 732. ἔσται] *B.* γενήσεται.

†) f. φορβάδων.

v. 733. ἐπώνυμος] B. σοῦ τῆς βοός.

v. 734. κεκλήσεται] B. οὔτος ὁ ἰσθμός.

v. 735. ἤπειρον] B. εἰς γῆν. ἀσιάδ'] ἀνατολῆς.

v. 736. τύρανος] B. ὁ Ζεὺς. ὁμῶς] ὁμοίως.

v. 737. βίαιος] B. σκληρὸς δυνάστης. τῇ γὰρ θνη-
τῇ] ταύτῃ τῇ Ἰοῖ θιὸς] ὄν.

v. 738. ἐπέριψε] B. ἐπέφερε.

v. 739. πικραῦ] B. λυπηροῦ, ἀηδοῦς. ἐκυσσας]
ἐτυχε.

v. 740. μνηστῆρος] B. ἀνδρός.

v. 741. σοὶ μηδέπω ἔν προοιμίῳ] A. διττόν ἐστι
τοῦτο· ἃ εἶπον, ἀληθῆ λίαν νόμιζε, καὶ γὰρ οἱ σαφοὶ ἐν
τοῖς λόγοις τῶν προοιμίῳ αὐτῶν ἔλεγον ψευδῆ· ἤνικα δὲ
περὶ τῶν πραγμάτων γυμνῶς ἔλεγον, γυμνῇ τῇ ἀληθείᾳ ἐν
τούτοις ἐχρῶντο. Ἦ ὅτι οὐδὲ χάραν ταῦτα ἔχουσι προοι-
μίῳ· ἃ γὰρ εἶπον, μικρά ἐστι πρὸς τὰ ἄλλα. (Ἄλλως.
Ὅσα ἤκουσας, ὡς προοίμιον ἀκούειν σε χρή. Ἦ, μηδ' ὄλον
τὸ προοίμιον δι' αὐτῶν πεπληρωσθαι.) D. R.

δόκει σοὶ] B. νόμιζε. μηδέπω ἔν προοιμίῳ] τοσοῦτοι
γὰρ εἰσιν οὐς μέλλεις ἀκούσαι, ὡς οὐδὲ προοίμια τούτων εἶ-
ναι οὐς ἤκουσας.

v. 742. Ἰαί μοί μοι] A. ἐπὶ τοῖς ῥηθησομένοις δυσ-
χεραίνει ἢ Ἰαί.

ἰὼ ἰὼ] B. φεῦ φεῦ. εἰ εἰ] φεῦ.

v. 743. αὐ δ' αὐ κέκραγας] A. ἀποκλαίεται †) ὁ
Προμηθεύς, βλέπων αὐτὴν κακῶς πάσχουσαν παρὰ τοῦ Διός.
(κἀναμνησθίη] ποιᾶς φωνῆς καὶ στεναγμοῦ εἶδος.) D. ibd.

ἀναμνησθίη] B. ἀχθομένη.

†) f. ἀποκαλεῖ vel παρακαλεῖ αὐτὴν: nisi rectius aut haec
ad sequentia pertinent, aut inde οὐ δὲ κλαίεις (ἔφη) ὁ Προμ.
hic rescribitur.

v. 744. ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνη] B. τὰ ἐπίλοιπά σοι μάθης.

v. 745. ἢ γάρ τι λοιπὸν] A. ὁ χορὸς ἀκούσας τοῦ Προμηθέως εἰπόντος πρὸς τὴν Ἰώ, σὺ δὲ κλαίεις ἐπὶ τούτοις οἷς ἤκουσας; τί ποιήσεις λοιπὸν ἐὰν μάθης καὶ ἃ μέλλεις, ἔτι παθεῖν· φησὶ πρὸς αὐτὸν ἀκτ' ἐρώτησιν, ἴσῃ λέξεις τι ἐπίλοιπον τῶν βλαβῶν ταύτης; ἀγτί τοῦ, ἄλλο τι λυπηρὸν εἶρεῖς αὐτῇ; ὁ δὲ Προμηθεὺς ἀποκριθεὶς λέγει, δυσχεόμερον γέ τι πέλαγος τῆς ἀτηρᾶς καὶ βλαβερᾶς δύης καὶ κακοπαθείας εἴποιμι ἄν, ἦτοι πλῆθος τῶν ἐσομένων αὐτῇ κακῶν. Τὸ δὲ δυσχεόμερον, πρὸς τὴν τῶν κακῶν αὐτῆς ποιότητα ἔφη ἦ] B. ὄντως, ἄρα.

v. 746. δυσχεόμερον] B. τὸ ἄγριον. ἀτηρᾶς δύης] σκληρᾶς καὶ ἀφορήτου δυστυχίας.

v. 747. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος] A. ἀκούσασα ἡ Ἰώ τοῦ Προμηθέως εἰπόντος ὅτι καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ μέλλει παθεῖν αὐτή, φησὶ, ποία μοι ὠφέλεια τοῦ ζῆν, ἀλλ' οὐ ταχέως ἔρριψα ἑμαυτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς τραχείας πέτρας καὶ ὑψηλῆς — ἔπου ἦν ἐσταυρωμένος ὁ Προμηθεὺς — ὡς ἂν εἰς τὴν γῆν καταπεσοῦσα καὶ φονευθεῖσα ἀπηλλάγην τῶν πολλῶν πόνων, (κρεῖσσον γὰρ καὶ βέλτιον ἅπαξ ἀποθανεῖν παρ' ὃ ζῆν, καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας κακοπαθεῖν.) D. R.

ζῆν κέρδος] B. τὸ ζῆν ὠφέλεια. ἐν τάχει] συντόμως.

v. 747. στύφλου] B. σκληρᾶς.

v. 749. σκήψασα] B. πεσοῦσα βαρέως.

v. 750. ἀπηλλάγην] B. ἠλευθερώθην.

v. 782. ἢ δυσπετῶς] A. ὁ Προμηθεὺς ἰδὼν τὴν Ἰώ λυπούμενην δι' ἃ πάσχει κακὰ, φησὶ πρὸς αὐτὴν δυσχερῶς ἂν τὰς ἐμὰς κακοπαθείας ἔφερες. Τὸ γὰρ φέροις ἀγτί τοῦ ἔφερες· ταῦτο δὲ Ἀττικόν, τὸ τοὺς εὐκτικούς ἐνέστῶτας ἀγτί τῶν παρωχημένων λαμβάνεσθαι. Ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔστι πεπω-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 762. κενοφρόνων] A. οὐκ εἰδώς γὰρ λήφεται Θε-
τιν, ἣτις τέξεται τὸν ἐκβαλοῦντα αὐτὸν τῆς ἀρχῆς. †)

αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ] B. τινὲς λέγουσι τὸ πρὸς οὐ πρὸς
τὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ πρὸς τὸ βουλευμάτων, οὕτω, αὐτὸς πρὸς
τῶν βουλευμάτων αὐτοῦ τῶν κενοφρόνων· αὐτὸς ὡς πρὸς τὸ αὐ-
τοῦ σύναπτε, ἢ ἢ τὰ κενοφρόνων βουλευμάτων ἐρμηνεία τοῦ
πρὸς αὐτοῦ. αὐτοῦ] παρανοία. κενοφρόνων] ἐκ τῶν μα-
ταιοφρόνων.

v. 763. εἰ μὴ τις βλάβη] A. σαι τῷ λέγοιτε καὶ
ἐμοί. D. R.

v. 764. ἀσχαλῆ] B. λυπηθήσεται.

v. 765. θέορτον, ἢ βρότειον] A. ζηλοτυποῦσα ἐρω-
τᾷ ἢ Ἰὼ τὸν Πραμηθεά, εἰ ὁ γάμος ὃν μέλλει γαμῆσαι ὁ
Ζεὺς, ἔσται ἥτοι θεῶς τινος, ἢ ἀνθρώπου. Εἶπέ μοι, εἰ
ἔστι δυνατόν ῥηθῆναι τοῦτο. Ὁ δὲ φησὶ πρὸς αὐτήν, τί δ'
ὄντινα; ἀντὶ τοῦ, διατί ἐρωτᾷς, ὄντινα καὶ ποῖον γάμον γα-
μήσει ὁ Ζεὺς; οὐ γὰρ πρέπει λέγεσθαι τοῦτο. Εἶτα πάλιν
ἐρωτᾷ ἢ Ἰὼ, ἄρα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἡρας ἐβλήθη-
σεται τῆς βασιλείας; ὁ δὲ Πραμηθεὺς ἀξυμφάνως ††) φησὶν,
ἣτις τέξεται παῖδα κρείττονα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἐκεῖνος κα-
ταβιάσει τῆς βασιλείας αὐτόν. θέορτον, ἀπὸ τοῦ θεοῦ
κινηθέντα, ἐκ τοῦ ὄρω, τὸ διεγείρω, καὶ τοῦ θεός.

θέορτον] B. ἐκ θεοῦ ὀρμώμενον, ἥτοι θεῖον. ῥητόν]
δυναμένον ῥηθῆναι.

v. 766. τί δ' ὄντινα] B. ἐρωτᾷς. ῥητόν αὐδασθαι]
ἄξιον λέγεσθαι.

v. 767. πρὸς] B. παρὰ. ἐξανίσταται] εἰκότως εἶπε
τὸ ἐξανίσταται. Ἐπειδὴ γὰρ θρόνων εἴρηκεν, ἐν δὲ τοῖς

†) R. ἥτοι οὐκ εἰδώς γὰρ φησὶ λ. — τὸν μέλλοντα ἐκβαλεῖν —
ἀπὸ τ. ἀρχ.

††) vulg. ἀξυμφανώς.

θρόνοις καθήμεθα, †) διὰ τοῦτο ἐξανίσταται εἶπεν, ἀντὶ τοῦ
τῆς βασιλείας ἐκβληθήσεται.

v. 768. Ἡ τέξεται] B. ἦτις τέξεται φέρτερον] ἰσχυρότερον.

v. 769. οὐδ' ἔστιν αὐτῷ] A. τῷ Διὶ τίς ἀποδίωξις
τῆς τοιαύτης τύχης, ἦτοι τοῦ μὴ συνελθεῖν τοιοῦτω γάμῳ;
Τίς οὖν ἔστιν ὅστις μέλλει λῦσαί σε ἀπὸ τῶν δεσμῶν, μὴ
βουλομένου τοῦ Διὸς καὶ θέλοντος;

ἀποστροφή] B. ἀποφυγή.

v. 770. οὐ δῆτα] B. οὐδαμῶς. λυθῶ] ἐλευθερωθῶ.

v. 771. ἄκοντος] B. μὴ θέλοντος.

v. 772. τῶν] B. ὑπό. ἐκγόνων] ἀπό. χρεῶν] πρέπον.

v. 773. ἡ' μός] B. ὁ ἐμός. κακῶν] ἀπὸ τῶν.

v. 774. τρίτος δὲ γένναν πρὸς δέκ'] B. τρισκαιδέκατος.

Ἀπὸ τοῦς Ἐπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Δαναός, οὗ
Ἑπερμνήστρα, ἡ μὴ κτείνασα τὸν Λίγγεα τὸν ὁμόζυγον, ἧς
Ἄβας, οὗ Προῖτος, οὗ Ἀκρίσιος, οὗ Δανάη, ἧς Περσεύς,
οὗ Ἡλεκτριών, οὗ Ἀλκμήνη, ἧς Ἡρακλῆς.

v. 775. Εὐξύμβλητος] A. νοητή. D. R.

εὐξύμβλητος] B. εὐγνώστος.

v. 776. μηδὲ] B. ἐπεὶ ἂ λέγῃ οὐ γινώσκεις.

v. 777. προτείνων] B. ἐξ ἀπλῶν ††) διδούς.

v. 778. δωρήσομαι] B. δεξιώσομαι.

v. 779. ποίῳιν] B. λόγον. αἴρεσιν] ἐκλογήν, πρό-
κρισιν.

v. 780. πόνων] B. τῶν σῶν κόπων.

v. 781. σαφηνῶς] B. φανερωῶς.

v. 782. τούτων σὺ τὴν μὲν τῆδε] A. ἀκούσας ὁ χο-

†) vulg. καθήμενα.

††) s. ἐξαπλῶν.

ρὸς τοῦ Προμηθέως εἰπόντος πρὸς τὴν Ἰώ, δυοῖν λόγῳ σε
θατέρῳ δωρήσομαι, φησὶν ἐνταῦθα πρὸς αὐτόν, τὴν μὲν μίαν
χάριν θέλησον πληρῶσαι τῇ Ἰοῖ, ἦτοι τὸ εἰπεῖν αὐτῇ τὴν
λοιπὴν πλάνην ἣν ἔτι μέλλει πλανηθῆναι· ἐμοὶ δὲ τὴν ἐτέ-
ραν, ἦτοι τὸ ἀναδιδάξαι με τίς ὁ μέλλον λῦσαί σε· τοῦτο
γὰρ θέλω μαθεῖν. *Εἶτα* κοινῶς πρὸς τε τὸν Χορὸν καὶ τὴν
Ἰώ φησὶν ὁ Προμηθεύς, ἐπεὶ θέλετε καὶ σαφηνίσαι πᾶν ὅσον
θέλετε μαθεῖν. Καὶ πρῶτόν σοι ὦ Ἰοῖ ἐράω †) τὴν πολύ-
τροφον πλάνην, ἣντινα ἐγγράφου σὺ ἐν ταῖς δέλτοις καὶ
βιβλίοις τῆς διανοίας σου.

τῆδε] B. τῇ Ἰοῖ.

v. 783. μηδ' ἀτιμίας λόγους] B. μὴ ἀπορρίψης
καὶ οὐκ ἐφελήσης εἰπεῖν.

v. 784. γέγωνε] B. εἶπέ.

v. 785. τὸν λύσοντα] B. τὸν ἐλευθερώσοντα. ††) πο-
θῶ] ἀγαπῶ.

v. 786. προθυμείσθ'] B. προθυμίαν ἔχετε. οὐκ
ἐναντιώσομαι] ὑμῖν.

v. 787. γεγωνεῖν] B. λέγειν.

v. 788. Ἰοῖ] B. ὦ. πολύδογον] πολυτάραχον.

v. 789. μνήμοσιν] A. ταῖς μνήμοσι καὶ ταῖς μνη-
μονευτικαῖς· οὕτω δὲ καὶ Πίνδαρός †††) φησι, Πόθι φρε-
νὸς ἐμᾶς γέγραπται, τὴν ἀκριβῆ κατάληψιν αἰνιττόμενος.
(Τοῦτο δὲ φησιν, ἐγγράφου ταῖς σαῖς διανοαῖς τὴν σὴν πολυ-
τροφῆ πλάνην. Ὅταν περάσης τὸν ποταμὸν τὸν Τάναϊν·
τοῦτον γὰρ λέγει ὄρον καὶ ὄρισμόν καὶ διαχωρισμόν τῶν
ἠπειρῶν ἦτοι τῶν δύο γαιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας,
ὡς καὶ ὁ περιηγητής· Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσον

†) R. εἶπω, ut plerumque per omnes hujus verbi personas.

††) vulg. ἐλευθερώσαντα.

†††) Olymp. 10, 3.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πηγαῖς τοῦ ἡλίου, ἔνθα ἐστὶ καὶ ὁ ποταμὸς ὁ λεγόμενος Αἰθίοψ. Καὶ περὶ τὰς ὄχθας καὶ τὰ χεῖλη τούτου τοῦ Αἰθίοπος ποταμοῦ ἔρπε καὶ βιάδιζε, ἕως ἂν ἐξέλθῃς τὸν καταβασμόν. Ὁ δὲ καταβασμός, ὄρος ἐστὶν ὄριζον καὶ διαχωρίζον Αἰθίωην καὶ Αἴγυπτον, ὅπου εἰς τὸν καταβασμόν τοῦ ὄρους ἐκπέμπει ὁ Νεῖλος γλυκὺ φεῦμα, τίμιον τοῖς ἐκεῖ οὔσι, ἀπὸ τῶν ὄρων τῶν βυβλίνων. Ἡ δὲ Βύβλος πόλις ἐστὶν Αἰγύπτου.

κελαινὸν] *B.* μέλαν.

v. 809. πηγαῖς] *B.* ταῖς ἀρχαῖς.

v. 810. ἔρφ'] *B.* βιάδιζε. ἐξίκη] ἐξέλθῃς.

v. 811. βυβλίνων ὄρων] *A.* ἀπὸ τῆς γινομένης παρ' αὐτοῖς βύβλου ἔπλασαν τὰ βύβλινα ὄρη.

καταβασμόν] *B.* ὄρος διορίζον Αἰθίωην καὶ Ἀσίαν.

v. 812. σεπτὸν] *B.* σεβάσιμον διὰ τὸ παίειν τὴν Αἴγυπτον.

v. 813. οὗτός σ' ὁδώσει] *A.* οὗτος, φησὶν, ὁ καταβασμός ὁδηγήσει σε καὶ ἄξει εἰς τὴν γῆν τὴν Νειλωτίν, ἴθουν τὴν Αἰγυπτίαν, καὶ τὴν τρίγωνον. Καὶ διὰ τοῦτο λέγεται τρίγωνος αὕτη, ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ ὁ Νεῖλος ἐξερχόμενος κατὰ καιρόν, τὰ τῆς Αἰγύπτου πάντα πεδία καταρδεύει.

Ἐνθα καὶ ἐστὶν ἰδεῖν ἔριν, πρὸς ἀλλήλους τῶν Αἰγυπτίων, φιλονεικούντων ὡς τοῦ μὲν τὴν γῆν πλείον, τοῦ δὲ ἥττον ἢ οὐδ' ὀλίγον καταρδεύει. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ὄρους ταῖς αὐτῶν γαῖς ἐπιθεῖναι σπουδάζοντες, σχηματογραφοῦντες αὐτὰς ἐνεχάρασσον, τὴν μὲν τρίγωνον, ἑτέραν δὲ τετράγωνον σχηματίζοντες, ἀφ' ὧν καὶ ταῖς φιλοσόφοις τὰ γραμμικὰ σχήματα ἐφευρέθησαν.

ὁδω-

†) Sall. Bell. Iugurth. XVII.

ὁδῶσαι] B. ὁδηγήσει. τρίγωνον ἐς ῥόνα] τὴν Αἴγυπτον, ἣν καὶ Δέλτα καλοῦσιν.

v. 814. Νειλῶτιν] B. ὑπὸ Νείλου ἀρδευομένην.

v. 815. κτίσαι] A. ἀντὶ τοῦ οἰκίσαι.

κτίσαι] B. ποιῆσαι.

v. 816. ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον] A. τούτων ἃ σοι εἶπον εἴ τι δὺςγνώστον. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψελλιζόντων παιδίων καὶ ἄγνωστον ποιούντων τὸ ἀληθές· πάλιν ἐρώτησον, καὶ διασαφηνίσω σοι τοῦτο.

ψελλόν] B. δὺςγνώστον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ψελλιζόντων παιδίων.

v. 818. σχολή] B. ἄδεια. ἢ] παρό.

v. 819. Εἰ μὲν τι τῆδε λοιπόν] A. ὁ χορός φησι πρὸς τὸν Προμηθεά, εἰ μὲν τι καὶ ἕτερον μέλλεις εἰπεῖν τῇ Ἰοῖ, καὶ οὐκ ἔφθης εἰπεῖν, ἐπὶ τῷ παραδραμεῖν τὸν σὸν λογισμόν, πάλιν εἶπε αὐτῇ καὶ τοῦτο· εἰ δὲ πάντα εἶπες, πλήρωσον καὶ ἡμῖν τὴν χάριν ἣν ἐζητοῦμεν. Μέμνησαι δέ που τίς ἐστὶν αὕτη. Λέγει δὲ τὸ εἰπεῖν τίς ἐστὶν ὁ μέλλων λύσαι αὐτὸν τοῦ δεσμοῦ. [παρειμένον] ἃ παρήκας. Φιλανθρώπως δὲ αἱ Ὠκεανίδες ἠγοῦνται χάριν ἰδίαν τὸ ἀκοῦσαι περὶ τῆς λύσεως αὐτοῦ.) D. R.

παρειμένον] B. παροφθέν, παραλελειμμένον.

v. 820. γέγωνεῖν] B. λέγειν.

v. 821. εἴρηκας] B. εἶπας. αὖ] πάλιν.

v. 822. αἰτούμεσθα] B. σέ. δέ που] ἴσως.

v. 823. τὸ πᾶν πορείας ἠδε τέρμ' ἀκήκοεν] A. ὁ Προμηθεὺς πρὸς τὸν χορόν φησιν, ἢ Ἰὼ ἄπαν πλήρωμα τῆς ἑαυτῆς πλάνης μεμάθηκας· ἵνα δὲ γνῶ καὶ μάθῃ ὅτε σὺ ψευδῶς ταῦτα εἶπον αὐτῇ, φράσω καὶ διηγῆσομαι καὶ ἃ ἕκακοπάθησε πρὸ τοῦ εἰπεῖν ἑνταῦθα, δούς τεκμήριον καὶ σημεῖον τῶν λόγων ὅτι ἀληθεῖς εἰσι, τοῦτο, τὸ εἰπεῖν τὰ προγεγο-

νότα εἰς αὐτήν. Τοὺς μὲν οὖν πολλοὺς λόγους εἶσω, πρὸς αὐτὸ δὲ τὸ κεφάλαιον τῶν σῶν πλανημάτων πορεύομαι.

τὸ πᾶν] B. ὄλον, ἤδε] αὐτῆ. τέρμα] τέλος.

v. 824. εἰδῆ] B. γνώση.

v. 825. μολεῖν δεῦρ'] B. ἐλθεῖν ἐνταῦθα. φράσω] λέξω.

v. 826. τεκμήριον τοῦτο] B. τὸ τὰ πρόσθεν εἶρεῖν. μύθων ἐμῶν] οὕς ἔφην αὐτῇ περὶ τῆς λοιπῆς πλάνης.

v. 827. ὄχλον] B. τὸ πλῆθος. ἐκλείψω] καταλείψω.

v. 828. εἶμι] B. ἐλεύσομαι.

v. 829. ἔπει γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα] A. ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς τὴν γῆν τῶν Μολοσσῶν, καὶ περὶ τὴν Δωδώνην τὸ ὄρος.

ἐπεὶ] B. ἀφ' οὗ. Μολοσσά] μεταξὺ Θετταλίας καὶ Αἰτωλίας †) οἱ Μολοσσοί.

v. 830. τὴν αἰπύνωτον] A. ὑψηλήν, ὅπου μαντεῖά εἰσι. (Ἄλλως. Τὴν ὑψηλόνωτον, ἢ τὴν τραχεῖαν. Παρὰ τὸ αἶπος.) D. R.

τὴν αἰπύνωτον] B. τὴν ὑψηλήν. ἀμφὶ] περὶ.

v. 831. θῶκας] A. θρόνος τοῦ Θεσπρωτοῦ Διός.

Θεσπρωτοῦ Διός] B. ἀπὸ Θεσπρωτίδος γῆς ὠνομασμένου.

v. 832. προσήγοροι] A. ὅπου εἰσὶ τὸ σημεῖον τὸ ἄπιστον αἱ προσαγορεύουσαι καὶ μαντευόμεναι δρυές, αἱ ἔμφωνοι — ἄπιστον γὰρ τέρας τὸ τὰς δρυῖς ἐκπέμπειν φωνὰς — ὑφ' ὧν μαντεῖον ἐξῆλθε ††) σαι φανερώς, καὶ οὐκ αἰνιγματωδῶς, ὅτι μέλλεις γενέσθαι γυνὴ τοῦ Διός.

τέρας τ' ἄπιστον αἱ προσήγοροι δρυές] B. ἄπιστοῦσαι

†) vulg. μεταξὺ Θετταλίαν καὶ Αἰτωλίαν.

††) vulg. ἐξέλθη. Initium ὅπου — αἱ πρ. sol. Rob. habet.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ρον, ὃ θαλάσσιος οὗτος κόλπος Ἰόνιον πέλαγος ὀνομασθήσεται ἀπὸ σοῦ, μνημόνευμα τῆς σῆς πορείας.

χρόνον μέλλοντα] B. εἰς τόν. πόντιος μυχός] τῆς θαλάσσης τὸ βάθος.

v. 840. ἐπίστασ] B. γίνωσκε. κεκλήσεται] ὀνομασθήσεται.

v. 841. πορείας] B. διαβάσεως. μνήμα] μνήμην.

v. 842. φρενός] B. διανοίας.

v. 843. τοῦ πεφασμένου] A. τοῦ φανεροῦ. Ἐπὶ τοῦ, καὶ τὰ κρυπτὰ οἶδεν ἢ ἐμὴ φρήν.

ὡς δέρεται] B. ὅτι βλέπει τοῦ πεφασμένου] τοῦ φανεροῦ.

v. 844. φράσω] B. εἶπω.

v. 845. εἰς ταυτόν] B. ἐκεῖσε ὅθεν τοὺς λόγους ἀφῆκα.

v. 846. ἔστιν πόλις Κάνωβος] A. (ἀναχρονισμός.) Ἔστι δὲ καὶ σχῆμα διηγηματικὸν τῆς τῶν Αἰγυπτίων χθονός, οὐχὶ πάσης.

ἔστι] B. ὑπάρχει. Κάνωβος] ὀνομαζομένη. Κάνωβος ἦν κυβερνήτης τῶν νεῶν Μενέλων, ὃν μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἀπόβασιν ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὄφρις δακῶν ἀναιρεῖ. Καὶ Μενέλαος νεὼν αὐτοῦ καὶ πόλιν κτίζει ἐπιώνυμον. ἐσχάτη χθόνος] τελευταία τῆς γῆς.

v. 847. προσχώματι] A. σημείωσαι ὅτι προσχώματα λέγονται οἱ ἀναχωματισμοὶ καὶ οἷονεὶ ὑπερανεστηκότες τόποι. Ἀέγεται δὲ πρόσχωμα ἐκεῖνο ἔνθα καταρρέει τὸ ὕδωρ, καὶ ἰλὸν περιττὴν καὶ ψάμμον σωρηδὸν ἐπιτίθησιν. (Ἄλλως. Ἐν ὑψηλῷ γάρ ἐστι πρόσχωματι, τῷ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἐπιτίθει προσθήματι τοῦ χώματος.)

v. 848. ἔμφρονα] A. ἀνθρωπόμορφον. D. R.

ἐνταῦθα] B. ἐν τῷ στόματι τοῦ Νείλου.

v. 849. ἐπαφῶν] B. ἔφαψάμενος. ἀταρβεῖ] χωρὶς φόβου. Τὸ ἀταρβεῖ χειρὶ λέγει ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ κακῷ, ἀλλ' ἐπὶ καλῷ αὐτῆς θύγων.

v. 850. τῶν] B. ἀπό. γεννημάτων] τῶν παιδίων. Γεννημάτων Διὸς λέγει περὶ τῆς ἐπαφῆς, αὕτη γὰρ ἀντὶ σπέρματος ἤρκεσεν.

v. 851. κελαινὸν] A. μελάντεροι γὰρ εἰσιν οἱ Αἰγύπτιοι. D. R.

τέξεις] B. μέλλεις γεννῆσαι. κελαινὸν] τὸν μέλανα. καρπώσεται] κτήσεται.

v. 852. χθόνα] B. τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν.

v. 853. πέμπτη] A. πέμπτη δέ, φησί, γέννα ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου πενήκοντα παῖδας ἔχουσα πάλιν μὴ θέλουσα παραγεννῆσεται εἰς τὸ Ἄργος, φεύγουσα τὸν συγγενικὸν γάμον τῶν ἀνεψιῶν. Πέμπτην δὲ γενεὰν λέγει ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου τὰς πενήκοντα τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας. Πρώτη γενεὰ Ἐπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Δαναός, οὗ αἱ πενήκοντα θυγατέρες ἃς ὁ ποιητὴς πέμπτην γενεὰν ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου ὠνόμασεν. Ἱστορεῖται δὲ ἀδελφοὺς εἶναι Αἴγυπτον καὶ Δαναόν, παῖδας δὲ Ἀγχινόης καὶ Βήλου υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ χώρα Λιβύη ὠνόμασται, ὃς Βῆλος τὸν μὲν ἕνα παῖδα αὐτοῦ Δαναὸν ἐν Αἰγύπτῳ κατώκισεν, τὸν δὲ ἕτερον ἤγουν τὸν Αἴγυπτον ἐν Ἀραβίᾳ. Ὅστις τοὺς Μελάμποδας χειρωσάμενος, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν αὐτῶν ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγύπτῳ μὲν πενήκοντα παῖδες, Δαναῷ δὲ πενήκοντα θυγατέρες. Ἐπεὶ δὲ μέσον αὐτῶν φιλονεικία ἐγένετο, ἐκάστου τῆς ἀρχῆς ὄγκον ἐφέλκοντος πρὸς ἑαυτόν, φοβηθεὶς ὁ Δαναός μήπως ἀναιρεθῆσεται ὑπὸ τῶν υἱῶν Αἰγύπτου (ἦν γὰρ χρησμός αὐτῷ δοθεὶς πάλαι περὶ τούτου) ναῦν.

κατεσκήυασε τὴν κληθεῖσαν πεντηκόντορον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ὧν ἐγέννησε θυγατέρων. ἢ τὰς οἰκείας κόρας ἐνθέμενος, εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆει, φυγὼν τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Αἰγύπτου· ὃς, ὡς εἶπομεν ἀνωθεν, εἶχεν υἱοὺς πενήκοντα, εἰ τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας ἐζήτουν, ἐπὶ τῷ συνοικῆσαι αὐταῖς. Καὶ τὸ μὲν ἀληθὲς τῆς ἱστορίας οὕτως ἔχει. Ὁ δὲ παρῶν ποιητῆς φησι διὰ τοῦτο· ἐλεύσεται εἰς τὸ Ἄργος ἡ Θηλύσπορος γέννα, ἡ πέμπτη ἀπὸ Ἐπάφου, ἧγουν αἱ πενήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, διὰ τὸ μὴ θέλειν συνελθεῖν εἰς γάμον τοῖς ἑξαδέλφοις αὐτῶν. Τέως οὖν ὑατερον σπείσαμένων τοῦ τε Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου, ἔδωκεν ὁ Δαναός τὰς οἰκείας θυγατέρας εἰς γάμον τοῖς υἱοῖς Αἰγύπτου. Ἐπεὶ δὲ ἐπιτοεῖτο, κατὰ τὸν χρησμόν, ὅτι ἀναιρεθήσεται ὑπὸ ἐνὸς ἐκείνων, παρήγγειλε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ ἀνελεῖν νυκτὸς τοὺς νυμφίους. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι οὕτως ἐποίησαν, μία δὲ θελχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, οὐκ ἀνεῖλε τὸν ἑαυτῆς νύμφιον, ἀλλ' εἶασε ζῆν· περὶ ἧς καὶ ὁ ποιητῆς φησι.

πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα] *B.* πέμπτην γένναν τὸν Δαναὸν λέγει φεύγοντα εἰς Ἄργος διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τῶν αὐτοῦ θυγατέρων γάμον συνάψαι τοῖς αὐτοῦ ἀδελφοῦ Αἰγύπτου παισὶ. Γεγράφαμεν δὲ τὴν ἱστορίαν ἐν τῇ Εὐριπίδου Ἑκάβῃ. (v. 885.)

v. 854. πάλιν] *B.* ἐκ δευτέρου.

v. 855. Θηλύσπορος] *B.* ὁ Δαναός.

v. 856. ἀνεψιῶν] *B.* ἑξαδέλφων. ἐπισημένοι] περιεσπασμένοι, καὶ πεφροντισμένοι.

v. 857. κίρκοι πελειῶν] *A.* πελείας τὰς νύμφας, ἧτοι τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας — ἀφροδισιαστικὸν γὰρ τὸ ὄρνεον τοῦτο ἢ περιστερά — κίρκους δέ, ἧτοι ἀετούς, τοὺς νυμφίους, ἧγουν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, διὰ τὸ ἀρπακτικόν, λέγει.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 866. σύνεοναι] B. τὸν Ἀγγέα. †) ἀπαμβλυνθήσε-
ται] ἐξασθενῆσαι κτεῖναι τὸν ἄνδρα.

v. 867. θυεῖν] B. θυῶν. βουλήσεται] θελήσει.

v. 868. κλύειν] B. ὀνομάζεσθαι. ἤ] παρὰ.

v. 869. βασιλικὸν] A. τὸν Ἀβαντα. D. R.

v. 870. κορῶς] B. σαφῶς καὶ καταληπτῶς.

v. 871. σποραῖς] B. ἐκ τῆς φύσεως θρασυῖς] γεν-
νηθήσεται ἰσχυρὸς Ἡρακλῆς.

v. 872. κλεινός] B. ἐνδοξος.

v. 873. λύσει] B. ἐλευθερώσει τοξείσας τοῦμον ἤπαρ
ἐκείοντα ἀετῶν· τοῦτο διὰ μέσου εἴρηται.

v. 874. τιτανίς Θέμις] B. ἡ καταχθόνιος δαίμων.

v. 875. ὄπως δ' ἔχ' ὄπη] A. ὄπως δὲ ἔχω τύχης
καὶ δι' ἣν αἰτίαν λυθήσομαι, μακροῦ καὶ πολλοῦ λόγου ἂν
τοῦτο εἴη. ††)

ὄπως δὲ] B. γενήσεται ταῦτα. Τὸ ὄπως καὶ τὸ ὄπη
ἀντὶ τοῦ πᾶς ἐστίν, οὐκ ἐκ παραλλήλου, ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶ-
τον ἐμφασίαν ἔχει, τὸ καθ' ὃν τινα τρόπον ἡ λύσις ἔσται,
εἴτε δι' ὄπλων, εἴτε διὰ χειρῶν· τὸ δὲ δεύτερον παριστᾷ,
τὸ βουλόμενος Ἡρακλῆς παραγίνηται· Κανκείσῳ. δεῖ] χρῆσις
ἐστίν.

v. 876. ἐκραθοῦσα] B. ἐξ ἐμοῦ.

v. 877. ἔλελελελελεῦ] A. θρηναῖδες ἐπίφθεγμα.

ἔλελελελελεῦ] B. φεῦ φεῦ.

v. 878. σφάκελος] A. σπασμὸς τοῦ ἐγκεφάλου.

σφάκελος] B. πάθος κατὰ τὸν ἐγκέφαλον.

v. 879. οἴστρον δ' ἄρδις] A. ἡ ἀκμὴ τοῦ πάθους.

θάλυμος] B. ὑπεκκαίουσι. ἄρδις] βέλος.

†) ε. λυγκία

††) λόγον ἐς ἵν' εἶπεν R.

v. 880. ἄπυρος] *A.* πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τοῦ πάθους· ἢ, ἄπυρος δίκην πυρὸς ἐμπιπρῶσα καὶ κατακαίουσα, αἰτίαι μὴ ἔχουσα πῦρ.

χρίει] *B.* κεντεῖ, νύττει.

v. 881. ἡ καρδία δὲ φόβῳ] *A.* ἀντὶ τοῦ, παράφρων γίνεται ὑπὸ τοῦ φόβου, ἢ καρδία μου διαπεντὸς ἐκ τοῦ φόβου λακτίζει, σφύζει καὶ πάλλεται καὶ λακτίζει τὴν φρένα μου· περὶ γὰρ τὴν καρδίαν αἱ φρένες εἰσὶ. Τινὲς δὲ λακτίζει φρένα φασὶν ἀντὶ τοῦ ποιεῖ παραφρονεῖν ὑπὸ τοῦ πάθους.

καρδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει] *B.* τύπτει. Φόβου γὰρ τῇ καρδίᾳ συμβάντος, ἤδη παλλομένη τὰς γείτονας φρένας πλήττει. Φρένες δὲ εἰσι ὁ περὶ τὸ ἥπαρ ὑμενοειδὴς τυλιγμός. Ἡ δὲ τῆς καρδίας πασχούσης ἀγλῦς ἀναθυμιάσεως πρὸς τὸν ἐγκέφαλον ἀνιούσα συνθολεῖ τὰς φρένας καὶ τοῦ καθέστηκότος ἐξίστησι.

v. 882. τροχοδινεῖται] *A.* οὐκ εἰμι ἐν τῷ καθεστῶτι.

τροχοδινεῖται] *B.* περιφέρεται. ἐλίγδην] περιεστραμμένως.

v. 883. ἔξω δὲ δρόμου] *A.* τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ.

δρόμου] *A.* τοῦ καθέστηκότος.

v. 884. γλώσσης ἀκρατῆς] *A.* ὑπὸ τῆς μανίας οὐ κατέχουσα τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ παίουσα.

πνεύματι μάργῳ] *B.* διὰ τῆς φορᾶς τῆς μανικῆς τῆς ἐμῆς. γλώσσης ἀκρατῆς] οὔσα.

v. 885. θολεροὶ δὲ λόγοι] *A.* τεταραγμένοι δὲ λόγοι, ὡς ἔτυχε, προσπαίουσι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι. Τοῦτ' ἔστιν, ὑπὸ ὀδύνης πολλὰ μάταια λαλῶ. *D. R.*

θολεροὶ δὲ λόγοι] *B.* λόγοι δὲ προσκρούουσι πρὸς κύμασι στυγνῆς καὶ χαλεπῆς μανίας θολεροὶ καὶ συγκεχυμένοι. Τουτέστιν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος τῆς μανίας ἀναταραχθεῖσα τὸν

λογισμὸν θολεροῖς λόγοις προῖεται, θολροί] τεταραγμένοι, ἄδηλοι. πείουσι εἰκῆ] πράττουσι μάτην.

v. 886. στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης] B. λυπηρᾶς κινήμασιν βλάβης.

v. 887. Ἡ σοφός] A. τὸν Πιττακὸν λέγει, ὃν ποτε τις βιαζόμενος ὑπὸ δύο γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς οὔσης πλουσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πενεστέρας, καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίας, καὶ ἀποροῶν ποίας κληθεῖν ἀνὴρ, ἠρώτησε ποία χρῆσεται γυναικί· τοῦ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῖν τοῖς βέμβιξι παίζοντας — ὃ ἐστὶ τοῖς στρόμβαις. — καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσῃ ποία ἂν χρῆσαι γυναικί· ἀπελθὼν ἐκεῖνος, ἠροῦσατο τῶν παίδων λεγόντων πρὸς τὴν οἰκίαν στρόμβαν, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε· καὶ αἰσθόμενος τοῦ λόγου τῶν παίδων, τὴν μὲν πλουσιωτέραν ἀφῆκε, τῇ δὲ πενεστέρα ἐχρήσατο γυναικί, τῇ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξία. Ταῦτο οὖν ὁ χορὸς ἐνθυμούμενος, λέγει ὅτι σοφὸς ἦν ἐκεῖνος ὃ εἰπὼν τὸ ἐπὶ μακροῦ χρόνω καὶ ἀριστεύειν καὶ εὐημερεῖν τοὺς τοῖς ἀξίοις τοῦ γένους αὐτῶν ἐπυγαμβρεύοντας· εἰ γὰρ ἡ Ἰὼ συνεμίγη τινὶ ἀνδρὶ ἀξίῳ ὄντι τοῦ γένους αὐτῆς, καὶ πόρρω ἦν τῆς μίξεως τοῦ Διός, σὺν ἂν νῦν ἐπλανᾶτο.

ἦ] B. ὄντως. ἦν] ὑπῆρχε.

v. 888. ὃς πρῶτος ἐν γνώμα] B. καὶ καταρχὰς ἐνόησε τοῦτο.

v. 890. ὡς τὸ κηδεῦσαι] A. καὶ Πίνδαρος· †) Χρῆ δὲ καθ' ἑαυτὸν παντὸς ὄραν μέτρον. Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότητα ἀθρόαν ἔβαλον. καθ' ἑαυτὸν] κατὰ τὰ ἴδια μέτρα.

ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν] B. ὅτι συγγένειαν ποιήσασθαι οἷος αὐτός ἐστι. ἀριστεύει μακροῦ] ἀριστόν ἐστι καταπολύ.

†) Pylh. II. v. 34. B.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 898. ταρβῶ γὰρ] B. ἡ δὲ σύνταξις αὐτῶ, ταρβῶ γὰρ καὶ φοβοῦμαι τὴν ἀστεργάνορα παρθένιαν τῆς Ἰοῦς, εἰσορῶσα αὐτὴν, δαπτομένην καὶ δαμαζόμενην ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Διός. Ἡ τὸ ἀστεργάνορα ἐπίθετον παρθενίας· πᾶσα γὰρ παρθενία οὐ στέργει τοὺς ἄνδρας, ἢ γὰρ μὴ πρὸς αὐτοὺς τὸ παράπαν συνάφεια οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἢ παρθενία ἐστίν. Ἡ πρὸς μὲν ταρβῶ ὑποστικτέον, παρὰ δὲ τὸ ὁρῶσα συναπτέον τὸ ἀστεργάνορα παρθένιαν, ἀστεργάνορα] ἦν οὐκ ἔστερξεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὁ Ζεὺς.

v. 899. γάμῳ δαπτομένην] A. ἅμα τῷ γάμῳ· λείπει γὰρ τὸ ἅμα.

γάμῳ δαπτομένην] B. τὴν παρθένιαν δηλοῖ ἀφανίζομένην.

v. 900. δυσπλάγχθοις Ἡρας ἀλατείαισι] B. κακοπλάγχθαις ἤτοι ὀργίλαις πλάναις ἅς Ἰοῦ περιέβαλλε.

v. 901. ὀμαλὸς] B. ἥσυχος, κακῶν ἀπειρος.

v. 902. ἄφοβος] B. εἰμὲ οὐ δέδια] οὐ φοβοῦμαι.

v. 903. ἀφυκτον] B. ὃ οὐδεὶς δύναται φυγεῖν. προσδέρκοιτο] θεάσαιτο.

v. 904. ἀπόλεμος] A. ἀκαταμάχητος. Ὅν καὶ πολλὰ μηχανησαμένη οὐ φεύξομαι. Ἄλλως. Ὁ πρὸς κρείσσονας πόλεμος, ἀκαταμάχητος. ἄπορα πόριμος] οἶον, οὗτος ὁ πόλεμος ὁ ἐρωτικός, ἔστι πόρον διδούς καὶ εἰς τὰ ἄπορα, καὶ οἶον εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν, (καὶ πόριμος αὐτοῖς. Ψεύουσι γὰρ καὶ τῶν ἀψαύστων οἱ λίχνοι, †) οἱ ὀφθαλμοί.)

ἀπόλεμος] B. ἄμαχος.

v. 905. πόριμος] B. ὃ τῶν θεῶν. Ἐφεύρεται μηχανήματα.

†) v. Faehs. ubi λίχνοι. Unde sit versus, non constat. Des. in R. () incl.

πάν· ἔκθα γὰρ οὐ δύναται τις εὐρεῖν μηχανήν, οἱ θεοὶ εὐ-
ρίσκουσιν ἐρῶντες· καὶ μαρτυρεῖ Ζεὺς, χρυσὸς γινόμενος καὶ
καταρῥυεῖς ἀπὸ τοῦ τέγους πρὸς τὴν Ἀκροῖου Δανάην ἐν-
τὸς ρῦσαν πύργου χαλκοῦ. Ὁ γὰρ πατὴρ Ἀκροῖος χρησμὸν
λαβὼν ὡς ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καθελεῖ†)
αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, καθεῖρξε τὴν παῖδα.

v. 906. μῆτιν] B. βουλήν. ὅτη] ὅπου.

v. 907. ἧ μὴν ἔτι] A. ὅπερ προείρηκεν Προμηθεὺς,
ἐν οἷς ἔλεγεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐκβληθήσεται τῆς βασιλείας, εἰς γά-
μον συνελθὼν τῇ Θετίδι, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα πάλιν φησί.
Λέγει οὖν ὅτι ὄντως δὴ ὁ Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης καὶ ἐπηρ-
μένος ὢν καὶ ὑπέρογκος, ἔσται ταπεινός, Ἐτοιμάζεται γὰρ
γάμον γαμεῖν, ὃς αὐτὸν βασιλείας ῥίψει. Καὶ τότε πληρω-
θήσεται ἡ τοῦ Κρόνου κατάρα, ἣν εἶπεν ἐπ' αὐτῷ τῷ Διῖ,
ἐκπίπτοντος τῶν μακροχρονίων καὶ παλαιῶν θρόνων τῆς βα-
σιλείας. Ἀποτροπὴν δὲ καὶ ἐκφυγὴν καὶ προφύλαξιν τῶν
ἀπὸ τοῦ εἰρημένου γάμου κακοπαθειῶν μελλουσῶν ἐπελθεῖν
αὐτῷ, οὐδεὶς τῶν θεῶν ἰσχύσει ἀποδείξαι χωρὶς ἐμοῦ. Ἐγὼ
ταῦτα γινώσκω, καὶ ποίῳ τρόπῳ γενήσεται. Πρὸς ταῦτα
οὖν καθήσθω νῦν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς καὶ τῆς γῆς ὑπεραιρομέ-
τοις τόποις, ἢ ἐν τῷ ὑψηλῷ Ὀλύμπῳ, πιστὸς καὶ θαρρῶν, ἢ
πιστὸς περίπυστος καὶ διάδηλος, καὶ ἔντιμος ἐν βρονταῖς,
ἡγουν διὰ τὸ ποιεῖν βροντάς, μεγαλυνόμενος, καὶ ἐκπέμπων
βέλος πυρπνόον καὶ πυρὸς πνέον· λέγει δὲ τὸν κεραυνόν·
οὐδὲν γὰρ ταῦτα αὐτῷ βοηθήσει εἰς τὸ μὴ καταπεσεῖν πτώ-
ματα ἀνυπομόνητα καὶ ἀναφόρητα. Τοιοῦτον ἀντίπαλον καὶ
ἀντίμαχον νῦν εὐτρεπίζει αὐτὸς ἑαυτῷ, ὅστις καὶ ὑπὲρ κε-
ραυνὸν καταφλέξει αὐτόν, καὶ τὸν γενναῖον κτύπον τῆς βρον-
τῆς καὶ τὴν τρίαίναν, αἰχμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, δι' ἧς σα-

†) vulg. καθελῆ.

λεύει τὴν γῆν, διασκεδάσει καὶ ἀφανίσει καὶ διαλύσει. Δέγει δὲ ὃν ἔμελλε γεννῆσαι ὁ Ζεὺς μεγάς τῇ Θέτιδι.

ἢ μὴν] *B.* ὄντως. αὐθάδης] ἀκρατόστομος.
 v. 908. ἔσται] *B.* γενήσεται. ἔξαρτύεται] ἐτοιμάζεται, κατασκευάζει.

v. 909. δε] *B.* ὁ γάμος.

v. 910. αἴστον] *B.* ἀφανῆ.

v. 911. κρανθήσεται] *B.* τελεσθήσεται.

v. 912. ἐπιτινῶν] *B.* ὑπ' αὐτοῦ ἐκπίπτων. ἤρατο] αὐτῷ. δηναῖων] τῶν παλαιῶν, ἀρχαίων.

v. 913. μόχθων ἐκτροπήν] *B.* δυστυχιῶν ἐκφυγήν.

v. 914. αὐτῷ] *B.* τῷ Διὶ. σαφῶς] φανερώς.

v. 915. οἶδα] *B.* γινώσκω. ᾧ τρόπῳ] ἐκφύγοι.

v. 916. θαρσῶν] *B.* ἐπαιρόμενος καὶ κομπάζων. τοῖς πεδαρσίοις κτύποις] ταῖς ἐν τῷ ὑψηλῷ ὑπ' αὐτοῦ γινομέναις βρονταῖς.

v. 917. πιστός] θαρσαλέος, βέβαιος ὢν. τινάσσων] κινῶν. πυρπνόον βέλος] τὸν κεραυνόν.

v. 918. τοῦτ'] *B.* αἱ βρονταὶ καὶ ὁ κεραυνός.

v. 919. οὐκ ἀνασχετὰ] *B.* ἀλλ' ἀφόρητα.

v. 920. τοῖον] *B.* τοιοῦτον. παρασκευάζεται] εὐτρεπίζει.

v. 921. δυσμαχάτατον] *B.* δυσκαταγώνιστον.

v. 822. ὃς δὴ κεραυνοῦ] *A.* ταῦτα αἰνιγματωδῶς φησι, καὶ διὰ τοὺς Κύκλωπας τὸν Βρόντην καὶ τὸν Στερόπην, οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν τοῦ Κρόνου τοῦ πατρὸς τοῦ Διός. Εἶχον δὲ πρὸς ἓνα μόνον ὄφθαλμόν τοῖς μετώποις. Οὗς ὁ Κρόνος μὲν τῷ τάρταρῳ προσέδησεν, ὡς ἐπιβούλου πτοούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς τῆς βασιλείας κρατήσας, τὸν μὲν πατέρα Κρόνον εἰς τάρταρον κατάγει, τοὺς δὲ εἰρημένους ἀνάγει καὶ θυκεργοὺς τοῦ κράτους ἔχει. τὸν μὲν, Βρόν-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

χρήσεις] B. ἐπιποθεῖς. ἐπιγλωσσῶ] καταβοῶς.
 v. 929. ἄπερ] B. ἐκεῖνα λέγω.
 v. 930. προσδοκᾶν] B. ἐλπίζειν. χρῆ] πρέπει.
 v. 931. τῶνδε] B. ὧν λέγω. δυσλοφωτέρους] ἀφο-
 ρητοτέρους καὶ δυσβαστακτοτέρους.

v. 932. ταρβεῖς] B. εἰς φόβον πίπτεις.

v. 933. μόρσιμον] B. μεμοιρασμένον.

v. 934. ἀλλ' ἄθλον ἂν σοι] A. ἀλλὰ καὶ εἰ μὴ ἐστὶ
 σοὶ πεπρωμένον ἀποθανεῖν, πόροι, καὶ παράσχοι, ἤγουν δώ-
 σει σοὶ πόνον, ἄλλο †) ἀλγεινότερον καὶ λυπηρότερον τούτου
 οὗ νῦν πάσχεις. Ὡςπερ δὲ ὁ βελτίων τοῦ βελτίονος κλίνεται
 καὶ ὁ καλλίων καλλίωνος, ἔχουσι δὲ τὰς αἰτιατικὰς βελτίω
 καλλίω, οὕτω καὶ τὸ ἀλγίω αἰτιατική ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀλγίων
 εὐθείας.

ἄθλον] B. ἦν μανθάνης κάματον. ††)

v. 935. ὧδ' οὖν ποιείτω] A. οὕτως, ὑπερηφάνως καὶ
 ἀφόβως.

πάντα] B. ὅσα ἂν ποιήσει. προσδοκητὰ] ἐλπιστα.

v. 936. οἱ προεχνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν] A. (οἱ
 σέβοντες, οἱ τιμῶντες τὴν Ἀδράστειαν ἦτοι τὴν τύχην.) τὴν
 Ἀδράστειαν] Δίκην τὴν Ἀδραστον τιμωρήσασαν. Θεὰ γὰρ
 ἐστὶ τοὺς ὑπερηφάνους τιμωροῦσα. Ἄλλως. Παραινεῖ προεῖ-
 σθαι μήποτε τις νεμεσήσῃ δικαίως αὐτῷ, ὡς τὸν Δία ὑβρί-
 ζοντι. [Ἄλλως. Τὴν Ἀδράστειαν, ἦτοι τὴν τύχην, τὴν μὴ
 ἐῶσαν ἡμᾶς δρᾶν τὸ θελητὸν.] Ultima haec falso loco
 in R. []

Ἀδράστειαν] B. Ἀδράστεια ἔφορος μέμψως. Λέγει
 οὖν ὡς οἱ μὴ μεμφθῆναι σπουδάζοντες φρόνιμοί εἰσι.

v. 937.

†) ἀλγίω καὶ Faehs. — vulg. ἀλλ'.

††) ε. ἦν μὴ μάθης, κάματον.

v. 937. σέβου, προσεύχου] *A.* σὺ σέβου καὶ καλά-
κευε καὶ θέλγε τὸν Δία τὸν αἰὶ κρατοῦντα· — τοῦτο δὲ κατ'
εἰρωνείαν φησὶν. ἔλπίζει γὰρ ἔσον οὐκὰ ἀπὸ τῆς βασιλείας
ἐκπεσεῖν αὐτὸν — ἐμοὶ δὲ μικρὸν καὶ ὀλίγον, ἢ οὐδ'
ὄλως φροντὶς ἐστὶ τοῦ Διός. Τοῦτον τὸν καιρὸν δράτω καὶ
πραγτέτω ἃ βούλεται, καὶ βασιλεύετω. Ἐπὶ πολὺ γὰρ οὐκ
ἄρξει καὶ βασιλεύσει τοῖς θεοῖς. Ἀλλὰ βλέπω τοῦτον τὸν
ἄγγελον τοῦ Διός — λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν — πάντως τί
νέον ἤλθε μηνύσων ἐμοί.

σέβου] *B.* τίμα. θῶπτε] καλάκευε. αἰ] τὰ αἰὶ πρὸς
τὸ σέβου καὶ οὐ πρὸς τὸ κρατοῦντα, αἰ τὸν Δία λέγει, †)
ἐπεὶ τάχιστ' αὐτὸν ἐκπεσεῖσθαι τῆς ἀρχῆς διατείνεται.

v. 938. Ζητός] *B.* περί.

v. 939. τὸν βραχὺν] *B.* τὸν ὀλίγον.

v. 940. ὅπως θέλει] *B.* καθὰ θέλει. δαρόν] ἐπι-
πολύ. θεοῖς] δέον θεῶν εἰπεῖν, θεοῖς εἶπεν Ὀμηρικῶ ζήλω,
ἐκεῖνος γὰρ τινὰ δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγει ††)· ἐστὶ δὲ πλαγιασμός.

v. 941. τρόχιν] *A.* ἄγγελον ἀπὸ τοῦ τρέχειν. Δη-
λοῦ δὲ τὸν σπουδαῖον οἰκέτην, τὸν σπουδαίως πράττοντα τὰ
προστάγματα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ μὴ βραδύνοντα καὶ χρο-
νίζοντα. Haec non suo loco in R., ut ad 945. 950. 952.

τρόχιν] *B.* τὸν ἄγγελον.

v. 942. τυράννου] τοῦ Διός. διάκονον] ὑπηρέτην.

v. 943. πάντως] *B.* ὁμολογουμένως. καιρόν] νέον.
ἄγγελων] μηνύων.

v. 944. σὲ τὸν σοφιστήν] *B.* εἰρωνικῶς τοῦτο λέγει.

v. 945. τὸν ἐφημέριον] *A.* (γράφεται ἡμέροισ. Ἦρον

†) *f.* κρατοῦντα, οὐ γὰρ αἰὶ τὸν Δία λέγει κρατοῦντα ἐπεὶ...

††) Haec ex Hom. II, B. 345. fort. sic resingenda, ἐκεῖνος
γὰρ Ἀτρεΐδην τοῖς Ἀχαιοῖς (ἀρχεῖν) λέγει.

τοῖς ἀνθρώποις· ἢ τοῖς ἡμέροις, πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἀγρίων ζώων, ἢ τοῖς ἐφημέροις.) D. R.

τὸν ἑξαμαρτόντ᾽] B. τὸν πταίσαντα, ἐφημέροις] ἀνθρώποις.

v. 946. πορόντα] B. παράσχοντα.

v. 947. καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν ἀνικτηρίως] A. ὁ Ζεὺς ὁ πατήρ τῶν θεῶν κέλευε σοι εἰπεῖν οὓς τινὰς λέγεις γάμους, καὶ τοὺς ἀνθρώπους παρ' ὧν ἐπίτρος τῆς βασιλείας ἐβλήθη· καὶ ταῦτα μέντοι λέγε μηδ' ὄλω, αἰνιγματωδῶς, ἀλλ' αὐτὰ ἐκεῖνα, ἕκαστα φανερά.

ἄνωγε] B. ἐκέλευσε.

v. 948. αὐδῶν] B. λέγειν. ὧν] ἀφ'.

v. 949. μηδὲν ἀνικτηρίως] B. μηδαμῶς αἰνιγματωδῶς.

v. 950. μηδέ μοι διπλᾶς] A. μηδὲ ἐμοί, ὃ Προμηθεῦ, προξενήσης καὶ δώσης διπλᾶς ὁδοῦς. "Ἦτοι, μὴ ποιήσης ἀπελθεῖν κενόν, καὶ πάλιν πεμφθῆναι πρὸς σε. Βλέπεις γὰρ ὅτι τοῖς τοιούτοις ὁ Ζεὺς οὐ καταπραΰνεται. [Ἄλλως. Μὴ κάματον μοι διπλοῦν προξενήσης; δευτέρον με ποιωῶν ὑποστρέψαι. Τοῦτο δὲ αἰνίττεται διὰ τοῦ λόγου, μὴ βούλοιο με αὐθιγ ἀπελθεῖν κενόν πρὸς τὸν Δία. "Ἔγουν, ἕπερ εἶπας κατὰ τοῦ Διός, μὴ κρύψης, ἵνα μὴ κάκεινος πάλιν με πρὸς σε πέμψῃ.] †)

αὐθ' ἕκαστα] B. φανερά. μηδέ μοι διπλᾶς ὁδοῦς] εἰ γὰρ ἀσαφῶς εἶποις, πέμψει με πάλιν ὁ Ζεὺς πρὸς σε, ἵνα σαφῶς εἶποις.

v. 952. Ζεὺς τοῖς τοιούτοις] A. (τοῖς μὴ πειθομένοις αὐτῷ, ἢ τοῖς ψευδέσι λόγοις χρομένοις οὓς κάρπτεται, οὔτε μειλίσσεται, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ θυμοῦται καὶ ἀμελιχτος γίνεται τοῖς τοιούτοις.) R. τοῖς μὴ πειθομένοις τῷ Διῷ. l. I.

†) Omissis ἵνα μὴ et με R. ἀντιστρέψεις falso loco [] incl.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

καὶ Εὐφροσύνη, ἔπειτα Κρόνος καὶ Ῥέα. Μετὰ ταῦτα δὲ Ζεὺς καὶ Ἡρα. †)

τὸν νῦν τυραννοῦντ'] B. τὸν Δία. ἐπόψομαι] ἐκπεσεῖν.
 v. 961. πολλοῦ γε καὶ] A. σημείωσαι, πολλοῦ ἐλ-
 λείπω, ἐντὶ τοῦ, πολλοῦ γε καὶ δεξ, ἤ, πολλοῦ γε καὶ δεξ.
 D. R.

v. 962. ἐγκόνει πάλιν] B. σπεύδων ἀπέρχου.

v. 963. ἄν ἱστορῆς] B. ζητῆς.

v. 964. τοιοῖσδε] A. ἐν ταύταις ταῖς κενοδοξίαις καὶ
 ὑπερηφανίαις καὶ ἀναισχυντίαις, καὶ πρὶν σαυτὸν εἰσηγάγες καὶ
 ἐνέδησας εἰς τὰς βλάβας ἃς πάσχεις νῦν. D. R.

πρὶν] B. ὅτε τὸ πῦρ κέκλοφας. ἀνθαδίσμασιν] κομ-
 πάσμασιν· ἔλεγ' ὡς δικαίως κέκλοφε.

v. 965. ἐς τὰσδε] B. ἐν αἷς νῦν τυγχάνεις.

v. 966. τῆς σῆς λατρείας] A. τοῦτό φησιν ὁ Προ-
 μηθεὺς πρὸς τὸν Ἑρμῆν, σαφῶς γίνωσκε, ὅτι οὐκ ἄν ἀλλά-
 ξαιμι τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν εὐπραξίαν. †) Ἦγουν, οὐ
 προσημῆσομαι τὸ λατρεύειν τῷ Διῷ, τὸ ὑπηρετεῖν αὐτῷ καὶ
 εἶναι ἄγγελος αὐτοῦ, ὥσπερ σύ, τοῦ πάσχειν οὕτω κακῶς.
 Τοῦτ' ἔστι, κρεῖσσον ἠγοῦμαι τοῦ λατρεύειν καὶ ἀγγελιαφο-
 ρεῖν τῷ Διῷ ὡς σύ, τὸ προσηλωθῆαι τῇ πέτρᾳ ταύτῃ, καὶ
 πάσχειν κακῶς.

v. 967. ἀλλάξαιμ'] B. οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀλλάττω
 τὸ διδόμενόν ἐστι γενική καὶ τὸ λαμβανόμενον αἰτιατική, ἀλ-
 λά καὶ τοῦμπαλιν, ὡς ἀνταῦθα καὶ παρ' Ὀμήρῳ †††). τὸ
 χρύσεια χαλκείων ἀλλάξατο. Ἐκεῖ γὰρ ὁ Γλαῦκος χρύσεια
 δοὺς χάλκεα ἔλαβεν.

v. 968. λατρεύειν] B. προσταλαιπωρεῖν.

†) cf. ad Agam. 172.

††) f. δυσπραξίαν, v. ἀπραξίαν.

†††) II. Z. 236.

v. 969. φῆναι] B. λέξει.

v. 970. τοὺς ὑβρίζοντας] B. Ἑρμῆς γὰρ πρόσθεν τοῦτον ὑβρίζας τοιαῦτα παρ' αὐτοῦ ἤκουσεν.

v. 971. χλιδαῖν ἕοικας] A. (ἀκούσας ὁ Ἑρμῆς τοῦ Προμηθέως ἐπτόκτος, ὅτι κρείσσον ἠγοῦμαι τὸ προσηλιώσθαι τῆδε τῇ πέτρᾳ παρ' ὃ ἀγγελιοφόρον εἶναί με τοῦ Διός· φησὶ πρὸς αὐτόν, ὅτι ἕοικας) τρυφᾶν, καὶ χαίρειν τοῖς κακοῖς οἷς πάσχεις. (Αποκριθεὶς δὲ ὁ Προμηθεὺς φησὶ πρὸς αὐτόν, τρυφᾶ καὶ χαίρω τοιαῦτα πάσχων κακά; οὕτως εἶθε μοι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἴδοιμι τρυφῶντας, καὶ σε μετὰ τούτων. †)

χλιδαῖν] B. τρυφᾶν καὶ εἰς οὐδὲν ταῦτα λογιζέσθαι τοῖς παροῦσι πράγμασι] B. ταῖς προσούσαις σοι νῦν δυστυχίαις.

v. 973. οὕτως] B. ὥδε.

v. 974. ἦ] B. ὄντως.

v. 975. ἐχθαίρω] B. μισᾶ.

v. 976. ὅσοι παθόντες] A. συνῆλθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν Τιτάνων.

παθόντες εὖ] B. παρ' ἐμοῦ. κακοῦαι] κακοποιούσι. ἐκδίκως] αἰδίκως.

v. 977. κλύω σ' ἐγὼ] A. νοῶ σε, φησίν, ἐγὼ, μεμνηνότεα καὶ παραφρονοῦντα, καὶ πάσχοντα νόσον κακὴν. Ὁ Ἑρμῆς ταῦτα λέγει πρὸς τὸν Προμηθέα, ὃ δὲ πρὸς αὐτόν, ἔστω νοσεῖν με, κατὰ σε κριτήν, εἰ νόσημά ἐστι καὶ παραφροσύνη, μανία, τὸ μισεῖν τοὺς ἐχθρούς. Οὐ φησιν, ὀρῶ, ἀλλὰ, κλύω· οὐ γὰρ δι' ἔργων ὑβρίζειν ὁ Προμηθεὺς τοὺς θεούς, ἀλλὰ διὰ λόγων.

κλύω] B. αἰσθάνομαι. μεμνηνότε] μαινόμενον.

†) Incl. des. R.

v. 978. εἰ] B. εἰάν ὑπάρχει. στυγεῖν] μισεῖν.

v. 979. εἷς φορητός οὐκ ἄν] B. εἰ τοσούτοις συν-
ων κακοῖς θρασύνῃ, τί ποτ' ἄν ἐδράσας εὐτυχῶν; φορητός]
ὑπομονητός.

v. 980, τόδε Ζεὺς] A. τὸ ᾄμοι λέγειν.

ᾄμοι] B. φεῦ. τόδε] τὸ ᾄμοι.

v. 981. ἀλλ' ἐκιδάσκει] A. κακείνῃ; οὖν τῷ χρόνῳ
μαθήσεται τὸ στενάζειν.

ἀλλ' ἐκιδάσκει πάνθ'] B. ὥστε, κακείνος τοῦτο μαθή-
σεται.

v. 982. καὶ μὴν] A. σὺ δὲ οὐδὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου
παιδεύῃ.

οὔτε σοφρονεῖν] B. ἐπεὶ δὲ δυστυχῶν οὐχ ὑποκλίθη
ταῖς συμφοραῖς, ἀλλὰ τοῦ Διὸς καταφέρῃ, ὥσπερ οὐκ εἶδώς
ὅτι σου μείζων ἰσχύει. ἐπίστασαι] γινώσκεις.

v. 983. σὲ γὰρ] A. καλῶς λέγεις μὴ φρονεῖν ἐμέ.
εἰ γὰρ ἐγὼ ἐφρόνουν, ὑπηρέτη σοι ὄντι οὐκ ἄν διελέχθην.

σὲ γὰρ] εἰκότα λέγει.

v. 985. καὶ μὴν ὀφείλων] A. τοῦτο ἐν εἰρωνείᾳ.

καὶ μὴν ὀφείλων] B. εἰπόντος Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Προ-
μηθεά, ὡς ἔοικας οὐδὲν εἶρεῖν ὃν χηρῆσι πατήρ, οὗτος εἰρω-
νευόμενός φησι πρὸς αὐτόν, καὶ μὴν ὀφείλων καὶ χρεωστῶν
αὐτῷ χάριν τίνοιμι ἄν καὶ ἀνταποδοίην· ὅπερ ὁ Ἑρμῆς γνοὺς
ἐν εἰρωνείᾳ ῥηθὲν — οὐ γὰρ ὄφειλε Προμηθεὺς οὐδ' ὀτιοῦν
τῷ Διὶ — αἰτιᾶται τοῦτον κερτομήσαντα εἰρωνευσάμενον αὐ-
τὸν ὡς παῖδα ὄντα, εἰ μὴδὲν ἐπήσθαιτο †) ὅτι ψεύδεται
Παῖδα ἀντὶ τοῦ δαῦλον γνοῦσιν, ἔν' εἴη ὁ λόγος διὰ τὴν τοῦ
Ἑρμοῦ δουλείαν, ὅτι σὺ μὲν ὡς δούλος πάντα ὀφείλεις ὑπηρε-

†) ε. ἐπήσθαιτο.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἔδικα ταῦτα λέγειν μάτην. Οὐδὲν γὰρ μαλθάσση καὶ πραῦ-
νη καὶ τέγγη καὶ ἐνδίδως τῆς ἐνοστάσεως, ἀλλ' ὥσπερ νεοσσι
ἀχθεῖς εἰς ζυγὸν πῶλος, δάκνων τὸν χαλινὸν, βιάζῃ σὺ, καὶ
ἀνθίστασαι, καὶ πρὸς τοὺς χαλινούς ἀντιμάχῃ, καὶ σφοδρῶ-
νη, καὶ θρασύνῃ ἐν σὺδαμινῶ σοφίσματι, καὶ μὴ δυναμένη
ῥωφελῆσαι. (Ὁ εἶπε περὶ τοῦ Διὸς. καὶ μάτην ἐρεῖν] γρά-
φεται, ἀλλ' ἐρεῖν μάτην.) D. R.

v. 1008. τέγγη] B. μεταβολὴν δέχη.

μαλθάσση λιταῖς] Γ. εἴκεις.

v. 1011. σφοδρῶνη] B. κομπάζῃ καὶ ἐπαίρη. ἀσθε-
ρεῖ σοφίσματι] ψευδεῖ ἀπάτη.

v. 1012. αὐθαδία] μωρία.

v. 1013. οὐδενὸς μείζον σθένει] A. ἴσον ἐστὶ τῷ μηδενί.

v. 1014. σκέψαι δέ] A. σκόπησον, ποταπὸς χειμῶν
καὶ ζάλη τῶν ἀθλίων, καὶ τῶν κακῶν τρικυμία ἄφυκτος,
ἣν οὐ δυνήσῃ ἐκφυγεῖν, ἔπεισε καὶ ἐπέρχεται ἐπὶ σε. Πρῶ-
τα μὲν τὴν ὀκρίδα φάραγμα — τραχεῖαν δὲ λέγει φάραγμα
τὸ τραχὺ ὄρος τὸν Καύκασον — βροντῇ καὶ κεραυνῶ δια-
σχίσει ὁ Ζεὺς, καὶ ἔνδον ταύτης καλύψει τὸ σὸν σῶμα. Ἡ
πετραία δὲ ἀγκάλη καὶ κοιλότης σὲ βαστάσει καὶ δέξεται.
Πολὺ δὲ μῆκος χρόνου τελειώσας, ἄψορρόν καὶ ὀπισθόρμητον
ἤξει (ἐς φάος.) D. R.

πεισθῆς] B. καταπεισθῆς.

v. 1015. σῶς] B. ὁποῖος. τρικυμία] ἤχος.

v. 1016, ἔπεισ'] B. ἐπεισέρχεται. †) ὀκρίδα] τραχεῖαν
καὶ χαλεπήν.

v. 1019. πετραία δ' ἀγκάλη σέ] A. ἤγουν τὸ ἀπόρ-
ρηγμα καὶ κοίλωμα τῆς πέτρας. Τοῦτο γοῦν φησι, χάσμα-
τος γενομένου, μετέωρος ἔση, κρεμάμενος τῶν χειρῶν.

†) F. ἐπὶ σε ἔρχεται.

πετραία δ' ἀγκυλῆ σὲ βαστάσει] B. ἐπὶ αὐτῆς τριβήσῃ.

v. 1020. ἐκτελευτήσας] B. ἐτελέσας.

v. 1021. ἀπορρόον] B. ὀπισθόρμητον.

v. 1022. πτηνὸς κύων] A. μυθεύεται ὅτι ὁ Ζεὺς

εἰς ὄρος τὸν Καύκασον προσηλώσας τὸν Προμηθεῖα μέσον κίονος, ἐποίησεν αἰτὸν κατέρχεσθαι καὶ ἐσθίειν καθ' ἡμέραν τὸ ἥπαρ αὐτοῦ, διὰ πάσης μὲν ἡμέρας βιβρωσκόμενον, νυκτὸς δὲ πάλιν ἀναπληρούμενον, καὶ ὄλον ἀνακαινίζομενον, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας τὸν αἰτὸν ἀπέκτεινε, τὸν Προμηθεῖα δὲ κακῆς μερίμνης ἀπέλυσε. Ταῦτα δὲ ἦν πάσχων ὁ Προμηθεὺς διὰ δύο αἰτίας, μίαν μὲν ὅτι τὸ πᾶρ κεκρυμμένον ὄν παρὰ τοῦ Διὸς δολίως ἀποκλέψας οὗτος ἐν νάρθηκικατήγαγε, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τοῦτο, δι' οὗ αἱ τέχναι πάσαι ἀνύονται· ἑτέραν δὲ ὅτι βουὴν μέγαν θύσαντες οἱ θεοὶ περὶ τὴν Σικύονα τὴν πόλιν, τὸν Προμηθεῖα μεριστὴν τῶν κρεάτων ἐποίησαν, οὕτως†) δὲ ὅσα μόνᾳ τῇ πεμελῇ δολίως συγκαλίψας, εἰς τὴν τῶν ἑτέρων θεῶν μοῖραν ἔγκατα καὶ σάρκας παρέθετο, τῷ δὲ Διὶ μόνῳ τὰ ὀστέα πρὸς εὐωχίαν παρέθετο, ὁ δὲ ὀργισθεὶς κατ' αὐτοῦ οὕτως αὐτὸν ἐτιμώρησεν. Ἄλλως. Τοῦτό φησιν, ὅτι τοῦ Διὸς κύων αἰτὸς — τῷ Διὶ γὰρ ὁ αἰτὸς ἀνατίθεται, ὡς ζῶον βασιλικόν — διακόψει μέγα ῥάκος τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστι μέρος καὶ ἀπόκομμα· ἐρχόμενος ἀκλήτος εὐωχητής· ἐκθωινῆσεται δὲ καὶ φάγεται τὸ ἥπαρ τὸ ἐκ τῆς βρώσεως μελαινώμενον. Τοῦ τοιούτου δὲ δεσμοῦ καὶ τῆς τοιαύτης πακοπαθείας μηδὲν τι προσδόκα τέλος, πρὶν ἂν τις τῶν θεῶν διάδοχος φανῇ τῶν σῶν πόνων, καὶ εἰς τὸν σκοτεινὸν ἄδην θελήσῃ παραγενέσθαι, καὶ εἰς τὸν τάρταρον. (Τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ βοηθοῦντος αὐτῷ πεισομένου ταῦτα πάντα. Ὁ μέλλον βοηθῆσαί σοι, φησὶ, καὶ ἀπολυτρώ-

†) ἔ, οὕτως δὲ.

σαι σε τοῦ πόνου τούτου, εἰς τὸν ἔθνη ἔξει καὶ ταρταρωθή-
σεται.) Ultima ordine turbato leguntur in B.

δαφονός] B. φονικός. αἰετός] ὁ αἰετός ἀνάκειται τῷ
Διῷ· κίνα δὲ αὐτὸν λέγει διὰ τὸ ἀρπακτικόν, ἢ διότι ἀναι-
δῶς ἔμελλε τῷ Προμηθεῖ ἐπιτίθεσθαι. Ὅν ἐτόξευσεν Ἡρα-
κλῆς, ὅτε τὸν περὶ τῶν μῆλων ἀθλοῦ ἐπόμενος ὡς ἐνδέκατος
ἦν αὐτῷ. Ἰαθι δὲ ὡς διὰ πάσης τῆς ἡμέρας τὸ Προμηθεῶς
ἦπαρ τῷ αἰετῷ βιβρωσκόμενον, ἀνεπληροῦτο πάλιν κρεῖται καὶ
ἀρτιον ἦν. λάβρος] λαιμαργός.

v. 1023. διαρταμήσει] B. διακόψει. ῥάκος] τὸ δέρμα.

v. 1024. δαιταλεύς πανήμερος] B. δαιτυμόν δια πά-
σης τῆς ἡμέρας.

v. 1025. κελαιόβρωτον] B. μέλαν. ἐκθουήσεται]
καταφάγοι.

v. 1026. τοῦ σου δὲ μόχθου] B. τῆς σῆς δυστυχίας.
Τέρμα μήδε προσδόκα] μὴ ἀπαλλαγὴν ἐλαίε τῆς συμφορᾶς
ταύτης· εἰ μὴ τις τῶν θεῶν ἐθελήσει κινδυνεῦσαι ὀλόμενος ἀπαλ-
λάξει τῶν κακῶν, οὐδέποτε ἔσται ὡς τοῦδ' αὐτῶς, εὐῖσθι, λελύσθι.

v. 1028. ἀναύγηταν] B. σκοτεινόν.

v. 1029. κνεφαῖα] B. σκοτεινά.

v. 1030. πρὸς ταῦτα βούλευ] B. πρὸς ταῦτα βου-
λεύου, καὶ σκόπει τὸ προσῆκον, ὅτι ταῦτα ἄ σοι λέγω, οὐκ
εἰσὶ πεπλασμένα καὶ ψευδῆ, ἀλλὰ λίαν ἀληθῆ. Τὸ γὰρ Διὸς
στόμα ἦτοι τὸ τοῦ Διός, οὐκ ἐπίσταται ψευδολογεῖν, ἀλλὰ
πάν ὃ ἂν εἴπῃ, εἰς τέλος καὶ πλήρωμα ἄγει. Σὺ δὲ ἐπιτή-
ρει καὶ πρόσεχε, μηδὲ τὴν ἀνθαδίαν ἠγήσῃ ποτὲ κρεῖττονα
τῆς εὐβουλίας.

βούλευ] B. τὰ συμφέροντά σοι. ὡς] ὅτι.

v. 1031. κόμπος] B. τὸ κόμπος εἶπε κατὰ τὴν τοῦ
Προμηθεῶς δόξαν· ὥτε γὰρ Ἑρμῆν μάτην πρὸς αὐτὸν
ταῦτα κομπάζειν. λίαν εἰρημένος] ἀληθῆς καὶ οὐ μάταιος.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

- συγχώσειεν] *B.* συγχωσάτω αὐτήν.
 v. 1050. διόδους] *B.* εἰς τὰς διεξόδους. κελαινόν] σκοτεινόν.
 v. 1051. ἄρδην ῥίψει] *B.* ὁμοῦ ῥιψάτω. ἄρδην] *Γ.* σφοδρῶς.
 v. 1052. δίναις] *B.* συστροφαῖς.
 v. 1054. φρενοπλήκτων] *B.* τῶν μανικῶν.
 v. 1056. παραπαίειν] *A.* παραφρονεῖν. *D. R.* παραπαίειν] *B.* αὐτόν.
 v. 1057. εἰ δ' εὐτυχῆ] *B.* σοί. "Ἦγουν εἰ τὴν παρούσαν συμφορὰν ἐν εὐτυχίᾳς ἡγοῖο μέρει, τί μανικῶν ὑφίεσαι, τουτέστιν ἀτεχνῶς μαινόμενος εἶ, καὶ οὐ καθ' ὅτιοῦν σωφρονεῖς. τί χαλᾶ] ὑφίεσαι.
 v. 1058. ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἰ πημοσύναις] *A.* πρὸς Ωκεανίδας φησὶν ὁ Ἑρμῆς, ἀλλ' οὖν ὑμεῖς, ὧ γυναῖκες συλλυπούμεναι καὶ συγκοκοπαθοῦσαι ταῖς τοῦ Προμηθεῶς βλάβαις, ὑποχωρεῖτε ταχύτατα ἐκ τῶν ἐνταῦθα τόπων, μὴ τὰς φρένας ὑμῶν ματαίας καὶ μωρὰς ἢ παραπληγὰς ποιήσῃ τὸ ὄχημα †) τῆς τοῦ Διὸς βροντῆς, τὸ ἀτέραμνον καὶ σκληρόν καὶ μέγα πημοσύναις] *B.* δυστυχίαις.
 v. 1059. συγκάμνουσαι] *B.* κοπιῶσαι.
 v. 1060. μετὰ που χωρεῖτ'] *B.* εἰκότως ἐνταῦθα πεποίηκε τὸ ὑπερβατὸν κίνησιν παρεγγυώμενος καὶ μετανάστασιν τῷ χορῷ. θοῶς] ταχέως.
 v. 1061. ἠλιθιώση] *B.* εἰς ἐναισθησίαν ἄξει.
 v. 1062. μύκημα] *B.* κτύπος. ἀτέραμνον] σκληρόν, σφοδρόν.
 v. 1063. ἄλλο τί φώνει] *A.* ἄλλο τί λέγε, καὶ παραμυθοῦ, καὶ παραλογίζου καὶ ῥάπατα ἐμέ, εἰς ὅπερ καὶ πείσεις καταλεῖψαι τὸν Προμηθεά. Οὐ γὰρ τοῦτο τὸ ἔπος, δηλαδή τό, μὴ ἠλιθιώσῃ τὰς φρένας ὑμῶν τὸ τῆς βροντῆς ὄχημα, τλητὸν καὶ ὑπομονητὸν καὶ καρτερικὸν παρέδδωκας καὶ παρήγαγες εἰς τὸ καταλεῖψαι τὸν Προμηθεά.

†) ἤχημα, ut etiam paulo post, pro ὄχημα ap. Faehs.

παραμυθού] B. παράπιθε.

v. 1065. τλητόν] B. ἀνεκτόν ἡμῖν. παρέσυρας] ἐξηγήσατε.

v. 1066. κακότητ' ἀσκεῖν] A. κακίαν ἀγαπᾶν καὶ
μισεῖν τοῦτον.

κακότητ' ἀσκεῖν] B. τὸ γὰρ προδιδόναι τοὺς φίλους
εἰς τοῦτο φέρει.

v. 1067. μετὰ τοῦδε] A. συμπάσχων αὐτῷ (οὐ πα-
ραιτοῦμαι. D. R.

χρῆ] ἀπόκειται.

v. 1068. προδότας] B. τῶν φίλων.

v. 1071. ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἅττι' ἐγὼ] A. ἀλλ' οὖν
μέμνησθε ἅπερ προλέγω ὑμῖν, μηδὲ παρ' ἅτης θηραφείσαι,
ἤγουν εἰς βλάβην ἐμπεσοῦσαι, μέμψησθε τὴν δυστυχίαν ἣν
μέλλετε παθεῖν. μηδὲ εἶπητε ποτέ, ὅτι ὑμᾶς ὁ Ζεὺς εἰς
ἀπροσδόκητον ἢ ἀνέλπιστον καὶ αἰφνίδιον βλάβος εἰσέβαλεν,
μηδαμῶς εἶπετε τοῦτο. Αὐταὶ δὲ ὑμᾶς αὐτάς, λείπει τὸ
αἰτιᾶσθε. Εἰδυῖαι γὰρ καὶ ἐπιστάμεναι, καὶ οὐκ ἀγγοῦσαι
οὐδὲ ἐξαίφνης καὶ λαθραῖως ἐμπλεχθήσεσθε εἰς τὸ δίκτυον
τῆς βλάβης τὸ ἀπέραντον. Οὐ τέλος οὐκ εὐρήσετε.

μέμνησθ'] B. ἐνθυμεῖσθε.

v. 1073. μέμψησθε] B. κατηγορήσητε.

v. 1074. ἀπρόσπτον] B. ἄσκοπον.

v. 1076. ὑμᾶς αὐτάς] B. ἐμβαλεῖτε.

v. 1078. ἀπέραντον] B. ἀδιέξοδον. Bγ. οὐ τέλος οὐκ
εὐρίσκεται.

v. 1079. ὑπ' ἀνοίας] B. τῶν ὑμῶν.

v. 1080. καὶ μὴν ἔργω] A. καὶ δὴ ἐν ἔργοις αὐτοῖς,
οὐκ ἐν μύθῳ — ὡς ἀπλῶς Ἑρμοῦ †) λέγοντος ὅτι μέλλει γε-
νέσθαι τάδε — ἡ γῆ σεσάλευται· ἡ τῆς βροντῆς δὲ φωνὴ ἢ
βρύχουσα παραμυκᾶται καὶ ἠχεῖ καὶ βοᾷ. Ἐκλάμπουσι δὲ

†) vulg. ἐμοῦ.

καὶ αἱ πολύπυροὶ ἔλικες τῆς στεροπῆς, ἧτοι αἱ ἑλικοειδεῖς κα-
τά τὰ νέφη τῶν ἀστραπῶν κινήσεις· οἱ στρόμβοι δὲ καὶ αἱ
ἑλίξεις τῶν ἀνέμων συστρέφουσι τὴν κόγην· σκιρτᾶ δὲ τῶν
ἀνέμων πάντων τὰ πνεύματα ἀποδεικνύντα πρὸς ἀλλήλα στά-
σιν ἀντίπνουν· ἤγουν, τῇ ἐναντίᾳ ἀλλήλων πνοῇ πρὸς ἀλλη-
λα ἀνθιστάμενα· ξυντετάρκται δὲ ὁ αἶρ ἐν τῇ θαλάσῃ. Τοι-
αύτη ἐπ' ἐμοὶ ἐπέρχεται καὶ κινεῖται ῥιπή καὶ κίνησις καὶ
ζάλη (καὶ τρίχωμα)†) ἀπὸ τοῦ Διός, κατασκευάζουσα μοι φόβον.

μύθῳ] B. λόγῳ.

v. 1081. χθῶν] B. ἡ γῆ.

v. 1083. ἔλικες] συστροφαί.

v. 1084. στεροπῆς] B. ἀστραπῆς. ζάπυροὶ] λίαν
καυστικοί. στρόμβοι] καταιγίδες αἰέτων.

v. 1087. στάσιν] B. ταραχὴν. ἀντίπνουν] ἐναντίαν
ἀλλήλους.

v. 1088. αἰθήρ] B. αἶρ.

v. 1089. ῥιπή] B. ὄρμη.

v. 1090. τεύχουσα] B. κατασκευάζουσα.

v. 1091. ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας] A. περιφραστικῶς,
ὦ μήτηρ ἐμὴ Θέμις. ††)

ὦ μ. ε. σέβας] B. σεβασμὸς μήτηρ. ὦ πάντων Θέμις]
Δίκη, ἣ τὸ δίκαιον πᾶσι ποιῶσα ἢ ὦ δικαιοσύνη πάντ'
ἐσορῶσα, ὃ καὶ κρεῖττον.

v. 1092. κοινὸν φῶς εἰλίσεων] B. εἰς πάντας φῶς
συστρέφων.

v. 1093. ὡς] B. πῶς. πάσχω] κάμνω.

†) ε. βρύχαιμα aut βρύχημα. Rob. hac voce rectius caret,
proque φόβον habet φόνον.

††) R. ὦ Θέμις.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

AESCHYLĪ
PROMETHEUS VINCTŪS.

SCHOLIA Cod. MMDCCLXXXVI.

EDIT. STANLEIL LONDINI MDCLXIII.

v. 1. Schol. A. Τηλουρόν πέδον. τὸν Καυκάσον λέγει — sub finem: ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν (γράφεται τὸ ὕψος) ἀφ' ἧ πόρρω τίς ὄραν δύναται.

Ἐπὶ πολὺ διήκον (γρ. ἐπιπολὺ).

Πέδον. τὸ ὄρος τοῦ Καυκάσου.

B. Τηλουρόν. ὑψηλὸν — ἢ διὰ τὸ ὕψος. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Καυκάσῳ φησὶ δεδῆσθαι τὸν Προμηθεά (sine dū) πρὸς (sine ἀλλὰ) †) τοῖς Εὐρωπαϊοῖς μέρεσι (προ τέρμασι) δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ οὐκ ἀλλαγῶ, ὡς ἀπὸ τῶν — συμβαλεῖν.

Ἔστι γρ. ἐνεστι.

v. 2. A. Σκύθην εἰς οἶμον. ἤγουν τὴν Σκυθικὴν ὁδόν. — sub finem ὁ τόπος ἐκεῖσε (γρ. ἐκεῖνος).

v. 5. A. Λεωργόν. τὸν Προμηθεά λέγει τὸν ὀφείλοντα γενέσθαι ἔργον λαοῦ (γρ. λάων ἤτοι λίθων, οἷονεὶ τὸν ἄξιον λευσθῆναι) οἷονεὶ τὸν ἄξιον λιθασθῆναι ἢ οἷονεὶ

†) His plane contrarius efficitur sensus atque in Sch. Vulg. inest. cf. Quaest. C. IX. H.

ἔργον ἔχοντα τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ὄργια καὶ μυστήρια (γρ. ἔργα καὶ βουλεύματα) — μυθεύεται γὰρ τοὺς λίθους πλάσαι τὸς ἀνθρώπους (γρ. ἕτος γὰρ μυθεύεται πλάσαι τὸν ἄνθρωπον).

v. 7. *A.* Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. ταῦτα πρὸς ἑρεθισμόν — ἀνασκολόπισιν. ἴσον δὲ τοῦτο, ὡς εἰ ἔλεγεν, ὅτι τὸν σὸν κόσμον καὶ καλλωπισμὸν ἀφείλετο. ὁ γὰρ Προμηθεὺς — *cetera, quae habet Γ.* — ἐργάζονται (*suprascr.* ἐργάζονται). τῆς τοιαύτης γοῦν ἁμαρτίας ἐνδέχεται αὐτὸν δοῦναι δίκην. Ἄνθος δὲ λέγει (γρ. φησί) τὸ πῦρ, διὰ τὸ ἐν τῷ ἀνάπτειν οἶον ἀνθεῖν, ἔπειτα δὲ μαραίνεισθαι.

v. 10. Διὸς τυραννίδα. σημείωσαι, ὅτι τὸ τυραννος ὄνομα — *cet. in Γ.* — ἑδαμνοὶ, πολλοστοί, ἔχῳς πάλαι ὁ ἐνδοξος ἢ πολὺς, ἀλλ' ὁ μηδὲν ὄν. ὠμὸς οὐχ ὁ στερόδός, ἀλλ' ὁ φαυλότατος νῦν. ἐξαίσιον τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου ἤγουν τοῦ δικαίου· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ ξυρόν.

v. 12. *A.* Κράτος Βία τε σφῶϊν. ἢ μὲν παρὰ τοῦ — ὅμως οὖν ἀναγκαῖον — ἤτοι παρὰ βλέπειν (*suprascr.* παραβλέπεισθαι.)

v. 17. Ἐξωριάζειν. ἔξω ὥρας τιθέναι καὶ ἀφροντιστεῖν καὶ ἀποβάλλειν, ἔξω φροντίδος ποιεῖν, ἀπορρίπτειν.

v. 18. *A.* Τῆς ὀρθοβούλης Θέμιδος. τῆς ὀρθῆς καὶ δίκαια βουλευομένης δικαιοσύνης, ἢ ὑψηλῶς βουλευομένης, τῆς ὑψηλῆς τῆς ὑψηλῆς βουλευομένης καὶ ὀρθῆς.

v. 21. Ἴνα. τὸ ὡς ἀντὶ τῆς Ἴνα καὶ ἀντὶ τοῦ καθά· τὸ ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ καθά καὶ ἀντ' . . . (*deest aliquid, forte ἀντὶ τοῦ Ἴνα*) εὐρίσκεται γοῦν τὸ Ἴνα . . . (*deest iterum vox quaedam, forte ὁμοιον*) τῷ ἢ ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ λαμβάνεται ἀντ' αὐτοῦ.

v. 22. Σταθευτὸς ἀπὸ τοῦ ἴστημι, στήσω, καὶ τοῦ εὔω τὸ φλογίζω· ὁ ἐν τῷ ἴστασθαι φλογιζόμενος. Ἀττικῆ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 39. *A.* Τὸ συγγενές τοι δεινόν. ὁ Ἡφαιστός φησιν, ὅτι ἰσχυρόν καὶ βίαιον ἢ συγγένεια, καὶ ἢ ἐκ πάλαι — ὅτι ἀληθῶς λέγεις ταῦτα.

v. 40. *Iam pergite:* Τὸ δὲ ἀνηκουστεῖν τῆς (suprastr. τῶν) τοῦ πατρὸς Διὸς κελύσεως (suprastr. κελύσεων) δυνατόν ἐστι πῶς;

Τὸ συγγενές τοι γρ. τε.

v. 41. Οἶόν τε; πῶς γρ. οἶόν τε πῶς;

v. 42. *A.* Αἰεῖτε δὴ νηλῆς σύ. πρὸς τὸν Δία — τὸ γὰρ Κράτος, ἦτοι ἢ ἐκ τοῦ Διός γρ. ἢ τοῦ Διός.

v. 45. *A.* ὦ πολλὰ μισηθεῖσα. ἐνταῦθα μὴ — ἦν αἰτία τοῦ δεθῆναι τὸν Προμηθεά, ἀλλ' ἢ τοῦ Διὸς προσταγή, φησὶ, τὴν — οὐ γὰρ ἐστ' αὕτη ἢ σὴ τέχνη —.

v. 49. *A.* Ἄπαντ' ἐπράχθη. ἅπαντα, φησὶν, —

v. in *Γ.* — ἀπὸ τῶν μοιρῶν πλὴν τοῦ κοίρανεῖν τῶνδε ἦγαν ἄρχεν — καὶ ἐστὶν οὕτως· πάντα ὑπὸ. *Ad vocem ἄρχεσι ad marginem addita sunt:* Ἄπαντα, φησὶ — quae v. in *Γ.*

v. 50. Ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός. Ἐλεύθερος δὲ, ἦτοι μὴ ἀγόμενος ὑπ' ἄλλῃ, οὔτις ἐστὶ χωρὶς τοῦ Διός. — cet. in *Γ.* φησὶ· οὐ σπεύδεις λοιπὸν —.

v. 53. *B.* Ὡς μὴ σ' ἐλιννύοντα, ἀπὸ τοῦ ἐλίσ. cet. in *Γ.*

v. 54. Ψάλλια οὐχὶ ἦλοι, ἀλλ' — cet. in *Γ.*

v. 57. Περαινεται δὲ κ' οὐ ματᾶ τῆργον τόδε ἀρξάμενος δὲ δεσμεῖν cet. in *Γ.*

v. 59. Δεινὸς γὰρ εὐρεῖν καὶ ἄμηναν πόρον. Δεινὸς ὢν εἰς τὸ νοῆσαι φαίνη καὶ παν. cet. in *Γ.*

v. 60. Ἄραρεν ἦδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως. ὁ Ἡφαιστός φησὶ οὗτος ὁ σιδηροῦς δεσμὸς ἀσφαλῶς — ἦγαν τὸν κρίκον (γρ. κίρκον. *Illud Pollux dicit ποιητι-*

κόν. I. 94. p. 65.) — cet. in Γ. ἐλάττωον δὲ (I. καὶ) ἐπι-
δεέστερος.

v. 61. Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς.
Πόρπαξ ἔχ' ὁ ἥλος, ἀλλ' ἄλλο σίδηρον κατεσκευασμένον.

v. 64. A. Ἀδαμαντίνῃ νῦν σφηνός. — ἦτοι ἐξο-
χὴν περόνην πρὸ πέτρινην, et in fine περὶ τῆς τῆς
κάρδιας τόπυς.

v. 69. A. Δράν ταῦτ' ἀνάγκη. ἀναγκαῖόν ἐστι
— in fine τὸ δὲ, φησὶ πρὸς αὐτόν, ὄντως δὴ καὶ κελύσω
σοὶ τῆτο καὶ σὺν τῷ κελεῦσαι κραυγᾶσω, ἐν βά-
θει τὸν κίρκον περόνησον.

v. 76. A. Ἐρῶμένως νῦν θεῖνε. τῷ Ἡφαίστῳ
εἰπόντος, ὅτι καλῶς ἤδη πέπρακται τὸ ἔργον ἅπαν καὶ ὁ
Προμηθεὺς — ἀρκούντως τῷ βάθει τοὺς κίρκους ἐνέβαλες —.

v. 77. A. Ὡς οὐπίτιμητῆς γε. καλῶς, φησὶ, —
ἢ ὁ ζημιωτῆς καὶ ὁ εὐθυνητῆς (εὐθυνητῆς). ταῦτα δὲ λέ-
γοιτος — φησὶ πρὸς αὐτόν ὁ Ἡφαιστος ἄγγριον πεπαι-
ημένου (γρ. καὶ εὐτραπέλου) — ἀναίδους, ὅτι ἀρμόζει τῇ
μορφῇ σου καὶ προσήκοντα ταύτῃ τυγχάνει τὰ τράχέα
ῥήματά σου — σὺ γίνου μαλθακὸς καὶ χαῦνός· ἐμὲ δὲ
ἐνεκα — μὴ ἐπονείδιζε, qua voce scholion finitur,

v. 81. B. Στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφέβλη-
ατρ' ἔχει ὑποχωρῶμεν, συμβουλευτικόν, ἐπεὶ ποσὶ cet. in Γ.

v. 82. A. Ἐνταῦθα νῦν ἔβριζε καὶ καταφρόνει
τοῦ Διὸς καὶ κλέπτων σινε ἐνταῦθα — τοῖς ἀνθρώποις.
τί (πρὸ πῶς) δύναται σε οἱ ἄνθρωποι ἐλευθερῶσαι τοῦ
δεσμοῦ τοῦδε (surgrascr. τῶν δεσμῶν τῶνδε) — ποίω τρό-
πῳ ἐλευθερώθησῃ τούτων τῶν δεσμῶν — ὄνομα, οὐκ
ἐνόησε πρὸ προενόησε —.

v. 85. A. Ψευδωνύμως. πᾶν εὐρυῶς ἐτυμολογεῖται
τὸ τοῦ Προμηθέως ὄνομα. Προμηθεὺς γὰρ ὁ προσρῶν τὰ
μήθεα καὶ τὰ βουλευμάτα· καὶ τροπή τοῦ ὁ εἰς τὸ θ.

v. 86. B. Αὐτὸν γὰρ σε δεῖ Προσμ. Χρεία γάρ σοι ἀνθρώπου συμβουλευομένου, τίνι τρόπῳ ἐκβληθῆς.

v. 88. A. Ω δῖος αἰθήρ.

Ἀρμοζόντως — μὴ εὐθύς — προμαρτύρεται τὸν αἰθέρα — καὶ τὸν ἥλιον, τὰν θερμὴν φύσιν — καὶ ἐγὼ θεὸς ἂν τάχα· ἀλλάσει δὲ αὐθις προ εὐθύς — ἐπ' ἐμοὶ ὁ νέος ἡγεμὼν τῶν θεῶν —.

v. 98. Aἶ αἶ, habet Stanley. sed fuit

φεῦ, φεῦ. Scholiast. habet

φεῦ, φεῦ, στεγάζω.

v. 85. A. Τέχνης. Huetius correxit τύχης.

v. 83. Συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει. (ἐφήμεροι) κυρίως λέγονται οἱ κώνωπες, οἵτινες ὄντες ἔσωθεν τοῦ πίθου ζῶσιν. ἀποσκεπάσαντας δὲ τὸν πίθον καὶ ἰδόντας αὐτοὺς τὸ φῶς(?) οὐκέτι ζῶσιν! ἐξ αὐτῶν δὲ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι (sc. ἐφήμεροι cf. Γ.).

v. 88. Ω δῖος αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ οἱ ἄνεμοι κατὰ μὲν Ἀναξαγόραν ἐκ τῆς γῆς γίνονται· καθ' Ὅμηρον δὲ πρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν. ἀλλ' ὁ μὲν Ἀναξαγόρας τὸ ὑλικόν φησι αἴτιον τῶν ἀνέμων· Ὅμηρος δὲ ποιητικόν· μᾶλλον δὲ ἀμφοτέρῳ, τὸ τε ὑλικόν καὶ τὸ ποιητικόν. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ λέγειν ἐνιαχοῦ τοὺς ἀνέμους ἰκμάς, ἥτοι ἰκμάδεις καὶ καθύγρους, τὸ ὑλικόν αὐτῶν αἴτιον λέγειν (λέγει?) τὴν ἰκμάδα καὶ δρόσον cet. in Γ.

v. 90. Ἀνήριθμον γέλασμα.

Schol. A. καλῶς εἶπε — ὥσπερ γὰρ ἐκεῖσε διαχέονται καὶ εὐρύνονται εὐρύτητα, ποιῶντες τῶν σωμάτων αὐτῶν — αἵματος καὶ συστελλομένου —.

Γελαῖ γαλήν ἢ θάλασσα (ε. γαληνὴ θάλασσα aut γαληνὴ ἢ θάλασσα). ἐγέλασε τὸ ἔαρ.

v. 100. Χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Πηγὴν δὲ πῦρός ἐπεν, ὅτι πᾶσα οὐσία μείωσι, δέχεται, τὸ δὲ πῦρ, καὶ τὸ τυχὸν εὐρεθῆ, ἥτοι σμ. σπινθὴρ ὑποτεθῆ δὲ ὕλη τινί, (sane vulgato ὅλη τῆ βία melius) πάλιν αὖξεται. (Πάλιν quod in impressis ad sequentia tractum est, poster. recte cum prioribus conjunct.) διὰ τοῦτο θὲ ἐπέε πηγὴν πύρος, ὅτι ἐκ τοῦ μικροῦ αὖξεται. Λέγουσι, τὸν Προμηθεῖα κηλοφέναι ἀπὸ τοῦ Διὸς τὸ πῦρ, βάλαν τε νάρθηκι, τὸ τοῖς ἀνθρώποις καταγαγεῖν. Τοῦτο δὲ μῦθῶδες· τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· πῦρ καλεῖται ἡ γνώσις διὰ τὸ δραστήριον· Προμηθεὺς δὲ καλεῖται ἡ προμήθεια καὶ ἡ πρόγνωσις· καὶ ἡ πρωτόπλασις, ἣν δέδωκεν ὁ θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ ἔχειν καὶ φυλάττειν καὶ μὴ τινος φροντίζειν· ὁ δὲ ταύτην λαβὼν οὐκ ἐφύλαξεν, ἀλλ' ἤρξατο φροντίζειν καὶ προβουλεύεσθαι καὶ οἶον κλέπτειν τὴν τοιαύτην προμήθειαν. ὅτι δὴ νάρθηκι ἔβαλε τὸ πῦρ, καὶ αὐτὸ προσφόρας· ἀπὸ γὰρ τῆς οἰκείας σαθρότητος τοῦ τοῦτος ἤρξατο φροντίζειν καὶ προλέγειν τὰ μὴ δέοντα. cf. A. 120.

v. 115. A. Τίς ἀχῶ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφ. ἴσως αἱ Ω. — διὰ τῆς ὀδμῆς δὲ προνοεῖν τὴν τῶν Ῥεκεανίδων ἄφιξιν.

v. 117. A. Ἰκέτο τερμόνιον ἐπὶ πάγον. ἐπὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς γῆς ἦλθε — μαι. cet. in Γ. ad v. 118. Ἐπὶ τέλει —

v. 122. Εἰσοιχνεῦσιν. ἀπὸ τοῦ οἴχω, οἴχνω, ὡς περ ἴκω, ἴκνω.

v. 124. A. Φεῦ φεῦ. πλησιέστερον — καὶ τῆς ἡχῆς αὐτῶν αἰσθάνεται (supraser. αὐτὸς αἰσθάνεται) — συρίζει — ἐν εὐδαιναῖς πνοαῖς πτερύγων — προσέβη γὰρ ἐνταῦθα πληθὺς φίλη — δαίνοισιν.

v. 128. A. Μηδὲν φοβήθης. ὁ ἔνθμος — φιλία γὰρ ἦδε· αὕτη ἡ φάλαγξ ἡ σύστοιχος — τῷ

ἐφ' ὕψους κρεμαμένω· προσλαλεῖ ὁ Προμηθεὺς κα-
τασιν αὐτὸς ἐπὶ τῆς γῆς.

v. 132. A. Κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὐ-
ραϊ. ἐκόμισαν — ὁ κύπος τοῦ Χαλυβικοῦ σιδήρου
ἀφίκετο.

v. 133. B. Χάλυψ. ἔθνος, ἔνθα ὁ σίδηρος ἐγένετο.
ὅταν δὲ προσέκαρφούτο — ἠκούετο ἐκεῖ.

v. 134. A. Θεμερῶπιν. γράφεται — τῷ προσώπω
μου, ἦτοι — ἦν οὐκ ἔξεσθιν — διὰ τοῦ προσώπου ταύτης
ἐξέρχεται ἢ δὲ χαμηθεῖσα ἐκείνη γλωριάσασα (γράφεται
γλωρίζουσα) — αἵματος αὐτῆς καὶ τρεφούσης προ-
τρέφοντος, quod superscriptum. Ἀποσείσασθαι δέ με
καὶ ἀπορρίψαι τὴν πολλὴν θερμὴν αἰδῶ, ἤγουν τὴν καλλί-
στην τὴν ἐξ ἀναδόσεως αἵματος — ἀνέπεισε (γράφεται
πεποίηκε.)

v. 134. A. Ἄξωτοι. Huet. ἄζωτοι.

v. 135. B. Σύθην δὲ ἀπέδιλος ὄχῳ ππερωτῶ.
ἤγουν δι' αἴρος πτήσει. διὰ τούτου δὲ δηλοῦ, ὅτι σπου-
δαίως παρήγνοντο, ὥστε οὐδὲ τὰ οἰκεία — βαλεῖν.

v. 136. B. Αἶ αἶ. Ἐπιρρήματα θρηνητὰ περι-
σπῶνται πλὴν τοῦ βαβαὶ καὶ εὐαὶ (an οὐαὶ). Cetera
desiderantur. Τὸ δὲ αἶ ἀντὶ τοῦ ἀνποτε, ἐξ οὗ καὶ τὸ
αἶ θ ε ὡς εὐκτικόν.

Ὁ ξυνετός, quod proxime sequitur, quo refe-
rendum sit, nescio, nisi vox πολύτεχνος temere pro πο-
λύτεχνος posita explicetur. F.

A. Γράφεται αἶ καὶ φεῦ. Ω τέκνα τῆς πολυγόνου
Τηθύος, ἤγουν τῆς Γῆς, καὶ τοῦ περικυκλοῦντος Ωκεανοῦ
πᾶσαν τὴν γῆν ἐν πολυκοιμήτῳ ρεύματι ἦτοι πολυησύχῳ· τὸ
γὰρ α κατ' ἐπίτασιν κεῖται.

v. 139. A. Ἀκοιμήτῳ. ἀκαταπασητῳ ἢ πολυησύ-

χω, ἔν' ἦτοι τὸ $\bar{\alpha}$ κατ' ἐπίτασιν sive κείται. εἰ γὰρ ἦν — ἀνάπεπταμένην. Addit ἄλλως τε (γε?) οὐδὲ ἔπαινος τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ ψόγος· ὑδάτων δὲ ἀρεταὶ — ρεύσεως.

v. 140. Πατρὸς Ὠκεανοῦ.

Ὠκεανὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς υἱὸς ὁ πρῶτος, γῆμας Τηθὺν τὴν ἀδελφὴν, ταῦτε γεννᾷ τὰ τέκνα, τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς πηγὰς cet. in Γ.

v. 141. Ἐσίδεσθ', οἷω δεσμῶ προσπορπατός. ἴδετέ με, οἷω προσηλωμένος δεσμῶ τῆς ἐξοχῆς ταύτης τοῦ ὄρους· κακὴν τήρησιν βαστάσω.

v. 143. Β. Ὀχῆσω. Huet. Scholiastes legit οὐχῆσω.

v. 144. Α. Δεύσσω Προμηθεῦ. βλέπει — ταῖς τοῦ δεσμοῦ σιδηραῖς βλάβαις — οἰκονόμοι δὲ λέγονται κυρίως οἱ κυβερνῆται —.

Φοβερά δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις·

Φοβερά· φόβου ἄξια· ἢ στικτέον εἰς τὸ φοβερά cet. in Γ.

v. 151. Α. Πελώρια. λέγει, τοὺς Γίγαντας — οἱ Γίγαντες pro Τιτᾶνες — ἐλθῶν οὖν pro δὲ — ἐβασίλευσε. Ἐτυμολογεῖται cet. in Γ.

v. 157. Αἰθέριον κίνυγμα. τὸ κίνημα. καὶ ἐστὶ πρωτότυπον τὸ κινῶ· ἐξ οὗ κινύω καὶ κίνυμι· τὸ δὲ κίνυμα ποιά φωνὴ ἐν τῷ ἀέρι μετὰ ῥάβδου γινομένη· οὗ χρῆσις ἐν τῷ· κεκίνυντο φάλαγγες, καὶ κ. . ρυμὸς ὁ ἐστὶ κατὰ νόον. Reliqua v. in Γ.

v. 159. Τίς ᾧδε τλησικάρδιος. ὁ χορός φησι πρὸς τὸν Προμηθεῖα· τίς ἀπὸ τῶν θεῶν οὕτως ὑπάρχει λιθοκάρδιος· ἴφτινι ἐπιχαρῆ ἤγουν πρόξενά χαρᾶς ὑπάρχουσι ταῦτα, ἃ πάσχεις· τίς οὐ συμπάσχ. cet. in Γ. — τυραννεῖν ἤγουν οὐ λάβη — ἀνδρείον αὐτοῦ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

καὶ κρατηθῆ (γράφεται ρωσθῆ καὶ κρατυνθῆ) τὰ ἐπιϋέναι μέλλοῦτα (γράφεται ἐπιέναι) αὐτῷ. τὴν δὲ σκληρὰν καὶ — ὀργὴν καταπραῦνας ἤξει καὶ συνέλθῃ ἔμοι εἰς φιλίαν — ἀναγκαζόμενος, Quod vulgato artius conjunctum.

v. 188. A. Ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ραισθῆ. ὅταν οὕτω τυφθῆ ὑπὸ τοῦ ἀναγκαίου, ὡσπερ ὑπὸ ραισθηρος, μαλακογνώμων ἔσται. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ σιδήρου.

Γράφεται ρεχθῆ, ἤγουν ὅταν πραχθῶσι τὰ πράγματα οὕτως ὡς λέγω.

Ῥαισθῆ κανόνισον· ραῖζω τὸ φθείρω, ὁ μέλων ραῖσω etc. (idem quod ραίω cf. Hesych. ραίει.)

Γράφεται ρεχθῆ, τυπωθῆ, ἐδραιωθῆ.

v. 193. A. Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον, ἐκκάλυψον — καὶ τῆ φανερώσει — βουλόμενος γὰρ ὁ ποιητῆς — προσεποιήσατο ἐρωτώσει —.

v. 197. A. Ἄλγεινὰ μὲν μοι κατ'λέγειν ἔστιν τάδε. ἄλγους μὲν αἴτια γενήσονταί μοι ταῦτα διηγουμένῳ, λύπη δὲ πάλιν — εἰ γὰρ τις ἐκκαλύψει πρὸς τινα — πανταχόθεν δέ μοι δυστυχία ἐπῆλθε.

v. 199. A. Ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου. ἐπεὶ, φησὶν, — ἐγένετο, τοῖς μὲν — εἶχον· ἀπὸ τούτων δὲ ἄρχεται τῆς διηγήσεως· προλέγει δὲ τινὰς — ἀποδείξῃ.

v. 206. Αἰμύλος δὲ μηχανάς.

Αἰμύλος λέγεται ὁ δι' ὑποκρίσεως αἵματος ἤγουν συγγενείας ἀπατῶν τινα· οὗτος δὲ λέγεται παρὰ Χατίνους (Λατίνους) πέλαξ. (κόλαξ legendum esse, nihil dubito.)

Αἰμύλον κυρίως ἐπὶ τῆς γυναικὸς τῆς δυναμένης

ἀπὸ τοῦ ἐρυνθήματος ἀπατήσαι, ἐνταῦθα καὶ αἰμύλας ἐκάλεσε τὰς φρονίμους.

v. 209. *A.* Ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις.

Ἐμοὶ, φησὶν ὁ Προμηθεὺς — μόνον Θέμις (sine ἀλλὰ καὶ Γαῖα — εἰ καὶ ἡ ἐμὴ μήτηρ (ser. εἰ δὲ ἡ ἐμὴ μήτηρ) καὶ Θέμις καὶ Γαῖα λέγεται, οὐ καινόν· καὶ γὰρ μίαν μορφήν ἔχουσιν οἱ θεοί, πολλοῖς δ. ὁ καταμερίζονται. Ἐμοὶ δὲ προεῖπε τὸ μέλλον ἡ μήτηρ ὡσπερ γενήσεται ἡ οὐ καθόλου Θέμις (suprastr. μόνον) λεγομένη — κατὰ Ἀττικῶν) cetera sunt amputata, forte fuit lectio vulgata κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν) ἀλλὰ καὶ Γῆ· ἡ τῶν πολλῶν ὀνομάτων μίᾳ μορφῇ· λέγεται γὰρ οὐ μόνον Θέμις καὶ Γαῖα, ἀλλὰ καὶ ζείδωρος καὶ βότεира καὶ βωτιάνειρα.

v. 214. *A.* Τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου.

Τοιαῦτ' ἐμοῦ λέγοντος, οὐδὲ ἄξιον ἔκριναν προσβλέψαι μοι (με). κρεῖττον δὲ μοι τῶν παρόντων τότε ἐδόκει τὸ προσλαβεῖν τὴν μητέρα καὶ συμπαρίστασθαι καὶ βοηθεῖν τῷ Διὶ ἐμοὶ θέλοντι κατ' ἐκείνω. †)

v. 219. *A.* Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς. διὰ τῶν ἐμῶν — ὁ σκοτεινότετος τὸν ἀρχαιότατον Κρόνον σὺν τοῖς συμμάχοις αὐτοῦ Τιτᾶσι. τοιαῦτα δὲ ὠφελήθεις ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὑπ' ἐμοῦ, ἡμεῖματό μου (με) ταῖςδε ταῖς κακαῖς ποίναῖς.

v. 226. *A.* Ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷτ', αἰτίαν καθ' ἣντινα. ὅπερ δὲ — κατ' ἐρώτησιν ἐρμηνευτέον. ἐρωτᾷτέ με (πρὸς τὰς Ὠ. φησί) καθ' ἣν αἰτίαν, τοῦτ' ἐστὶ δι' ὃν

†) Schol. προσλαβόντα μητέρα legit et ad sequentia retulit, quod propter antecedentia verba vulgatamque fabulam recte fecit. H.

τρόπον ὅδε καὶ οὕτως (an ὡδε καὶ οὕτως?) ὁ Ζεὺς τιμωρεῖ με —.

v. 228. Ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶον ἐς θρόνον. ἀντὶ τοῦ παραυτίκα, ἥνικα ἐνιδρύνθη τῷ θρόνῳ τοῦ οἰκείου πατρὸς Κρόνου ἤγουν (quae ad marginem adscripta erant, amputavit eadem illa manus impia et barbara. Procul dubio erant impressa ἐδράξατο ὁ Ζεὺς τῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρόνου ἐξουσίας) αὐτὸν τῆς βασιλείας ἐξελῶν, τηνικαῦτα μερίζει καὶ διανέμει — ἡδραίου τὴν ἀρχὴν (γράφεται τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν) ἢ διστοιχίζετο ἀντὶ τοῦ διμερίζε καὶ ἔνεμε τὰς τάξεις τῆς ἀρχῆς, ἢ τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ ἐπειδή.

v. 231. Α. Ἀρχὴν βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπύρων λόγον. Μισοπονήρως — ἀλλ' ἤθελε — οὐκ ἄλλός τις ἀνθίστατο — ἐγὼ δὲ ὁ τόλμης καὶ ὁ τολμηρός, ὁ ἐν τόλμαις τολμηρότερός ἐλυτρωσάμην καὶ ἐξέβαλον τοὺς ἀνθρώπους — βροτοὺς γὰρ οἰκτισάμενος (sine καί).

v. 241. Α. Ὡδ' ἐρῶύθμισμαι. Ἡ δὲ μεταφορὰ τοῦ ῥυθμίζειν ἀπὸ τῶν χορδῶν.

v. 248. Α. Θνητούς τ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. παρεμφαίνει καὶ ἑτέραν εὐεργεσίαν ἀφανῆ οὔσαν· οἱ γὰρ ἄνθρωποι πρῶην τὸν μόρον καθ' ἑκάστην (sc. ἡμέραν) ἐλπίζοντες οὐδόλως εἰργάζοντο· εἶτα λαβόντες ἀπὸ τοῦ Προμηθεὺς ἐλπίδας κενάς, ἤγουν τυφλωθέντες, ἦν περὶ εἶχον ἐλπίδα θανάτου, ὥστε μὴ προβλέπειν αὐτὸν, δι' ὅλου εἰργάζοντο, ἔχοντες καὶ τὸ πῦρ. Πρῶτερον, φησὶν, — θάνατον πρὶν, οὐκ ἐξήρχοντο ἐργάζεσθαι φοβούμενοι, μὴ τηνικαῦτα ἐπέλθῃ τούτοις ὁ θάνατος — ὁ θάνατος ἐπέλθειν. εἰς ἔργα παρώτρυνα, γράφεται παρώξυνα.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 268. *A.* Οὐ μὴν τι ποικαῖς γ' ὄμην τοί-
αισί με. ὅτι μὲν, φησὶν, — τοιαύταις τιμωρίαις τιμω-
ρηθῆναι με — καὶ ἀπαιρομέναις τῆς γῆς ἡγουν
ὑψηλαῖς —.

v. 270. Ἀγείτονος πάγου. τοῦ κακογείτονος ἢ
τοῦ ἐρημικοῦ, τοῦ μὴ ἔχοντος γείτονα, ἐν ᾧ τις οὐ γειτνιά-
ζει ἡγουν προσεγγίζει.

v. 272. *A.* Πεδοῦ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπού-
σας τύχας. Πεδοῦ· ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀέρι ἐκρέματο, διὰ
τοῦτο λέγει, πεδοῦ βᾶσαι, ἤτοι κατελθοῦσαι πρὸς τὴν γῆν,
ἀκούσατε πάντα, ὅπερ βεβαίως μάθητε τὸ πᾶν· οὐ γὰρ ἡδύ-
νατο προσφωνεῖν ἐκείνας εἰς ὑψος πετομένας.

v. 275. Ἦ στικτέον εἰς τὸ μογοῦντι· τὸ δὲ ταυ-
τὰ τῷ ἐξῆς συναπτεόν· Ἰν' ἧ ἢ περὶ τὰ αὐτὰ περιερχομένη
πημονὴ ἢ βλάβη ἄλλοτε πρὸς ἄλλον προσιζάνει.

Ταυτὰ τοι πλανωμένη. ἄλλως· οὐκέτι ἢ ὑπο-
κείμενη μοι θλίψις περὶ ἐν ἴσταται — ἀλλ' ἐν διαφό-
ροις — καὶ τὰ πάντα ὑμῖν ἀφηγήσασθαι βούλομαι. — οὐκ
ἐπ' ἐμοὶ μόνῳ ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ ἄλλον ἐπέρχεται.

v. 277. *A.* Οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας τοῦτο,
Προμηθεῦ. οὐκ ἀκούσαις — θέλομεν γὰρ καὶ ἡμεῖς
τοῦτο.

v. 279. *A.* Καὶ νῦν ἐλαφρῶ ποδί ἢ μεταφορᾶ
— πρὸς αὐτὸν ἐμὰ ἐν ταχυτάτῳ ποδί — κινούμενον
θρόνον τὸν αἰθέρα καὶ τὸν ἄγνον πόρον — οὐ γὰρ πᾶ-
σα γῆ σκληρὰ καὶ τραχεῖα — τοὺς σοὺς δὲ πόνους βού-
λομαι ἀκοῦσαι.

Κραιπνόσσυτον θᾶκον δὲ τὸν αἰθέρα φησί· ἐπ'
ἐκεῖνον γὰρ οἶον καθήμενοι ἐπιστηρίζονται.

v. 284. Ἦκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου. ὁ Ὠκε-
ανὸς ἐλθὼν φησι — καὶ μακρᾶς ὁδοῦ.

v. 286. *A.* Τὸν πτέρυγων οἰωνὸν τοῦτον ἤγουν τὸν γρύπα τὸν ἐν τοῖς πτεροῖς ταχύτατον διευθύνων — αὐθαίρετον· ἐπὶ γρύπα γὰρ (γράφεται γρυπὸς) τετρασκελῆ (γρ. τετρασκελοῦς) ὀχεῖται ὁ Ὠκεανός.

Εἰ τὰ δ'· γράφεται εἰ τοῦ δ'.

Μ' ὅτι· γράφεται μῶτι.

Μᾶλλον· γράφεται πάλαι.

Quo haec verba spectent, frustra adhuc quaesivi. An duo priora ad vers. 293 et 295? Legitur vs. 1065. loco εἰ τὰ δ' εὐτυχεῖ, τοῦ δ'. cf. Variet. lect. cod. 2787. et vs. 1078. μᾶλλον. Essent igitur hae voces loco suo motae.

v. 288. *A.* Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, ξυναλγῶ. ταῖς σαῖς — ἡ γὰρ συγγένεια ἀναγκάζει (sine, με) λυπεῖσθαι καὶ χωρὶς τοῦ εἶναί με σου συγγενῆ (sine μοι) οὐχ εὐρεθῆναι, τίνι ἄλλῳ μείζονα παρέχω φιλίαν ἢ καὶ παρὸ σοι.

v. 293. *A.* Γνώση δὲ τὰ δ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην. νοήσεις (προ γνώση) δὲ, φησὶ, — πρέπει συμπράττειν ἐμέ, οὐ γὰρ ποτε λέξεις — φίλος ἔσται βεβαιότερος παρ' ἐμέ, τὸν Ὠκεανόν.

v. 298. *A.* Ἐα, τί χρῆμα; δυσχεραίνει ὁ Πρ. — — αὐτόκτιστα καὶ τὰ αὐτοκατασκευάστα τὰ ἐκ πετρῶν ἑστεγασμένα — Χάλυβες ἐκεῖσέ που πλησίον οἰκοῦσι ἔθνος ὄντες Σκυθικόν, ὅπου ὁ σίδηρος ἐφευρίσκειται — τόνδε ἐμέ τὸν φίλον — συνεργήσαντα τούτῳ εἰς τὸ λαβεῖν ταύτην, ποίαις βλάβαις — δαμάζομαι.

v. 307. *A.* Ὁρῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι σκόπησον — — καὶ κτῆσαι ἑτέρους νέους. Vox τεθηγμένους abest. — τάχ' ἄν — ἀκούοι.

ὥστε τὴν νῦν προσοῦσάν σοι ὄργην αὐτοῦ, παίγνιον εἶναι δοκήσεις, ἀλλὰ —.

v. 309. Γίνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους. (In contextu est μεθάρμοσαι, surtasct. μεθάρμοσον.) Τυχὸν ἀρμονία τίς ἐστὶν ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς ἡθροί· μεθαρμόζει δὲ τις ἑαυτὸν, ὅταν ἐκ τοῦ θυμοῦ γίνηται χαροπὸς καὶ ἐκ τῆς σκληρότητος ἰλαρὸς καὶ εὐμάλακτος, καὶ αὖ πάλιν τοῦ ἐναντίου. λέγει οὖν ὁ Ὠκεανὸς ἐνταῦθα τῷ Προμηθεΐ· ὅτι μεθάρμοσον τρόπους ἡγουν μεταλλάχθητι ἐν τοῦ σκληροῦ εἰς τὸ μαλακὸν καὶ ὑπεῖξον τῷ Διῷ. ἔστι δὲ ὁ Ὠκεανὸς συγγενὴς τοῦ Προμηθέως, ὡς εἴρηται λόγῳ τοιῶδε ἀλληγορικῶς. ἀλληγορεῖται γὰρ ὁ Ὠκεανὸς εἰς τὸν νοῦν ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τοῦ ὠκέως ἡγουν ταχέως νέειν (i. q. νέειν) τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰ διανοήματα. ἡ δὲ προμήθεια καὶ ἡ πρόγνωσις ἐστὶ μέρος τοῦ λογισμοῦ καὶ δοκεῖ πῶς συγγενικῶς διακεῖσθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ νοῦς ναομένοις ρεύμασιν ἤτοι λογισμοῖς καὶ διανοήμασι.

v. 312. Ῥίψεις τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν. Ῥίπτειν κυρίως ἐπιτῶν ἀφελῶν τὸ δὲ βάλλειν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν.

v. 317. Α. Ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε. ἀρχαῖα λέγονται — ἢ οἱ γέροντες καὶ οἱ ἔξωροι τοιοῦτοί εἰσι.

v. 318. Α. Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἀγαν. ὑψηγόρου. γνωμικῶς φησι — θέλεις καὶ ἕτερα προσλαβεῖν — σεαυτὸν, πρὸς κέντρα τὸν πόδα ἐκτείνων, ὁρῶν, ὅτι κυριεύει πάντων, χαλεπός — quod vulgato praestat.

v. 313. Θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον. ὥστε σοι τὸν νῦν παρόντα τῶν μόχθων καὶ τῶν κακώσεων παίγνιον εἶναί σοι δόξειν· ἤτοι οὐ σωφρονοῦντι βαρύτερα κακά σοι ἐπέλθωσι παρὰ τοῦ Διὸς καὶ ταῦτά τὰ κακά παίγνιοι δόξει εἶναι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ματον γραμμὴν, ἀπὸ τοῦ βορείου πόλου καὶ τοῦ νοτίου μέχρι καὶ διὰ μέσης πεφυκυῖαν τῆς γῆς· ἦν συμβέβηκε κέντρον εἶναι τοῦ κόσμου, τῇ ἰδίᾳ φύσει. καθ' ἣν ἀμετακίνητός ἐστι καὶ ἀσάλευτον αὐτοῦ μετέχει τὴν θέσιν. τὰ δὲ πέρατα τοῦ οὐρανοῦ, ἃ δὴ παρὰ τοῖς ἄκροις ἄξονος ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν νοοῦνται, πόλοι καλοῦνται.

Τί ἐστὶν οὐρανός; ὁ περιέχων τὰ πάντα πλὴν αὐτοῦ.

v. 351. *A.* Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων, οἰκήτορα. μυθεύεται, ὅτι οἱ Τιτᾶνες, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς παῖδες ὄντες — ἀλλ' ἴσος ἦν ὁ πόλεμος — ὁ Ζεὺς συνεργούς — τὸν Κόττον προ Κοζον — καὶ πρὸς τὴν μάχην ἠρέθισε — συναράξας μετὰ μεγάλου κρότου — μετὰ δὲ ταῦτα ἡ Γῆ πρὸς εὐνὴν μεγεῖσα — ὅς πάλιν ἑτέραν μάχην — ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὴν Αἴτνην —.

v. 353. Ἐκατοντακάρηνον πρὸς βίαν χειρούμενοι. φησὶν οὖν ὁ Ω — — μεγαλαύχων κομπασμάτων· εἰς αὐτὰς γὰρ φρένας τυπεῖς καὶ πληγεῖς — γράφεται δὲ καὶ παράωρον ἀντι —.

v. 358. *A.* Ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄχρυπνὸν βέλος. τὸ πῦρ τὸ ποιοῦν — καὶ ἀσχολεῖσθαι περὶ τι ἔργα (γράφεται περὶ τὸ ἐργάζεσθαι) ἢ πρὸς τὸ θεᾶσθαι, αὐτὸ συγκαλούμενον τοὺς ἀνθρώπους νυκτός, ποιεῖν αὐτοὺς ἀγρύπνους. λέγουσι γὰρ, ὅτι ἐν τῇ Αἴτνη — δὲ φλόξ.

v. 359. *A.* Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. Πέντε εἶδη κεραυνῶν· πρηστήρ, ὁ καὶ πυρόεις (προ πυρός) καλούμενος· ὃς καταφερομένου τοῦ πνεύματος καὶ ἐκπυρωθέντος καὶ λεπτυνθέντος γίνεται· καταιβάτης, ὁ κάτω φερόμενος καὶ καταπληκτικός, αἰφνίδιος, ὃς Ἰ (γίνεται) παχυνθέντος τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ πυρώδους πνεύματος σκηπτὸς, ὃς διὰ τὴν πάνυ λεπτότητα οὐ φλέγει μελαίνει δὲ ψολόεις, ὁ ἐν τῇ ψαύσει, ὀλλύων.

Ἐλικίας, ὁ συστροφὰς καὶ ἔλικας ποιῶν διὰ μέσην παχύτητα καὶ ὑγρότητα τῆς πυκνότητι τοῦ ἀέρος ἀντωθούμενος.

v. 366. *A.* Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἡμενος μηδρόκτυπεῖ χαλκεύει — οὐδ' ὅλως ὑγρότητος μετέχει, ἀλλὰ μόνης ξηρότητος· ὁ ἰὸς δὲ τοῦ σιδήρου ἐξ ὑγρότητος γίνεται.

v. 367. *A.* Ἡφαιστος, ἐνθεν ἐκραγήσονταί ποτε κατὰ τὴν Σικελίαν — — καλλικάρπου Σικελίας.

Τοῦτο δὲ ἀκρῦομεν πάλαι γενέσθαι κατὰ τοὺς Ἱερωнос χρόνους· τότε γὰρ κατὰ τὸ μέσον ἐκρῦοντες οἱ τοῦ πυρὸς ποταμοὶ οὗτοι καὶ πολλὰ χωρία διέφθειραν. τοιοῦτον οὖν, φησί, ἀναξέσει ὁ Τυφῶς χόλον ἐν βέλεσι καὶ ῥιπαῖς θερμῆς ἀπλήστου πυρπνίου ζάλης. ζάλην δὲ πυρίπνοον — Αἰτναίου πυρὸς —.

Ἀπληστον δὲ, διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον οὐ κορέννυται (γράφεται διὰ τὸ πῦρ — κορέννυσθαί.) Ἰστέον δὲ, ὅτι φασὶν εἶναι Σικελίαν ἑτέραν μικρὰν νῆσον μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Αὐλίδος, καὶ ταύτην εἶμεσθαι ἄκαρπον, παραβαλλομένην τῇ μεγάλῃ νήσῳ Σικελίᾳ, ἣτις ἐστὶ παλύκαρπος,

v. 377. *A.* Οὐκ οὖν, Προμηθεῦ, τοῦτο γινώσκεις, ὅτι εἰπόντος τοῦ — ἕως οὗ ὁ νοῦς — πρὸς αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο γινώσκεις — ὄργην ἀγριαίνουσαν —.

v. 379. *A.* Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσση κέαρ. τοῦτό φησιν ὁ Πρ. — τοῦτο δὲ καὶ Ἱπποκράτης φησί· πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινέειν μὴ ὤμα.

v. 381. *A.* Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν, τίνα γράφεται καὶ προμηθεῖσθαι· ἤγουν ἐν τῷ προνοεῖσθαι μέσου.

v. 384. *A.* Ἐὰν με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν. ἄφες, φησὶν, — δοκεῖν μὴ εὐφρονα τοῖς πολλοῖς.

v. 392. *A.* Στέλλου, κομίξου. πορεύου εἰς τὸν οἶκον — νοηθὲν ἀρτίως τουτέστι τὸ μὴ — *Δία.*

v. 393. *A.* Ὁρμωμένω μοι τόνδ' ἐθώυξας λόγον. ἄτοπον ἦν — — θέλοντι τοῦτο ποιῆσαι καὶ ὀρμωμένω πρὸς τοῦτο· ὁ γὰρ τετρασελῆς οἰωνὸς ἦγον ἡ γρῦψ — εἶθε δὲ ἄσμενος — ἐν τοῖς τοιούτοις (γράφεται οἶκ. . . reliqua abscissa sunt, forte οὐκέλοις) τόποις σταθῆσεται.

v. 394. *A.* Δευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς. In contextu est ψαύει. γράφεται ψαίρει κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ λεφῶν (νεφῶν?) τῶν χωρὶς ἀνέμων κινουμένων λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ ἡ λέξις αὐτῆς (impress. αὐτῆ) ἐνταῦθα. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βαθύμως καὶ ἀντιμένως ἀπαγόντων. λέγουσι γὰρ οἱ ναῦται· ψαίρει τὸ ἀριμενον, ὅταν μὴ πολὺς ὁ ἄνεμος πνέη, ἀλλὰ πρὸςψαύη, οὗ παράγωγον τὸ ψαύω.

v. 406. Στονόεν ἦγουν στεναγμοῦ γέμον καὶ οἰκτρὸν ἦχημα.

B. Πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα. εἰ καὶ εἶπε πρόπασα χώρα, τοὺς ἀνθρώπους ἐδήλωσεν, οὗ γὰρ ἡ χώρα θρηνεῖ· πῶς γάρ; ἄψυχος οὖσα. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα λέγεται πρὸς σημαινόμενον, καὶ διὰ τοῦτο εἶπε καὶ, στενοῦσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας.

v. 411. *A.* Ὅποσοι τ' ἐπ'οικὸν ἀγυᾶς *A.* ἔδος νέμονται. ὅσοι τε ἀνθρώποι — ἐπηχούσαις μέγαν στεναγμὸν (γράφεται μετεχούσαις μεγάλων στεναγμάτων) — πλουσίας ἔχειν· καὶ ὅτι μετὰ πασῶν ἔχει καὶ τὴν ἐξευροῦσαν πάντα τὰ χρηστὰ Αἰθιοπίαν — Τρωγλοδύτας — στρατὸς πολεμικὸς ὁ βρέμων καὶ ἦχῶν ἐν αἰχμαῖς ὀξείας ἀκρᾶς ἐχούσαις, ἦγουν οἱ Κόλχοι.

v. 420. *A.* Ἀραβίας τ' ἄρειον ἔθνος. πῶς τὴν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 435. *A.* Μή τι χλιδῆ δοκεῖται μήτ' αὐθα-
δία. σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς — ποιητῆ πρὸς τὴν τῆς
Θέτιδος αἴτησιν — μή τί με δοκεῖτε — ὑπερηφανία
καὶ κενοδοξία ἢ αὐθαδία — ἐν συννοίᾳ δὲ κάμπτομαι
τὴν ψυχὴν —.

v. 440. Ἄλλ' αὐτὰ σιγῶ· ἡ σιγὴ ἔχει πολλὰς με-
θόδους, οἷον συννοούμενος καὶ αὐτὸν σιγῶ· ἡ δὲ ὀργὴν βεσι-
λέως φαβοῦμαι καὶ σιγῶ· ἡ καὶ ἄλλως· ὡς ἡ Νιόβη διὰ τὴν
ὑπερβάλλουσαν λύπην ἐσιώπα· καὶ οἷον τὸ τοῦ Ἀχιλλέως,
ὅταν ἐστάλησαν πρὸς ἐκείνον ὁ Ταλθύβιος καὶ Εὐριβάτης,
καλοῦντες εἰς μάχην, ἐσίγησαν.

v. 451. Δόμους προσήλους ἴσαν, οὐ ξύλουρ-
γίαν. Πρόσειλοι οἱ Ἀρκάδες· λέγονται δὲ καὶ Προσέ-
ληνοι· ἐτρέφοντο γὰρ πρὸ συνόδου τῆς σελήνης βαλάνους
ὀπτῶντες. ἡ ὅτι προσέληνοι οἱ ὑβρισταί· προσελεῖν γὰρ
τὸ ὑβρίζειν. ἄλλοι δὲ αὐτοὺς ὡς μωροὺς διαβάλλουσι ὡς ἀρ-
χάιους (ἀπ' ἀρχαιοτέρους?) εἶναι τῆς C (i. e. σελήνης) ἡγουν
παλαιότερους. τὸ δὲ ἀλληγορικώτερον οὕτως ἔχει· ἀστρολο-
γίαν γὰρ, ἐνιαυτὸν, μῆνας, ἰσημερίους καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀρ-
κάδων βασιλεὺς ἢ Ἄτλας Λίβυς εὔρεν, ὑστερον δὲ Θάλλης
(verisim. leg. Θαλῆς). ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι οἱ Ἀρκάδες
θύειν τοῖς θεοῖς κατέδειξαν ἅ δρῦν· δεύτερον ἵππον λευκόν·
τρίτον δρυὸς φύλλα· ὅθεν καὶ ἡ Πυθώ· πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ
βαλανήφοροι (leg. βαλανηφάγοι) ἄνδρες ἔασιν. Conf. v. 450.

v. 438. *A.* Καί τοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις
γέρα. Χαί τοι τίς, φησὶ, — τοῦτο δὲ λέγει αἰνιττόμε-
νος τὸν Δία· (γράφεται πρὸς τὸν Δία τὸν λόγον ἀπο-
τεινόμενος) διὰ τὸ συνάρασθαι αὐτῶ κατὰ τῶν
Τιτάνων — ἀλλὰ Προμηθέως ἦν τὸ κατόρθωμα — λέξω
δὲ τὰς ἐν ἀνθρώποις δὲ βλάβας — εἰδέναι, μάθετε (si-
ne ἄλλᾳ) — ὅσα δὲ τούτοις ἀγαθὰ δέδωκα, οἵτινες —

ἦτοι μηδὲν ὄντες καὶ οὔτε τ. διὰ πλῆθων — ὑποκάτω δὲ τῆς γῆς — — πάντα, ἕως οὗ σφίν καὶ αὐτοῖς — τὰς δυσγνωστούς δύσεις. οἷον Ὡρίων, τὸ ἄστρον, ὅταν δύνῃ, χειμῶνα ποιεῖ καὶ δὴ καὶ μηχανήματα ἐξεύρον αὐτοῖς καὶ γραμμάτων συνθέσεις ἐδίδαξα.

v. 449. A. Ἐφυρον εἰκῆ πάντα, καὶ οὔτε πλινθυφεῖς. πάνυ εὐφυές — γυναικός, τῆς, ὅταν μέλλῃ ζυμᾶσαι, μγνυδύσης ἄλευρον καὶ ὕδωρ καὶ ζυμούσης τὸν ἄρτον — μὴ οὖν γινώσκοντες ἐκεῖνοι (omisso γὰρ) τὸ παῦ συντελεῖτο (an συντελεῖ τὸ κ. ἐν?) τὸ καθ' ἑν, ἔμισγον ὁμοῦ πάντα — ἔφυρον.

v. 457. A. Ἀστρον ἐδειξα, τὰς τε δυσκρίτους δύσεις. δυσκαταλήπτους — καὶ Παλαμήδης προσῆψεν — Προμηθέως ἔμαθε ταύτην — τὴν ἑώραν ἀνατολὴν τῷ πρωῖ κατὰ τὸν Μάϊον — τότε δεῖ ἄρχεσθαι τ. ἀ. ἢ τοῦ θέρους, καὶ πάλιν, ὅταν δύνωσι τὴν ἑσπερίαν δύσιν ἦτοι κατὰ τὸν Ὀκτόβριον καὶ Νοέρον (i. e. Νοέμβριον) ποιεῖσθαι χρὴ τὴν τοῦ ἀρότου ἀρχὴν ἡγούκ τοῦ σπεύρειν (γράφεται σπόρου).

v. 450. A. Δόμους προσήλους. ἀντὶ τοῦ θέρμην ποιούντας ἐν χειμῶνι, ἐν δὲ τῷ θέρει τῆς θέρμης καὶ τοῦ ἡλίου κωλυτικούς· γράφεται καὶ ἦ, ἢ ἢ κεκαρφωμένους. Ex quo intelligitur, supra legendum esse προσείλους. Conf. v. 451.

v. 458. Σοφισμάτων. γράφεται νοσοφισμάτων.

v. 460. A. Μνήμην θ' ἀπάντων. ἐγὼ, φησί, — ζυγαῖς βόας τε καὶ ἡμιόλους καὶ ἕτερα ζῶα δουλεύοντά καὶ ἐν ζεύγλαις καὶ ἐν σώμασιν· ὅπως τοῖς ἀνθρώποις κουφιστὰι (cf. v. 463. Impressa laborant constructione.) τῶν πόνων — ταῦς ἡνίαις ὑποτασσομ. ἵππους — ὑπερπλούτου τρυφῆς — οὐδεὶς ἄλλος ἐφεῦρε

πλήν ἐμοῦ. Κνώθαλα. κυρίως οἱ κῆφοι καὶ οἱ λαγωοὶ καὶ ὅσα θηρεύόμενα, ὡς ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας τὰ ὑπὸ κυτῶν ἀλισκόμενα. ἐνταῦθα δὲ ἐχορήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῖς βουσί. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν θαλασσίων ζώων παρὰ τὸ κνεῖσθαι ἐν τῇ ἀλί. Καλῶς εἶπε τὴν μνήμην μητέρα τῶν μουσῶν· ἂν γὰρ ἔτι τις πολυμαθῆς καὶ οὐκ ἔχη τὸ μνημονευτικόν, οὐ δύναται γράψαι εὐμαρῶς καὶ εὐκόλως.

Ὁ Ζεὺς, συμμυγὲς τῇ Μνημοσύνῃ, ἔτεκε τὰς Μούσας τὰς μητέρας τῶν λόγων.

v. 468. Τοιαῦτα μηχανήματα ἐξεύρων τάλας, προειπῶν καὶ ἀπαρίθμησάμενος, ὅσα καλὰ ἀγαθὰ μηχανήματα καὶ τέχναι εἰσήγαγεν εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, τῶν συνέλων τὰ πάντα φησί· τῶσαῦτα ἐξεῦρον τοῖς ἀνθρώποις μηχανήματα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω μηχανήματα, δι' οὗ τῆς παρουσίας βλάβης ἤγουν τοῦ δεσμοῦ λυθροθήσομαι.

v. 472. Πλάνη habet noster et πλανῆ.

v. 471. Α. Πέπονθας ἀεικὲς πῆμα, ἀποσφαλεῖς φρενῶν. ὁ χορὸς ἀκούσας — ἀνθιστάμενος αὐτῷ ἀποσφαλεῖς τῶν φρενῶν ἐν πλάνῃ ἤγουν παρατραπείς τῆς καθήσυχότος τῶν φρενῶν καὶ μὴ εὐρίσκων ἐν φρονήσει μηχανήματα, δι' οὗ ἂν ἀπαλλαγείης· ὡςπερ δέ τις —.

v. 475. Α. Τὰ λοιπὰ μου κλύουσα, θαυμάση πλέον. τὰ ἄλλα μου — θαυμάσεις. οἷας τε τέχναις καὶ μηχαναῖς — ἀλλὰ πάντες διεφθείροντο τῇ χρείᾳ τῶν φαρμάκων· πρὶν ἂν ἐγὼ ἔδειξα αὐτοῖς κέρασμα θεραπείας τῆς πραούσης τὰς νόσους (γράφεται κεράσματᾶ καὶ θεραπείας πραῦνούσας τὰς νόσους) —.

v. 483. Α. Ἐσφοίχισα· ἐκόσμησα καὶ διαταξάμην καὶ ἔκρινα πρῶτος αὐτὸς — γενέσθαι — τὰς δυσκόλους — ἐδίδαξα καὶ ἠερμήνευσα τὴν πτῆσιν τῶν ὀρνέων τῶν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 499. *A.* Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα ταῦτα μὲν φησὶν — — ὠφελήματα — θέλη φλυαρήσαι· ἐν ὀλίγῳ δὲ λόγῳ συλλήβδην μάθε, ὅτι πόσας τέχνας ἐγὼ ἐξεῦρον, *surgrasce. ἐφεῦρον.*

v. 503. Οὐθεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλυσαὶ θέλωκ.

Φλυσαί. κατὰ παράχρησιν τὸ φλυσαί· κυρίως δὲ φλύω ἐπὶ σιδήρου παφλάζοντος ἢ καὶ ἄλλως· ποιά λέξις τῶν λοπαδίων τὸ φλυ, φλυ, ὅταν βραΐζωσιν.

v. 506. *A.* Μὴ νῦν βροτοῦς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα. μὴ νῦν, φησὶ, — μακρὰν τοῦ προσήκοντος — εὐελπίς εἰμι τῶνδε, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τούτων ὧν λέγεις —.

510. *A.* Οὐ ταῦτα ταύτη. οὐ ταῦτα ταύτη οὕτως ἔχουσιν· ἡ μοῖρα δὲ τελεσφόρος· καὶ πληρωτικὴ τούτων, ἢ ταχέως τὰ κατ' ἐμὲ κρανεῖ καὶ πληρώσει· ὃ ἔστιν, οὐπω μελυθῆναι μεμοίραται· πολλαῖς δὲ βλάβαις καὶ κακοπαθείαις δαμάσθεις οὕτως ἀπολυθήσομαι· ἢ ἐμὴ δὲ σοφία κατὰ πολὺ ἀσθενεστέρῃ τῆς εἰμαρμένης.

v. 514. Τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστροφός.

Ἀνάγκην φησὶν ἢ τὴν μοῖραν ἢ ἀνάγκην νοεῖ τίνα θεῶν, ἢ τις ἀσθενέστερος τῶν Μοιρῶν καὶ Ἐρινύων, αἰδουλεύτριαί τῆς ἀνάγκης.

Ἐπιπόντος τοῦ Προμηθεῶς, ὅτι ἢ ἐμὴ σοφία τῆς εἰμαρμένης ἠττηται, φησὶ ὁ χορός· τίς οὖν ἐστὶν οἰακοστροφός καὶ κυβερνήτης τῆς Ἀνάγκης; ἦτοι τίς ἐστὶν ὁ τῆς εἰμαρμένης ἐξουσιάστης; τοῦτο φησὶν ὁ χορός. καὶ λέγει ὁ Προμηθεὺς, ὅτι αἱ τρεῖς Μοῖραι, ἢ Κλωθὰ ἢ (ἢ) Ἄτραπος καὶ ἢ Λάχεσις, καὶ αἱ τρεῖς Ἐρινύες, ἢ τε Τισιφώνη, ἢ Μέγαρα καὶ ἢ Ἀλεκτώ. καὶ πάλιν ὁ χορός φησι πρὸς αὐτόν· ἄρα ὁ Ζεὺς ἀσθενέστερός ἐστι τῶν Μοιρῶν καὶ οὐ δύν-

ναταί σε λῦσαι κρατούμενον, ὡς φῆς, ἀπὸ τῆς Ἀνάγκης, οἷον εἰ θελήσει ὁ Ζεὺς πρὸ τῆς Μοίρας λῦσαι σε; οὐ δύναται τοῦτο ποιῆσαι, φησὶ ὁ Προμηθεὺς, ὁ Ζεὺς· οὐκ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ἐκφύγη τὴν πεπρωμένην.

v. 518. *A.* Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; τί οὖν ὑπόκειται — κρατήσκειν ἂν — προαναφωνεῖ δὲ λεληθότως τὸν τῆς Θέτιδος ἔρωτα.

Ἐρίνυς ἀπὸ τοῦ ἔρι, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἄγαν καὶ τοῦ νύσσω, τὸ τιμωρᾶ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔραναί. (Nondum reliquarum literarum, quae paucae sunt, nota potui solve.)

v. 520. Ἡ που τί σεμνὸν ἔστιν, ὁ ξυναμπέχεις. ὄντως σεβασμὸν ἔστι καὶ μυστηριώδες, ὁ κρύπτεις ἐν ἑαυτῷ.

v. 525. *A.* Μηδὰ μ' ὁ πάντα νέμων. ὁ πάντα κρατῶν — μηδαμῶς ποτε ἀντίπαλον κράτος καὶ οἶονε — μοι γένοιτο — καὶ θυσίας τούτοις προσάγειν, παρὰ τὸν τοῦ Ὠκεανοῦ πόρον — — τὸ γὰρ τήκεσθαι κυρίως ἐπὶ τοῦ κηροῦ καὶ τῆς χύνης λέγεται (ubi κυρίως abest). Μηδαμῶς σχοίην ἀντίπαλον τὸν Δία, μηδὲ παυσάμην θυσίας καὶ ἑορτὰς τοῖς θεοῖς ἄγειν.

v. 536. Ἡδύ τι θαρσαλέαις τόν. τοῦτο πρὸς τὸν κεκρυμμένον λόγον τοῦ Προμηθεῶς, εἰς ὃν ἐκκρεμῆ τὴν ἐλπίδα ἔχει, φαίνεται λεχθῆναι. εἴρηκε γὰρ ἄνω· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ, δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ βίας ἐκφυγγάνω.

Post εὐφραντὸν deest vox τό.

v. 541. *A.* Φρίσσω δέ σε δερκομένην. δειλιῶ καὶ τρέμω, — τὸν Δία μὴ φοβούμενος.

v. 553. *A.* Οὐποτε τὰν Διὸς ἀρμονίαν. ὑψηλαῖς καὶ — φησὶ γὰρ ὅτι — ἔμαθον τάδε, ὡς Προμηθεῦ, τὰς σὰς ὀλεθρίας τύχας θεασαμένην.

v. 557. A. Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος. ταῖτό φησιν, ὅτι — καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐτραγώδουν περὶ τῶν καιρῶν — τόδε καὶ τοῦτο, ὃ νῦν ἐτραγώδουν ἐπὶ τῷ σῆ πάθει — τουτέστιν ἐν συνόδῳ καὶ συνελύσει — διδόμενα πράγματα· ἢ ὅτε τὴν ὀμοπάτριον ἐμοὶ Ἑσιόνην ἤγαγες, πειθὼν τὴν ἑαυτῆς μητέρα, ἔδνοις ἢ προικίσις ἔχειν ἐκείνην ὁμόλεκτρον. Ἑσιόνη δὲ θυγάτηρ ἦν Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος.

v. 561. B. Ἐδνοις. ἀπὸ τοῦ δεῖν τὴν εὐνήν ἢ τὸ ἴδιον ἐκ νέου ἐν προικί.

v. 563. A. Τίς γῆ, τί γένος. τὸ τῆς Ἰούς πρόσωπον μονωδεῖ μὲν, ἔχει δὲ κείμενον σαφές, ὅτι μαρτυρεῖται — ἄλλως τε καὶ, ὅτι αὐτὴ ὑπὸ — ἠδικῆσθαι, διὰ τοῦτο (εἰπε καὶ) παραμυθεῖται τὸν Προμηθεά. τριςκαδέκατον δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸν Ἑρακλέα λέγει ὁ Προμηθεύς. οὗτος γὰρ ἔλυσεν — δεσμῶν. Ἡ δὲ Ἰώ, ἢ τοῦ Ἰνάχου θυγάτηρ, ἢ καὶ Ἰνώ λεγομένη, ἐρασθεῖσα — καὶ δέδωκεν Ἄργῳ τῷ — κατὰ διαφόρους τόπους — τὸ τελευταῖον ἀπῆλθεν καὶ πρὸς — τὸν Προμηθεά.

Ἡ Ἰώ κατὰ χόλον τῆς Ἑρας μεταβληθεῖσα εἰς βουὴν καὶ οἰστροηλατουμένη, ἐλθοῦσα καὶ εἰς ἑτέρους διαφόρους τόπους, κατήντησε καὶ ἐνθά ἦν ὁ Προμηθεύς δεδεμένος πρὸς τοῖς Εὐρωπαϊοῖς μέρει τοῦ Καυκάσου· καὶ ὄρα αὐτὸν ἐκεῖσε προσηλωμένον ἐν ταῖς πέτραις τοῦ ὄρους, καὶ φησὶ θαυμάζουσα· τίς ἐστὶν ἡ γῆ αὕτη; ποία γενεά; τίνα εἶπω βλέπειν τοῦτον τὸν κακοπαθοῦντα ἐν δεσμοῖς πετρίνοις ὄρεισις; εἶτα πρὸς τὸν Προμηθεά λέγει ὑπὲρ ποινῆς ποίας ἀμαρτίας φθέρῃ; εἰπέ μοι, ποῦ πεπλάνημαι καὶ ἐν ποίᾳ γῆ εἶμι; (ὅταν γὰρ συνεζεύχθη τῇ Ἑσιόνη, εἶχομεν χαρὰν· τανῦν δὲ ὄρωσά σε οὕτως (οὕτω) πικρῶς προσαναινόμενον λυπούμεθα.) †)

†) Incl. pertinent ad v. 557. H.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 590. Κλύεις πρόσφθεγμα τὰς βουκέρω παρθένου. παρθένον λέγει ταίτην, οὐχ ὡς οὔσαν παρθένον· ὁ Ζεὺς γὰρ ἔφθειρεν αὐτήν· ἀλλ' ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς τραγικοῖς τὰς μοιχευθείσας βιαίως καὶ μὴ κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν καλεῖν καὶ ταύτας παρθέτους.

v. 592. *A.* Τῆς Ἰναχείας. διὰ τοῦτο ὁ Προμηθεὺς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς τοῦ Ἰνάχου ἐνέφηγεν, Ἰναχείαν κόραν καλεῖσθαι αὐτήν, ἵνα δείξῃ εὐθύς, ὅτι μάντις ἐστίν, ὡς παρ' Ὀμήρῳ ὁ Τειρεσίας, γόστον δεῖξαι γράφεται δίζηαι — Ἀχιλλεῦ.

v. 593. Ἔρωσ· μέθη, ζῆλος τε καὶ δαίμων ἴσα.

v. 594. Στυγητὸς διὰ τὸν ζῆλον. τὸ δὲ ἰδίωμα ἀττικόν· εἰώθασι γὰρ ἐκεῖνοι τὰ εἰς ἧ λήγοντα θηλυκὰ διὰ τοῦ ὄς ἐκφέρειν, ὡς τὸ κλυτὸς Ἰαποδάμεια.

v. 596. *A.* Εἰπέ μοι τᾶ μογεραῖ. εἰπέ μοι — τίς ὦν σὺ οὕτως — λέγω δὴ τὸν τῆς ἀπανταχοῦ πλανᾶσθαι — ἐμὲ μὴ ἴστασθαι, ἀλλὰ πλανᾶσθαι.

v. 601. Σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις. ἐν μάστιγι — — — καὶ τοῦ στάσις ἤγουν ἴστημι, στήσω. (Legit ergo νήστησιν, ut cod. 2782.)

v. 604. *A.* Δυσδαιμόνων. ἀπὸ τῶν δυσδαιμόνων εἰσιν, οἵτινες τριαῦτα μογοῦσιν, οἷα ἐγώ.

v. 611. Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν πρῶτον ἐν προοιμίοις καὶ αἰνίγμασιν ἔγραφον· ὕστερον δὲ καὶ καθόλου φανερωῶ (φανερῶς?) ἐχρῶντο τῷ λόγῳ.

v. 610. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ,τι χρῆζεις μαθεῖν. φανερωῶς καὶ διαδήλως εἶπα σοι — ὥστε τούτοις δοκεῖν ἀληθεῖς· ἀλλ' ἀπλοῶ — λαλεῖν.

v. 617. Οὐκ οὐν πόροις ἄν τήνδε δωρεάν ἐμοί οὐκ οὐν παράσχοις ἐμοί, φησὶ, τήνδε τὴν δωρεάν, ἀνα-
διδά-

ἀναδύξαι με, τίς δ' δεσμεύσας σε — — κρύπτομεν ἄνι-
 ρὰ Ποσειδῶνος ἀνακτος δῶρα.

v. 616. Ἄρμοῦ πέπαυμαί τοῦς ἐμοῦς θρηναῶν
 πόνους. νεωσι, ἀπὸ μεταφορᾶς — ἄρμοζόντων τῷ
 νέῳ — ἅμα γὰρ εἶπον καὶ ἅμα παρήλθεν. (quo Hue-
 ti correctio firmatur. V. infra.) ἔστι δὲ τὸ ἄρμοῦ
 τοπικὸν κυρίως· ἐνταῦθα δὲ χρονικὸν καὶ γὰρ πρὸ δλίγου
 τὰ αὐτὰ κακὰ ἔλεγε πρὸς τὰς νύμφας.

v. 620. Βούλευμα μὲν τὸ δῖον, Ἡφαίστου δὲ
 χεῖρ. πρὸς τὴν — φησὶν ὁ Προμηθεύς, ὅτι τὸ δῖον βού-
 λευμα, τουτέστιν ἡ βουλή τοῦ Διός.

v. 625. Α. Τὸ μὴ μαθεῖν σοὶ κρεῖσσον ἢ μα-
 θεῖν τάδε. εἶτα φησὶν ὁ Προμηθεύς — παρὰ μαθεῖν
 — μηδαμῶς ἀποκρύψης ὅπερ μέλλω παθεῖν. Ἄλλως.
 Ἐπικούρειον (ἐπικούρειον) ἔστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἀναιροῦν
 τὴν μαντικὴν· εἰμαρμένης γὰρ, φησὶ, πάντων κρατούσης,
 πρὸ καιροῦ λελύπηκας εἰπὼν τὴν συμφορὰν, ἢ (ἰσχυρ. τὸ)
 χρηστὸν τὴν ἡδονὴν ἐξέλυσας. λέγουσι δὲ καὶ τὸ (vulg. ὅτι.)
 Ἄ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται.

v. 627. Ἄλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδ' ἐσοὶ δωρήμα-
 τος. ἀλλ' οὐ φθονῶ σε, φησὶ, τοῦτου τοῦ δωρήματος· δη-
 λονότι τοῦ μαθεῖν σε ἀπ' ἐμοῦ τὰς σὰς συμφορὰς καὶ ἐ-
 μέλλεις παθεῖν. Τοῦτο δὲ εἰπόντος τοῦ Προμηθεύς, φησὶν
 ἡ Ἰὼ πρὸς αὐτόν· διατί νῦν βραδύνεις καὶ ἀργεῖς, μὴ γεγο-
 νίσκειν καὶ βοᾶν καὶ λέγειν ἐμοὶ ἅπαν, ὃ μέλλω παθεῖν. Εἶ-
 τα πάλιν πρὸς αὐτὴν ἀποκριθεὶς ὁ Προμηθεύς φησὶν· οὐχὶ
 διὰ φθόνον τοῦτο ποιῶ, τὸ μὴ ἀναδιδάξαι σε πάντα, ὃ μέ-
 λεις παθεῖν· ἄλλο τι (γράφεται ἀλλὰ διότι) δειλιῶ ταρα-
 ξαι τὸν σὸν λογισμόν· ἢ γὰρ διήγησις ταραγμὸν ἐμποιήσει
 σοι. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀντιλέγει ἡ Ἰὼ, μὴ παρὸ δεῖ καὶ πλέον,
 ἢ ἐμαυτὴν ἔλιω, φράντιζέ μου· ὅτι ἐμοὶ λίαν εὐφραντὸν τὸ

ἀκούειν τὰς ἐμὰς συμφορὰς. τοῦτο δὲ ἔξωθεν λαμβάνεται.

v. 629. Θράξαι ἤγουν ταραξαι τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς θ̄ καὶ ἐκβολῇ τοῦ ᾱ.

v. 630. Μή μου προκῆδου μάσσοκ μάσσον· τὸ μακρότερον. τὸ μὴ ἄσσον.

v. 632. A. Μή πο γε μοῖραν δ' ἠδονῆς κᾶμοι πόρε. ὁ χορὸς λέγει — τοῦ ἀκούσαι τῶν ταύτης παθημάτων — τὰ ἐπίλοιπα δὲ τῶν ἄθλων καὶ τῶν πόνων καὶ τῶν κακοπαθειῶν αὐτῆς, ὧν μέλλει εἶτι παθεῖν —

v. 636. Σὸν ἔργον, Ἴοϊ, ταῖς δ' ὑπουργῆσαι χάριν. τοῦτα ἅμα σαφηνίζων τῷ ἀκρατῇ, τὰ πράγματα διὰ τῶν τῆς Ἴους Προμηθεὺς παραμυθούμενος· ὅπερ ἔν τῷ μεταξὺ τὰ τε τῆς Ἴους ῥηθείη· εἶτα πάλιν τὰ παρ' αὐτοῦ.

v. 637. Καὶ κασιγνήταις πατρός. Ωκεανοῦ καὶ Τηθύος υἱὸς μὲν Ἰναχός· θυγατέρες δὲ αἱ Ωκεανίδες νύμφαι λεγόμεναι τοῦ δὲ Ἰνάχου θυγάτηρ Ἴώ. διὰ τοῦτο οὖν τὰς Ωκεανίδας ἀδελφὰς τοῦ Ἰνάχου φασίν. Ἰναχός ἦν βασιλεὺς, ἔχων θυγατέρα Ἴώ, ἀκόλαστον οὔσαν καὶ πρὸς συνουσίαν ἀρρένων ἐπιφροσῆ. βλέπων οὖν αὐτὴν ὁ πατὴρ αἰσχρὰ πράττουσαν, ἀπεδίωξε τῆς πατρίδος· ἡ δὲ πάσας χώρας διήρχετο μαινομένη καὶ οἶον ὑπὸ οἴστρου κεντουμένη ὑπὸ τῆς ἀκολασίας καὶ ἀσελγείας.

v. 638. A. Ως ἀποκλαῦσαι κᾶπὸ δύρεσθαι τύχας. τοῦτο τοιοῦτόν ἐστιν — πᾶς, ὅστις μέλλει — — ἔχει, ἐκεῖ (suprastr. ἐνταῦθα καὶ —.)

v. 641. A. Οὐκ οἶδ', ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαι με χρεή. ἡ Ἴώ φησι πρὸς τὸν χορὸν, ὅτι οὐκ οἶδα — θελουσας μαθεῖν τὰ περὶ ἐμοῦ — — τὴν Πυθίαν ἀποστολὴν — καὶ τὴν εἰς βοῦν μεταβολὴν λέγουσα, ὅτι αἰεὶ ὄμεις νυκτεριναὶ ἤ ται ὄνειροι — ὧ μιν ἄλλως εὐτυχαστάτη — τὴν πηγὴν τὴν Λέρνην.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑτέρας γῆς εἰς ἑτέραν πορεύομαι καὶ ἐλαύνομαι πλανομένη.

v. 682. *A.* Οἰστροπλήξ, ὁ πλήσσω οἰστρος· οἰστροπλήξ δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ οἰστρου πλησσόμενος. καὶ βουπλήξ, ὁ τὸν βόυν πλησσών· βούπληξ δὲ ὁ πλησσόμενος ὑπὸ τοῦ βοός. γράφεται ὑπὸ τοῦ βοός πλησσόμενος.

v. 683. *A.* Κλύεις τὰ πραχθέντα. καταλέξασα καὶ προειποῦσα, ἀπέπονθα· ἤγουν τὰ ἐμὰ παθήματα εἰ δὲ καὶ ἄλλο τι — παρηγόρει λόγοις ψευδέσιν· ὡς τὸ μηδέ τί με αἰδοῦμενος μελίσσειο, ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον. νόσημα γάρ κάκιστον, φησὶ, τοὺς ψευδεῖς λόγους καὶ μὴ τὴν ἀλήθειαν ἐμφανῶς λέγοντας.

v. 689. (693. Edit. Schuetz. gr.) *H*ύχόμην. ὁ χορὸς ἀκούσας τῶν τῆς Ἰοῦς τληπαθημάτων, φησὶ, φεῦ· οὐδέποτε ἔλεγον ἢ προσεδόκουν ἢ ἐκαύχόμην εἰς τὴν ἐμὴν ἀκοὴν ἔλθειν λόγους παραδόξους· οὐδ' οὕτως ᾤόμην, τὰ δυσθέατα καὶ κάκιστα καὶ δύσοιστα καὶ ἀδυσκόλως τις ὑπομείνη πῆματα, ἦτοι βλάβας, ἐν ἀμφήκει κέντρῳ καὶ ἀμφοτέρωθεν τέμνοντι ψύχειν ἤγουν νεκροῦν τὴν ἐμὴν ψυχὴν.

v. 691. (697.) Λύματα, ἢ ὀλέθρια, παρὰ τὸ λυμαίνω, ἢ καθάρσεως δεόμενα, ὡς ἀποτρόπαια. διὸ καὶ ἄπεχε εἶπεν. εἰσὶ μὲν οὖν πῆματα τῆ Ἰοῦ λύματα δὲ τῷ ἀκούοντι χορῷ δεομένῳ καθάρσεως.

v. 695. *A.* Πρό γε στενάξεις, καὶ φόβου πλέα τὶς εἴ· ἦτοι πρὶν ἢ μάθοις καὶ τὰ λοιπὰ δυσφορεῖς καὶ θαυμάζεις ταῦτα καὶ περίφοβος εἴ· καρτέρησον, ἕως οὗ καὶ τὰ λοιπὰ μάθοις.

v. 699. *A.* Τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἠνύστασθ' ἐμοῦ πάρα. ὑμεῖς μὲν οὖν, οὗ χρήζετε, ἐτύχετε — πέπονθε πλὴν — καὶ οὐ παρ' ἄλλου τινός.

v. 708. *A.* Σκύθας δ' ἀφίξην νομάδας, οἱ πλε-

πτάς στέγας. οἷτινες οἱ Σκύθαι — ὑψούμενοι ἐπὶ τοῖς εὐκύκλοις ὄχοις ἤτοι ταῖς ἀμάξαις ταῖς εὐτρόχοις. τούτων γὰρ ἄνωθεν οἱ Σκύθαι τὰς ἑαυτῶν ποιῶνται φηγιάς.

v. 710. Ἐξηρητημένοι καὶ θαρρόντες, οἷον ἐν τοῖς ἐπιβόλοις τόξοις.

v. 711. A. Οἷς μὴ πελάζειν οἷστισι Σκύθαις (ἐπιπετοῖς) καὶ ταῖς παραθαλασσίαις πέτραις.

Ἄλλ' ἀλιστόνοις καὶ ἰ. ἐν τῇ ἀλί στεναζούσαις — Γύποδες δὲ ἔθνος εἰσὶν (γράφεται ὄνομα ἔθνους) ἄτεροι δὲ τὸ γύποδας (γράφεται τοὺς γύποδας) — φαχίαις πέτραις διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν περῶσα ἄλλοι δὲ τὸ γυμνόποδας ἀντὶ τοῦ γυμνοῦς — συρραετ. γυμνοῦς σαρπόδας.

v. 713. A. Λαιῶς δὲ χετρός. ἐν τοῖς ἀριστεροῖς δὲ, φησὶ, μέρεσι κατοικοῦσιν — ἤγουν ἀποφυγεῖν καὶ μὴ προσελθεῖν αὐτοῖς, διότι ἀνήμεροί εἰσιν —.

v. 716. A. Ἡξίεις δ' Ἑβριατῆν. Ἑβριστῆν ποταμὸν — — παρὰ τὸ ἀράσσειν γράφεται ἀρῶσσειν — καὶ πρῶξις ἐστὶ συνῶδουσα (γράφεται, τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ οὐ ψευδώνυμον) ὅπερ Λισχύλος ἐμφαίνων φησὶ οὐ ψευδώνυμον ἤγουν οὐ μάτην κληθέντα Ἄραξιν (γράφεται Ἄρῶξις), ὃν μὴ περάσης· δύσκολος γὰρ καὶ οὐκ εὐβατός ἐστε περᾶσθαι.

Ἑβρισε τὰς ἀρούρας ἤτοι κατέλυσεν καὶ ἠρήμωσεν. ἀφύβρισε δὲ πέλαγος παρὰ Συνεσίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐπάυσε, καὶ ἀφυβρικῶς βουῖς παρὰ Θεσσαλονικῆς (?) ἤτοι γηραιὸς καὶ σῶφρων καὶ τοῖς ἀφροδισίοις μὴ κάτοχος.

v. 718. A. Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλης, ὄρῶν. ἤτοι πρὸς τὸ ἕτερον — — ὄρος ἐπιπολὺ δεῖκον (pro vulg. ἀπέραντον).

v. 720. Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν, τοὺς ποταμοὺς οἱ παλαιοὶ βουκρόνους ἰστέροῦσαν· ὅθιν Λισχίλος ἔφησε ἐνταῦθα τὸ κροτάφων.

v. 722. Α. Ἐνθ' Ἀμαζόνων στρατόν. ὡς τὸ πρῶτον — in medio: Ἄλλως· — τὸ γὰρ πρὸ πολλῶν χρόνων γεγόμενον — ἀφεῖσαι τὴν οἰκείαν πατρίδα — in initio: λέγει δὲ, ὅπου καταλαβεῖς καὶ τὸν στυγάνορα καὶ τὸν τοὺς ἄνδρας στυγοῦντα καὶ μίτουντα στρατόν τῶν — Ἀμαζόνες (surgrascr. Ἀμαζονίδες) Θεμισκυρακ πάλιν περὶ τὸν Θεμισκόντα ποταμόν.

— γνάθος ἤγουν ὀξίτης (pro ὀξεῖα σιαγῶν) ἢ ἢ σιαγῶν ἢ Σαλμυθησία (pro ἰμπτ: Σαλμυθησία θάλασσα) ἢ ἐχθράξενος, τοιοῦτον σχῆμα ἔχει — — πρὸς τοὺς μεθ' ἑτέρας γυναικὸς τῶν οἰκείων ἀνδρῶν γόνους (γράφεται πρὸς τοὺς προγόνους αὐτῶν).

v. 729. Α. Κιμμερικόν. ἤξις δὲ εἰς τὸν Ἴσθμόν τὸν Κιμμερικόν ἐπ' αὐταῖς ταῖς στενοπόροις πύλαις τῆς λίμνης· δηλαδὴ τῆς Μαιώτιδος· λέγει δὲ τὸν Κιμμερικὸν βόσπορον, ὅς ἐστὶ πλήρωμα τῆς Μαιώτιδος λίμνης.

Κιμμερικόν Τοὺς Κιμμερίους — — διάγουσιν ἐν τῇ νυκτὶ βαθεῖα ἡμέρας τεσσαράκοντα· καιρὸς δ' αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ, ὅταν ἐν αἰγοκέρωτι ὁ ἥλιος ὑπάρχει· ἄλλως δὲ τεσσαράκοντα ὀλόφωτος (?) τελοῦσιν. Ὅμηρος δὲ τὴν Κιμμερικὸν πέρας (an περι? literae enim aegre distingui possunt.) Ἰταλίαν λέγει καὶ ἀφωτίστους αἰεὶ τούτους φησὶν ὑπάρχειν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κιμμέριοι μέρος βραχὺ καὶ δῆμος ἔθνους τινὸς Ἰταλικοῦ· αἱ δὲ οἰκήσεις τούτων ἐν φάραγγι, καὶ κοίλοις δὲ καὶ καταδένδρους (an κατὰ συνδένδρους? nota. σύν a simili δεν facile potuit absorberi.) τόπους καὶ οὔτε ἥλιος αὐτοῖς οὐδόλως ἐπιλάμπει ἐκεῖ καὶ λίμνη τίς ἐστι, Σιάχα καλουμένη· ἢ καὶ τὰ φύλλα πίπτονται (ε. πίπτοντα) βυθίζεται τῶν δένδρων.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τέρησας· τὸ γὰρ φέραις — λαμβάνεσθαι ὅτινι ἐμοὶ οὐκ ἔστι πεπρωμένον. — ταῦτο γὰρ ἂν ἦτοι τὸ θακύν ἦν μοι (sine ἂν) — οὐδέν μοι τέλος πρόκειται —.

v. 753. *Αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγῆ.* *Αὕτη πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον ἀπαλλαγῆ, καὶ γὰρ οὐδέτερον ἔμελλε πρὸς τὸ πεπρωμένον, ἀλλ' εἶπε πρὸς τὸ ἀπαλλαγῆ θετικὸν τὸ αὕτη.*

v. 759. *Α. Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδε σοι μαθεῖν πάρα. ἦτοι ὡς βεβαίων — πάριστί σοι μαθεῖν.*

v. 761. *Α. Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων. οὐκ εἰδὼς γὰρ, φησὶν, λήφεται Θέτις, ἥτις τέξεται τὸν μέλλοντα ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς.*

v. 764. *Α. Θέροτρον ἢ βρότειον, εἰ ῥητὸν, φράσον. ζηλοτυποῦσα ἔρωτᾷ ἢ Ἰὼ τὸν Προμηθεά, ὅτι γάμος — ἔαν ἔσθι δυνατόν — ἐκβληθήσεται τῆς ἀρχῆς (γράφεται τῆς βασιλείας) — παῖδα κρείττονα αὐτοῦ ἤγουν τοῦ Διὸς ἐκείνη τῆς βασιλείας καταβιβάζει αὐτόν.*

v. 774. *Α. Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλασι γοναῖς. Τρισκαιδέκατος γόνος εὔρεθει ὁ Ἡρακλῆς, εἰ οὕτως ἀριθμοίη καὶ γενεαλογίη ὁ ἐρευνητὴν ἀπὸ τοῦ Ἐπάφου τοῦ πρώτου γόνου, τοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς Ἰοῦς, ποιούμενος τὴν ἀρχὴν καὶ λόγων· ἐκ τῆς Ἰοῦς Ἐπαφος· οὗ Διβύη· ἥς Βῆλος· οὗ Δάναος· οὗ Ἐπερμνήστρα, ἣ μὴ κτείνασα τὸν ὁμόζυγον· ἥς Ἄβας· οὗ Προῖτος· οὗ Ἀκρίσιος· οὗ Δανάη· ἥς Περσεύς· οὗ Ἡλεκτροῦν· οὗ Ἀκμήνη· ἥς Ἡρακλῆς. Τρισκαιδέκατος, φησὶν, ἔσται ἀπὸ σοῦ κατὰ γενεὰν ὁ μέλλον λῦσαί με τῶν δεσμῶν. λέγει δὲ τὸν Ἡρακλέα· οὗτος γὰρ τρισκαιδέκατος ἀπὸ τῆς Ἰοῦς οὕτως. Πρώτη ἢ Ἰὼ, ἀφ' ἥς Ἐπαφος· οὗ Αἴγυπτος καὶ Δάναος· οὗ ἡ θυγάτηρ Ἐπερμνήστρα, ὁ φυλάξασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς Δυγκέα· οὗ Προῖτος· οὗ Ἀκρίσιος· οὗ Δανάη· ἥς Περσεύς· οὗ Ἀκαῖος*

οὐ Ἡλεκτροῶν· οὐ Ἀλκμήνη· ἀφ' ἧς καὶ Ἀμφιτρώϊκος ἢ
 Διὸς τρισκαιδέκατος Ἡρακλῆς.

Ὡς μὴ νοήσασκε τὸ ῥηθὲν, τοῦτο λέγει ἡ Ἰώ· αὐτῇ
 ἢ κρησικαδία, οὗτος ὁ λόγος, ὃν λέγεις, αὐδαμῶς ἐστὶν εὐκό-
 λως καὶ καλῶς νοούμενος.

v. 776. (793.) Μὴ μοι προτείνων κέρδος, εἴτε
 ἐπιπρόσθεται· λέγων τὰ πρὸς ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν καὶ εἰς
 μέσον ταῦτα προθείς, εἴτα μὴ ἀφαίρει τὴν ἐκ τούτων ἡδο-
 τὴν καταλέγων μοι ἅπαντα.

v. 777. (784.) Δυσὸν (sic) λόγων σε θατέρω
 δωρήσομαι· ἤτοι ἐκ δύο τινῶν λόγων καὶ ὑποθέσεων ἀ-
 τῷ ἑτέρω καὶ τῷ ἐνὶ τούτων δωρήσομαι ἤγουν δεξιώσομαι.
 εἴτα φησὶ(ν), ἡ Ἰώ, ποίον λόγον εἶπας αὐτός· πρόσδεξον
 (s̄ insertum, antea fuit πρόδειξον) καὶ οὕτως ἐμοὶ αἴ-
 ρεσιν δίδου, ποῖον ἂν ἐκ τούτων λάβοιμι· εἴτα παρ' αὐτῆν
 λέγει ὁ Προμηθεύς· ἰδοὺ, δίδωμί σοι αἴρεσιν· πρόκρινε γάρ,
 ἢ τὰ ἐπίλοιπα τῶν σῶν πόκων λέξω σαφῶς, ἢ τὸν μέλλοντα
 λύσαι ἐμὲ ἀπὸ τῶν δεσμῶν.

v. 781. (788.) Α. Τούτων σὺ τὴν μὲν τῆδε, τὴν
 δ' ἐμοὶ χάριν· ἀκούσας ὁ χορὸς — πρὸς τὴν Ἰώ· ὅτι
 ἐλοῦ θυεῖν θάτερον, ἢ τὰ ἐπίλοιπα τῶν σῶν πόκων
 εἰπεῖ, ἢ τὸν λύσαντά με τῶν δεσμῶν μαθεῖν, φησὶ πρὸς
 αὐτὸν ὁ χορὸς τὴν — ἐμοὶ δὲ ἑτέραν δὸς χάριν, ἤτοι εἰ-
 πείν μοι καὶ ἀναδιδάξαι —.

v. 788. Α. Ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις
 φρενῶν· ταῖς μνήμοσι καὶ ταῖς μνημονευτικαῖς· τοῦτο
 δὲ καὶ Πίνδαρός φησι λέγων — τότε γάρ φησιν — —
 διὰ μέσον ὀρίζει· ὁ δὲ Νεῖλος τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην
 πρὸς ἀνατολὰς.

v. 792. Α. Πρὸς γοργόνεια πεδία Κισθῆνης·
 ἤτις Κισθ. (noster, vitiose Ἐλκισθήνη) (γράφεται ἤτις

Κισθίην) πόλις ἐστὶ Αἰθιοπίας· περὶ τὰ μέρη — ἡ Ἐνωῶ, Πεφριδῶ, καὶ ἡ Δεινώ· ὡς καὶ κυκνομόρφους φησὶν, ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς λευκάς, ἢ διὰ τὸ ἔχειν τραχήλους μακροὺς, ἢ διὰ τὸ ἔχειν εἶδος κύκνου. ἦσαν δὲ καὶ μονόδοντες — ἢ θελεν, ἔβλεπε καὶ πάλιν ἀπεδίδου τῆ ἑτέρῃ. αἱ δὲ Γοργόνες — ὡς περ καὶ αἱ Φορκίδες — — τοιοῦτα μὲν σοι λέγω — ὄψιν φύλαξαι (surpassat. πρόσχε) — ἀπέλθης, ἔνθα εἰσὶ οἱ Ἀκραγγεῖς (imprg. ἀκραγεῖς) κύνες ἡγουν οἱ γρύπες, οἱ αἰεὶ κράζοντες βίαν (sine ἢ οὐ κράζοντες) ἢ περὶ ὧν — φύλαξαι δὲ καὶ τὸν μονῶπα στρατὸν τὸν μονόφθαλμον τὸν Ἀριμασπὸν — Πλούτων δὲ ἐστὶ ποταμὸς Αἰθιοπικὸς. οὗτος δὲ λέγεται διὰ τὸ πολὺν ἐκεῖσε καταρρέειν τὸν χρυσόν.

v. 807. A. Ἡξεῖς κελαινὸν φύλον, οὗ πρὸς ἡλίου. τούτοις φησὶ, οἷς εἶπον Ἀριμασποῖς μὴ πέλαζε, ἡγουν μὴ πλησίαζε· εἰς μακρὰν δὲ γῆν ἔλθης εἰς τὸ κελαινὸν φύλον ἦτοι εἰς τὸ μέλαν γένος — παρὰ τὰς ὄχθας — ὅπου εἰς τὸν καταβασμὸν τὸ ὄρος — τοῖς ἐκεί (sine οὖσιν) — ἢ δὲ Βύβλος πόλις ἐστὶν Αἰγύπτου, περὶ τὰ τοιαῦτα κειμένη ὄρη. φησὶ δὲ ταῦτα βύβλινα ἀπὸ τῆς ἐν αὐτοῖς φυομένης βότάνης βύβλου καλουμένης.

v. 813. (819.) Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν.

• Ἀποικία ἐλέγεται παρὰ τοῖς παλαῶσι, ὅταν ἐπλήθυναν οἱ ἄνθρωποι ἐν οἷα δὴ τινι χώρῃ καὶ ἐξέβαλον ἀπ' αὐτῶν τινὰς, καὶ οἱ ἐκβληθέντες ἐν ἄλλῃ χώρῃ κατώκησαν. μετὰ ταῦτα δὲ ἐκαλεῖτο ἡ χώρα ἐκείνη, ἧς ἐξῆλθον, τούτων μητρόπολις.

v. 812. A. Οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα. οὗτος, φησὶν, ὁ καταβασμὸς — ἔκθα καὶ ἦν ἰδεῖν — τοῦ δὲ ἦττον ἢ οὐκ ὀλίγον (γράφεται οὐδέν τι)

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

v. 836. (842.) *A.* Κέλευθον ἤξας πρὸς μέγαν πόλιν Ῥέα. ἐπέειπεν — — πρόην γὰρ οὗτος — ἔλεγεν· ἀφ' οὗ κλυδωνίζετο ἐν δρόμοις πλανωμένη.

v. 838. (845.) *A.* Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόνητος μ. ἀντὶ τοῦ ὑστερον — poster εἰς τὸν μετὰ ταῦτα δὲ καιρὸν ἀντὶ τοῦ ὑστερον ὁ θαλάσσιος οὗτος πόλις — ἀπὸ τοῦ μνημονεύματος τῆς σῆς πορείας καὶ πλάνης.

Εἰς μνήμην ἔρχεται καὶ εὐφραίνει σε διὰ τὸ εἶναι ἀληθῶς θάματα Διός· χαίρεις γὰρ ὀνομασθεῖσα γυνὴ τοῦ Διός.

v. 842. (848.) *A.* Σημεῖά σοι τὰδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενὸς· ταῦτά σοι ἔστι σημεῖα καὶ ὑποδείγματα τῆς ἐμῆς διανοίας· ὅτι μαντική ἐστὶ καὶ προορᾷ πλέον τι τοῦ γενομένου καὶ φαινομένου, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ταύτων πιστώθητε, ὅσα σοι εἶπον εἰς τὸ μετέπειτα σὲ παθεῖν, ὅτι ἀληθῆ εἰσι.

v. 843 et 846. Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῆδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω. κοινὸν ποιεῖται τὸν λόγον ἐνταῦθα ὁ Προμηθεὺς πρὸς τε τὸν χορὸν καὶ τὴν Ἰώ, καὶ φησι· ὅτι τὰ ἐπιλόχεια εἰς κοινὸν ἤγουν κοινῶς εἶπω ὑμῖν καὶ ταύτη τῆ Ἰῶ πρόην ἀψάμενος διηγήσεως. εἶτα ἀναλαμβάνει τὰ προειρημένα καὶ οἶονεὶ ἀναγνωρισμὸν ποιεῖται τῆς Αἰγύπτου καὶ λέγει πρὸς τὴν Ἰώ· ὅτι πόλις ἐστὶ λεγομένη Κάνωβος εἰς τὰ ἔσχατα τῆς χθονὸς ἤγουν Αἰγύπτου κειμένη ἐν αὐτῷ τῷ χεῖλει τοῦ Νεῖλου καὶ τῷ προσχώματι.

v. 846. *A.* Λέγονται δὲ προσχώματα οἱ ἀναχωματισμοὶ καὶ οἶονεὶ ὑπεράνεστηκότες τόποι.

Λέγεται δὲ πρόσχωμα κἀκεῖνο, ἐνθα κατάρξεν ὕδωρ ἰλὸν περιττὴν καὶ ψάμμον τίθησι σωρηδόν· ἐνταῦθα ἤγουν ἐν τῷ Κανώβῳ πάλιν ὁ Ζεὺς εἰς ἄνθρωπον μεταμείψει σε ἔμφρονα καὶ νοῦν ἔχουσαν, ἀφόβῳ χειρὶ βιάμενός σου.

v. 850. Τέξεις δὲ καὶ παῖδα Ἐπαφον ὀνομαζόμενον,

ἐπιόντων τῆς ἐπαφήσεως τῆς Διός· ὅς κωλύσει πάσης τῆς γῆς, ὅσην ἄρδει Νεῖλος ὁ ποταμός, ἤχων τῆς Αἰγύπτου πάσης.

Ἰστέον δὲ, ὅτι ὅπερ ὁ Νεῖλος ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ποιεῖ, τοῦτο καὶ ὁ ἐν τῇ Ἰνδία ῥέων ποταμός· ἄρδει γὰρ καὶ οὗτος τὰ ἐκεῖσε πεδία. διαφέρει δὲ τι τοῦ Νεῖλου. μετὰ δὲ τὴν ἄρδειν τούτων τὰ ἐκεῖσε χωράφια, συνελθόντες αἱ ἐκ τῆς Ἰνδίας οἰκοῦντες φωνὰς εὐχαριστηρίας μετὰ κυμβάλων καὶ ἤχων, ὀργάνων τούτων τῷ ποταμῷ ἀναπέμπουσι. τέλος δὲ ποιήσαντες μέδιμνον χρυσοῦν ἐμβάλλουσιν εἰς αὐτὸν ὥσπερ ἀνάθημά τι εὐχαριστήριον.

v. 852. (859.) Α. Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντήκοντάπαις· ἀπὸ τοῦ τὰς ἑν θυγατέρας τοῦ Δάναου. πῶς δὲ παῖδες ἦσαν, μάνθανε. πρῶτος (impress. πρώτη) γενεὰ Ἐπαφος· οὗ αἱ πενήκοντα θυγατέρες, ὡς Διοχύλος πρῶτην γενεάν εἶπεν. ἱστορεῖται δὲ — ἐν Ἀφραβίᾳ· γίνονται δὲ (pergit) τῷ μὲν Αἰγύπτῳ, ὅς τοὺς Μελάμποδας χειροσάμενος ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν αὐτῶν ὠνόμασεν Αἴγυπτον — ὑστερον οὖν (scilicet τῆς) σπασαμένων τοῖς τοῦ Αἰγύπτου υἱοῖς ἐν τῷ Ἀργεῖ ἐλθούσιν· ἐπεὶ δὲ ἐπταεῖτο κατὰ τὸν χρησμὸν, μὴ ὑπὸ ἐνὸς ἐκείνων ἀναιρεθεῖν, παρήγγειλε — τὸν οἰκειῖαν νυμφίον, ὅς ἦν ὁ Δυγκεύς, ἀλλ' εἶασε ζῆν. περὶ ἧς ὁ Διοχύλος ἐνταῦθα φησι (γράφεται ὁ ποιητής).

Σημείωσαι, ὅτι τὸν ἑξαδελφὸν ἀνεψιὸν λέγει· τὸν δὲ ἀνεψιὸν ἀδελφιδὴν.

v. 858. (865.) Γάμους, φθόρον δὲ σ. ἔξει θεός· πρὸς τῶν σωμάτων θηλυτέρων φειδῶς καὶ ἔλεον· ἡ μίμψις κατὰ τῶν ἀρσένων.

v. 863. Α. Τοιάδ' ἐπ' ἐχθρούς τοὺς ἑμούς· ἔλθου Κύπρις· ἡ Ἀφροδίτη — — Διός, Pergit: εἶποι

δ' ἂν τις, τούτο λεγθῆναι καὶ διὰ τὸν Δία· οὗτος γὰρ ἐλύ-
πει τότε τὸν Προμηθεῖα.

v. 877. (884.) Ὑπόμ' αὖ σφάκελος. ἰστέον, ὅτι
ὁ ἐγκέφαλος ἀεικίνητός ἐστιν. ὅταν δὲ εἰς αὐτὸν γίνεται
πλείων θόρυβος ἢ κτύπος, τότε πάσχει σπασμὸν καὶ ἐξ αὐ-
τοῦ λέγεται καὶ ὁ σφάκελος οἰονεὶ σπάκελός τις ὢν,
ἀπὸ τοῦ σπῶ.

Τῶ σφακέλω τῶν γραμμάτων ἐνώχλησα ἤγουν ἐπιστη-
μόνως εἶδον, ἠρεύνησα.

Σφάκελος νόσος καὶ σφακελίξω καὶ σφακε-
λισμός ἢ παραπληξία καὶ ἡ σῆψις τῶν μελῶν. λέγεται δὲ
σφάκελος καὶ ὁ μέσος χειρὸς δάκτυλος. λέγεται καὶ ὁ οσφισ-
μος (ἀπὸ τοῦ σπασμοῦ αὐτὸ σφασμασμός? vid. Hesych.) καὶ
ὁ παλμός. σφάκελον δ' ἔνιοι τὴν σῆψιν λέγουσι τῶν ὀστέων,
καὶ ἀσφακελίσαι τὸ κατασαπῆναι καὶ ἀπονεκρωθῆναι.

Σφάκελος καὶ ἡ συλλογὴ τῶν ξύλων.

878. (885.) Οἷστρου δ' ἄρδις. ἄρδις τὸ ξίφος· τὸ
ἄρας καὶ βλάβας δίδου.

v. 879. Α. Ἄπυρος. πολύπυρος — ἡ δίκην πυρὸς
ἐμπιπρόσα καὶ κατακαίουσα, πῦρ δὲ μὴ ἔχουσα.

v. 880. Α. Καρδία δὲ φόβῳ φρένα λαπτίζει
ἀντὶ τοῦ, παράφρων γίνομαι ἀπὸ τοῦ φόβου — εἰσὶ τι-
νές δὲ τὸ λαπτίζειν φρένας φασὶ ἀντὶ τοῦ παρωφρο-
νεῖν (sine ποιεῖ) ὑπὸ τοῦ πάθους. φρήν δὲ (pergit) ἐστὶν
ὑμῆν τις διήκων ἀπὸ τοῦ φάρυγγος μέχρι τῶν ὑπογαστρῶν
μερῶν. διερχόμενον οὖν ἐνθα κηκεῖθεν ὡσπερ τι ζῶσμα γίνε-
ται· ὁ καὶ διάφραγμα καλεῖται. ἐστὶ δὲ μέσον τῶν ἀναπνευ-
στικῶν καὶ τῶν θεραπευτικῶν ἀναπνευματικῶν δὲ εἰτὲ πνεύ-
μων, καρδία· θεραπευτικῶν δὲ σπλήν, ἥπαρ, μέχρις ἂν οὖν
σώζηται ὁ ὑμῆν οὗτος, ὑγιαίνει τὸ ζῶον· ὅταν δὲ κάθη κο-
πήν, παραφρονεῖ, καὶ συμβαίνει καὶ ἡ φρενιτικὸς (φρενητι-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. 892. *A.* Ὄντα χερνήταν. εὐτελέη, ἔστι δὲ τροπικὸν ἀπὸ τῶν ἀπόρων γυναικῶν, αἵπερ οἰκίαις μογοῦσαι χερσὶ καὶ νήθουσαι ἔρια ἢ λῖνον, ἑαυταῖς ἐκ τούτων κομίζονται τὴν τροφήν.

v. 894. (904.) *A.* Μήποτε μήποτέ μ', ὦ μοῦραι ὁ χορός φησι — — ἔντινι γαμέτη — ἤγουν τινὶ Οὐρανίῳ θεῷ — πόνων τῆς Ἥρας δαπτομένην ἐν ἀληθείαις καὶ πλάταις πόνων τῆς Ἥρας δυσπλάγχοις — ὑπενεγκεῖν ἐν τοῖς αὐτοῦ σπλάγχοις δυνήσεται (γράφεται ὑποίσει sive δυνήσεται) μηδὲ ὁ ἔρως φησὶν, ὅτι τὸ ὄμμα φημί τὸ ἄφυκτον τῶν θεῶν ὅπερ οὐκ ἐκφεύξομαι, καίπερ ἐμηχανησάμην πολλά.

v. 903. (912.) *A.* Ἀπόλεμος ὁ δὲ γ' ὁ πόλεμος ἀκαταμάχητος — ψαύουσι γάρ καὶ τῶν ἀψαύστων, οἷς (optime) οἱ λίγνοι ὀφθαλμοί.

Ἀπορα πόριμος. ἄπορος πρὸς ἀπορίαν· ὁ ἔστι πολλὴν ἔχων ἀπορίαν· ὅτι ὁ πρὸς κρείσσονας πόλεμος ἀκαταμάχητος.

Ἰσχυρὸς εἰς τὸ ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους ἀπόρους καὶ μὴ δυναμένους εὐρεῖν τινε μηχανὴν εἰς ἀπαλλαγὴν τοῦ τῆς ἐρωτοληψίας κακοῦ. Ἄλλως πολυπόλεμος οὗτος ἔστιν ὁ ἔρως καὶ πόριμος ἀπόρων, τουτέστι, χαλεπῶν καὶ μεγάλων κακῶν, ἐν οἷς οὐκ ἔστι πόρον εὐρεῖν.

v. 906. *A.* Ἡ μὲν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν. ὅπερ προείρηκεν ὁ Προμηθεὺς — — ἐκπίπτων τῶν μακροχρονίων — τῆς βασιλείας. ἀποτροπὴν δὲ καὶ ἀποφυγὴν καὶ φύλαξιν — τῶν μέλλοντων αὐτῷ ἐπελθεῖν — — ἤγουν διὰ τοῦ ποιεῖν βροντὰς — — ἀνυπομόνητα καὶ ἀφόρητα —.

v. 921. (930.) *A.* Ὅς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον· εὐρήσει φλόγα. Ταῦτα αἰνιγματωδῶς φησι — — τοῦ
κρά-

κράτους ἐσχῆκει· τὸν μὲν, βροντὴν μηχανώμενον αὐτῷ —
Ποσειδῶνα βοηθῆσαι αὐτῷ τῷ Διὶ —.

v. 927. (936.) Σὺ θ' ἦν ἃ χρῆζεις, ταῦτ' ἐπι-
γλωσσῶ Διός. ὁ χορὸς ἀκούων τοῦ Προμηθέως κακὰ
προλέγοντος περὶ τοῦ Διός, φησὶ πρὸς αὐτόν· σὺ δὲ, ὦ
Προμηθεῦ, ταῦτα ἐπιγλωσσῶ ἤτοι λέγεις καὶ στρέφεις ἐν
γλώσση, ἃ χρῆζεις, ἤγουν ἃ θέλεις καὶ ἀποδέχη. ὁ δὲ Προ-
μηθεὺς φησὶ πρὸς τὸν χορὸν· ταῦτα λέγω, ἅπερ μέλλει γε-
νέσθαι· σὺν τούτοις καὶ ἃ βούλομαι παθεῖν αὐτὸν τὸν Δία. ὁ
δὲ χορὸς φησὶ· καὶ ἐνδέχεται ποτε πρὸς δόκησίν τινα δε-
σπόσειν τοῦ Διός. ὁ δὲ πρὸς αὐτόν· οὐ μόνον ἄλλοι κυ-
ριεύσουσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πόνους ἔξει δυσχερεστέ-
ρους καὶ χαλεπωτέρους.

v. 930. (939.) Καὶ τῶνδ' ἔξει δυσλοπωτέ-
ρους πόνους. Λόφος ὁ ἄνω τίνων, ἤτοι ὁ περὶ τὸν
τράχηλον ἄνωθεν· ὅθεν καὶ τὸ καταλοφάδια ἐν Ὀδυσσεΐα
καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ὑπὸ ζυγὸν νῶτον εὐκόλως φέρει· ὡς
λόφου ἐν τοῖς ζώοις ὄντος τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον μέρους,
ὧ ἐπίκειται ὁ ζυγός.

v. 931. (940.) Πῶς οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρί-
πτων ἔπη. φοβῆ τοιαῦτα ὑβριστικὰ λόγια κατὰ τοῦ Διός
πέμπων τῆς ἰδίας γλώσσης. ὁ δὲ Προμηθεὺς φησὶ διὰ τί
φοβοίμην ἐγὼ, ὧ οὐ πεπρωμένον ἐστὶν ἀποθανεῖν;

v. 933. (942.) α. Ἄλλ' ἄθλον ἄνθρωποι τοῦδ' ἔγ-
αλγίω πόροι. ἀλλὰ καὶ εἰ μὴ — πόνον ἀλγίω καὶ ἀλ-
γεινότερον — καὶ ὁ καλλίων τοῦ καλλίονος —.

v. 935. α. Οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδραστίαν
σοφοί. οἱ σέβοντες — — τὴν τύχην. ἦν οὐκ ἐκφεύ-
γειτος (an ἦν οὐκ ἐκφεύγει τις? ἦν οὐκ ἂν ἐκφεύγοι τις
vel potius ἐκφεύγοι τις, quod tamen a ductu literarum
justo remotius. cf. Hesych. Ἀδραστία. ἡ Νέμεσις,

ἦν οὐκ ἂν τις ἀποδράσειεν.) ἢ τὴν τύχην τὴν μὴ εἰσαγῆμιεν
δρᾶν τὸ θελητόν· ἢ τὴν δίκην τὴν ἀδραστὰν τιμωρήσασαν·
θεὰ γὰρ ἦν τις τοὺς ὑπερηφάνους τιμωροῦσα.

v. 936. α. Σέβου, προσεύχου. σὺ σέβου — ἢ
οὐδόλως φροντίς ἔστι τοῦ Διός. τοῦτον τὸν καιρὸν —
καὶ βασιλευέτω εἰς τὸν βραχὺν χρόνον· ἐπὶ πλεὺ γὰρ —.

v. 940. α. Ἄλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς
τρόχιν. Ἄπο τοῦ τρέχω τρόχισ. δηλοῖ δὲ τὸν σπου-
δαῖον οἰκέτην, τὸν σπουδαίως πράττοντα τὰ προστάγματα
τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἄλλὰ βλέπω τοῦτον τὸν ἄγγελον τοῦ
Διός, τὸν ὑπηρέτην τοῦ νέου τυράννου, ἦται τοῦ
Διός. λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν. πάντως τί νέον ἦλθε μηνύσων
ἡμῖν. Ὁ πατὴρ τῶν θεῶν ὁ Ζεὺς, φησὶ ὁ Ἑρμῆς, κελεύει
σοι εἰπεῖν, οὐστίνως μετ' ἐλαζονείας λέγεις γάμους, παρ' ὧν
τῆς βασιλείας ἐκβληθῆ. καὶ ταῦτα μέντοι λέγε μηδόλως αἰ-
νιγματώδως· ἀλλ' αὐτὰ ἐκεῖνα ἕκαστα φανερά· μηδ' ἐμοὶ,
ὦ Προμηθεῦ, προβάλης καὶ προξενήσης καὶ δώσεις διπλαῖς
ὁδοῦς, ἀντὶ τοῦ μὴ ποιήσης ἀπελθεῖν με κενὸν καὶ πάλιν
ἐλθεῖν πρὸς σέ· βλέπεις γὰρ, ὅτι τοῖς τοιούτοις ὁ Ζεὺς οὐ
καταπραΐνεται.

v. 978. (987.) Εἷης φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πράσ-
σοις καλῶς· καὶ εἶχες καλῶς κατὰ τὰς φρένας, οὐκ ἂν
ὑπέμεινας ταῦτα, ἀπερ πάσχεις, ἀλλὰ δηλονότι ἂν ἐβόας.

v. 976. α. Κλύω σ' ἐγὼ μεμνηότ', οὐ μικρὰν
γόσον· νοῶ σε, φησὶν — κριτὴν, εἰ ἂν νόσημα. — μανία
τὸ στυγεῖν τοὺς ἐχθρούς —.

v. 980. (989.) Ἄλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηρά-
σκων χρόνος· μακρὸς καὶ πολὺς χρόνος διδάσκει ἡμᾶς
ἃ οὐ γινώσκομεν· καὶ τὸν Δία γοῦν ὁ χρόνος διδάξει τὸ
στενάζειν.

v. 981. Καὶ μὴν σὲ οὐδὲ ὁ χρόνος ἐδίδαξε σωφρονεῖν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

θῆλυς καὶ ἄνανδρος τὸν νοῦν, καὶ παρακαλίσω τὸν ἔμοι μέ-
γάλως μισούμενον Δία ἐν ὑπτιάσμασι χειρῶν γυναιχομίμοις,
ἤγουν ἐν ἐκτάσει χειρῶν ἀσθενέσι, ὥστε λύσαί με τῶνδε
τῶν δεσμῶν.

v. 1002. Γνώμην φοβηθεῖς. καὶ συντάσσεται οὕτω·
μὴ εἰσελθέτω σε γνώμη καὶ ἐνθύμησις ποτε, ὅτι ἐγὼ φοβη-
θεῖς ἔνεκα τοῦ Διὸς θηλύνους ἦτοι θῆλυς καὶ ἄνανδρος τὸν
νοῦν γενήσομαι.

v. 1013. (1022.) α. Σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς
ἔμοῖς πεισθῆς λόγοις. σκόπησον, ποταπὸς — — in
fine: ἀπισθορμήτως ἤξεις ἐς φάος.

v. 1021. (1030.) α. Πτηνὸς κύων. μυθεύεται, ὅτι ὁ
Ζεὺς — — — οἱ θεοὶ παρὰ (γράφεται περὶ) τὴν Σι-
κυῶνα — δολίως ἐγκαλυψάμενος (surgrasct. συγκα-
λύψας) τῷ δὲ Διὶ μόνον τὰ ὄστα πρὸς — — ἐρχόμενος
ἀκάλεστος. εὐωχητής —.

v. 1022. (1031.) Διαρταμήσει σώματος μέγα
ῥάκος. διακόψει.

Ἄρταμός δὲ κυρίως ὁ δαιτρός. γίνεται δὲ ἀπὸ
τοῦ ἄρτιον, τὸ ὀλόκληρον, καὶ τοῦ τέμνειν· ὅταν ἄρτια
ἤγουν τὰ ὀλόκληρα καὶ ἀκέραια τεμαχίζων.

v. 1024. (1033.) Κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκ-
θροινήσεται. τὸ μελαινόμενον ὑπὸ τῆς βρώσεως. διὰ τὸ
αἷμα τοῦτο λέγει.

v. 1029. α. Πρὸς ταῦτα βούλευε. πρὸς ταῦτα
βουλεύου — μηδὲ τὴν ἀναίδειαν ἠγήση —.

v. 1042. (1053.) α. Πρὸς ταῦτ', ἐπ' ἔμοι ῥιπτέ-
σθω μέν. πρὸς ταῦτα, — (ἀμφήκης δὲ ἐστὶν ὁ ὄξυς)
βόστρυχον δὲ εἶπε, διότι δίκην βοστρύχου πίπτει
ὁ κεραυνός. ἡ αἰθήρ δὲ καὶ ὁ αἶθρ —.

v. 1044. (1053.) Σφάκελος. Διαφέρει δὲ σφάκελος φάκελου· σφάκελος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ σπασμὸς τῆς κεφαλῆς· φάκελος δὲ ὁ δεσμός· ἀφ' οὗ καὶ φακιόλιον. Φᾶκαι γὰρ παρὰ Ῥωμαίους τὰ δεσμά. Cetera de hac voce vide supra v. 877. Post ἄστρα in fine addit ἢ εἰς τὸν μέλανα Ἄιδην.

v. 1053 (1062) Τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων. Ἀκούσας ὁ Ἑρμῆς τοῦ Προμηθέως εἰπόντος, ὅτι εἴ τι βούλεται ὁ Ζεὺς ἐπ' ἐμοί, ποιησάτω· ἐμὲ γὰρ οὐ θανατώσει· πρὸς τὰς Ὠκεανίδας φησί· τοιαῦτα μὲν τῶν φρενοπλήκτων καὶ τῶν εἰς νοῦν βεβλαρμένων καὶ παραφρονούντων τὰ βουλεύματα καὶ λόγια ἐστὶν ἀκοῦσαι· τί γὰρ ἐλλείπει πρὸς τὸ μὴ παραφρονεῖν αὐτὸν, ὦ Ὠκεανίδες;

v. 1056 (1065.) Εἰ δ' εὐτυχῆ, τί χαλᾶ μανιῶν. ἐνὶ δὲ ὁ λόγος ὅλος τοῦ Ἑρμοῦ· ἡ ἔννοια δὲ τοιαύτη· εἰ ταῦτα εὐτυχῆ δοκῶσι τᾷ Προμηθεῖ, τί διαφέρει τοῦ μαινομένου; Ἄλλως· εἰ τὰ τοῦδε εὐτυχῶς ἔχουσι, τί χαλᾶ καὶ ἐνδίδωσι ταῖς μανίαις. Ἄλλως· εἰ τοῦδε εὐτυχεῖ, τί χαλᾶ μανιῶν; γράφεται καὶ εἰ τὰ τοῦδε εὐτυχῆ εἰσί σοι, τί χαλᾶ· ἐλλείπει μανιῶν.

v. 1057. A. Ἄλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἰπημοσύναις. πρὸς Ὠκεανίδας φησὶν ὁ Ἑρμῆς — μὴ τὰς φρένας ὑμῶν ματαιώσῃ καὶ μωρὰς — ποιήσῃ τὸ ἦχημα.

v. 1062. B. Ἄλλο τὶ φώνει. ἄλλο τὶ λέγε — τὸ τῆς βροντῆς ἦχημα — καρτερικὸν παρέρυρας καὶ παρέδριψας καὶ παρήγαγες εἰς τὸ πείσαι τὸν Προμηθέα. (Verba καταλήψαι τὸν Προμηθέα postea sunt inserta.)

v. 1065. A. Πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν. πῶς με κελεύεις κακίαν ἀγαπᾶν καὶ μισεῖν τοῦτον.

v. 1067. Διὰ τινα Ἰφικράτην στρατηγόν. λαβὼν γὰρ

δῶρα προὔδωκε τὸν οἰκεῖον στρατὸν ἐναντίους. †) Ἄλλως·
τοὺς προδότους (προδότας) μισῶ, καὶ πῶς προδώσαι (προ-
δώσω;) τὸν ἐμοὶ φίλον καὶ τούτω συμπονήσω;

v. 1070. (1079.) *A.* Ἄλλ' οὖν μέμνησθ' ἄττ'
ἔγώ. ἀλλ' οὖν μέμνησθε — — μηδαμῶς εἶπητε ποτέ, —.

v. 1079. (1088.) *A.* Καὶ μὴν ἔργῳ καὶ οὐκ ἔτι
μύθῳ. καὶ δὴ ἐν ἔργοις αὐτοῖς — — στρόμβοι δὲ αἰ κι-
νήσεις καὶ αἰ ἐλίξεις τῶν ἀνέμων ἐλίσσουσι καὶ συστρέ-
φουσι.

v. 1090. (1099.) *A.* ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας. περι-
φραστικῶς, ὦ μήτηρ ἐμῆ Γῆ, ὦ Θέμις.

†) Haec quamquam docent, Aeschyli ἔμαθον — ad tem-
pora esse referendum, tamen male me habent: nam quum
Iphicrates et Timotheus Ol. CV. 3. accusati et in exsilium
missi sint, aut error apertus, aut alius Iphicrates, quem non
novi, significatus est. H.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Χρή. ἐνδέχεται.

Ἦ, παρὸ, ἀλλὰ ἐν δόλω, παρὸ, ἀλλὰ κολακεία.

Χρή τε ἢ δόλω τε.

v. 262. Ἄλλου. κακοῦ ἀγῶνος. γρ. ἄλλου. (An
δῆλου voluit scribere?) Prius f. ἄθλου. Η.

v. 329. Προστρίβεται. προσκαλλῶται (scrib.
προσκολλᾶται). γρ. προσγίνεται, ἐπέρεται (f. ἐφέπεται,
ἐπέρχεται vel tale quid aliud.)

v. 343. Πονήσεις. γρ. ποιήσεις. προγινώσκει γὰρ
ὅτι οὐ πείσει τὸν Δία.

v. 363. Παρήορον. γρ. Παράωρον. ἤγουν ἡμε-
λημένον, ἠφανισμένον. ἤγουν ἔκλυτον, ἠπλωμένον. (Putabam
ἢ πλυνόμενον Sed nihil mut.)

v. 365. Ἴπνσύμενος. γρ. ἱπούμενος. ἀντὶ τοῦ βα-
ρυνόμενος, ἤγουν σφιγγόμενος, ἤτοι παγιδευόμενος (adscr.
παγιδευθεῖς).

Ἴπος (in impress. est ἱπτος) γὰρ ἡ παγὺς (scrib.
παγὺς) τῶν μυῶν, ἀπὸ τοῦ ἱπτω τὸ βλάπτω.

v. 374. Εὖ φρονοῦντα μὴ δακεῖν φρονεῖν.
ἤγουν τὴν ἀλήθειαν.

v. 386. Δοκῆσαι. γρ. δοκῆση.

v. 388. Θακοῦντι. καθεζομένω. γρ. κρατοῦντι.

v. 394. Ψαύοι. suprascr. ψαύει. γρ. ψαίρει.
ἤγουν ἐπαναβαίνει καὶ κινεῖται.

v. 400. Ῥαδινῶν. γρ. ῥαδινόν. ἤγουν κινητὸν, λεπτόν.

v. 435. Ἄλγος οἰκτρόν. γρ. πικρόν. ἤγουν τὸ
βάρος, ὃ βαστάζει.

v. 438. Προσελούμενον. γρ. προσηλούμενον.
προσκεκαρφωμένον, ὑβριζόμενον. ἐνθα καὶ οἱ Ἀρκάσι πρόσ-
ελοι ἄνδρες ὑβρίζονται. Λέγουσι δὲ, εἶναι τοὺς Ἀρκάδας, ἐξ
ῶν χρῆσις προσελούμενον.

v. 452. Ἀέσυροι. ἢ *surraser*. Αἰήσυροι ἢ ἐν αἴῃ (i. e. γῆ. cf. Hesych. αἴης.) συρόμενοι ἢ ἀεὶ συρόμενοι. ἤγουν ἐν ταῖς αἴταις συρόμενοι. πᾶν γὰρ λεπτὸν σύρεται ἐν τοῖς ἀνέμοις.

v. 461. Ἐργάτιν. γρ. Μουσομήτορος ἐργάτην.

v. 480. Πότιστον. γρ. οὐδὲ πιστόν. ἦται πινομένον, ὅπερ ἐστὶ ἀπὸ τοῦ πίω, πίσω.

v. 619. Δίκην. τιμωρίαν. γρ. χάριν, glossa.

v. 643. Οἴσεσθαι δάκρυ. γρ. ὕσεσθαι ἀντὶ τοῦ σταλάξει.

v. 655. Ξυναίρεσθαι. γρ. ξυνάρασθαι. Ξυναίρομαι τὸ συλλαμβάνω καὶ τὸ συμβοηθῶ. συμβοηθῆσαι, ὑπουργῆσαι εἰς μίξιν καὶ συνελθεῖν.

v. 664. Θεοπρόπους. Ὀμηρικὴ ἢ λέξις.

v. 692. Ἀπεχε. ἀποχώρει.

Φεῦ, οὔ ποτ' οὔ ποτ' ἠϋχοῦν. ἐθάρῳρον, ἤλιπον, προσεδόκουν. γράφεται

Ἡϋχόμην.

v. 694. Ξένους. σκυθρωπούς, παραδόξους. γρ. Ξύνους.

v. 703. Ἐπίσχες, εἷς τ' ἄν. γρ. ἔς τ' ἄν.

v. 699. Ψύχειν. ψυχραίνειν, νεκροῦν, λυπεῖν.

v. 719. Ἐκπέρα. γράφεται ἐκπερᾶν.

v. 790. Τὴν λοιπὴν πλάνην. γρ. βλάβην.

v. 794. Πολύδινον πλάνην. πολύστροφον. γράφεται πολύθονον. πολυτάραχον.

v. 840. Προσηγορήθης ἢ Διάς. γρ. προσαγορεύθης. ὀνομάσθης.

v. 860. Ἐλεύσεται θηλύσπορος. γρ. ἐφέψεται.

v. 865. Φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός. ἤγουν

ὁ Ἄρης ἢ ἡ Ἥρα ἢ ἡ Ἀφροδίτη ἢ ὁ Ἔρως ἢ καὶ ἄλλος (ἄλλος?).

Φθόνον δὲ ἔξει σωμάτων ὁ θεός. ἦτοι ὁ Ἄρης, ἀντὶ τοῦ φθονήσει τοῖς τῶν νυμφίων σώμασιν.

v. 866. Δεδέξεται θηλυκτόνῳ. λάβη. τὰ σώματα.

v. 867. Νυκτιφορητῶ θράσει γράφεται νυκτιφορητῶ.

v. 869. Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι. δίστομον, ἄμφηκες, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημέτον. γράφεται

Ἄρρητον.

v. 872. Ἄλλ' ἀπαμβλυθήσεται γρ. ἐπαμβληθήσεται. ἦγουν ἐκκοπήσεται τοῦ φόνου.

Ἄπαμβλυθήσεται. ἀσθενής μείν . . ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. An latet vulgat. κτεῖναι? Literae erant impeditissimae.

v. 873. Θάτερον. γράφεται. θατέρακ.

Δ. 877. Σποράς γε μὴν ἐκ τῶνδε. γρ. ἐκ τῆςδε. ἦγουν ἐκ τῆς τοῦ Ἄβαντος, τῆς Ἰπερμνήστρας.

v. 881. Ταῦτα δὴ μακροῦ χρόνου. γρ. δεῖ ἀντὶ τοῦ δέεται καὶ χρεία ἐνι.

v. 908. Δυσσπλάγχνοισ Ἥρας. γρ. ἀσπλάγχνοισ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Pag.	75	lin.	19	legendum rationibus.
—	76	—	20	— pristina vereque divina.
—	77	—	19	— Clisthenes.
—	78	—	13	— Epicurei.
—	79	—	14	— poeta perstringit.
—	81	—	3 inf.	— ἀρχαῖος.
—	82	—	5	— diversitas.
—	—	—	13	— Q. S.
—	—	—	2 inf.	— μηδέν.
—	83	—	12	— Col.
—	89	—	5 inf.	— Phoeniss.
—	90	—	12	delendum im —.
—	—	—	3 inf.	pro commate semicolon ponendum ante cui.
—	91	—	7 inf.	legendum adnotandum.
—	92	—	14	— ἀγαυούς.
—	—	—	22	— Cap. IX.
—	—	—	5 inf.	— fuisse decl.
—	—	—	2	— comicorum.
—	94	—	11	— exempto.
—	—	—	16	— incusare.
—	100	—	2 inf.	— Hesych.
—	—	—	ult.	punctum ponendum post λυομένω.
—	102	—	2	legendum Προμηθέως.
—	—	—	12	— πολλαχού.
—	103	—	14	— adesum.
—	—	—	20	— excipio.
—	104	—	17	— cf. ad v. 397.
—	—	—	5 inf.	— ὑψικρημνον.
—	105	—	4 —	— quapropter.
—	106	—	5 —	— quaerendum.
—	107	—	9	— Choëphorum.
—	—	—	2 inf.	comma ponendum post tollitur.
—	113	—	17	legendum ἐνεοθε.
—	115	—	19	— reſinctam.
—	117	—	5	— Διοχύλε, τί φής;
—	123	—	4	— Ἑλλάδος.
—	124	—	2	— exploserunt.
—	126	—	5	— choreutis.
—	129	—	7	— particulam.
—	—	—	10	— Manutius.
—	130	—	16	— solet Γ ^D .
—	131	—	2	— ἀνθρώποις.
—	133	—	6	— ἤδη.
—	—	—	5	— ἤχημα.
—	134	—	7	— δακρυοίστακτον.
—	—	—	7	comma delendum post ῥέος.
—	—	—	9	legendum κάρχαιοπρεπή.
—	—	—	7 inf.	comma ponendum ante et post ipsae deae.
—	—	—	2 —	legendum θοίραις.

Pag.	135	lin.	18	legendum	ἐμμένοι.
—	136	—	5 inf.	—	ἔσειθ'.
—	137	—	ult.	—	αἰέν.
—	139	—	4 inf.	—	γάμω. cf. Praefat. p. IX.
—	140	—	supra	—	γάμω.
—	141	—	21	—	Τυρῆοο.
—	—	—	7 inf.	—	αἰφνίδιος.
—	149	versu	11	—	φιλανθρώπου.
—	171	—	447	comma ponendum post	Ἐπρασσῶν.
—	186	—	764	legendum	Γοργόνες.
—	187	—	785	comma ponendum post	πλάνης.
—	188	—	797	legendum	προσήγοροι.
—	—	—	803	—	παλιμπλ.
—	—	lin.	5 inf.	—	εἰ.
—	190	v.	852	—	ὄς.
—	—	—	ult. not.	—	Ἰοῦς γάμω.
—	191	—	878	—	τρόπω.
—	192	—	888	—	τήν.
—	—	—	898	—	προσδόκητά.
—	194	—	933	—	χρεῶν..
—	197	—	981	—	πατήρ.
—	—	—	999	—	Ἐρμῆς.
—	198	—	1014	comma delendum post	δέμας.
—	204	lin.	15	legendum	typographicis.
—	206	—	8	—	ἄρον.
—	—	—	19	—	λέγει.
—	207	—	7 inf.	—	ὀχμάσαι.
—	208	—	3	—	ὑγρόν.
—	—	—	13	—	Ἥφαιστον.
—	209	—	18	—	κεκαλυμμένα.
—	210	—	3	—	σφαῖν.
—	211	—	7	—	αἰπυμῆτα.
—	—	—	16	—	Εὐρίσκειται.
—	—	—	4 inf.	—	τοῖς.
—	212	—	3 —	—	πορευόμενον.
—	213	—	17	—	οὖν.
—	217	—	10 inf.	—	ἄπυτι'.
—	—	—	4 —	—	πλήρ.
—	—	—	3 —	—	ἅπαντα.
—	218	—	5	—	ἐπιτεταγμένα.
—	—	—	15	—	ὅτι.
—	—	—	10 inf.	—	ἄρχειν.
—	219	—	16	—	ἔργον.
—	—	—	2 inf.	—	σιδηρῶν.
—	220	—	12 —	—	Προμηθεύς.
—	221	—	9 —	—	ἀνάγκη.
—	222	—	7	—	ἄνω.
—	—	—	12	—	ἐκῶν.
—	224	—	10 inf.	—	οἱ.
—	225	—	13 —	—	ὀρνέων.

—	226	lin.	7	legendum	ὡςπερ.
—	230	—	12	—	᾿Ωκεανίδες.
—	231	—	18	—	Ο.
—	232	—	10	—	βροτούς.
—	233	—	14	—	καταπείσασα.
—	234	—	1	—	ἠκούετο.
—	—	—	15	—	καὶ.
—	—	—	18	—	ὀ.
—	235	—	7	—	αἴρος.
—	—	—	11	inf.	ὅμοια.
—	236	—	2	—	γῆν.
—	—	—	3	—	ὡς.
—	—	—	8	—	γῆμας.
—	—	—	9	—	τάς.
—	237	—	5	—	οὕτως.
—	—	—	12	inf.	ἦτοι.
—	—	—	ult.	—	λέγει.
—	238	—	18	—	εἰδῶλον.
—	—	—	8	inf.	οὐ.
—	239	—	15	—	οὐ.
—	240	—	11	—	ὄν.
—	—	—	3	inf.	v. 169.
—	241	—	4	—	ἀποσυληθῆσται.
—	—	—	11	—	γάρ.
—	—	—	3	inf.	γίγη — ἐπικαίμπτη.
—	242	—	11	—	ἐνδίδως.
—	243	—	3	—	πραῦς.
—	—	—	12	inf.	punctum ponendum post ᾰ-
—	244	—	8	—	καμπτον.
—	—	—	11	—	δίδαξον.
—	—	—	16	—	αἰτία.
—	245	—	9	—	comma ponendum post εἰσι.
—	—	—	17	—	legendum αἰμύλας.
—	—	—	2	inf.	καὶ.
—	247	—	9	—	ἄλλην.
—	—	—	10	—	ἦν.
—	248	—	14	—	ἔρωτάτε με.
—	250	—	8	—	βουλή.
—	251	—	15	—	τοῦτο.
—	252	—	15	—	λύπας.
—	—	—	19	—	ἱσαμένη.
—	253	—	11	inf.	τοῦτο.
—	254	—	9	—	ὀργῶν.
—	—	—	3	inf.	βία.
—	255	—	6	—	νείμαιμ.
—	256	—	11	—	μαθήση.
—	257	—	2	inf.	ἐμέ.
—	258	—	6	—	σκληρούς.
—	261	—	11	inf.	ὄργιλος.
—	—	—	3	—	εὔρηται.
—	—	—	3	—	punctum pon. post ἐκεραίνωσας.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Pag.	306	lin.	11	legendum τὴν.
—	308	—	2	— βαχιδόν.
—	309	—	10	— ἐνθ'.
—	—	—	19	comma ponendum post εἶρηκεν.
—	312	—	15 et seqq.	legendum ζῆν.
—	314	—	7 inf.	— ἐρωτᾶς.
—	315	—	13 —	— Ἀλκμήνη.
—	333	—	12	punctum ponend. post ταπεινός.
—	334	—	7	legendum αἶσον.
—	336	—	1	— καταβοᾶς.
—	—	—	16	— υπερηφάνως.
—	337	—	10	— τὸ.
—	339	—	5 inf.	— ἡαθόμην.
—	340	—	15	— ὁ.
—	—	—	16	colon ponendum post Ἑρμῆν.
—	341	—	12	punctum — λογίζεσθαι.
—	344	—	10	legendum σφοδρύνῃ.
—	345	—	12	— νάρθηκι κατ.
—	346	—	15	— μηδέ.
—	347	—	2	— προσέταξέ μοι.
—	—	—	6	— κρείττονα.
—	—	—	8	— ἐρυνᾶν.
—	349	—	7	— παρ —.
—	350	—	2	— κατά.
—	—	—	9	— λόγω.

93

25